

ಕರ್ನಾಟಕ

894.814 3083

ASH N 94

ಗ್ರಂಥ ಸ್ವಾಮ್ಯ ವಿಭಾಗ

ಅನಂದವನ

(ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಾಲಯ)

ಅಶ್ವಿನಿ

ನುರಭಿ ಪ್ರಕಾಶನ

106, ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ಕಾಲೋನಿ
ಮೈಸ್ಟ್ ಆಫ್ ಕಾಡ್ಲ್ ರೋಡ್
ಬೆಂಗಳೂರು - 560 086 .

ANANDAVANA - A Social Novel by Ashwini. Published by Surabhi
Prakashana, 106, Kirloskar Colony, West of Chord Road,
Bangalore-560 086.

ಪುಟಗಳು : 240

ಮುದ್ರಣ : 1994

© ಅಶ್ವಿನಿ.

ಚೆಲೆ : ರೂ. 40.00 (ಸಾಧಾರಣ ಪ್ರತಿ)

ರೂ. 55.00 (ಗ್ರಂಥಾಲಯ ಪ್ರತಿ)

ಮುಖಿಪುಟ : ಎಂ. ಎಸ್. ಶಶಿಧರ್

ಮುದ್ರಕರು :

ಎಲಿಗೆಂಡ್ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ವೆಳ್ಳಿ
74, ಸೈತೆಂಡ್ ರೋಡ್, ಬಸವನಗುಡಿ
ಬೆಂಗಳೂರು - 560 004
ಫೋನ್ - 605507

ನನ್ನ ಮಿ

‘ಅನಂದವನ’ ಕಾದಂಬರಿ 10/2/91 ರಿಂದ 7/7/91 ರಿಗೆ ಸುಧಾ ವಾರಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಧಾರಾವಾಹಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಓದುಗರ ಮೆಚ್ಚುಗೇ ಗಳಿಸಿದೆ. ನಾನಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಇದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಶ್ರೀಮತಿ ಉಮಾ ವೀರಾಂಬುಧಿಯವರು ತಮ್ಮ ಸುರಭಿ ಪ್ರಕಾಶನದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಹೊರತರುಪ್ಪಡಾಗಿ ಉತ್ತಾಪಕ ತೋರಿದುದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಅಷ್ಟೇ ಜಾಗ್ರತ್ತೆಯಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸಿಯೂ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು.

ಈದ 25 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ನೇನೆ ಶ್ರೀ ರಂಜೀ ನನ್ನ ಓದುಗ ವೃಂದವೇ. ಅವರ ಅಭಿಮಾನ ನನ್ನನ್ನು ಲೇಖಿಸಿಯನ್ನಾಗಿ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ತಂದಿದೆ. ಈ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಅಶ್ವಿನಿ

No. 93, ಪ್ರೇಸ್‌ಲೆ ಕಾಲೀನಿ
ಸಂಡಯನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 024
ದೂರವಾಣಿ : 3331634

ಆಶ್ವನಿಯವರ ಕೃತಿಗಳು

1. ನಿಲುಕದ ನಕ್ಷತ್ರ (ಚಲನಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ)
2. ಮೈತ್ರಿ.
3. ಬೆಸುಗೆ (ಚಲನಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ)
4. ಕಷ್ಟಕೊಳ (ಚಲನಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ)
5. ಮೃಗತ್ಯಾಘ್ಯಾ (‘ಕಾಮನಬಿಲ್ಲು’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತೆರೆಕಂಡಿದೆ)
6. ವಿಜೀತ
7. ಸಾಮು ಲೇಖಿಕೆ ಅಲ್ಲು.
8. ಬಿಂದಿಯಾ
9. ಹುತ್ತದ ಸುತ್ತ
10. ಭಾಲ್ಯ ಸೂ
11. ಪ್ರೇಮ ಸೋಪಾನ
12. ತುಪ್ಪದ ದೀಪ. (ಕಥಾ ಸಂಕಲನ)
13. ವಿಸ್ತೃತಿ
14. ಆನಂದವನ.

ನಮಪ್ರಣೀ

ತಮ್ಮ ಚೆಲೆಪಿಲ್ಲ ಮಾತುಗಳಿಂದ
ನನ್ನ ಮನೆಯನ್ನೇ ಒಂದು
ಆನಂದವನವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿರುವ
ಮುದ್ದು ಮಾಧವಿ, ಜಾಹ್ಯವಿ
ಮತ್ತು ಚಿತ್ತಾರವರಿಗೆ

ಅಶ್ವನಿ

ನುರಭಿ ಪ್ರಕಾಶನ ಮುಂದಿನ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಶಾಣಿಕೆಗಳು

ಶ್ರೀ ಯಂಡಮೂರಿ ವೀರೇಂದ್ರನಾಥ್

ಧ್ಯೇಯ

13-14-15

ಕೃಸನೋವ - 94

ಶ್ರೀ ಮಲ್ಲಾದಿ ವೆಂಕಟ ಕೃಷ್ಣ ಮೂರ್ತಿ

ಮಂದಾಕಿನಿ

ಲಿಟ್ಲೋ ರಾಸ್ಕ್ಲೋ

ಪರ್ಮ ಹೋಸ್ಟೆಸ್

ಈ ಜೀವನ ಬೇವು - ಬೆಲ್ಲ

ಶ್ರೀ ಕೊಮ್ಮನಾಪಲ್ಲಿ ಗಣಪತಿರಾವ್

ಅಸುರವೇದ

ಶ್ರೀ ಯರ್ಜಂ ತೆಪ್ಪಿ ಶಾಯಿ

69, ಸದಾಂರ್ ಪಟ್ಟೇಲ್ ರೋಡ್

ಹಾಗೂ

ಚೆಂಡೂರ್ ಪ್ರಕಾಶನದ ಕೃತಿಗಳು

ಶ್ರೀ ಯಂಡಮೂರಿ ವೀರೇಂದ್ರನಾಥ್

ಗ್ರಾಫಾಲಜಿ ನೀವು ಒಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗಿ ಅಲ್ಲ

ಶ್ರೀ ಕೊಮ್ಮನಾಪಲ್ಲಿ ಗಣಪತಿರಾವ್

ನಾರಿ ಮುನಿದ ಮಾರಿ

ಅನುಷಾದ : ಶ್ರೀ ರಾಜಾಚೆಂಡೂರ್

ಆನಂದವನ

ಸಾಯಂಕಾಲದ ತಂಪಾದ ಗಳಿಗೆ ಮೈಯೊಡ್ಡಿ ತಮ್ಮ ಎರಡಂತಸ್ವಿನ ಸೌಧದ ತಾರಸಿಯ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಸಿಮಾ. ಆ ಎತ್ತರದಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ತಮ್ಮ ೫ಡೀ ಎಷ್ಟೇಟಿನ ಆರಣ ಹೃದಯಂಗಮವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ತೆಗಿನತೋಟ. ಅದರ ಪಕ್ಷದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಬಾವಿ, ಪಕ್ಷದಲ್ಲೇ ಒತ್ತೆ ಕಬ್ಜಿನ ಗದ್ದೆಗಳು, ಮತ್ತೊಂದು ಬಾವಿ. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮಾವಿನ ಮರಗಳ ಗುಂಪೊಂದು. ಒಂದೆರಡು ನೇರಳೆ ಸಂಪಿಗೆ ಮರಗಳು. ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಉದ್ದಹಕ್ಕು ರ್ಯಾತರ, ಕೊಲಿಗಳ ಬಿಕ್ಕೆ ಬಿಕ್ಕೆ ಮನೆಗಳು. ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಆಟದ ಮೈದಾನ. ದನ ಕರುಗಳಾಗಿ ಹುಲ್ಲುಗಾವಲು.

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಶ್ವೇಸ್ವಿ, ಮನೆಯ ಮುಂಭಾಗದ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಂತಳು. ಪೂರ್ವಾಭಿಮುಖವಾದ ಮನೆಯಾದುದುರಿಂದ, ಸಂಚೇಯ ೫೩ ಸೂಯುಂನ ಕಾರಣ ೫ಡೀ ಮನೆಯ ನೇರಳು, ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಆ ನೇರಳು ಕಟ್ಟಡದ ಅಗಾಧತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಹುಟ್ಟಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಎನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ನೇರಳನ್ನ ಅಳೆಯುತ್ತಾ ನಿಂತ ಅವಳಿಗೆ ಎಸ್ಟೇಟಿನ ಹೊರಗಡೆ ಒಂದು ಆಟೋರಿಕ್ವೆ ಬಂದಂತೆ ದನಿ ಕೇಳಿಸಿ ದೂರಕ್ಕೆ ನಿರುಹಿಸಿ ನೋಡಿದಳು.

ಮನೆಯ ಮುಂದಿನಿಂದ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಫಲಾಂಗು ದೂರದಲ್ಲಿತ್ತು ಎಸ್ಟೇಟಿನ ಪ್ರಾರಂಭದ ಬಾಗಿಲು. ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತ ಆಟೋರಿಕ್ವೆದಿಂದ ಇಳಿದ ಒಬ್ಬ ಯುವತಿ, ಸೂಟ್‌ಕೇಸೆಂದನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಮನಿಗಭಿಮುಖವಾಗಿ ನಡೆದು ಬರುವುದನ್ನು ಕಂಡಳು ಸೀಮಾ. ಆ ಯುವತಿ ನೇರವಾಗಿ ಯಾವ ಅಳುಕೂ ಇಲ್ಲದೆ ಒಳಗಡೆಗೆ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿರುವುದು ನೋಡಿದರೆ ನಿದಿಷ್ಟಗ್ರಹ್ಯ ಹೊಂದಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಂತೆ ಕಂಡಳು. ‘ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ವಿಳಾಸ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ’ ಎನ್ನುವಂತೆ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹಾಪುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅವಳನ್ನು ಎದುರುಗೊಳ್ಳಲ್ಲಿರೋಸುಗ ಎನ್ನುವಂತೆ ಸೀಮಾ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಪ್ರೇರಿಟೆಕೋಗೆ ಒಂದು ನಿಂತಳು.

ಎದುರಿಗೆ ಒಂದ ಆ ಯುವತಿ, ಸೂಟ್‌ಕೇಸೆನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಎರಡೂ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಸಿ, “ನಮಸ್ಕಾರ” ಎಂದಳು.

ಸೀಮಾ ಈ ನಮಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಯಾರಿರಲ್ಲಿವಾಗಿ ಸುಮಾರೆ ತಲೆದೂಗಿ, “ಯಾರು? ಯಾರು ನೀವು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

“ಸೌಂದರ್ಯಮೃಷಿವರನ್ನು ಕಾಣಬೇಕಿತ್ತು” ಎಂದಳು ಆಗಂತು ಯುವತಿ.

ತನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸದೆ ತಾಯಿಯ ಬಗೆಗೆ ಕೇಳಿದ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಅಸಹನೆಯಾಯಿತು ಸೀಮಾಗೆ.

ಸ್ವಲ್ಪ ದನಿ ಎತ್ತರಿಸಿ - “ಇರಲಿ, ನೀವು ಯಾರು ಎಂದೆ” ಎಂದಳು.

ಆ ಯುವತಿ ಸೀಮಾಳ ಅಸಹನೆಯ ದನಿಗೆ ಕಿಂಬಿತ್ತೂ ವಿಚಲಿತಳಾಗದೆ, ದಿಟ್ಟವಾಗಿ ನಿಂತು - ”ಸೌಂದರ್ಯಮೃಷಿವರನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು ನಾನು” ಎಂದಪ್ಪೇ ಹೇಳಿದಳು ಮತ್ತೆ.

“ಅವರನ್ನಿಗ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಮಲಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಬೇಕಾಬಿಟ್ಟಿ ಬಂದವರೆಲ್ಲಾ ಅವರನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು ಎತ್ತರಿಸಿದ ದನಿಯಲ್ಲೇ.

ಯುವತಿ ಒಂದು ಫಾಳಿಗೆ ತಟಿಸ್ತವಾಗಿ ನಿಂತಳು.

ಆ ಸಂಜೀಯ ನಿಶ್ಚಯಾದ್ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಮಗಳ ಎತ್ತರದ ದನಿ, ಮಲಗಿದ್ದ ಸೌಂದರ್ಯಮೃವರ ಕಿವಿ ತಾಗಿತು. ಅವರು ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ - “ಯಾರದು ಸೀಮಾ? ಏನಂತೆ?” ಎಂದರು ಶ್ರೀಂಬಾದ ದನಿಯಲ್ಲಿ.

“ಯಾರೋ ನಿಸ್ಕಷ್ಟೇ ಕಾಣಬೇಕಂತೆ, ಯಾರು ಅಂದೈ ಹೇಳ್ತಾ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಉಸುರುತ್ತಾ ಒಳಗಡೆಗೆ ತಾಯಿಯ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದಳು ಸೀಮಾ.

ಒಂದೆ ಯುವತೆಯೂ ನಿಭಿಂತವಾಗಿ ಸೀಮಾಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಸೂಟ್‌ಕೇಸನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ, ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಚಪ್ಪಲೀ ರೆಚೆ, ಸೌಂದರ್ಯಮೃವ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತಳು.

“ಯಾರೇಮ್ಮೆ ತಾಯಿ ನಿನು. ನಾನು ಯಾಕೆ ಬೇಕಿತ್ತು” ಎಂದರು ಸೌಂದರ್ಯಮೃ

“ಅಮ್ಮೆ ನಾನು ಆನಂದಾಪ್ತರದಿಂದ ಒಂದಿದ್ದೀನಿ. ನಾನು ಒಕ್ಕಳ. ಸಂಪತ್ತೊರವರ ಮಗಳು. ಮುತ್ತೊಣ್ಣು ಮಾವ ಹೇಳಿರಬೇಕಲ್ಲಾ?” - ಪರಿಚಯ ತೆಳಿಸಿದಳು.

“ಬಾಮ್ಮೆ ಬಾ. ಒಂದೇ ಬಿಟ್ಟು. ಹೌದು ಮುತ್ತೊಣ್ಣು ಹೇಳಿದ್ದ. ಬತಾಳೀಂತ. ಆದ್ದೆ ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಬತ್ತಿ ಅಂದೇಷ್ಟಿಲ್ಲ. ಬಾ.ಬಾ. ಇಲ್ಲಿ ಹಾಕೊಣ್ಣು ಬಾ” ಎಂದು ಅತ್ಯೇಯವಾಗಿ ಕರೆದು ಮಂಚದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿರ ಹೇಳಿದರು.

ಸೀಮಾಳಿಗೆ ಮುಡುಗರ ಎನಿಸಿತು. ಯಾವುದೋ ಫರದೇಶಿ ಹುಡುಗಿನ್ನೆ ಅಮ್ಮೆ ಹೀಗೆ ಆದರಿಸುವುದು ಸರಿ ಎನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ.

“ಮಂಚದ ತುದಿಲ್ಲೇಕೆ, ಇಲ್ಲಿ ಕುಟೀಲ್ಲೀ ಹಾಕೊಣ್ಣು. ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರುತ್ತೆ” ಎಂದು ತಾಯಿಯ ಮಂಚದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ದೂರಸರಿಸುವ ಗಮನ ನೀಡಿದಳು. ಒಕ್ಕಳ ಸುಮ್ಮೆ ನಕ್ಕಳು. ಸೂಟ್‌ಕೇಸನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಿಸಿ, ಸೌಂದರ್ಯಮೃವ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಳು. ಆಕೆ ಹೊದೆದಿದ್ದ ಶಾಲು ಸರಿಹೊಂದಿಸಿದಳು. ಕೆದರಿದ್ದ ಕೂದಲು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸವರಿದಳು. ಬೆಂದುರಿದ್ದ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ಬೆಣ್ಣಿನಿಂದ ಸರಿಮಾಡಿದಳು.

“ನೀವು ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೇಲ್ಲೆ ನಾನು ಬರೋದೂ ಅಂತ ಆದಮೇಲೆ, ತಡ ಯಾಕೆ ಅಂತ ಬಂದಿಟ್ಟೆ. ನೀವು ಇನ್ನೇನೂ

ಯೋಚನೆ ಮಾಡ್ದೇಡಿ ನಾನು ಬಂದಿದ್ದೀನಿ ನಿಮ್ಮೆ ಸೋಡೆಜ್ಜೆಂಜ್ಜೆ” ಎಂದು ಅವರು ತುಂಬು ಧ್ವನಿಯಾದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವಳನ್ನೇ ಸೋಡುವಂತಾಯಿತು ಆಕೆಗೆ. “ಈಗ ಏನಾಡ್ದೇಕು ಹೇಳಿ” ಎಂದು ಸೋಟಕಟ್ಟಿ ನಿಂತಿರು. “ಈಗಲೇ ಬಂದಿದ್ದಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಡೆಷ್ಟೇ, ಪ್ರಯಾಣದ ಆಯಾಸ ಇರುತ್ತಮ್ಮೆ ಸಿಮಾ. ಒಂದು ರೂಪ ಕಾಫಿ ತಾಮ್ಮು ಇವಳಿಗೆ” ಎಂದರು.

ಸಿಮಾ ಸುಮುಖಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದೇ ಘಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಕುಳಾಗೆ ಅಥವಾಯಿತು. ತಾಯಿಗೆ ತನ್ನ ಬರವು ಸಂತೋಷ ತಂದಿದೆ. ಮಗಳಿಗೆ ಅನಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಎಂದು.

“ಅಮ್ಮೆ ನನಗೀಗ ಕಾಫಿ ಏನೂ ಬೇಡ” ಎಂದಳು ನಮ್ಮವಾಗಿ.

“ಭೀ, ದಣೆವಾರತ್ತಮ್ಮೆ ಸಿಮಾ.....”

“ನನಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ತೋಸಿದ್ದೇ ನಾನೇ ಮಾಡ್ದೀನಿ. ನನಗೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ದಣೆವಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೊರಟಿ ಬಕುಳ “ಬನ್ನಿ ಆಕ್ಷ ನನಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ತೋಸಿದ್ದೇ” ಎಂದಳು.

“ಈ ಸಂಬಂಧಗಳಿಲ್ಲ ಬೇಡ. ಸುಮ್ಮೆ ಬನ್ನಿ ಅನ್ನ ಸಾಕು”- ಸಿದುಕಿದಳು ಸಿಮಾ, ಅಕ್ಷಯೇಂದು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಭ್ರಿಸದೆ.

“ಮುಂಚೆ ಬಾತ್ತಾರಾಂ ಎಲ್ಲಿದೆ ಹೇಳಿ” ಎಂದು ಬಕುಳ ಸುಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ಸಿಮಾ ನಿಂತಲ್ಲಿಂದಲೇ - “ಅಗೋ ಅದು ಬಾತ್ತಾರಾಂ. ಹೀಗೇ ನೇರಾಗಿ ಈ ಒಣೇಲೆ ಹೋಗಿ ಎಡಕ್ಕೆ ತಿರುಗು. ಆಮೇಲೆ ಅಲ್ಲೇ ಬಲಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದ್ದೆ ಡೈಸಿಂಗ್ ಹಾಲು, ಕಿಚನ್, ಸ್ವೀರ್ ರಾಂ, ದೇವರ ಮನೆ ಎಲ್ಲೂ ಇದೆ.”

ಬಕುಳ ಮುಸಿನಗುತ್ತಾ ಓಣ ಹಾದು ಹಿಂದುಗಡೆಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಬಚ್ಚಲು ಮನೆಗೆ ನಡೆದಳು.

ಸಿಮಾ ತಾಯಿಯ ಕೋಣೆಯೋಳಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಬಂದು - “ಎನ್ನು ಇದೆಲ್ಲಾ? ಯಾರಮ್ಮೆ ಇವರು?” ಎಂದಳು ಬೇಸರದಿಂದ.

“ಬೇಸರ ಯಾಕೆ ಪಟ್ಟಕೋತಿ ಸಿಮಾ. ಮನೇಲೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋಂತ ಹುಡುಗಿ ಯಾರಾದ್ದು ಇದ್ದೆ ಸೋಡು ಅಂತ ಮುತ್ತಣ್ಣ ವಾಡ್ಯಾರೋಗಿ ನಾನೇ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಹುಡುಗಿ ಚೆಣಿ ಇಡ್ಡಾಳೆ. ಇನ್ನೊಲೆ ನಿಂಗೆ ಏನೂ. ಕೆಲ್ಲಿ ಬೀಳೋಲ್ಲು” ಎಂದರು ಅವಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿ ಎಂದು.

“ಅಪ್ಪಂಗೆ, ಕಲ್ಯಾಂಗೆ ಗೊತ್ತು?”

“ಮುಶ್ರುಂಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ಗೊತ್ತು. ಆದ್ದೆ ಈವತ್ತು ಬತಾಳಿ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನಗೂ ಗೊತ್ತಿರ್ಲಿಲ್ಲ.”

“ಇಂತ ಬೆಂದದವಳು ನಿಜವಾಗೂ ಚಾರಿ ಮಾಡ್ತಾಮ್ಮು ”

“ಎನ್ನೇ ನೋಡೋಣ, ಸರಿ ಹೋಗ್ಗಿಲ್ಲ ಅಂದ್ದೇ ಕ್ಷಮಿ ಬಿಟ್ಟೆ ಆಯ್ದು”

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಒಂದು ಟ್ರೈಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಲೋಟಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಇಟ್ಟು ತಂದು ಒಂದು ಲೋಟ ಎತ್ತಿ ಸೌಂದರ್ಯಮಣಿ ಕೈಲಿ ಕೊಟ್ಟಳು ಬಕುಳ. “ನನಗೆ ಸರಿ ಹೋಗೋಲ್ಲ ಆನ್ನೋ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲಮ್ಮು ಎಂಥಾ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಹೋಂದಿಕೊಂಡು ಬಿಡ್ಡಿನಿ ನಾನು” ಎಂದಳು.

ಮತ್ತೊಂದು ಲೋಟ ಎತ್ತಿ ಸೀಮಾಳ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತು -“ನನ್ನ ಪ್ರಥಮ ಸರ್ವಿಸ್ ಸೀಮಾರವರಿಗೆ” ಎಂದು ಮುಗುಳುನಹ್ಕು ಮೂರನೆಯ ಲೋಟ ತಾನು ಕೈಲಿ ಹಿಡಿದು, ಮತ್ತೆ ಸೌಂದರ್ಯಮಣಿವರ ಮಂಚದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಹಳಿತಳು.

ಗುಟುಕು ಗುಟುಕಾಗಿ ಕಾಫಿ ಹೀರಿದ ಸೀಮಾಳ ಮುಖಿ ಪ್ರಸನ್ನವಾಯಿತು. ತಾನು ಕೇಳಿದಲೆ ತನಗೂ ಕಾಫಿ ತಂದಿತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂಬ ಅವಳ ಗುಣಾಕಾರಿ ಒಂದೆಡೆಯಾದರೆ, ಬಿಸಿಬಿಸಿಯಾದ, ಸರಿಯಾದ ಹಾಲು ಸಕ್ಕರೆ ಹದದ ಕಾಫಿ ದೊರೆತುದುದು ಮತ್ತೊಂದು. ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಬಹಳ ದಿನಗಳಾಗಿತ್ತು. ತಂಗಮ್ಮು ಘ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಫಿಯೇ ತಮಗೆ ಗತಿ.

ಹೇಗೆದೆ ಕಾಫಿ ಎನ್ನವಂತೆ ಕಾಫಿ ಲೋಟದ ಮೇಲಿನಿಂದಳೇ ಕೆಳ್ಳಿನಿಂದ ಕೇಳಿದಳು ಬಕುಳ. ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅದೇ ರೀತಿ, ಉತ್ತರಿಸಿದ್ದವು ಸೀಮಾಳ ಕೆಲ್ಲಾಗಳು.

ತನಗಿಂತಲೂ ಬೆಕ್ಕೆವಳಿರಬಹುದಾದ ಹುಡುಗಿ, ತನಗಿಂತಲೂ ಸುಂದರವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಬಣ್ಣ ಸುಂದರ ಬೆಹರೆ. ಬಹುಶಃ ಬಡತನದಿಂದಾಗಿ ಬಾಧಿದ ಮುಖಿ. ನಿಸ್ತೇಜ ಕೆಲ್ಲಾಗಳು. ಈ ರೀತಿ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿಕೊಡಬಹುದಾದ ಇವಳನ್ನು ಆತ್ಮೀಯವಾಗಿ ಕಾಣಿದ್ದರೆ ಬೇಡ. ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡುವುದು ಎಂಬ ತೀವ್ರಾನಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಬಿಟ್ಟಳು ಸೀಮಾ. ಅಮ್ಮೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಹಳಿತ ಬಹಳ ತಪ್ಪನ್ನು ಶ್ರಮಿಸಿಯೂ ಬಿಟ್ಟಳು.

“ಅಮ್ಮೆ - ಉಹುಂ - ಅತ್ತೆ - ಉಹುಂ. ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ಕರೆಯಬೇಡ ಎಂದಿಧ್ವರೆ ಸೀಮಾ. ನಿಮ್ಮನ್ನ ಹಾಗಾದ್ದೆ ಏನಂತ ಕರೀಲೆ” ಎಂದಳು ಒಕ್ಕುಳ ಒಹಳ ಮುಗ್ಗೊವಿ.

“ಹುಬ್ಬು ಹುಡುಗಿ, ಏನಂತಾದ್ದೂ ಕರಿ” ಎಂದು ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿದರು.

“ಹಾಗಾದ್ದೆ, ದೂರದ ನೆಂಟರನ್ನ ಅತ್ತೆ ಅಂದುಬಿಡೋದು ಮಾಮಾಲು. ಅತ್ತೆ ಅಂತ ಕರೀತೀನಿ. ಅತ್ತೆ ನನ್ನ ದಿನದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಏನು ಹೇಳ್ಣಿದಿ. ಈಗ ರಾತ್ರಿಗೆ ಏನಾದ್ದೂ ಮಾಡ್ದೇನು ಹೇಳಿ”- ಆಜ್ಞೆಗೆ ಕಾದಳು.

ಈ ರಾತ್ರಿ ಏನೂ ಮಾಡೋದು ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಉಂಟ ಮಾಡಿ ಮಲಹೊ.

ನಿನು ಬರೋದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದಿಂದ ನಿಸಗೆ ಜಾಗಾನೂ ರೆಡಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಹೋಣೆಲ್ಲೇ ಮಲಹೊ ಇವತ್ತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮನೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊನ್ನಿ ಬತಾಳಿ. ಅವಳೂ ನಿನೂ ಸೇರಿ, ಇಲ್ಲೇ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರೋ ರಾಮನ್ ಅಂಥ ಮಾಡಿವ್ಯಂತೆ ನಿನಗಾಗಿ.”

“ಸರಿ ಅತ್ತೆ. ಮತ್ತೆ ನಾಳಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಕೆಲಸ?”

“ನಿನ್ನನ್ನ ಯಾವ ಹೌಕರಿಗೂ ಕರೆಸಿಲ್ಲ ಒಕ್ಕು. ಹೊನ್ನಿ ಹೊರಗಿನ ಕೆಲಸ ನೋಡ್ದಾಳೆ. ತಂಗಮ್ಮ ಬಂದು ತಿಂಡಿ, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ಡಾರೆ, ನಿನು ಮನೇಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ನಿಸಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋದು, ಮಿಕ್ಕಪ್ಪಿಗೆ ಬಡಿಸೋದು, ಹೀಗೇ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಟ್ಟ ಸಹಾಯ, ಬಂದು ಹೋಗೋಬ್ರಿಗೆ ಗಮನ ಹೊಡೋದು, ಪ್ರೋನು, ಟಪ್ಪುಲು ನೋಡೊಳ್ಳೇಂದ್ರೂದು. ಅಂತಾದ್ದು ಅಷ್ಟೇ.”

“ಸರಿ ಅತ್ತೆ. ನಾನು ಮನೆ ಎಲ್ಲಾ ಒಂದ್ಭೂತಿ ನೋಡಿ ಬಲಾಡ ಅತ್ತೆ” ಎಂದು ಅಷ್ಟಣೆ ಕೇಳಿದರೂ, ಅವರ ಒಪ್ಪಿಗೇನೂ ಕಾರ್ಯದ ನಡೆದಳು. ಸೀಮಾ ಒರಬಹುದೇನೋ ಜೊತೆಗೆ ಎಂದು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಂತಳು. ಸೀಮಾ ಏನೂ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ತೋರಿದಾಗ ತಾನೇ ನೋಡಿ ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡರಾಯಿತು ಎಂದು ಶಿಷಿಯಾಗಿಯೇ ಭವನ ಪರ್ಯಾಟಸೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ತಂಗಮ್ಮ ಮಾಡಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮ ನವರಿಗೂ ಬಡಿಸಿ, ತಾನೂ ಉಂಟಮಾಡಿ, ಆಕೆ ನುಡಿದಿದ್ದಂತೆ, ಆಕೆಯ ಹೋಣೆಯಲ್ಲೇ ಮಂಚದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿ ಮಲಗಿದಳು.

ಮಲಗಿದ ಅವಳಿಗೆ ನಿಧ್ಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಯಾಣಿದ್ವರೂ ನಿಧ್ಯೇಗೆ ಸಹಕರಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಮನೆಯ ಇಭ್ಯರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಂಡೆಂತಾಯಿತು. ಮತ್ತಿಭ್ಯರು? ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಆಗಮನ ಇಷ್ಟಷ್ಟೇ ಅನಿಷ್ಟಷ್ಟೇ ಎಂದು ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೊರಳಿಕೊಂಡಳು.

ಮನೆ ಬಿಟ್ಟಾಗಲಿಂದ, ನಡೆದ ಫಾಟನೇಗಳೇ ಕೊಳ್ಳುಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ್ಯುವು.

ಮುತ್ತಣ್ಣ ಮಾವ ಅಂದು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ತಾತನ ಶ್ರಾದ್ಧ ನಡೆಸಿಕೊಡಲು ಬಂದಿದ್ದರು. ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಅಳಿದೂ, ಸುರಿದೂ, ತಂದೆಯ ಹತ್ತಿರ ಮಾತೆತ್ತಿದ್ದರು.

“ಸಂಪತ್ತು ಬಹು ಈಗ ಏನಾಡಿದ್ದಾಳೆ?” ಎಂದರು ಮುತ್ತಣ್ಣ.

“ಕಾಣ್ಣ ಇಲ್ಲಿ? ಎಂಜಲೀಲೆ ಎತ್ತತ್ತು ಇದ್ದಾಳೆ” ಎಂದು ನಕ್ಷರು ಸಂಪತ್ತು.

“ಹಾಸ್ಯ ಇರಲಬ್ಬ. ಎಂ.ಎಸ್. ಆಯ್ದು ಅಂದ್ಯಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಏನಾದೂ ಮಾಡುಳಾ?”

“ಖಾದ್ಯಾರ್ಥಿ ನನ್ನ ಪರೀಕ್ಷಾತ್ಮಿ ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಸಾಲಾಗಿ ಮೂರೂ ಹೆಣ್ಣುಮಣ್ಣಳು ಓದ್ದೇದು ಓದಿದಿನಿ. ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಿದ್ದೆ ನನ್ನದೇನೂ ಆಭ್ಯಂತರ ಇಲ್ಲ.”

“ಕೆಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಲ್ಲ ಮಾವ. ಈಗ ಎಂ.ಎಸ್.ಎಗಳೂ ಕುಸಿಗೊಂದು ಕೊಸರಿಗೊಂದು ಅಂತೆ. ಆದೂ ಈ ಹಳ್ಳಿಲೆ ಕೂತಿದ್ದೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡೋಕ್ಕೂ ಆಗೋಲ್ಲ” ಎಂದು ಮಧ್ಯ ಮಾತನಾಡಿದಳು ಬಹು.

ಮುತ್ತಣ್ಣನವರು ಏನೋ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡರು ಬಹುಂಾಗೆ. “ಈಗ ಮಾವ ಏನೋ ಹೇಳ್ಣಿಕು. ನಂಗೊತ್ತು ಏನೂಂತ. ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಗಂಡಿದೆ, ನನಗೆ ಅಲ್ಲೂ ಮಾವ. ನಾನು ಹೊರಗೆ ಹೊರಟೋಗ್ರೀನಿ. ಅಪ್ಪಂಗೆ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೇಳಿ” ಎಂದು ಕುಚೋದ್ಯವಾಡಿದಳು ಬಹು.

“ಫೆ ಅಲ್ಲಮ್ಮೆ ನೀನಿರು. ಅದಲ್ಲು” ಎಂದು ಅಂದರೂ ಮಾತು ಮುಂದುವರೆಸಲಿಲ್ಲ.

ಅಂದರೂ ಬಕ್ಕಳ ಅವರಿಂದ ಸರಿದು ಮನೆಯ ಹಿಂದುಗಡೆಗೆ ನಡೆದಳು. ಉಗುಳು ನುಂಗುತ್ತಾ ಮುತ್ತಣ್ಣನವರು - “ಅಲಮೇಲು, ಸಂಪತ್ತು, ನಿಮಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಗೊತ್ತಲ್ಲ - ” ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

“ಒಹೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇ ಏನು. ಮಹೂ ಬಿನ್ನಾಗಿತ್ತಿ. ಅವರ ತಾಯಿಮನೇಲಿ ಏನೂಂತ ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೊಡ್ಡೆಷ್ಟು ಕೈ ಹಿಡಿದ್ದು, ಈಗೇನು ವೈಭವದಲ್ಲಿ ಓಲಾಡ್ತಾಳಂತೆ. ಅವರ ಮಗಾನಾ? ಬೇಡಷ್ಟು ಬೇಡ ಅವರ ಸಹವಾಸ. ನಾವೆಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲಿ?” - ಮುತ್ತಣ್ಣ ಏನು ಹೇಳಬಹುದೆಂದು ಯೋಚನೆಯೇ ಮಾಡದೆ ಒದರಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ ಅಲಮೇಲು ತನ್ನಭಿಷ್ಟಾಯವನ್ನು.

“ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಮ್ಮಿರಬಾದ್ರ ಅಲಮೇಲು ನೀನು. ಹೇಳಿ ವಾದ್ಯರ್ಥೇ ಏನು ಆಕೆ?” - ಸಂಪತ್ತು ಪ್ರೇತಾರ್ಥಿಸಿದರು.

“ಆಕೇಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನದಿಂದ ಹುಷಾರಿಲ್ಲ. ಮನೇಲ್ಲಿ ಯಜಮಾನ್ಯ ಮಗ ಘಾಕ್ತರಿ ಬಿಸಿನೆಸ್ಸು ಅಂತ ಹೊರಟೋಗ್ನಾರೆ. ಮಗಳಿಗೂ ಈಗ ಬ್ಯಾಂಕಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕದೆ. ಮನೇಲ್ಲಿ ಈಗೇನ್ನ ನೋಡೆಷ್ಟೇಷ್ಟೇವು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಆಕೆ ಕೇಳಿದ್ದು “ನಮ್ಮ ಜನರ ಹುಡುಗಿ ಯಾರಾದ್ದೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಓದ್ದೊಡಿರೋವು, ಕೆಲ್ಲಾಯ್ದು ಮಾಡೋಂತಾಬ್ಧಿದ್ದೇ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ನಂಮ್ಮೇಲ್ಲಿ ಇತಾಳಾಂತ ನೋಡಿ, ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇತರಿಸೋಣೇಷ್ಟೇನಕ” ಅಂತ. ಈಗ ಅರವಿಂದ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಅದ್ದೇಲ್ಲೇ ಮನೇಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಕಳ್ಳಿ ಹೊಡಿಯೇನೋಂತೆ” - ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ತುಟಿ ಸವರಿಹೋಂಡರು ಮುತ್ತಣ್ಣ.

ಸಂಪತ್ತು ತಲೆತ್ತಿಗೆಸಿ ಕುಳಿತು ಕೇಳಿಸಿಹೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವರು ತಲೆಯೇ ಮೇಲೆತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಅಲಮೇಲು ಗೋಡೆಗೊರಗಿ ನಿಂತವಳು ದುಮುಗುಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಅವರು ನಿಮಗೆ ಧನ ಸಹಾಯಾನೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದೇನೂ ಹೀಣಾಯ ಅಂದೇಷ್ಟೇಡ ಸಂಪತ್ತು. ಹುಡುಗಿ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಅವರ ಮನೇಲೇ ಚಿನ್ನಾಗಿ ತಿಂದುಹೋಂಡು ತಿರುಗಿಹೋಂಡೂ ಇರಬಹುದು. ನಿನಗಿಗ ಹಣದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ.”

“ನಾವು ಬಡವರೂತ ನೀವಿಂತ ಮಾತಾಡಬಾದು ವಾದ್ಯಾರ್ಥೀ. ಕಂಡವು ಮನೆ ಬಾಕರಿಗೆ ಕಳ್ಳು ಅಂತೀರಲ್ಲ ನ್ಯಾಯಾನಾ?” ಗುಡುಗಿದಳು ಅಲಮೇಲು. ಸಂಪತ್ತು ಮಾತ್ರ ಸಾಧಾನವಾಗಿ -” ಅಲಮೇಲೂ, ಬಾಕರಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಲ್ಲ ವಾದ್ಯಾರ್ಥೀ. ಅವರ ಮನೆ ಹುಡುಗಿ ತರಹ ಜೊತೆ ಕೊಡೋದು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅರವಿಂದಸ್ನೇ ಕೇಳೋಣ. ಹೋಗ್ನಿಂದ್ದೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡೋಣ” ಎಂದರು.

“ಎನ್ನ ಬೇಡ. ಅವಳಸ್ಯೇನು ಕೇಳೋದು. ಕಂಡವು ಮನೇಗೆ ಕಳಿಸಿಬಿಡೋಕೈ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳೇನೂ ಬಿಟ್ಟಿ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೊಟ್ಟೆ ಕೊಟ್ಟಾರು ನಾಲಕ್ಕು ರಾಸು. ಭಿಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿದೂ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತೆ ರಾಸು”- ಕೂಗಿದಳು ಅಲಮೇಲು ತಮ್ಮ ಬಡತನದ ಕಾರಣ ಅಸಹಾಯತೆಯಿಂದ. ಅಳುವೇ ಒಂದುಬಿಟ್ಟಿತು ಅವಳಿಗೆ.

“ಅಲಮೇಲೂ, ಅಲಮೇಲೂ, ಸಮಾಧಾನ, ಸಮಾಧಾನ” ಎಂದು ಎದ್ದು ಹೆಂಡತಿಯ ಬೆನ್ನು ಸವರಿದರು ಸಂಪತ್ತು.

ಮುತ್ತೈಳ್ಳಿ ಅಧೀರರಾಗಿ ಮಾತು ಮುಂದುವರೆಸಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಬಿಕ್ಕುತ್ತು ಬಿಕ್ಕುತ್ತು ಅಲಮೇಲು “ಅವರ ಮಗ ಬೇರೆ ಇದ್ದಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಂಡು ಪ್ರೋಕರಿಂತೆ. ಬಡ ಹುಡುಗಿ ಅಗ್ಗ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾಳೀಂತ ಅವನು ಪ್ರಂಡಾಟ ಮಾಡಲಿ, ಎಲ್ಲಾ ರಾದ್ಯಾಂತಕ್ಕಿಷ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ. ಮಾನಾನೂ ಹೋಗತ್ತೆ ಅಂತ ಅದ್ದು ಮಾತಾಡ್ದೆ ನಾನು”- ಎಂದು ಕಣ್ಣೋರ್ಸಿಕೊಂಡಳು ಸೀರೆ ಸೇರಿಗಿನಿಂದ.

ದೂರ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೀಂದು ಒಗೆದಿದ್ದ ಬಕುಳ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮರೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಎಲ್ಲಾ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಳು. ತಾಯಿಯ ವಾದ ಸರಿಯೇನಿಸಿದರೂ, ಮತ್ತೊಬ್ಬಿರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವ ಕರ್ಮ ತಮಗೇಕೆ ಎಂದು ಅಭಿಮಾನವನಿಸಿದರೂ, ಮನೆಗೆ ಅಧಿಕ ನೆರವು ಸಿಗುವುದಾದರೆ ಯಾಕೆ ಹೋಗಿ ಆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಚಿ ಆಳ ನೋಡಬಾರದು ಎನಿಸಿತು ಅವಳಿಗೆ. ಇಲ್ಲಿ ತನ್ನವ ಒಂದು ಬಾಯಿ ಕಮ್ಮಿ ಅಗುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಪ್ರತಿರೂಪವಾಗಿ ತಂದೆಗೆ ಹಣವೂ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಎನ್ನಷ್ಟುದು ಅಶಾದಾಯಕ ಏಷಯ. ಇದನ್ನೇ ಉದ್ಯೋಗ ಎಂದು ಕೊಂಡರಾಯಿತು. ಅವರ ಮನೆಯ ಸೈಕ್ಕಿಟರಿ ತಾನು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಅರವಿಂದ ಬಿಲೋಕುಲ್ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನಷ್ಟುದೆ ಅಕ್ಷಾದ ಬಕುಳಾಗೆ ತೀಳಿದ ಏಷಯವೇ. ಅರವಿಂದ ಮನೆಗಂಟಿಕೊಂಡವಳು. ಕೂಲೇಜಿನ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಿಂದು ನೆಂಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶಿವಮೋಗ್ಯಮಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಒಂದರೆ, ಮನೆಯ

ಗೀಳಿನಿಂದ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಹೊರೆದು, ತಾಯಿಯ ತೆಕ್ಕಿಗೆ ಹಾರಿ ಬಂದವಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾಯಿಗೆ ಬಲಗೈ ಅವಳು. ಮನೆಗೆಲಸವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ನಿಭಾಯಿಸಬಲ್ಲಳು.

ಅರವಿಂದಳ ಸುದ್ದಿ ಬಂದುದರಿಂದಲೇ, ಕಳುಹಿಸಲು ತಾಯಿ ಅತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಬಹುಳ ಹೋಗುವುದು ಎಂದಾಗಿದ್ದರೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಇಮ್ಮುದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹಾಸುತ್ತಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅಲಮೇಲುವಿಗೆ. ಬಹುಳ ತನ್ನ ಕಾಲೇಜು ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರಿವರ ಮನೆ, ಹಾಸ್ಪೆಲ್ಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಓದಿದ್ದಳು. ಹಾಗಾಗಿ ಪಳೆಂಟು ವರ್ಷಗಳು ಮನೆಯ ಹೊರಗೇ ಇದ್ದ ಹಿರಿಯ ಮಗಳು, ಅಲಮೇಲುವಿಗೆ ಮಗಳಂತೆ ಗೋಚರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ನೆಟಳು ಆಗೋಮ್ಮೆ ಕಣೋಮ್ಮೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ ಎನ್ನುವಂತಾಗಿತ್ತು.

ಉಗ್ರಾಹರೋ ಎಂ.ಎಸ್.ಎ. ಮುಗಿಸಿ, ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಳಿತ ಬಹುಳ ಕಾಲಿಗೆ ತೊಡರಾಗಿದ್ದಳು.

ಬಹುಳ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಏಳುತ್ತಿದ್ದ ಆಧುನಿಕ ವಿಚಾರಗಳು ಅಲಮೇಲುವಿಗೆ ತಲೆನೋವು - ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಡಿಮ್ಮೆಲಿಗೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ.

“ಆ ಮೂರುದಿನ ಸ್ವಾನ ಮಾಡದೆ ಚೊಂಬಾ ಬಾವೆ ಹಿಡಿದು ಮಾಲೆಲ್ಲಿ ಹೋರೋ ಕಾರಣ ಇಲ್ಲಾಮ್ಮೆ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದೇಹ ಪ್ರಸ್ತೃತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿರತೆ, ದಿನ ನಿತ್ಯದ ದುಡಿಮೆ ಬೇಡ ಸ್ವಲ್ಪ ದ್ಯುಹಿಕ ವಿಶ್ಲಾಂತಿ ಇರಲೆ, ಮೂರು ದಿನ ಹಾಯಂತ ಇರಲೆ ಅಂತ ಹಿರಿಯರು ಮಾಡಿಚೇತು. ನಿಮ್ಮಿಧ ಮೂರು ಒಂದೂ ತಿಳಿಷ್ಟಿದ್ದಿಂದಿರ್ಬಿಗೆ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡ್ತೀರಿ. ಲೇ. ಅರವಿಂದ, ಅಂಡಲಿ ಇಸ್ಯೇಲೆ ಮೂರುದಿನ ಕೂಡಬೇಡೆ” ಎಂದು ಹಿರಿಯಕ್ಕನ ಬಾಳಿನ್ನು ಮನೆಗೆಲ್ಲಾ ಹಂಚಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು, ಬಹುಳ ಅಲಮೇಲುವಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ.

ಉಂಟಿನ ದೇವಷಾಫನಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ, ಹತ್ತಾರು ಜನರ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಅಲಮೇಲು ದೇವರ ಎದುರಿಗೆ ಬಾಗಿ ಬಳ್ಳಕೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಸುತ್ತಲಿನ ಜನರು ಸಧ್ಯಧ ದೇಹದ ಆಕ್ಯಾನ್ ತಮ್ಮ ಪುರುಷ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಹುಳಾಗಿ ಕಸಿವಿಸಿ.

ಮನೆಗೆ ಬಂದವಳೇ-“ಹತ್ತಾರು ಜನರ ಎದುರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಸರ್ಕಾರ್ ಮಾಡ್ತೇಕು ಅಂತ ಯಾರಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ದೇವರೇದುರಿಗೆ, ಹಿರಿಯರಿಗೆ

ಹೆಣ್ಣುಮುಕ್ಕಳು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಮಾಡಿರೋದು ಹಿಂದಿನ ಪುರುಷ ಸಮಾಜ. ಹೆಣ್ಣನ ದೇಹಾನ್ತ ಹತ್ತಾರು ಕೋನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಆನಂದಿಸಬಹುದು ದೇವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಂತ. ಆವಳು ಬಗ್ಗೆ, ಸುತ್ತಿ ಎದ್ದು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಒಹ್ಹ ಅವರಿಗೆ ಆನಂದವೇ ಆನಂದ. ಆದರೆ ನಮಗೆ! ಮುಜುಗರ ಹಿಂಸೆ. ನಾವು ನಾವೇ ಇರೋವಾಗ, ನಮ್ಮೇ ದೇವ. ಎದುಗೇ ಎಷ್ಟು ನಮಸ್ಕಾರ ಬೇಕಿದ್ದೂ ಹಾಕೋಣ ಆಯ್ದೂ?” ಎಂದು ತಾಯಿಯನ್ನು ತರಾಟಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು ಬಹುಳ.

ಬಹುಳ ಈ ರೀತಿ ಅಲಮೇಲುವಿನ ಕಾಲಿಗೆ ತೊಡರಿಕೊಳ್ಳುವ ಬೇಡದ ಬಳ್ಳಿ ಆಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ದೂರ ಹೋಗುವಂತಿದ್ದರೆ, ಅಲಮೇಲುವಿನ ಧಾಟಿಯೇ ಬೇರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅದು ಬಲ್ಲ ಬಹುಳ- “ಯಾಕಮ್ಮೆ ಸುಮ್ಮೆ ಗೋಳಾಡ್ಡಿಯ? ಮುತ್ತಣ್ಣ ಮಾವ, ಅರವಿಂದನ್ನ ಕಳಿಸು ಅಂತ ಮಾತಿಗೆ ಅಂದ್ದು ಅಷ್ಟೇ. ಬಹುಳ ಆದ್ದೂ ಹೋಗಬಹುದು. ಅಷ್ಟೇ ಮಾವ” ಎಂಬಳು ತಾಯಿಯ ಮನ ಅಳಿಯಲು.

“ಬಹುಳಾ, ನಿನು ಎನಾದ್ದೂ ಕೆಲ್ಲ ಹಿಡಿತೇನಿ ಅಂತಿದ್ದಲ್ಲಮ್ಮೆ”- ನೊಂದು ಹೇಳಿದರು ಸಂಪತ್ತು.

ಅವರಿಗೆ ಬಹುಳ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದರೆ ಒಂದು ಹುಡುಗ ಬಳಿಯಿದ್ದಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ. ಅವಳ ನಿಧಾರ ತೇಮೂರನಗಳು ನಿಶಿರ. ಬಾಳಿನ ಬಗೆಗೆ ತುಂಬು ಧೈರ್ಯ. ಅವಳಿಗೆ. ಏನನ್ನಾದರೂ ಸಾಧಿಸುತ್ತೇನೆಂಬ ಕೆಂಪಿತ್ತು ಅವಳಲ್ಲಿ.

ಸ್ವಭಾವತಃ ಭೀರು ಸ್ವಭಾವದ ಸಂಪತ್ತುವಿಗೆ ಬಹುಳಾ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ವೇಚ್ಛಾದ ಅಧಾರದ ಆಗತ್ಯ ಇತ್ತು.

“ಆದೂ ಕೆಲ್ವಾನೇ ಅಲ್ಲಿನವ್ವು. ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಅನುಕಾಲ ಇದೆ. ಅವರ ಮನೇಲ್ಲೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದ್ದೂ ಕೆಲ್ವಕ್ಕೆ ಸೇರೋ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡೋದು ಸುಲಭ. ಇಲ್ಲಿದ್ದೇ ಅದು ಸಾಧ್ಯಾನಾ ಹೇಳು?”- ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿದಳು.

ಮುತ್ತಣ್ಣ ಉತ್ತೇಜಿತರಾಗಿ - “ಬಹುಳ ಹೇಳೋದು ನಿಜ ಸಂಪತ್ತು. ಅವರ ಮನೇಗೆ ಹತ್ತಾರು ಪೇಪರ್ ಬರತ್ತೆ. ನೋಡ್ತೂ ಇದ್ದು ಅಜ್ಞ ಹಾಕಬಹ್ಯ. ಜನ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆವ್ವು. ಆತ ಅಂತೂ ದೇವುಂಥ ಮನುಷ್ಯ.” ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಹುಳ ಮೆಚ್ಚಿಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಅಂದ್ರೆ ಅವರೇ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸೋ ಸಾಧ್ಯತೇನೂ ಇರುತ್ತೇ. ಅಲ್ಲಿ

ಅವಳಿಗೇನೂ ಹೊರತೆ ಇರ್ಲಾಲ್ಲ. ಅಲಮೇಲು, ನನ್ನ ಮಾತು ನಂಬು” ಎಂದರು.

“ಆ ಮಗನ ಪುಂಡಾಟ ಅಂದ್ಯಲ್ಲಮ್ಮೆ. ಅವನು ಪುಂಡಾಟಕ್ಕೆ ಬಂದ್ದಿನಾನೇನು ಕಡಲೆಪುರಿ ತಿಂತು ಇತ್ತಿಂನಾ? ನನ್ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರ್ಬೇಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಬರತ್ತಮ್ಮೆ” ಅಥವಾ ನನ್ನ ಚಾಟಿಗೆ ಸಿಸಿ ಬುಸರಿ ಆಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರಾಯ್ತು ಆವನ್ನೇ. ಏನಂತೀಯ?” ಎಂದು ತಾಯಿಯ ಮುಂದೆ ಕ್ಷಣ್ಣ ಮಿಟುಕಿಸಿದಳು.

“ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿಯೆ ಬಿಡು ನೀನು” ಗದರಿದಳು ಅಲಮೇಲು.

ಆಂತೂ ಮುತ್ತಣ್ಣ ವಾದ್ಯಾರ್ಥ ಅರ್ಮೋಗ ಫಲಿಸಿತ್ತು. ಬಹುಳ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ವನ ಸಹಾಯಕಳಾಗಿ ಹೋಗುವ ತೇಮಾನ ಎಲ್ಲರಿಂದ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಪಡೆಯಿತು.

ಆದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡೋಣವೆಂದು ಬಹುಳ ಕಾತರಿಸಿದಳು. ತಮ್ಮ ಒಟ್ಟಿಗೆಯ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಮುತ್ತಣ್ಣ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ವನವರಿಗೆ ತೀಳಿಸಲು ಶಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಸಮುದ್ಯಬಿಟ್ಟು, ಬಹುಳ ಬಂದು ಶುಭ ಮಾಹಾತ್ಮೆದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ನಿಯಮಿತ ಒಟ್ಟೆ ಬರೆಗಳಿಂದಿಗೆ ‘ಆನಂದವನ’ ಎಸ್ಟೇಟನ್ನು ಪ್ರಮೇಶಿಸಿದಳು.

ಇಂತಹುದೇ ದಿನ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಸುಳ್ಳಿ ಹೊಡದೇನೇ ಬಂದ ಹುಡುಗಿ ಬಂದ ದಿನವೇ ಮನೆಯೊಡತಿಯ ಆದರಕ್ಕೆ ಪೂರ್ತಿಳಾ ಆದಳು.

ಎಷ್ಟೇ ಧೈರ್ಯ ಕೆಬ್ಬಿಗ್ಗಿಂದ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಬಂದಿದ್ದರೂ, ಬಂದ ಫಾಳಿಗೆಯ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿದ್ದ ಹುಮ್ಮಣ್ಣ ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಂದ್ದ ಹೊಡಲೇ ಹುಸಿಯಿತು.

ಸಣ್ಣ ಪ್ರಶಾಂತ ಸರೋವರದಿಂದ, ಅಭ್ಯರದ ಅಲೆಗಳು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದನೇನೋ. ಅಲೆಗಳು ಆಳ ಎತ್ತರಗಳು ಹೇಗೆರಬಹುದೋ. ತನ್ನ ಪೃಷ್ಟದೋಣಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿತೇ ಎಂಬ ಆಧ್ಯಾತ್ಮದಿಂದ ಆಳು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು.

ದುಃಖಿಸುತ್ತಲೇ, ಹೊರಳಿ, ಹೊರಳಿ ಮಲಗಿದಳು. ನಿಂದ್ದೇ ಮಾಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಮಯ ನೋಡಿದರೆ ಇನ್ನು ಹತ್ತಾವರೆಯಷ್ಟೇ.

ಆಗ ಒಂದು ಕಾರು ಒಂದು ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತಂತಾಯಿತು. ಗ್ರಾರೇಜಿನ ಬಗಿಲು ತೆಗೆದು ಕಾರು ಒಳಬಿಟ್ಟು, ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಮನೆಯ ಮೆಚ್ಚಿಲು ಹತ್ತಿ ಒಳ ಒಂದ ಶಬ್ದ. ಆ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲಿಂದ ಯಾರೋ ಸರಸರ ಇಳಿದು ಒಂದ ಶಬ್ದ. ಅಂದರೆ ಆನಂದ ಆಯ್ದರು ಮನಗೆ ಒಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸೀಮಾ ಕದ ತರೆಯಲು ಇಳಿದು ಒಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅನು ಎದ್ದು ಕದ ತರೆಯಬಹುದಿತ್ತೇನೋ. ಬೇಡ, ಬೇಡ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾಳೆಯಿಂದ ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣಮುಚ್ಚಿ ನಿಧ್ಯೆ ನಟಿಸಿದ್ದು.

“ಸೀಮಾ- ನೀ ಮಲಗು ಹೋಗು ನಷ್ಟಿಗ ಏನೂ ತೊಗೊಳಿಸ್ತೇದಿಲ್ಲ”- ಎಂದಿತು ಆಯ್ದರ ತುಂಬಿದ ಗುಂಭಧ್ವನಿ.

ಪತ್ತಿಯ ಹೋಣಿಗೆ ಒಂದು ದೀಪದ ಸ್ವಿಚ್ ಒತ್ತದೆಲೇ- “ಸೌಂದ್ರ ಹೇಗೆದ್ದಿ?” ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡರು.

“ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿನಿ. ಉಂಟ ಬೇಡ್ದೇ?” - ಪತ್ತ ಕೇಳಿರು.

“ಬೇಡ. ಈದಿನ ಒಂದು ಗುಡ್ ನ್ಯಾಸ್. ನಮ್ಮ ಘಾಕ್ತರಿ ಒಳ್ಳೆ ಲಾಭ ಗಳಿಸಿದೆ”.

“ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ. ಇಲ್ಲಾ ಒಂದು ಗುಡ್ ನ್ಯಾಸ್. ಮತ್ತೆಣ್ಣಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲಾ ಒಂದು ಮಡುಗೊನ್ನ ಕಣ್ಣಿದ್ದಾರೆ.”

“ಗುಡ್. ಹೇಗೆ? ನಿನಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಆಯ್ದು? ಎಲ್ಲ ಈಗ?”

“ಬಹಳ ಚೂಟಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಾಖಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಮಲಗೂ ಅಂದೆ. ಇಲ್ಲೇ ಮಲಗಿದ್ದಾರೆ. ನಾಳೆ ರಾಂಗೆ ಏಮಾಟು.”

“ಸರಿ. ನಿನಗೆ ಮನ್ನಿಗೆ ಸರಿಹೋದ್ದೇ ಆಯ್ದು. ಕಲ್ಯಾಣ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಣ್ಣಿದ್ದು ಅಷ್ಟೇ ಇನ್ನೂ ಒಂದಿಲ್ಲೇನು ಅವನು?”

“ಅದೇನು ಕಲ್ಯಾಣ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ಅಷ್ಟು ತಾತ್ತ್ವರ. ಒತ್ತಾನೆ. ಏನು ಕೆಲ್ಲವೋ ಏನೋ ಪಾಪ. ಎಲ್ಲ ಹೋಗಿದ್ದಾನೋ”.

“ಹೌದು ಹೌದು. ಬಹಳ ಕೆಲಸ ಆವನಿಗೆ. ಸಂಜೀ ಪದಕ್ಕೆ ಘಾಕ್ತರಿ ಬಿಟ್ಟಷ್ಟು ಹತ್ತೊವರೆ ಆಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಒಂದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಾದ್ದೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡುವಾ? ಲೇಡಿ ಎಂಪ್ಲಾಯಿಸ್ ಜೊತೆ ಚಕ್ಕಂದ ಆದ್ದಾನೆ ಅಷ್ಟೇ. ಏನು ಕಮ್ಮಕ್ಕೆ ಇಂಥ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಾರೋ. ಯೋಗ್ಯರಾಗಿರೋ ಕಮ್ಮಾರಿ ಅಂತಾವ್ಯಾನ್ ನಾವೇ ...”

“ನೀವು ಕಸ್ತೂರಿ ಜೊತೆ ಯಾಕೆ ಹೋಲಿಕೆ ಮಾಡ್ತಿರಿ ಇವನನ್ನು, ಮಹಾಯೋಗ್ಯ ನಿಮ್ಮ ಕಸ್ತೂರಿ ನೋಡಿ”

“ಸರಿ ಸರಿ ಮಲಕ್ಕೋ. ನಿನ್ನ ಮುಢು ಮಗನ್ನ ಸನ್ಸೇಶಣಿಂಡು ನಿದ್ದೆ ಕೆಡಿಸ್ತೋ ಬೇಡ. ಆರೋಗ್ಯ ಇನ್ನೂ ಕೆಡತ್ತೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಿ ಮಹಡಿಯಮೇಲೆ ಹೋದರು ಆಯ್ದರು.

ಒಕುಳಾಗೆ ಎಚ್ಚರವೇ ಇದ್ದ ಎಲ್ಲಪನ್ನೂ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಯಾರೀ ಕಸ್ತೂರಿ? ಆತನಿಗೆ ಬೇಕು, ಈಕೆಗೆ ಬೇಡವಾದವನು! ಇರಲಿ ಎಲ್ಲಪೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ನಿದ್ದೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು.

ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತುಪುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೆ ಒಂದು ಮೋಟರ್ ಸ್ಕೆಕ್ಲೂ ಶರವೇಗದಲ್ಲಿ ಅತಿಯಾಗಿ ಶಬ್ದಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದು ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿತು.

ಷಾಂದಯಮ್ಮೆ ಗಡಬಡಿಸಿ “ಕಲ್ಲಾಣ ಬಂದನೇನೋ. ಈ ಸೀಮಾ ಎಲ್ಲಿ ಗೊರಕೆ ಹೋಡಿತ್ತಿದಾಳೋ, ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಬೇಕಲ್ಲ” ಎಂದು ಸ್ವಗತ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಇದೇ ಸಡಗರ ಪತಿ ಬಂದಾಗ ಪ್ರಕಟಿಸಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ ಆಕೆ.

ಈಗಲೂ ಒಕುಳ ಎಚ್ಚರವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರೂ ಏಳುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸೀಮಾ ಏನೂ ಗೊರಕೆ ಹೋಡೆಯುತ್ತಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹೋಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಈ ಮೋಟರ್ ಸ್ಕೆಕ್ಲೂನ ಭಯಂಕರ ಸದ್ವಿನಿಂದ ಎಚ್ಚರವಾಗದೆ ಇದ್ದಿತೆ!

ಎದ್ದು ಧರಘಪ ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ತನ್ನ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಾಗಿಲ ಅಗಳಿಯ ಮೇಲೆ ತೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಧಡಾರೆಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು ಸೀಮಾ. “ಬೇಗ ಬರೋಕ್ಕೇನೋ ನಿಂಗೆ. ದಿನಾ ನಿಂದೋಂದು ಗೋಳಪ್ಪ. ನಿದ್ದೇನೇ ಮಾಡಗೊಡಿಸೋಲ್ಲಿವ್ವೋ ನಿನು”

“ಗೋಳಾಡಬೇಡ್ಡೇ. ಹೋಗಿ ಮಲಕ್ಕೋ ನಂಗೇನೂ ಬೇಡ ಈಗ” ಎಂದು ಒಳಿನಡೆದ.

ಅವಳು ಆಕಳಿಸುತ್ತಾ - “ಸದ್ಯ ನಾಳಿಯಿಂದ ಈ ಗೋಳಿರಲ್ಲಪ್ಪ” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿದಳು.

“ಯಾಕೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ನಿ? ನಾ ಲೇಟಾಗಿ...”

“ನಾನೆಲ್ಲಾ ಹೋಗೋಲ್ಲಾ. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯೋಕ್ಕೆ ಬೇರೆವ್ವನ್ನ ಕಸಿದಾಳೆ ಅಮ್ಮೆ”

“ಅಂದ್ರೆ ?”- ಹುಬ್ಬೀರಿಸಿ ಕೇಳಿದ.

“ಬಕುಳ ಬಂದಿದಾಳ ಕೊಳೋ”

“ಫನೇ ಹಾಗಂದ್ರೆ”

“ಅಂದ್ರೆ ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋಳೆ ಅಂತ ಒಬ್ಬ ಬಂದಿದಾಳೆ”

“ಓಹೋ ! ಹೇಗಿದ್ದಾಳಿ ಅವಶು ?” - ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಸಿಳ್ಳಿಹಾಕಿದ.

“ಬಾಯಿ ಚಪ್ಪರಿಸಬೇಡ. ಅವಳಿಗೆ ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಅಮೃತ ವಯಸ್ಸು. ಧರ್ಮಾತ್ಮ ಹೆಂಗಸು. ನೋಡಿದ್ದೇನೇ ಹೆದತ್ತಿಂಬೆಯ”

“ಹೆಸರು ಬಕುಳ. ಸೋ ದೆಲಿಕೋ. ಆದ್ರೆ...”

“ಹೇಗಿದ್ರೆ ಏನು ಬಿಡು. ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಕಾಟದಿಂದ ರಿಲೀಫ್ ಕೊಡ್ಡಾಳೆ”
ಎಂದು ಬಾಯಿನ್ನು ಕೈಯ್ಯಿಂದ ಮುಚ್ಚಿ ನಗು ತಡೆಯುತ್ತಾ ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿಬ್ಬಿಟ್ಟಳು.

ಈವಿ ನಿಮಿರಿಸಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಬಕುಳಾಗೆ ಅಧಾರಂಬಧದ ನಿದ್ದೆಯೂ ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಮನೆಯ ಮಗ ಕಲ್ಲಾಣ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಸೀಮಾ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಅದೇಕೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಎಲ್ಲರೂ ಅಂದಂತೆ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಲೋಲುಪನೇ ಇರಬೇಕು. ಅವನನ್ನು ನಿರುತ್ತಾಹ ಪಡಿಸಲು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿರಬೇಕು ಸೀಮಾ.

೨ ಇಷ್ಟು ಚಿತ್ರಣ ಸ್ವಾಷಾಖಾಯಿತು.

ಅನಂದ ರಾಮ ಆಯುರು ಗಂಭೀರವ್ಯಕ್ತಿ. ಪಟ್ಟಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಗೌರವ ಹೊಡುತ್ತಾರೆ. ಕಸ್ತೂರಿ ಎನ್ನಬವನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಆದರವಿದೆ. ಮಗ ಕಲ್ಲಾಣದಲ್ಲಿ ತಿರಸ್ಯಾರವಿದೆ. ಸೀಮಾಳ ಬಗೆಗೆ ನಿಲ್ದಿಸ್ತುತ್ತೇ.

ಸೌಂದರ್ಯಮೃತವರಿಗೆ ಕಸ್ತೂರಿ ಎಂಬುವವನಲ್ಲಿ ನಿರಾದರ. ಕಲ್ಲಾಣನೆಂದರೆ ಮಮತೆ ವ್ಯಾಮೋಹ.

ಯಾರೀ ಕಸ್ತೂರಿ? ಯಾರಿರಬಹುದು? ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬಕುಳ ಎಳುವವೇಳಿಗೆ ಸೂರ್ಯ ಉದಯಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದು. ಅವಳಿಂದೂ ಅಷ್ಟು ತಡವಾಗಿ ಎದ್ದುದೇ ಇಲ್ಲ. ಓದುವ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ಬೇಳಗಿನ ಜಾವದ ಓದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಲೆಗೆ ಹತ್ತುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಯಿಂದ, ನಾಲ್ಕುವರೆಗೆಲ್ಲಾ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಅಭ್ಯಾಸ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಓದು ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದನಂತರ ತಾಯಿಗೆ ಮನೆಗೆಲಸದ ಸಹಾಯಕ್ಕೊಂಡು ಬೇಗ ಎದ್ದು ಹಸುವಿನ ಕೆಲಸ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಇಂದೇಕೆ ಇಷ್ಟು ತಡವಾಯಿತು ಎಂದು ಗಡಬಡಿಸಿ ಎದ್ದು, ಹಾಸಿಗೆ ಸುತ್ತಿ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿಸಿ, ಅತ್ಯೇಯ ಮಂಚದ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೇಗ ಬೇಗ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಆಕೆ ಅಡುಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಲೆಯ ಮುಂದಿದ್ದರು.

“ಅತ್ತೇ ಇದೆನಿದು? ನಿನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಬಾರದಿತ್ತೇ?” ಎಂದು ಕಾತರದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು. “ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ ಬಂದವಳು ದಣ್ಡಿತ್ತಿಂ. ಮಂಗಿರಲೀ ಅಂತ ನಾನೇ ಬಂದೆ. ಸೀಮಾ ಎದ್ದು ಬಂದು ಮಾಡೋದಂತೂ ಕನಸು ಬಿಡು. ಇನ್ನೇಲ್ಲೆ ಪ್ರತಿದಿನ ನಿನ್ನದೇ ಆಗತ್ತೇ ಕೆಲಸ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಇವರು ವಾರಿಗೂ ಹೋಗಿತಾರೆ. ಬರೋವೇಳಿಗೆ ಒಂದು ಕಪ್ಪೆ ಬಿಸಿ ಕಾಫಿ ಬೇಕು ಅಂತಾರೆ” ಎಂದು ಒಲೆಯ ಕಡೆಯಿಂದ ತಿರುಗದೆಯೇ ನುಡಿದರು ಸೌಂದ್ರಮ್ಯ.

“ನಾನು ಇದೀಗ ಮುಖಿ ತೋಳಿದು ಬಂಧಿಸಿದ್ದೇನಿ. ಅತ್ತೇ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ. ಮಾವ ಬರೋವೈರಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ರೆಡಿ ಮಾಡಿ ತತ್ತಿನಿ” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆತಂದಳು.

“ಯಾವ ತಾಯಿ ಹೆತ್ತೆಳೆಮ್ಮೆ ನಿನ್ನನ್ನು. ದೇವತೆ ಹಾಗೆ ಬಂದಿದ್ದಿ” ಎಂದು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಒರಗಿದರು ಆಕೆ.

“ಬಕುಳ” ಆಡಿದಂತೆಯೇ, ಮುಖಿತೋಳಿದು ಬಂದು, ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಸೇರಗು ಬಿಗಿದು, ಸಿರೆ ಎತ್ತಿ ಸಿಗಿಸಿ ಸರಸರ ಹಾಯೆಮಗ್ಗಳಾದಳು. ಹತ್ತೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಸಿದ್ದು ಮಾಡಿದಳು.

ಆ ವೇಳಿಗೆ ಆಯುರು ಬಂದು ಆಕೆಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುದು ತೆಳಿಯಿತು. ಬಂದು ಟ್ರೈನಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿ ಲೋಟಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಇಟ್ಟುಹೊಂಡು ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದಳು.

ಆತ ಪೇಪರ್ ಓದುತ್ತಿದ್ದವರು, ಪೇಪರ್ ತಗ್ಗಿಸಿ ಹಾಡಿಕೊಗೆ ಮುಗುಳು ನೆಡ್ಡರು.

ಒಕುಳ ಕಾಫಿ ಲೋಟಗಳನ್ನು ಅವರಿಭೂರ ಕೈಗೂ ಹೊಟ್ಟಿಳು.

“ಚಿನ್ನಾಗಿದ್ದೀಯಾಮ್ಮು ರಾತ್ರಿ ಬಂದೆಯಂತೆ” ಎಂದರು ಆತ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯತ್ತಾ.

“ಹುಂ”

“ಮನೇಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಖ್ಯತಾನೇ”

“ಹುಂ”

“ಇತ್ತೀಯ ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ದಿಷ್ಟ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೇಲ್ಲಿ”

“ಹುಂ”

“ಸಂಕೋಚ. ನಮ್ಮ ಮನೆ ನಿನಗೆ ಒಗ್ಗತ್ತೇ ಅಂದೆಷ್ಟಿದ್ದಿನಿ. ನಿನಗೆ ಏನೇ ತೊಂದ್ರೆ ಬಂದ್ರು ನಂಗೆ ಹೇಳ್ಣಿಕೊಮ್ಮೆ ಏನು ಅನಾಮಾಕರಂ ಆದ್ದೂ ಹೇಳು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ. ಸಂಕೋಚಪ್ಪೇಶ್ವರೆಚೆಡ. ನಮ್ಮ ಮನೆ ವಾಸ ನಿಂಗೆ ಕಂಫೆಟ್‌ಬಲ್ ಆಗಿ ಇರಬೇಕು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ”

“ಫ್ಯಾಂಕ್‌ನ್ಯಾ” ಎಂದರು.

“ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಮಾಡೆಷ್ಟಿದ್ದೀಯ” ಎಂದರು ಮೆಲುನಕ್ಕು.

“ಹುಂ” ಎಂದು ಉವಳಾ ನೆಡ್ಡಳು.

ಆತನೆದುರಿಗೆ	ಎಕಪದಗಳ	ಉತ್ತರವಲ್ಲದೆ	ಮತ್ತೆ	ಏನೂ
ಮಾತನಾಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ	ಒಕುಳಾಗೆ.			

ಹೆಚ್ಚು ಎತ್ತರದ ಆಳಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಆತ ಕುಳಿತ ಭಂಗಿ ಎತ್ತರದ ಆಳಿನ್ನುವ ಭಾವ ಹೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮುವಿ ಗಂಭೀರ. ಒಕ್ಕತೆಲೆಯಾಗಲು ಶುರುವಾಗಿತ್ತು. ದೊಡ್ಡ ಬಾಗಿದ ಮೂಗು, ಆಳವಾದ ಕೆಲ್ವಗಳು. ಆದರೂ ಮುವಿದ ಭಾಯಿ ಕರಿಣವಲ್ಲ. ಸೌಮ್ಯತೆ ಎದ್ದೂ ನಿಂತಿತ್ತು. ಆ ಸೌಮ್ಯತೆ ಎದುರು ಒಕುಳ ಮೂರಳಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು.

ಅವರು ಕುಡಿದ ಲೋಟಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಹೊರಡುತ್ತಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಕಲ್ಯಾಣರಾಮ. ‘ಆಮ್ಮು’ ಎಂದು ಕರೆಯಬಯಸಿದವನು ಆಲ್ಲಿ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟು.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣಮಿಟುಕಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಳಗಡೆ ನಿಂತಿದ್ದ ನಮಯುವತೆ ಅವನ ಕಣ್ಣ ಸೇಳಿದಳು. ಬಾಯಗಲಿಸಿ ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತೆ.

‘ನಮ್ಮಮ್ಮೆನ ವಯಸ್ಸು. ಧಡೂಕೆ ಹೆಂಗಸು’ ಎಂದು ಸೀಮಾ ಹೇಳಿದ ಒಮ್ಮೆ ತೆಳ್ಗಿ, ಬೆಳ್ಗಿ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಒಳುಕುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಆಗಲೇ ಅರಳುತ್ತಿದ್ದ ಗುಲಾಬಿಯ ನೇನಪ್ಪ ತಂದಿತು ಅವಳ ಆಕಾರ ಕಲ್ಲಾಣಾರಾಮನಿಗೆ. ಸೀಮಾ ಹುಟ್ಟಿಂದ್ದುಖಾಡಿದ್ದಳೆ ಎಂದು ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತಾ ಕೈತಟ್ಟಿ ನಿಂತೆ.

“ನನ್ನ ಮಗ ಕಲ್ಲಾಣ ರಾಮ. ಬಿ.ಎ. ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ನಮ್ಮ ಫ್ರಾಕ್ಟರೀಲೇ ಉದ್ದೋಗ ಮಾಡ್ಡಾನೆ” ಪರಿಚಯಿಸಿದರು ತಂದೆ.

ಅವಳು ಇದೀಗ ಅವನೆಡೆಗೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು.

“ನಮಸ್ಕಾರ” ಎಂದು ಅವಳು ಕೈ ಜೋಡಿಸಿದಾಗ ಅವನ ಬಾಯಿ ‘ನಮಸ್ಕಾರ’ ಎಂದಿತು. ಒಲಗಣ್ಣ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ದೊಡ್ಡದಾಯಿತು. ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಹಾಗೆ ಕಣ್ಣಮಿಟುಕಿಸುತ್ತಾನೋ ಅಥವಾ ತನಗೆ ಕಣ್ಣ ಹೊಡೆದನೆ? ಕಣ್ಣ ಹೊಡೆದದ್ದೇ ನಿಜವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ತನಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ ಆ ಕಣ್ಣನ್ನ ದಾರಿಗೆ ತರಲು ಎಂದು ಹಲ್ಲು ಕಷ್ಟಿದಳು.

“ರಾತ್ರಿ ನೀನು ಒಂದಾಗ ಟ್ರೇ ಎಷ್ಟು ಕಲ್ಲಾಣ?” ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದರು ತಂದೆ.

“ಬೇಗಾನೇ ಒಂದೇಷ್ಟು.”

“ನಂಗೊತ್ತಿದೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಅಂತ. ನನ್ನ ರೂಂ ಹಾಸಿ ತಾನೇ ನೀನು ನಿನ್ನ ರೂಂಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ನೀ ಒಂದಾಗ ಹನ್ನೆರಡಾಗಿತ್ತು.”

‘ಈ ಒರೋದೂ ಹೋಗೋದೂ ಲೆಕ್ಕು’ ಇಡೋದೇ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸವೇನೋ’ ಎಂದು ಒರಟು ಉತ್ತರ ಹೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದು.

ತಾಯಿ ನಡುವೆ ಸುಡಿದರು - “ಅವನು ಆಗ್ನೇ ಒಂದು ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹತ್ತಿ ಮಾತಾಡ್ಡಾ ಹೂತಿದ್ದ. ಮೇಲೆ ಒಂದಾಗ ಹನ್ನೆರಡಾಗಿತ್ತು.”

ತಾಯಿ ಮಗನ್ನ ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಳಿದು ಅಯ್ಯರಿಗೆ ತೆಳಿಯದೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಒಕ್ಕಳಾಗೂ ತೆಳಿಯಿತು. ಅವನು ಯಾವಾಗ ಒಂದಷ್ಟೇ ಅವಳು ಒಲ್ಲಳು. ತಾಯಿಯ ಹೋಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸುಳಿಯಲೂ ಇಲ್ಲಮೌದು. ಅವಳಿಗೆ ತೆಳಿಯದೆ !

ಹೊಸ ಹುಡುಗಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಏನೂ ಅನ್ನಪುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೇಂದು ಆಯ್ದರು - “ಬೇಗ ಮನೆಗೆ ಬರೋದು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡು ಕಲ್ಲಾಣ. ನಾಳೆ ನಿನಗೆ ಮದುವೆ ಮಕ್ಕಳು ಸಂಸಾರ ಓಂತ ಆದಾಗ, ಯು ಷಡ್ ಬಿ ಯೇ ಜಂಟಲ್ ಮನ್” ಎಂದು ಸೌಮ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿದು ಮತ್ತೆ ಪೇಪರ್ ಒದತೊಡಗಿದರು.

ಲೋಟಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹೊರಗೆ ಬರಲು, ಬಹುಳಾಗೆ ಕಲ್ಲಾಣ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡ ನಿಂತಿದ್ದು. ಅವನನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಹೋಗುವುದು ಸರಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಇಷ್ಟವೂ ಇಲ್ಲ. ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಬಂದರೂ ಅವನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ.

“ಸ್ವಲ್ಪ ದಾರಿ ಬಿಡ್ಡಿರಾ?” ಮೆಲ್ಲಿಗೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಇ ಶಾರ್” ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಜರುಗಿ ನಿಂತ.

ಅವಳು ವಿಧಿಯಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲೇ ತೋರಿ ಹೊರಬಂದಳು.

“ನಂಗೆಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ?” ಎಂದ ಅವನು.

ಅವಳು ಹೆಚ್ಚೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದಳು.

ಸುರಸುಂದರಾಗ ಕಲ್ಲಾಣರಾಮ. ತಂದೆಧುಂತಲ್ಲ. ಇವನು ಹಾಲು ಬಿಳುಪಿನ ಆರಡಿ ಎತ್ತರದ, ಕಷ್ಟ ಗುಂಗುರು ಹೂದಲಿನ, ಮೇಲು ನಗುವಿನ ಸ್ವರದೂಪಿ. ಕಣ್ಣು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಂಡು. ಇದು ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸುಂದರತೆ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಸಮನಾದ ದಂತ ಪಂಕ್ತಿ. ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವಂತೆ ಕೆಂಪಗಿನ ತೆಳುಮಟ್ಟಿ. ಅದರಮೇಲೆ ಒಷ್ಟವಾದ ಕಷ್ಟ ಮೀಸೆ. ರಾತ್ರಿಯ ಉದುಪಿನಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಇರುವಾಗಲೇ ಮೈಪ್ಪಳಕ ತರುವಂತಿದ್ದು.

ಅವನು ತಾಯಿಯನ್ನು ಹೋಲುತ್ತಾನೆ. ಆಕೆ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸುಂದರಿಯಾಗಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಈಗ ವಯಸ್ಸು, ಅನಾರೋಗ್ಯದ ಕಾರಣ ಸೌಂದರ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಸುಕಾದಂತಿದೆ. ಅಗಲ ಮುಖ, ನೇರ ಮೂಗು, ಚಂದರಿನ ಬಿಳುಪು. ಕಿವಿಮೂಗಿಯಲ್ಲಿ ವಜ್ರಾಭರಣ. ಕುತ್ತಿಗೆಯ ತಂಬಾ ಚಿನ್ನದ ಸರಗಳು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆರಾರು ಚಿನ್ನದ ಬಳಿಗಳು. ಉಟ್ಟಿದ್ದ ಪಟ್ಟಿ ಜರಿಯಂಚಿನ ರೇಷ್ಯೆ ಸೀರೆ ಆಕೆಯ ಚೆಲುವನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿ ಮಾಡಿದ್ದುವು.

ಹೌದು ಕಲ್ಲಾಣ ತಾಯಿಯ ಮಗ. ಅವನಿಗೂ ಕುತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ಸರವಿದೆ. ಕೃಗಡಿಯಾರಕ್ಕೆ ಚಿನ್ನದ ಪಟ್ಟಿಯಿದೆ. ಬಲಗ್ಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಡಗವಿದೆ.

“ಸುಮೈನೇ ನಿಂತೆಯಲ್ಲ, ಕಾಫಿ ನಂಗೆ ಎಂದೆ” ಎಚ್ಚರಿಸಿದ ಕಲ್ಪಾರಾಮ.

“ಮುಖಿ ತೊಳೆದು ಬನ್ನಿ ಹೊಡ್ಡಿನಿ”

“ಮುಖಿ ತೊಳೆದೆಲೇ ಕುಡಿದು ನಂಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ”

“ಅದು ಮುಂಚೆ ಇರಬಹುದು. ಇನ್ನೇಲೇ ಅದು ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ”

“ಅದ್ಯಾಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಹಾಗೇ ಕುಡಿತೇನಿ”

“ಕುಡಿರಿ. ನಾನು ಹೊಡೇಲ್ಲ ಅಂದೆ ಅಷ್ಟೆ” ಎಂದು ನಡೆದುಬಿಟ್ಟಳು.

“ಎನ್ನು ಇದು. ಈ ವಿಪರೀತ” ತಾಯಿಗೆ ಮೋರೆಯಿಟ್ಟ ಕಲ್ಪಾ.

“ಮೋಗ್ನಿ ಮುಖಿ ತೊಳೆದು ಬರಬಾರದೇನವ್ವು” ತಾಯಿ ಬಕುಳನನ್ನೇ ವಹಿಸಿದರು.

“ನೋಡಿದ್ದು ಸೌಂದ್ರ. ನಿನ್ನ ಕೃಂತಾಗಧ್ಯಾನ ಈ ಹುಡುಗಿ ಹೇಗೆ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು. ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾಟಿ ಬಾರಿಸ್ತಾಳೆ” ಮೆಚ್ಚುಗೆ ನುಡಿದರು ಆಯ್ದರು.

ಕಲ್ಪಾನಿಗೆ ತಾಯಿಯ ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ಸೋಲಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ತಂದೆಯ ಚುಚ್ಚುಮಾತು ಅವಮಾನ ಮಾಡಿತು.

ಜೋರಿದ್ದಾಳೆ ಈ ಹುಡುಗಿ. ನಂಗೆ, ಈ ಮನೆಯ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಒಂದು ಕಪ್ಪ ಕಾಫಿ ಹೊಡೇಕ್ಕೆ ಸೂಲು ಹಾಕ್ಕಾ? ಇಲ್ಲೇ ಇತಾಳಳ್ಳಾ ನೋಡೇಶ್ವಾತ್ಮೀನಿ ಎಂದು ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಹೆಗಲಮೇಲಿನ ಟಿವೆಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿ ಶಬ್ದವಾಗುವಂತೆ ಒದರಿ ಮತ್ತೆ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಹೊಂಡು ಮುಖಿ ತೊಳೆಯಲು ಹೋದ.

ಅವನ ಮನದ ಸಿಟ್ಟಿನ ಹೋಗೆಯನ್ನು ಅರಿಯದ ಬಕುಳ, ಅವನು ಮುಖಿ ತೊಳೆದು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಬಿಸಿಬಿಸಿಯಾಗಿ ಕಾಫಿ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ ದೈನಿಗ್ಯ ಪೇಬಳ್ಳ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು ಕಾದಳು.

“ಮೇಲೆ ತಂದೆನ್ನು” ಎಂದು ಜಬರದಸ್ತಿನಿಂದ ಹೇಳಿ ಹೊರಟು.

“ನೋಡಿ ಇಲ್ಲಿ. ನಾನು ನಿಮ್ಮೇ ಬಾಕರಿಗೆ ಬಂದಿರೋ ಆಳಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಗೇ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿರೋ ಒಬ್ಬ ನೆಂಟಳು. ಕುಡಿಯೋ ಹಾಗಿದ್ದೆ ಇಲ್ಲಿ ಕುಡಿರಿ. ಬಿಸಿಯಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಘಳಸ್ಸಿಗೆ ಹಾಕಿಟ್ಟಿನಿ. ತಂಗಮಾನೋ ಹೊನ್ನಿನೋ ಆಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ಹೊಡ್ಡಾರೆ. ಸೀಮಾಗೆ ಹೊಡೇ ಹಾಗೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯೊಳ ಹೊಕ್ಕು ಮರೆಯಾದಳು.

ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲಿಂದ್ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಸರ್ವಿಲ್ಲದೆ ಸುಡಿದ ಕಲ್ಲಾಗಳು. ಅಮೃತ ಸಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಿದ್ದ ಬಿಸಿ, ಸಕ್ಕರೆ, ಹಾಲು ದಿಕಾಕ್ಷಾಗಳ ಹದದ ಕಾಫಿ, ಕಾಫಿ, ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವನ ಸಿಟ್ಟು ಅವಮಾನಗಳು ತಣ್ಣಿಗೆ ಮರೆಯಾದುವು.

ಈ ಗಾಜು ಒಹಳ ತೆಳು. ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಒಳಸಬೀಕು. ಅವಳನ್ನು ರೊಟ್ಟಿಗೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದೆ ನಯವಾಗಿ ಗೆದ್ದುಕೊಳ್ಳಬೀಕು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವವರಿಲ್ಲದೆ ಅಮ್ಮೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಧಾರಪಡಬಹುದು. ತಾನು ಕೋಪತಾಪ ತೋರಿ ದುಡುಕಿದರೆ ಅವಳು ಹೊರಟಿಹೋಗಬಿಹುದು. ಎಚ್ಚರ ಕಲ್ಲಾಗಳು ಎಚ್ಚರ ಎಂದು ತನ್ನನ್ನೇ ಎಚ್ಚರಿಸಿಕೊಂಡ.

ಹೊಟ್ಟಿಯೂ ತಂಪಾಯಿತು. ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಸನ್ನವಾಗಿ ತಾಯಿಯ ಬಂದು ಹುಳಿತ.

“ಯಾವುರ ಹೆಣ್ಣಮ್ಮೆ ಈ ಒಹಳ”- ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ.

“ನಮ್ಮ ದೂರದ ಸಂಬಂಧದವರೇಷ್ಟು. ಮುತ್ತಳಿನವರ ಪೈಕಿ. ಹುಡುಗಿ ಒಳ್ಳೆವಳಿದ್ದ ಹಾಗಿದೆ. ಸಮಧಳಾಗೂ ಕಾಣಾಳಿ. ಕಲ್ಲಾಗಳು, ಅವಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸ್ತೇಬೀಕೆಷ್ಟು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅವಳಿಗೆ ಬೇಜಾರು ಮಾಡಬಾದು. ದೇವರೇ ಕಳುಹಿಸಿದ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ನೇರವಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಳಷ್ಟು.”

“ನನಗೆ ಹೇಳ್ಣಿಕನಮ್ಮೆ ಹೊಸ ಹುಡುಗಿ ತಮಾವೆ ಮಾಡ್ದೆ ಅಷ್ಟೇ.” ಎಂದು ತಾಯಿಯನ್ನು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಲಳ್ಳಿಗರೆಯುತ್ತಾ- “ಇನ್ನು ಬೇಕಾದ್ದೇ ಹೇಳು. ಸ್ವಾನ, ದೇವರಪೂಜೆ ಮಾಡ್ದೆ ಟಿಫನ್ನು ಮುಟ್ಟೇಲ್ಲ ಇನ್ನೇಲೇ” ಎಂದ.

“ಹಾಗೆಣ್ಣ ಮಾಡು ಅಂತ ಯಾರಪ್ಪಾ ಅಂದ್ರು”

“ಅಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ಣಿ. ನೀನು ಹಾಗೆ ಮಾಡು ಅಂದ್ರೆ ಹಾಗೂ ಮಾಡಿನಿ. ನೀನು ನನಗೆ ದೇವರ ಸಮಾನಾಮ್ಮು” ಹೊಗಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ.

ಅವನು ಹೊಗಳತೊಡಿದನೆಂದರೆ ಹಣ ಕೇಳಲು ಹಿರಿಕಿ ಎಂದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದೇ - “ಶುರುಮಾಡಿದ್ದು ಹೊಗಳೊಳ್ಳೆ. ಇನ್ನೇನು ಹಣಬೀಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಹೇಗೆ ಕಲ್ಲಾಗಳು? ದುಂದು ಖಿಚು, ಮಾಡಬಾದೋ. ಅಪ್ಪು ಹೊಟ್ಟಿದ್ದು ಆಗ್ನೇ ಆಗಿಹೋಯ್ಯಾ?”

“ಅವ್ಯಾ ಮಹಾ ಏನು ಹೊಡ್ತಾರೆ ಅಂದೊಂದಿದ್ದೀಯಮ್ಮೆ ಎರಡು ಸಾರಿ ಹೊಡ್ತಾರೆ ಅಷ್ಟೇ ಒಳ್ಳೆ ಸೂಲ್ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಕೆಟ್ ಮನಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಾಗೆ ಹೊಡ್ತಾರೆ.”

“ಏನು! ಎರಡು ಸಾರಿ! ನಿನಗೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸಾಲದಾ? ಮಿತವಾಗಿ ಖಿಚುವುದಾಡ್ತೇಕು. ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಹಾಗೆ ಮಿತವಾಗಿ ಖಿಚುವುದಿದ್ದಿಂದ ತಾನೇ ಈಪ್ರೇತ್ತು ಇಮ್ಮೋಂದು ಆಸ್ತಿ, ಮಹಿವಾಟು ಇರ್ಲೋದು. ಫ್ಲಾಕ್ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿರ್ಲೋದು?” “ಫ್ಲಾಕ್ ರೀನ್ ಅಷ್ಟ ತೊಗ್ಗೊಂಡದ್ದು ದೊಡ್ಡಮ್ಮೆ ಹಣದಿಂದ ಓಂತ ನಂಗೊತ್ತು” “ಅದಿಲ್ಡ ಬಿಡು. ಈವೆತ್ತು ಕಸ್ತೂರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಣ್ಣು. ಗೊತ್ತು?”

ಕಸ್ತೂರಿಯ ಹೆಸರು ಬಿರುತ್ತಲೇ ಕಲ್ಯಾಣ ಮುಖಿ ಕಟ್ಟಿಟಿತು - “ಆದ್ದೇ ಏನಿಗೆ” ಎಂದ ಸಿದುಕೆನಿಂದ.

“ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಜ್ಞಾಪ್ತಿಸ್ತೇ. ಮರೆಯೋಕ್ಕಾಗುತ್ತಾ ಅವನನ್ನು. ಹಾಳುದವ್ಯು ಹಾಗೆಂಬ್ಬಿಲ್ಲ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದಿದೆ ಇಲ್ಲೇ ಇತ್ತೆದ್ದು. ಈಗೆಲ್ಲಿದ್ದಾರ್ಮೋ, ಏನಾಗ್ನತ್ತಾ ಇದಾರ್ಮೋ. ಜೀವದಿಂದ ಇದಾರ್ಮೋ ಇಲ್ಲೋ?” ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಗರೆದರು.

“ಅವನ ಧ್ಯಾನ ಶುರು ಮಾಡ್ಡಿಟ್ಟು. ನಂಗೆ ದುಡ್ಡಿಕೊಡು. ನಾನು ಹೋಗ್ಗಿನಿ. ಅಮೇಲೆ ಎಷ್ಟುಬೇಕಾರೂ ಅವನನ್ನೇ ನೆನೆಸಿಕೋತ್ತು ಹಾತಿರು”

“ಅವನ ಹೆಸರಿತ್ತಿದ್ದೇ ಯಾಕ ನೀನು ಹೇಗೆಗೋ ಆಗೋಗ್ಗಿ? ನಿಜ. ಏನೋ ತಪ್ಪಿ ಮಾಡ್ಡ ಕಣಿಸಿ ಬಿಡುಬೇಕಾಯ್ದು. ಆದ್ದೇ ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ಆಣ್ಣ ಆಗ್ನೇ ಹೋಗ್ಗಾನಾ? ನಂಗೆ ಮಗ ಅಲ್ಲೇ ಹೋಗ್ಗಾನಾ?” ಎಷ್ಟುತ್ತಾ ದಿಂಬಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪಸೆನಿಂದ ಇನ್ನಾರು ರೂ ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟರು.

“ನಂಗವನು ಮಲಮಗ ಆದ್ದು ನಷ್ಟನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡ್ತಾ ಇದ್ದು. ನೀನು ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡಿದ್ದು. ಮರೆಯೋಕ್ಕಾಗುತ್ತೇನೋ ಕಲ್ಯಾಣ”

“ಬೇಡ, ಮರೀಬೇಡ. ಜಮಮಾಡು” - ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಕಾಗಿದ ಕಲ್ಯಾಣ.

“ಬೇಜಾರು ಮಾಡ್ವೋಬೇಡ್ವೋ. ನೀನಂದ್ರೆ ನಂಗೆ ಜೀವ. ಆ ತಪ್ಪಿ ಮಾಡಿದ್ದು ನೀನಲ್ಪುಲ್ಪ ಸದ್ಯ ಅಂತ ಎಷ್ಟು ಸಲ ದೇವಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಿನೋ, ಆ ದೇವನಿಗೇ ಗೊತ್ತು” ಎಂದು ಕಣ್ವೇಶ್ವರಸಿಕೊಂಡರು.

ಅವರ ಕ್ಷೇರಿನಿಂದ, ದೀನವಾರೆಯಿಂದ ಮೆತ್ತಗಾದ.

“ನಾನಲ್ಲವಲ್ಲ ಸರಿ ಮತ್ತಿನ್ನೇನು” ಎಂದು ಹೋಕೆಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಬಹುಳ ಎರಡು ಬಾರಿ ಸೌಂದರ್ಯಮೃಷಿವರ ಹೋಕೆಗೆ ಬರಚೇಕೆಂದಿದ್ದವಳು, ಕಲ್ಲಾಗಳ ಇನ್ನು ತಾಯಿಯ ಒಳಿಯೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದ ಮಾರನೆಯ ದಿನವೇ ಮನೆಯ ಮಗನೊಂದಿಗೆ ವಿರಸ ನಡೆದು ಅವಳಿಗೆ ಬೇಸರವಾಗಿತ್ತು. ತಾನಾಡಿದುದು ದುಡುಕು ಮಾತಾಯಿತೇನೋ ಎಂದು ಕಳುವಳಿವಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆಗೆ ಹೇಳಿ ಬಿಡಲೇ? ಬೇಡವೇ? ಎಂಬ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯಿಂದಲೇ, ಕಲ್ಲಾಗಳ ಹೊರಟುದನ್ನು ಕಂಡು ಬಹುಳ ಆಕೆಯ ಒಳಿ ಒಂದಳು.

ಆಕೆ ಕ್ಷಣ್ಣ ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ತನ್ನ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇರಬಹುದೆ ಎಂದೂ ಅಳುಕುತ್ತಲೇ ಒಂದು ನಿಂತಳು.

“ಎನು ಬಹುಳ ಒಂದೇ. ನಾನೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿನಿ ಬಹುಳ. ನಮ್ಮ ಸೀಮೆ, ಕಲ್ಲಾಗಳ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಜೀವನ ವಿಧಾನಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡವು. ಅದು ಸರಿ ಅಂತ ನಾನನ್ನೇಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ತಿದ್ದ್ವಾಗಿ ಧೈಯ ನೀನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀ. ಏನೂ ವಿರಸ ಆಗದುತ್ತೆ ನೋಡುವೋಬೇಕೆಷ್ಟು ಈಗ ನೋಡು. ಸೀಮೆ ಇನ್ನು ಎದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಬ್ಯಾಂಕೋಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದೋಳು ಎಂಟಾಗ್ತಾ ಒಂದಿದೆ. ಎಭ್ಯಿಸಿದ್ದೇ ಮನೆ ಭಾವಣೆ ಒಂದು ಮಾಡೋ ಹಾಗೆ ಎಗರಾಡ್ತಾಳೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಅವರ ಪಾಡಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿನಿ. ಏನೇ ಆಗ್ನಿ ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಂದಿಸ್ತೋಬೇಕು ಬಹುಳ”- ಸಾಂಘಾನವಾಗಿ ಬೇಡಿದಂತೆ ಹೇಳಿದರು.

“ಅದೇನೂ ಪರಾಗಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ ಅತ್ತಿ. ಮನೆ ಅಂದ್ಯೇಲೇ ಶಾಶಾವೆಲ್ಲಾ ಇರೋದೇ. ಈಗ ನನ್ನ ಕೆಲಸಗಳು ಏನೂಂತ ಹೇಳಿ. ಸ್ವಾನಮಾಡಿ ಅಡಿಗಿ ಶರು ಮಾಡ್ತಾ?”

“ಅವಳ ಮಾತನ್ನೇ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಆಕೆ ತಮ್ಮದನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿದರು.

“ಎನೇ ಆಗ್ನಿ ನೀನು ಹೊರಟು ಹೋಗಬಾರ್ತದು ಬಹುಳ. ನೀನು ಒಂದಿರೋದು ನನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಭುಜ ಒಂದಹಾಗಿದೆ. ನನ್ನನ್ನ ನೋಡಿ ನೀನು,

ಎನೇ ನಡೀಲ್ ಹೊಸ್ತೆ ಒಳಗೆ ಹಾಕ್ಕೊಬೇಕು. ಇದು ಬೇಡಿಕೆ ಕೂಡ. ಇವರಾಗಿ ಸಹ ನಿನ್ನನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದು ಅವಳ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು.

“ಏನತ್ತೆ ನೀವು. ಇಮ್ಮೆಂದು ಹೇಳ್ಣಿತ್ತಾ ನನಗೆ. ಈಗೇನಾಯ್ತು ಅಂತಹಿಗೆ ಹೇಳ್ಣು ಇದಿರಿ. ನಾನು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಬೇಜಾರು ಮಾಡೊಳ್ಳಿಷ್ಟು. ಇಲ್ಲಿಂದ ಈಗ್ಗೇ ಹೋಗೋದೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಚೆನ್ನಾಗ್ಗೇಕು. ನನಗೊಂದು ಉದ್ದೇಶ ಸಿಗ್ಗೇಕು. ಆಗ್ಗೇ ನಾನು ಹೋಗೋದು. ಆರು ತಿಂಗಳಾದ್ದೂ ಇತ್ತಿನೀ. ಏನೂ ಬಿಂತೆ ಮಾಡ್ಡೇಡಿ. ಈಗ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಕೆಲಸ?” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ನಿನಗೆ ಇಂತದೇ ಕೆಲಸ ಅಂತ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ತಂಗಮ್ಮೆ ಇನ್ನೇನು ಬತಾರೆ. ತಿಂಡಿ, ಅಡಿಗೆ ಅವರು ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನಿನು ನನ್ನ ಬೇರು ಬೇಡಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ್ದೆ ಸಾಕು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಹೇರಗಡೆ ಹೋಗ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಕ್ಯಾರಿಯರ್ ಅಂಗೋಳಿಸಬೇಕು. ನನ್ನ ಸ್ವಾನ, ಉಂಟ ದ್ರೇಸ್‌ನ್ನು ನೋಡೊಂದು ಬಿಟ್ಟೆ, ಮಿಕ್ಕ ಟ್ರೆಮೆಲ್ಲೂ ನಿನ್ನದು ನಿನಗೇ. ಏನಾದ್ದೂ ಮಾಡು. ತಂಗಮ್ಮಂಗೆ, ಹೋನ್ನಿಗೆ ಇರೋ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬೇಕಿದ್ದೆ ಕ್ಷೇತ್ರಾಕು. ಅದು ನಿನ್ನಪ್ಪಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟದ್ದು” ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ತಂಗಮ್ಮೆ ಬಂದರು.

ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಒಕ್ಕಳಾಗಿ ತಂಗಮ್ಮಾನನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದರು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ತಂಗಮ್ಮಾಗಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ವಾತ್ಸಲ್ಯವುಂಟಾಯಿತು. ನಿಗವಿಟ ಸರಳೀಯಾಗಿ ಕಾಣುವ ಹುಡುಗಿ ತುಂಬಾ ಹಿಡಿಸಿತು.

ಅವಳಿಗೂ ತಂಗಮ್ಮಾವರನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಅವರ ಮೇಲುನಗೆ, ಸೀರೆ ಉಟ್ಟಿದ್ದ ರೀತಿ, ಎಲ್ಲಾವೂ ಅಮ್ಮೆ ಅಲಮೇಲುವನ್ನೇ ನೆನಪಿಗೆ ತಂದು, ಆಕೆಯನ್ನು ‘ಅಮ್ಮೆ’ ಎಂದೇ ಕರೆಯಬೇಕಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು.

ತಂಗಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಡೆದರು. ಒಕ್ಕಳ ತನ್ನ ದಿನಚರಿಗೆ ತೊಡಗಿದಳು. ತನ್ನ ಸ್ವಾನ ಮುಗಿಸಿ, ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮಾವರ ಸ್ವಾನ, ಆಲಂಕಾರ, ತಿಂಡಿ ತೇಥಾಗಳಿಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸಿದಳು. ಅವರ ಶುಶ್ರಾವೆಯೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಿ, ತನಗೆಂದು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಹೋಣಿಗೆ ಬಂದಳು.

ಸೌಂದರ್ಯಮೈ ಆಂತಿಯಂತೆ, ಅವರ ಕೋಣೆಯ ಪಕ್ಷದ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಮಾಡಿದರು ಹೊನ್ನಿ ಬಹುಳ. ಮಹಡಿಯ ಮೇಲಿನ ಕೋಣೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಪೇರಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಮಂಚಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ತಂದು ಹಾಕಿ, ಮಚ್ಚ, ಟೇಬ್ಲ್‌, ಬಟ್ಟೆಯ ಸ್ವಾಂಡ್ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಂಗೋಳಿಸಿದರು.

ಅವಳಿಗೆ ಇದುವರೆವಿಗೂ ಎಂದೂ, ಎಲ್ಲಾ, ಅವಳಿಗೆಂದೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕೋಣೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ತುಂಬಾ ಹೆಮ್ಮೆ ಎನಿಸಿತು. ದೊಡ್ಡ ಶಿಂಕಿಯೊಂದು ದಕ್ಷಿಣಾದ ಕಡೆಗೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡು ಆಟದ. ಮೃದಾನ ಹುಲ್ಲುಗಾವಲುಗಳನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಶಿಂಕಿಗೊಂದು ಪರದೆ, ಗೋಡೆಗಳಿಗೆ ಅಲಂಕಾರದ ಚಿತ್ರಗಳು, ಟೇಬಲ್‌ಗೊಂದು ಹೂಡಾನಿ, ಎಲ್ಲಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಮನದಲ್ಲಿ ಲೇಕ್ಕ ಹಾಕಿದಳು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಯ್ದರು, ಕಲ್ಲಾಗಳು, ಸೀಮೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ನಿತ್ಯಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಹೊರಟು ಹೋದರು ಎಂಬುದೂ ಸಹ ಬಹುಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನಲ್ಲೋಸುಗ ತಂಗಮೈವರು ಅವಳನ್ನು ಕರೆದಾಗ ಹತ್ತುಗಂಟೆ. “ಕೆಲಸ ಕೆಲಸ ಅಂದೇ ಹೇಗೆ ಮಗೂ. ನಡುನಡುವೇಲ್ಲೇ ಒಂದು ತುತ್ತಿ ತಿಂಡಿ ತಿಂದುಬಿಡಬೇಕು. ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಾದ್ದು ಶಕ್ತಿಗಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಬೇಡ್ಡೆ” ಎಂದು ಆತ್ಮಿಕತೆಯಿಂದ ಕರೆದು ತಿಂಡಿಯ ಪ್ರೇರಣನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟರು.

ಅವಳು ತೈಪ್ಪಿಯಿಂದ ಅವರ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು. ತನಗೊಬ್ಬ ಆತ್ಮೀಯಳು ಸಿಕ್ಕಳಿಂದು ಬಹುಳಾಗೆ ಸಂತಸವಾಯಿತು.

ತಂಗಮೈವರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಲೆಂದು ಬಹುಳ ಬಂದಾಗ, ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳುವ ಕೆಲಸ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ತಾವೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಆಭ್ಯಾಸ ಹುರುಳಿಕಾಯಿ ಹೆಚ್ಚಿಕೊಡು ಎಂದು ತರಹಾರಿ ಗೂಡೆಯನ್ನು ಮುಂದೆ ತಲ್ಲಿದರು.

ಆಳಿಗೆಮನೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಹುಳ ಕಾಯಿ ಹೆಚ್ಚಲು ತೊಡಗಿದಳು. ಮಾತನಾಡಲು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಿಕ್ಕಳು ಎನ್ನುವ ಖಿಷಿಯಲ್ಲಿ ತಂಗಮೈ ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ ಹೇಳುತ್ತು ಹೇಳುತ್ತು ಒಲೆಯಕಡೆ ತಿರುಗಿದ್ದವರು ಒಮ್ಮೆ ಅವಳಿಡೆಗೆ ನೋಡಿದರು.

“ಅಯ್ಯೋ ತಾಯಿ, ಹೋಳು ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಬೇಡ. ಈ ಮನೆಲ್ಲಿ ಯಾವ ತರಹಾರಿನೇ ಆಗ್ನಿ ಕೊಳ್ಳಿಹಾಕಿದಷ್ಟು ಶಣ್ಣಿಗೆ ಇಚ್ಚೇಹು. ಸಣ್ಣದು ಮಾಡು.”

“ತುಂಬಾ ಸಣ್ಣಹೋಳು ಮಾಡಿದ್ದೇ ವಿಟಮಿನ್ ಎಲ್ಲಾ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿರು”
“ಅವರಿಗೆ ತಾನೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಿನು ಆದು. ಆದ್ದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಇಷ್ಟಾನೋ ಹಾಗೇ ಮಾಡೇಣ. ಎಲ್ಲಾರೂ ಒಂದೇ ಸಮ ಹಾರಾಡಿಬಿಡ್ಡಾರೆ. ಅದ್ದಲ್ಲಿ ಆ ಕಲ್ಲಾಣ. ದೇವ್ಯ ಅವನಿಗೆ ರೂಪ ಒಂದು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿ ನೋಡೇಷ್ಟು. ಮಿಕ್ಕ ಯಾವುದೂ ಸುಂದರವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನು ಖಾಲಿಗೆ ಹರಿಬಿಟ್ಟಿ ಅಂದ್ರೆ.. ರಾಮ ರಾಮ. ಅದೇ ಕಸ್ತೂರಿ ಒಬ್ಬ ಇದ್ದ ನೋಡು. ದಿವ್ಯನಾದ ಮುದುಗ. ನೀನು ಏನೇ ಮಾಡು, ಹೇಗೇ ಮಾಡು, ಹೇಗೇ ಬಡಿಸು, ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿ ಉಂಟ ಮಾಡಿ ನಗನಗ್ನಾ ಎದ್ದು ಹೋಗ್ಗಿದ್ದು”

ಕೇಳಲೇ ಬೇಡವೇ? ಕೇಳಿದರೆ ಆಕೆಗೆ ಕುತೂಹಲ ಎನ್ನಿಸಬಹುದೇ ಎಂದು ಅಭುತತ್ತು- “ಅಮ್ಮಾ ಈ ಕಸ್ತೂರಿ ಯಾರು. ಎಲ್ಲಾ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾತ್ಮಕರಲ್ಲಾ” ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಿಗೆ ಕೇಳಿದಳು ಬಕ್ಕಳ.

“ಈ ನಿಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಾ. ಅವನೂ ಆಯರ ಮೊದಲ ಮಗ. ಮೊದಲಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಮಗ. ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆ ಮುದುಗ ಅಂತೇಯ. ಆದ್ದೇ ಕೆಟ್ಟಫಳಿಗೆ. ಅವನಿಗೇನು ದುಬುಕದಿಂದ ಒಂತೋ ಹಾಗಾಯ್ತು. ಕಲ್ಲಾಣನಷ್ಟು ಚೆಂದಗಾರನಲ್ಲ. ಆದ್ದೇ ಒಳ್ಳೆ ಕಳೆಯ ಮುದುಗ. ತೇಜಸ್ಸಿ. ಎಲ್ಲಾ ಅವರಮ್ಮನ ಹಾಗೆ ಅವನು.”

“ಈಗ ಎಲ್ಲಿ ಅವನು? ಈಕೆಗೆ ಅವನನ್ನು ಕಂಡ್ರೆ ಇಷ್ಟು ಇಲ್ಲಿರ್ಲಾ?”

“ಈಕೆಗೇ ಅವನೂ ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರೀತಿನೇ. ಆದ್ದು ಕಲ್ಲಾಣ ಅಂದ್ರೆ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಿಚ್ಚು. ಆದ್ದೇ ಕಸ್ತೂರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈಕೆ ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರಾಣ. ತುಂಬಾ ಚಿಕ್ಕವನಿದ್ದಾಗ ತಾಯಿನ್ನೆ ಕಳಕೊಂಡ ನೋಡು. ಈಕೆನೂ ಚೆನ್ನಾಗೇ ನೋಡಿದ್ದು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಈ ಅಮ್ಮು ತಮ್ಮ ತಂಗಿ ಅಂದ್ರೆ ಅದೆಷ್ಟು ಇಷ್ಟಾನೋ. ಅಷ್ಟು ಯಾಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಾಡ, ಆಂದ್ರೆ ನನ್ನನ್ನು, ಹೊನ್ನಿನ್ನು, ಬೋಜನ್ನು, ಕಿಟ್ಟನ್ನು ಯಾರನ್ನೇ ಆಗ್ನಿ ಅಗೌರವದಿಂದ ಕಂಡವನಲ್ಲ. ನೂರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಸಿಗೋಲ್ಲು ಕಸ್ತೂರಿ ಅಂತಾವ್ಯ. ಅದೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನೋ, ಏನಾದನೋ, ಈಗೆಲ್ಲಿದ್ದಾನೋ, ಬದುಕೇ ಇದಾನೋ ಇಲ್ಲೋ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟಿಸಿರುಬಿಟ್ಟರು ತಂಗಮ್ಮು.

“ಎನ್ನಾಯ್ತು ಹಾಗಾದ್ದೇ, ಅವರ ತಂದೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿರಲ್ಪ್ತೆ?”

“ಚೆನ್ನಾಗೇ ನೋಡಿದ್ದು. ಅವರನ್ನ ನೋಡಿದ್ದೀರುತ್ತಾ ಶ್ರೀಮದ್ಭಾಗವತ. ಮಗನನ್ನ ಅಷ್ಟೇ ದೂರದಿಂದ ಎಷ್ಟೇ ಅಷ್ಟು ಅಂತ ಮಾತಾಡಿಸ್ತಿದ್ದು. ಆದ್ದು ಆತ್ಮಿಯತೆಯಿಂದಾನೇ ಅಂತಿಮೇಶ್ವ. ಹುಂ. ಬಿಡು ಏನೇನೋ ಆಗೋಯ್ತು”.

“ನಂಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಿರಿ ಅಮ್ಮೆ ಈ ಮನೇಲಿ ಆರು ತಿಂಗಳಾದ್ದು ಇತ್ತೇನಿ. ಅಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದಿರಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಆವಳಿಂದಾಗ “ಒಕುಳಾ” ಎಂದು ಕರೆದು ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಬೇಕಾಗಿಯೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಸಂಭಾಷಣೆಗೆ ತಡೆಯೊಡ್ಡಿದರು.

ತಮ್ಮ ಸಂಭಾಷಣೆ ಆಕೆಗೆ ಹೇಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತೆ? ಇಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದುಗೆ ಹೋಣೆಗೂ ಆಕೆಯ ಹೋಣೆಗೂ ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರವಿದೆ. ಆದರೂ ತನ್ನ ಕುತೂಹಲ ಆಧಿಕ ಪ್ರಸಂಗವಲ್ಲವೇ? ಅತಿ ಕುತೂಹಲಿಯಂದು ಇವರಲ್ಲಾ ಬೇಸರಿಸಿ ತನ್ನನ್ನ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರೆ, ತನ್ನ ಉದ್ಯೋಗ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಮಣ್ಣಪಾಲಾಗಿ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೇ. ಆ ಕ್ಷಮ್ಮಾರಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ತನಗೇನು? ಇಲ್ಲದ ಉಸಾಬರಿ ತನಗೆ ಸಲ್ಲದು.

“ಕರೆದಿರಾ ಅತ್ತೆ”- ಅವರ ಹೋಣೆಗೆಬಂದು ನಿಂತಳು.

“ನಿಂಗೇ ಈಗೇನೂ ಕೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಇಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತೇವು. ನಿಂಗೆ ಸಂಗೀತ ಬರುತ್ತಾ”

“ಇಲ್ಲವ್ಯು ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯೋಕ್ಕೆ ಆಗ್ನಿಲ್ಲ. ಅಮೇಶ್ವ ಇಮೇಶ್ವ ಹಾಡು ಹೇಳ್ತೇನಿ.”

“ಮೇಲ್ಲದೆ ರಾಮಲ್ಲಿ - ಮಾವನ ರಾಮಿನ ಪಕ್ಷದ ರಾಮು. ಆದೂ ನನ್ನದೇ - ನನ್ನ ಪಿಟೀಲು ಇದೆ ತೋಗೊಂಬಾ. ಅಲ್ಲೇ ಬೀರೂಲ್ಲಿ ಒಂದು ಒಡವೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೇ ಇದೆ. ಆದೂ ತೋಗೊಂಬಾ. ಮನೆ ಎಲ್ಲಾ ನೋಡಿದ್ದಾ ಅಲ್ಲಾ?” - ಎಂದು ಬೀಗದ ಗೊಂಚಲು ಕ್ಯೇಲಿ ಹಿಡಿದು, ಬೀಗದ ಕ್ಯೇಳನ್ನ ಗುರುತಿಸಿ ಹೋಟ್ಟರು.

ಆ ಹೋಣ ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಇದೀಗ ಸಜ್ಜುದಂತೆ ಹಾಸಿಗೆ ಪರದೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧಾಗಿತ್ತು. ಆವಳು ಬೀರೂ ತೆಗೆದು ಒಡವೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತೆಗೆದುಹೋಂದು ವಯೋಲಿನ್ ಕ್ಯೇಲಿ ಹಿಡಿದು ಇಳಿದು ಒಂದಳು.

ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಮುಟ್ಟಿನೋಡಿ ಅನಂದಿಸಿದರು. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಸು ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಹಾಕಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಭಾವಚಿತ್ರ ತೆಗೆದು ಅದನ್ನೇ ತದೇಕ ಚಿತ್ತವಾಗಿ ಒಂದು ಫಳಿಗೆ ನೋಡಿ ಮತ್ತೆ ಒಳಗಡೆ ಇಟ್ಟಬಿಟ್ಟರು. ಎಲ್ಲಾ ವಜ್ರದ ಒಡವೆಗಳು. ಅಪ್ಪಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೈಯಿಂದ ಸವರಿ, ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿದರು. ಅದನ್ನು ಇದ್ದ ಬೀರುವಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟ ಬಾ ಎಂದರು.

ಅವಳು ಮತ್ತೆ ಬಂದಾಗ ಅವರು ಕಣ್ಣೊರೆಸಿಕೊಳ್ಳತ್ತಿದ್ದರು.

“ಒಕುಳ. ನಿನಗೆ ‘ನಗುಮೋಮು’ ಹಾಡಲಿಕೆ ಬುರುತ್ತಾ? ಬಂದ್ದು ಹಾಡ್ತಿಯಾ? ನಾನು ಹಿಟೀಲು ನುಡಿಸ್ತಿನಿ”

“ಬರುತ್ತಮ್ಮೆ ಆದ್ದೆ ಮಧ್ಯ ಮಧ್ಯ ಪದಗಳು ಮರೆತುಹೋಗುತ್ತೇ”

“ನಾನು ಜೀವಡಿಸಿ ಹೊಡ್ತಿನಿ ಹಾಡು” ಎಂದು ಮೋಲೆನ್ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಕರ್ಮಾನನ್ನು ತಂತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಎಳಿದರು.

ಒಕುಳ ಹಾಡಿದಳು. ಆಕೆ ನುಡಿಸಿದರು.

ನಿಶ್ಚಯದ ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಸುತ್ತಲೂ ಬಯಲು ಪ್ರದೇಶವಾದ್ದರಿಂದ, ನಾದ ಮಾಧುರ್ಯ ದೂರದೂರಕ್ಕೆ ಹರಡಿತು.

ತೋಟದ, ಹೊಲದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ರ್ಯಾತರು ಕಸ್ತುರಪ್ಪ ಬಂದಿರಬಹುದೆ ಎಂದು ಕಿಂ ನಿಮಿರಿಸಿದರು. ಅವನು ಹಾಡುವುದು, ಅವನ ತಾಯಿ ವಾದ್ಯ ನುಡಿಸುವುದು ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದ ವಿಷಯ. ಭೋಜ ಓಡೋಡಿ ಬಂದು ಇಣುಕಿಯೂ ನೋಡಿದ.

ನಿರಾಸೆಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿ, ತನ್ನ ನಿರಾಸೆಯನ್ನು ಇತರರಿಗೂ ಹಂಚಿದ - “ಅಯೋ ಎಲ್ಲಂತು. ಆ ಚೆಕ್ಕಷ್ಟು ಬಂದಷ್ಟಿಲ್ಲ, ಆಯವ್ವು ಆಡ್ತಾ ಆಷ್ಟೇ ಆಮ್ಮೆ ನುಡಿಸ್ತಾ ಅವೇ. ಅಷ್ಟೇಯ”.

ಹಾಡು ಮುಗಿದಾಗ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಗೆಲುವಾದರು.

“ನಿನಗೆ ತುರಿಬಾ ಧ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಒಕುಳ. ಇದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಆ ರಾಮಲ್ಲೀ ಇಟ್ಟಿದ್ದು” ಎಂದು ಹಿಟೀಲನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗೆ ಹೊಟ್ಟು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಒರಗಿದರು.

ಮೋಲೆನ್ ಯಥಾಸ್ಥಾನ ಸೇರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಆಕೆಯ ಕೋಣೆಗೆ ಅವಳು ಬಂದಾಗ - “ಒಕುಳಾ, ನಿನು ಮನೇಲ್ಲೇ ಕೂತಿಬೇಕೊಂತಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲೇ ಎಸ್ಟೇಟೆಲ್ಲಾ

ಒಡ್ಡಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾ. ಹೋರಗಡೆ ಸಿಟಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಹೋಗಿ ಬಾ. ಎಸ್ಟೇಟ್ ಮುಂದೇನೇ ಬಸ್ ಬರತ್ತೆ. ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ಕಲ್ಪಾ ಬಿಡುವಾಗಿದ್ದೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ನಾನೆ. ನಾನು ಹೋಗ್ನಿನಿ ಅಖಿಗೆ. ನೀನು ಬೇಜಾರು ಮಾಡೆಷ್ಟ್ಲ್ಯಾ ಇಲ್ಲಿರೋದು ಮುಖ್ಯ. ನೀನು ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಹಿಡಿಸಿದ್ದಿ. ತುಂಬಾ ಹಿಡಿಸಿದ್ದಿ.” ಎಂದು ಕಡೆಯ ವಾಕ್ಯ ಪಿಸುಗುಟ್ಟುತ್ತು ಕಣ್ಣ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡರು.

ಆಕೆಯ ನಡತೆ ಅವಳಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರವನಿಸಿತು. ಮೈಗೆ ಹುಷಾರಿಲ್ಲದಿರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ತಲೆಯೂ ಸಹ...? ಆಕೆಯ ಇಂದಿನ ನಡವಳಿಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸಹಜವೇ. ಎಲ್ಲರೂ ಹೋರಗಡೆ ಹೋದನಂತರ ಈಕೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಹೀಗೆಯೇ ಮಾಡುವರೇನೋ. ತಾನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಹಾಡಬೇಕೆ? ಒಡವೆ ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಮುಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದರು. ಆ ಭಾವಚಿತ್ರ ಯಾರದು? ಕಣ್ಣೇರು ಯಾಕೆ? ‘ನಗುಮೋಮು’ ವನ್ನೇ ಹಾಡು ಎಂದು ಯಾಕೆ ಕೇಳಿದರು.

ತಂಗಮ್ಮನವರನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂದೇಹಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವನ್ನು ಮುದುಕಿ ಬಂದಳು. ಅವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ತೋಟದ ಒಂದು ಪಾಶ್ಚಾದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ತರಕಾರಿ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬೆಂಡೇಕಾಯಿ ಕೊಯ್ಯುವುದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನರಾಗಿದ್ದರು.

ಅವಳು ಹತ್ತಿರ ಬಂದಂತೆ ತಂಗಮ್ಮ ಮುಗಳು ನಗುತ್ತಾ, - “ ಬಾ, ಬಾ, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನೀನೇ ಕಸ್ತೂರಿ ಆಗ್ನಿಟ್ಟಿ” ಎಂದರು.

“ಅಂದೈ? ಅಥವಾಗ್ನಿಲ್ಲ”

“ಕಸ್ತೂರಿ ಬೆಣ್ಣಾಗಿ ಹಾಡಿದ್ದು. ಅವನು ಹಾಡೋದು ಈಕೆ ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸೋದು ಅವರಿಭೂರ ಹವಾಸು. ಆಕೇಗೆ ನುಡಿಸೋಕ್ಕೆ ಬರೋದು ಸುಮಾರೇ. ಆದ್ದೆ ಅವನು-’ ಎಮ್ಮು ಬೆಣ್ಣಾಗಿ ನುಡಿಸ್ತೀಯಮ್ಮು ಪಿಟೀಲು ಚೌಡಯ್ಯನವರಿಗೆ ಕಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲ ನೀನು’ ಆಂತ ಉಭ್ಯಸ್ತಾ ಇದ್ದು. ತುಂಬಾ ಶಿಂಝಿ ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಇಬ್ಬರೂನೂ. ಈವತ್ತು ಅವನ ಮುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬ. ಅವನ ನೇನಪಾಗಿದ್ದೇಕು. ನಿನ್ನನ್ನೇ ಹಾಡೋಕ್ಕೆ ಕೇಳಿದಾರೆ” :

“ಒಡವೆಗಳು, ಫೋಟೋ....”

“ಫೋಟೋ ಅವನದೇ. ಒಡವೆಗಳು ಅವನಮ್ಮಾದು.”

“ಎಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಕುಟೊಹಲಕರವಾಗಿದೆ. ಅಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ವಿವರವಾಗಿ ಹೋಗ್ನಿರಾ?”

ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದುದು ಸೋಡಿ ಒಂದು ಮರದಿಂಥು ಹುಲ್ಲು ಹಾಸಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತರು.

ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ವಿಧವೆಯಾಗಿ ಆನಂದರಾಮ ಆರ್ಯರ ಮನೆ ಸೇರಿದ್ದ ತಂಗಮ್ಮೆ ಅವರ ಮನೆಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಪ್ರಾಗಿಳನ್ನು ಬಹುಭಾಗ ಮುಂದೆ ತೆರೆದಿಟ್ಟಿರು.

ಆನಂದರಾಮ ಹಾಸನದ ಬಳಿಯ ಸಾಲಿಗಾಮೆ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನು. ಅವನ ಮನೆಯೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ. ಏಳು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು, ಬಿಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಲಿನ ಕಡೆಯ ಹಸ್ನೆರಡನೆಯವನು ಆವನು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾತ, ಅಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಂದಿರು, ಸೋದರತ್ತೆಯರು. ಅವರ ಹುಂಡಂದಿರು ಗಂಡಾದಿರು. ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ, ಜೊತೆಗೆ ಹಿರಿಯ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಅತ್ತಿಗೆಯರು.

ಇವರೆಲ್ಲರ ನಡುವೆ ಕಡೆಯ ಮಡುಗಾದ ಆನಂದರಾಮನಿಗೆ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಿರಿಯರ ಕಾಗಿಗೆ ಓ ಕೊಡಲು ಒಬ್ಬ ಮಡುಗಾಗಿದ್ದ ಅಪ್ಪ. ಸ್ವಾತಂತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಸ್ವಂತಿಕೆ ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಆಧಿಕವಾಗಿ ಚಿನ್ನಾಗಿ ಉಳಿವರೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಜನಸಾಂದ್ರತೆಯ ಸಲುವಾಗಿ, ಉರಗಲದ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆರು ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಗಳು, ದೇಗುಲದಂತಹ ಹಜಾರಗಳಿದ್ದರೂ, ಅವಿವಾಹಿತ ಆನಂದನಿಗೆ ಮನೆಯ ಜಗುಲಿಯೇ ಗತಿ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು, ಮಲಗಿ ಅವನೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ತಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದು.

ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ವರ್ಷದ ಆನಂದ ಹಾಸನಕ್ಕೆ ಓಡಾಡಿ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡ. ಮಡುಗುತನ ಮಾಯವಾಗಿ ಯುವಕನಾಗಿ ನಿಂತ ಆನಂದನಿಗೆ ಮನೆಯ ವಾತಾವರಣ ಜುಗುಪ್ಪೆ ತರಕೊಡಿತು.

ಮನೆಯ ವೃತ್ತಿಯಾದ ವೃಷಣಾಯ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಿಯವೇ ಆದರೂ, ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಕಡೆಯ ಸ್ವಾನ ಪಡೆದು, ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಆಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಪಾಲಿಸುವುದು ಸಹಜತ್ವವಾಗಿತೊಡಗಿತು.

ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗಿಬಿಡಬೇಕು. ಈ ದೊಂಬಿ ಮಟುಂಬಿದಲ್ಲಿ ತಾನೊಬ್ಜ್ಞನಿಲ್ಲವಾದರೆ ಏನೂ ಲೋಪ ಕಣಾದು ಎಂಬ ತೀವ್ರಾನಕ್ಕೆ ಒಂದ.

ಒಂದು ದಿನ ತಂದೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ- “ಅಪ್ಪು, ಬಿ.ಎಸ್.ಎಸ್. ಅದ್ದೆ ತಿರುಬಿನಾಪ್ಪಳ್ಳಿ ಹತ್ತಿರದ ಪಿಳ್ಳಿಯಾರ್ಗೆ ಅಭಿಪ್ರೇಕ ಮಾಡಿಸ್ತಿನೀಂತಹ ರಸಿಕೋಂಡಿದ್ದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದುಡ್ಡು ಹೊಟ್ಟೆ ಹೋಗಿ ಬತ್ತಿನೆ” ಎಂದ ಅತಿನಮ್ಮುತ್ತೆಯಿಂದ.

ದ್ಯೇವ ಭಕ್ತರೂ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಶರಣರೂ ಆದ ತಂದೆ ಉಬ್ಜಿಹೋದರು. ಆಧುನಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದವರು, ದ್ಯೇವಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಗೊಡ್ಡು ಸಂಪ್ರದಾಯವೆಂದು ತುಬ್ಜಿಕರಿಸಿ, ವಿಜ್ಞಾನವೇ ದ್ಯೇವ ಎಂದು ಸಾಧಿಸುವ ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಗ, ತಮ್ಮ ಮನೆತನಕ್ಕನುಗೂಣವಾಗಿ ದೇವರ ಹರಕೆ ಹೊತ್ತನಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಸಂತೋಷದ ಭರದಲ್ಲಿ ಓವನು ಬಯಸಿದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನೇ ಹೊಟ್ಟರು.

ಮತ್ತೊ ಹೇಳಿದರು - “ಹೋಗಿ ಬಾ ಆನಂದು. ಪಿಳ್ಳಿಯಾರ್ ಒಳ್ಳೇದು ಮಾಡಲಿ ನಿಂಗೆ ಈ ಮೈಮುರಿಯೋ ದುಡಿಮೆ - ವ್ಯವಸಾಯ ಬೇಡ. ಯಾವುದಾದರೂ ಬೇರೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಕ್ಕಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಹಾರ್ಸಿದರು.

ಆನಂದನಿಗೆ ಯಾವ ಹಾರ್ಸೆಕೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆಯಿಂದ ಹಣ ಪಡೆಯಲು ಅವನಿಗೆ ಕಂಡ ಏಕೆಕ ಉಪಾಯ ಆದಾಗಿತ್ತು. ದ್ಯೇವಭಕ್ತಿ. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಗುರಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸುಮಖೇ ಆ ಕ್ಷೋಕ್ಕೆ ಹೋಳಿದುದನ್ನು ಹೇಳಿಬಟ್ಟಿದ್ದು.

ಈಗ ದ್ಯೇವದ ಹೆಸರಿನ ಮೇಲೆ ಹಣ ಪಡೆದುದರಿಂದ, ಅದೂ ಕೇಳಿದುದಕ್ಕಿಂತ ನಾಲ್ಕು ಪಟ್ಟು ಹಣ ಕೈಲಿದ್ದುದರಿಂದ, ಎಲ್ಲಾವೂ ದ್ಯೇವಕ್ಕೆ ಸಂದಾಯವಾಗಲೆಂದು, ಎಲ್ಲಾ ದಕ್ಷಿಣ ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬಂದರಾಯಿತೆಂದು ಖುಸಿಯಾಗಿ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು.

ಮನದಣಿಯ ಸುತ್ತಾಡಿದ. ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಒಂದ ಉಚ್ಚಾಪಿಳ್ಳಿಯಾರ್ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ. ಹೋತ್ತಿರದೇ ಇದ್ದ ಹರಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ. ತಂದೆಯ ಹಾರ್ಸೆಕೆಯನ್ನೂ ಗಳೆತನಿಗೆ ನಿರ್ವೇದಿಸಿದ - ಮೈಮುರಿತದ ದುಡಿಮೆ ಬೇಡ. ಬೇರೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಗಲಿ. ಜೊತೆಗೆ - “ಒಳ್ಳಿಯ ಅನುರಾಪವತಿ ಹೆಡೆಡತಿಯೂ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಪ್ಪಾ ವಿನಾಯಕ” ಎಂದು ಬೇಡಿ, ದೇವರಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದ ಮೆಲು

ನಗುತ್ವ ದೇಗುಲದಿಂದ ಹೊರಬಂದ. ಅವನ ಮುಖಿದಲ್ಲಿ ತೈಪ್ಪಿ
ಲಾಸ್ಯವಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಆ ತೈಪ್ಪಿ ಎರಡೇ ಕ್ರಿಂಗಳಲ್ಲಿ ೩೦ ಹೋಯಿತು. ಕೈಮ್ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣ
ಖಚಣಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಉಂಟಿರುಗುವಷ್ಟೇ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಉಂಟಿರುಗುವ
ಹಿಂತಿರುಗುವ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ ಆನಂದನಿಗೆ.

ತಿರುಚ್ಚಿಯ ಒಸ್ ಹತ್ತಿ ನದೀ ತೀರಕ್ಕೆ ಹೊರಟು, ಕಾವೇರಿಯ ತಟಕದಲ್ಲಿ
ಹಳಿತ. ‘ಮುಂದೆ ಏನು’ ಎಂದು ಎಷ್ಟೇ ಆಲೋಚಿಸಿದರೂ, ಎಲ್ಲಾ
ಯೋಚನೆಗಳೂ ಹಾಸಿಹಾಸಿ ಅಡ್ಡಗೋಡೆಗೆ ತಗುಲಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ್ವಾವು.
ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ನಿಧಾರ ಮಾಡಿದ ಉಂಟಿರುಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು.

ಈ ಉಂಟು ದೊಡ್ಡ ಉಂಟು. ಯಾವುದಾಧರೂ ಕೆಲಸ ಸಿಗದಿದ್ದಿತೇ?
ಎಂದು ನದಿಯ ತೀರದಿಂದ, ಆ ಆಹ್ವಾನಕರ ಪರಿಸರದಿಂದ ಕಾಲೆಳೆದು
ಹೊರಟು ಉಂಟಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಿದ. ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟಮಾಡಿದ ಏನೂ
ಮಾಡಲು ತೋಚೆ ಮತ್ತೆ ನದಿಯ ತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಬಂದು ಮರದಡಿ
ಮಲಗಿ ಹಾಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆಮಾಡಿದ.

ಎಚ್ಚರವಾಡಾಗ ಸೂರ್ಯ ಪಶ್ಚಿಮದ ಕಡೆಗೆ ಜಾರುತ್ತಲಿದ್ದ. ಮುಖಿ ಕೈ
ಕಾಲು ತೊಳೆಯೋಣವೆಂದು ನದಿಯ ಫಾಟ್ಟದ ಮೆಟ್ಟಲೆಳಿದ. ಅವನು
ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅವನ ಪಕ್ಷದಲ್ಲೇ ಸದ್ಗೃಹಣಣೆಭ್ರಾತ್ರಿ ಪಂಚಿ
ಹಿಂಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆನಂದ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ, ಯಾವ ಧಾವಂತವೂ ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣ,
ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎರಡು ಮೆಟ್ಟಲು ಹತ್ತಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು, ಕೈಚಿಲದಿಂದ ಚೌಕ
ತೆಗೆದು ಮುಖಿವನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ
ನದಿಯನ್ನೇ. ತನ್ನಿಯವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತ್ತದ್ದು.

ಆ ಗೃಹಣಣರು, ಹಿಂಡಿದ ಪಂಚಿ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಕೈಲಿದ್ದ
ಚೆಂಬಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲು
ಹತ್ತಿದರು. ಆನಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಆತ ಧಡಾರನೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ
ಬಿಂಧುಬಿಂಧರು. ನೇರಾಗಿ ನದಿಯೋಳಕ್ಕೆ ಬಿಂದ್ರಾರು. ಆನಂದ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಹಾರಿ
ಅವರನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ನೀರಿಗೆ ಧುಮುಕಿದ. ಹಳ್ಳಿಯವನಾದ ಆನಂದ ಒಳ್ಳೆಯು

ಈಜುಗಾರ. ರಭಸದಿಂದ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನೀರಿನ ವೇಗಕ್ಕೆ ಆತ ಹೊಚ್ಚಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಆನಂದ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಹಲ್ಲುತ್ತಿ ಈಜಿ ಅವರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳಿದು ದಡಕ್ಕೆ ತಂದ. ಅವರ ಕ್ಯಾಯ ಚಿಂಬು ನದಿಯು ಆಳ ಸೇರಿತ್ತು. ಹೆಗಲಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಹಿಂಡಿದ್ದ ಪಂಚೆ ನೀರಿನೊಂದಿಗೆ ಅಟವಾಡುತ್ತಾ ಸಮುದ್ರ ಸೇರಲು ಒಡಿಹೋಯಿತು.

ದಡಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬೇಗಲೇ ಚೇತರಿಸಿಹೊಂಡರು. ಆತನೂ ಈಜುಬಿಲ್ಲವರೇ. ನೀರೇನೂ ಕುಡಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಿದ್ದ ಕಾರಣ ಆಫಾತವಾಗಿ ಸ್ಪೃತಿ ತಪ್ಪಿದ್ದರು.

ಅವರು ಎಚ್ಚಿತ್ತುಹೊಳ್ಳುವ ವೇಳಿಗೆ, ಸುತ್ತ ಜನ ಸೇರಿದರು. ಜನರ ಗುಂಪು ಆನಂದನನ್ನು ದೂರ ತಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿತು.

ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಆತನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರು ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿನ ಕೆಲಜನ.

“ಏನಾಯ್ದು ಕಸ್ತೂರಿ ರಂಗನ್ ಅವರೇ, ನೀರಿಗ್ಯಕೆ ಬಿದ್ದಿರಿ” ಎಂದು ಒಬ್ಬರೆಂದರೆ “ಅಂಥಾ ಒಳ್ಳೆ ಈಜುಗಾರರು ನೀವು ಯಾಕೆ ಹೀಗಾಯ್ದು” ಎಂಬ ಅಚ್ಚರಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರದು.

ಆತ ಆ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಎಡೆಗೊಡದೆ, - “ಎಲ್ಲಿ ಆ ಹುಡುಗ? ಆ ಹುಡುಗ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದ” ಎಂದು ಕಾತರವಾಗಿ ಸುತ್ತ ನೋಡಿದರು. ಮೆಟ್ಟಿಲಮೇಲೆ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಆನಂದವನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದ ಅವರು, ಅವನೇ ತಮ್ಮನ್ನು ದಡಕ್ಕೆ ತಂದಿರಬೇಕೆಂದು ಉಂಟಿಸಿದ್ದರು.

ಗುಂಪಿಗೇ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಯಿತು. ಯಾವುದೋ ಹುಡುಗ ಇವನನ್ನು ತಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೇ ಕಸ್ತೂರಿಯವರು ನೀರಿಗೆ ಬೀಳುವುದು ಎಂದರೇನು?. ಎಂದು ಆತನ ಕಾತುರವನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ, ಗುಂಪಿನಿಂದ ದೂರ ತಲ್ಲಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಆನಂದನನ್ನು ಹಿಡಿದುಹೊಂಡರು.

“ನನ್ನನ್ನ ಬಿಡಿ. ಬಿಡಿ ನನ್ನನ್ನ” ಎಂದು ಆನಂದ, ಹೊಸರಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಬಿಡದೆ ಕಸ್ತೂರಿರಂಗನ್ನರ ಬಳಿಗೆ ಎಳಿದು ತಂದರು.

“ಯಾಹೋ ತಿಂದು ಹೆಚ್ಚಾಯ್ದು? ಅವರ ಪಾಡಿಗೆ ಅವರು ಬಿಟ್ಟೆ ಹಿಂಡ್ರೂ ಇದ್ದೆ ತಲ್ಲಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ. ಇವರು ಯಾರು ಗೊತ್ತೇನೋ, ನಮ್ಮಾರ ಪ್ರಸಿದ್ಧ

“ಆಯರು” ಎಂದು ಹೊಡೆಯಲ್ಲ ಕೈ ಎತ್ತಿದರು ಒಬ್ಬರು ಹೋಪಿಷ್ಟರು, ಆದರೆ ಎತ್ತಿದ ಕೈ ಕೆಳಗಿಲ್ಲಸಬೇಕಾಯಿತು ಎದುರಿಗಿನ ದೃಶ್ಯ ಕಂಡು.

ಕಸ್ತುರಿಯವರು ಕುಳಿತ ಭಂಗಿಯಿಂದಲೇ, ತಮ್ಮ ಮುಂದಕ್ಕೆ ದಬ್ಬಲ್ಲಟ್ಟಿದ್ದ ಯುವಕ ಆನಂದನ ಎರಡೂ ಪಾದಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯೂಗಿ ಹಿಡಿದು ತಲೆತಾಗಿಸಿ, “ರಂಗನಾಥಾ, ಈ ದೀನನನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು, ಈ ಯುವಕನ ಹಾಗೆ ಬಂದೆಯೂ ತಂದೆ” ಎಂದು ಶಂದರ್ಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ఎల్లరూ విస్మయభూతరాద్య.

ಎದ್ದು ನಿಂತ ಕಸ್ತುರಿಯವರು ಆನಂದನನ್ನು ಅಲಂಗಿಸಿ ಹಿಡಿದು, ಗುಂಪಿನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ- “ಇವನು ಯಾರೋ ಅಲ್ಲಾಪ್ಪಾ. ನನ್ನ ಮನೆದೇವರು ಶ್ರೀರಂಗದ ರಂಗಾಧ” ಎಂದರು, ಆನಂದನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ- “ಯಾರಪ್ಪಾ ನೀನು? ಯಾವುದ್ದಿನವು?” ಎಂದರು ವಿನೀತರಾಗಿ.

ಸುತ್ತಲಿನ ಜನ ಗೊಳ್ಳಿದು ನಕ್ಕರು. ಇದಿಗೆ ‘ಅವನು ಯಾರೋ ಅಲ್ಲಪ್ಪ’ ಎಂದವರು ಮರುಕ್ಕಣಿದಲ್ಲಿ ‘ನೀನು ಯಾರಪ್ಪ’ ಎಂಬುದು ಪರಿಹಾಸ್ಯಮಾಗಿತ್ತು.

ಆವರ ನಗೆಗೆ ವಿಚಲಿತರಾಗದೆ, ಆನಂದನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾರಿ,
ಮಾರದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದ ಪುದುರೆಗಾಡಿಗೆ ಕರೆತಂದು, ಗಾಡಿ ಹತ್ತಿ ಹುಳಿತು
ಮುನ್ನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋರಟು.

ಅವರೇ ಗಡಿ ಒಡಿಸುತ್ತಾ ತೀವ್ಯಿಂದ ಹಳಿತದ್ದು ಸೋಡಿ ಆನಂದ
ಆಶ್ಚರ್ಯದ ತಡೆಯಲಾರದಾದ.

“ನನ್ನ ನಡವಳಿಕೆ ವಿರೋಧಾಭಾಸ ಅಲ್ಲವೇ ಹೆಸರಾಂತ ಲಾಯರ, ಜೋಡು ಕುದುರೆ ಗಾಡಿಲ್ಲ ನದೀ ತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದು’ ಸ್ವತಃ ಬಟ್ಟಿ ಒಗೆದುಹೊಂಡು ಮನೇಗೆ ಹಿಂತಿರುಗೋಡು. ಅದೇ ನೋಡು ನನ್ನ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಆಧುನಿಕತೆಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಯತೇ” ಎಂದು ನಷ್ಟ ಮನೆಯು ಮುಂದೆ ಇಳಿದರು.

ಹಳೆಯ ಕಾಲದ ವಿಶಾಲ ಭವನ. ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಶತಮಾನದ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ ಗೋಚರಿಸುವ ಮನೆ. ಆದರೆ ಒಳಗಡೆ! ಇಪ್ಪತ್ತನೇಯ ಶತಮಾನದ ಆಧುನಿಕ ಸಾಜ್ಞೆ. ಆನಂದ ಬೆಕ್ಕಣ ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಂತ. “ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು ಹಳೆಯದರಲ್ಲಿ ಹೋಸತು. ಪುರಾತನದಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕತೆ. ಹಂತಹ್ಯಾ”

ಎಂದು ನಗುತ್ತಾ ಪಕ್ಕಿ ಶೃಂಗಾರಮ್ಮೆ ಮಗಳು ಕ್ಷಮಾಳನ್ನು ಕರೆದು ನಡೆದುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, ಆನಂದನನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದರು.

ಆನಂದನಿಗೆ ಈ ಕುಟುಂಬಿದವರು ಬಹಳ ಮೆಚ್ಚುಗೊಯಾದರು. ತನ್ನ ಬಗೆಗೆಲ್ಲಾ ನಿಸ್ಪಂಚೋಚವಾಗಿ ತಿಳಿಯ ಹೇಳಿದನು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವನನ್ನೇ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಬಲವಂತಮಾಡಿದರು ಕಸ್ತೂರಿರಂಗನ್. ಆನಂದನಿಗೆ ಬೇರೆ ಶಿಕ್ಷಣೀಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ ಒಫ್ಫಿದ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಸೀಮೆಯೇ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಾಲ್ಲದು ಆನಂದನಿಗೆ. ಕಷ್ಟರೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಉದ್ಯೋಗವೂ ದೊರಕಿತು, ಕಸ್ತೂರಿಯವರ ಆಭೀಷಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗುಮಾಸ್ತಾವಾಗಿ. ವಾಸವ್ಯಾ ಆವರಲ್ಲಿಯೇ ಏಪಾಣಟಾಯಿತು.

ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಹಾರ್ಡ್‌ಕೆ, ಪಿಣ್ಣೀಯಾರರ ಕ್ಷಮೆ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಫಲೀಸಿತ್ತು. ‘ಅದರೆ ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಬೇಡಿಕೆ? ಅನುರಾಪಣಾದ ಸತಿ?’ ಎಂದು ಮುಸಿನಂಜ್ಞ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

ದೈವ ಆ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಮನ್ಯಿಸಿತು. ನಂತರದ ಕೆಲ್ವೆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅನುರಾಪಣಾದ ಕ್ಷಮಾ ಆವನ ಮಡದಿಯಾದಳು. ಶೃಂಗಾರಮ್ಮೆ ಮತ್ತು ಕಸ್ತೂರಿ ರಂಗನ್‌ರವರು ಪ್ರಣಾ ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಧಾರೆಯೆರೆದುಕೊಟ್ಟರು

ಎಲ್ಲಾ ಘಟನೆಗಳೂ ಆರೇಳು^{*}. ತಿಂಗಳುಗಳ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಜರುಗಿ ಹೋದುವು. ಮದುವೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆನಂದ ತನ್ನಾರ್ಥಿಗೆ ತೆರಳಿ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಸಿ ಬಂದ. ಹಿರಿಯರೆಲ್ಲಾ ಸಹಟುಂಬರಾಗಿ ತಿರುಬ್ಜಿಗೆ ಬಂದು ವಧೂವರರನ್ನು ಹೃತ್ಯಾವಾಕವಾಗಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದರು.

“ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಆನಂದ ನಿಮ್ಮವನು. ಆವನ ಜೀವನ ಬೇರೆ ರೀತಿಯದಾಗಲಿ ಆವನು ಪಟ್ಟಣಾವಾಸಿಯಾಗಿ ಬೇನ್ನಾಗಿ ಬದುಕಲೀ” ಎಂದು ಆವನ ತಂದೆ ಕಸ್ತೂರಿಯವರ ಬಳಿ ನುಡಿದರು.

“ನೀವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಆನಂದ ಯೋಗ್ಯ, ಬುದ್ಧಿವಂತ. ಬೇನ್ನಾಗಿ ಆಗ್ನಾನೆ. ನನ್ನ ಮಗಳೂ ಸಹ ಉತ್ತಮಳು. ನಿಗರ್ವಿ. ಇಭ್ಯರೂ ಬಹಳ ಅನ್ನೋನ್ನಾವಾಗಿ ಇತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ದಿನಗಳು ಇನ್ನು ಕಡಿಮೆ. ನನಗೆ ರಕ್ತದ ಒತ್ತುಡದ ರೋಗ ಇದೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಒತ್ತುಡ ಏರಿ ಬಿದ್ದುಹೋಗ್ನಿನಿ. ಎಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಬಿದ್ದು ಕಣ್ಣಾ ಮುಂಬೀನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮೆ ಮಗಾನೇ ಈಗ ನಮಗೆ ಆಧಾರ. ನನ್ನದೆಲ್ಲಾ ಆವನದೇ” ಎಂದು ಸಂಬಂಧಿಯ ಕ್ಷೇತ್ರ ಹಿಡಿದು ಹೃದಯತುಂಬಿ ನುಡಿದರು ಕಸ್ತೂರಿ.

ತಮ್ಮ ಸುವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಂಟಿಸಿದ್ದರು ಅವರು. ಒಂದು ದಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಡಿಯ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಏರುತ್ತಿದ್ದವರು, ತಲೆ ಸುತ್ತಿ ಒಂದು ಬಿದ್ದು ಕೊನೆಮುಸಿರೆಲೆದರು.

ವಕೀಲರ ಕಚೇರಿಗೆ ಬಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಗುಮಾಸ್ತೇ ಆನಂದರಾಮ ನಿರುದ್ಯೋಗಿ ಆದ. ಅತ್ಯೇತು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತು ತಿನ್ನುವ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ.

ತಮ್ಮಾದ್ಯೇ ಆದ ವಿನಾದರೂ ಒಂದು ಉದ್ದಿಮೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಕ್ಷಮಾಳೆಂದಿಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ.

“ಎಷ್ಟು ದಿನ ಅಂತ ಹಿಗೆ ಕೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ ಹೊತೆರಲಿ? ವಿನಾದ್ವಾ ಸೆಹೆ ಹೇಳು ಕ್ಷಮ್ಮಾ”

“ನಾನು ಏನು ಹೇಳಲಿ? ಅಷ್ಟ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಬುಝಾದಿ ಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಬಾಡಿಗೇಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಈ ಮನೆಕೊಂಡುಕೊಂಡದ್ದು. ಒಂದು ತೋಟ, ಒಂದು ಗಡ್ಡೆ ಒಂದು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿ ಅಂತ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಕ್ಷೇತ್ರ ಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ತಾವಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ವಕೀಲ ವೃತ್ತಿಯಾಯಿತು. ತನ್ನಾಲ್ಕ ಸಂಪಾದನೆ. ಮಿಕ್ಕಮೇಳೆಯಲ್ಲಿ ರಂಗಾಧನಿಗೇ ಮೀಸಲಾಗಿತ್ತು”

“ಕ್ಷಮ್ಮಾ ಅಮ್ಮನ ಹತ್ತು ಹಣ ಇರಬಹುದಾ? ನನ್ನ ಹತ್ತು ಒಂದೆರಡು ಸಾವಿರ ಇದೆ. ಅಮ್ಮ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಟ್ಟಿ, ಮಧುರೆ ಮಿಲಾನವರು, ಟೆಪ್ಪೆ ಫೆಟ್ಟಕ ಈ ಶಾರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸೋಕ್ಕೇಂತ ಕೆಲವರನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾರಂತೆ, ನಾನೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ನನಗೂ ಒಂದವರೂ ಸಿಗಬಹುದು.”

“ಈ ಹಾಗೇ ಮುಡಿ. ಅಮ್ಮ ಖಂಡಿತ ಕೊಡ್ಡಾಳೆ ನಗದು ಹಣ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅಷ್ಟು” ಎಂದು ಆಶ್ವಸನೆಯಿತ್ತಳು ನಲ್ಲಿಯು ಮಡದಿ.

ಹುಶಿರುತ್ತಿ ಶೃಂಗಾರಮ್ಮ ಈತನು ಯಾವ ಮೀಲ್ನು ನಡೆಸಲು ಶಕ್ತನಲ್ಲ ಹಣ ಪ್ರೋಲುಮಾಡಿಯಾನು. ಏನಿದ್ದರೂ ತೋಟಗಾರಿಕೆ, ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿ ರಾಧಿಸುವ ಕ್ಷೇತ್ರ ಇವನದು ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದವರು. “ಅಳಿಯಂದಿರೆ, ಕ್ಷಮ್ಮಾ ನಿಮ್ಮ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದ್ದು ನಾನೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳಲಾ?”

“ಹೇಳಿ”- ಈಕೆ ಹಣ ಕೊಡಲು ಇಟ್ಟಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿರುತ್ತಾಹದಿಂದ ಮಡಿದ. “ಇಗೇಳಿ. ಏದು ಸಾವಿರ ಇದೆ. ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ. ಆದ್ದು

ನನಗನ್ನಿಸೋದು ನೀವೇ ಎಲ್ಲಿಯಾದ್ದು ಒಂದಿಷ್ಟು ಭಾಮಿ ಹೊಂಡು ರಾಧಿಸಿದ್ದೆ ಚಿನ್ನವೇನೋ ಅಂತ” ಎಂದು ಹಣ ಮುಂದಿಟ್ಟರು.

ಆಕೆಯ ಮನವನ್ನು ಸಂದೇಹಿಸಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು ಆನಂದನಿಗೆ. ಆಕೆಯ ಮಾತಿನ ಇಂಗಿತವನ್ನು ಹತ್ತಾರು ಬಾರಿ ಅಳಿದೂ ಸುರಿದು ನೋಡಿದ. ಆಕೆ ಅದೆಷ್ಟು ಸರಿ ಎನಿಸಿತು. ತನಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಭಾಮಿಯ ಬಗೆಗೆ ಗೊತ್ತು. ಮುಣ್ಣಮೋಂದಿಗೆ ಸಲಿಗೆ. ಪೈರ್ಪಡಿಸಿಗಳು ಕರತಲಾಮಲಕ. ಈ ಟೇಪ್ ಮಿಲ್ಲಗಳ ಹಗರಣ ತನಗೆ ಅಥವಾದರೂ ಆದಿತೆ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ ಆ ಉದ್ದಿಮೆಯ ಆಲೋಚನೆ ಶೈವಿಟ್ಟು.

ಶೃಂಗಾರಮ್ಮವರ ದೂರದ ಸಂಬಂಧಿಯಾದ ಬೆಂಗಳೂರು ಸಂತಾನರವರ ಮೂಲಕ, ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬಳಿ ಮೂರು ಎಕರೆ ಗಡ್ಡೆ ಹೊಳ್ಳಲು ಸಮರ್ಥನಾದ.

ಮೈದಾಸನ ವಂಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನು ಆನಂದ. ಅವನು ಮುಟ್ಟಿದುದೆಲ್ಲಾ ಚಿನ್ನಾವಾಗತೊಡಿತು.

ಕ್ಷಮಾಳನ್ನೇ ತಿರುಚ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ತಾನು ಒಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಸಮಿಪದ ತನ್ನ ನೆಲದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿ ಗಡ್ಡೆ ಮಾಡತೊಡಿದ. ಕೇವಲ ಮೂರುವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆನಂದ ಘಸಲು ತೆಗೆದದ್ದು ಧಾನ್ಯವನ್ನಲ್ಲ, ಚಿನ್ನವನ್ನು.

ಮೂರು ಎಕರೆ ಮೂವತ್ತು ಎಕರೆಯಾಯಿತು. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮನುಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ. ಕ್ಷಮಾಳನ್ನು ಕರೆತಂದು ತೋಟದ ನಡುವೆ ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿದ.

ಶೃಂಗಾರಮ್ಮ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಬಿಡುವರೆಂದು ಕ್ಷಮಾ - ಆನಂದರು ಪರಿತಾಪ ಫಟ್ಟಿರೂ, ಶೃಂಗಾರಮ್ಮವರೇ - “ಇದೋಳ್ಳಿ ಚಿನ್ನಾಗಿದೆ. ರೆಕ್ಕೆ ಬಲಿತ ಹಕ್ಕಿಗಳು ದೂರ ಹಾರಲೇಬೇಕು. ನನಗೇನು ಇನ್ನೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದೀನಿ. ಹಣಕಾಸಿಗೇನೂ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ಬೇಕೆನಿಸಿದಾಗ ನಿಮ್ಮ ಮನಗೆ ಒಂದು ಇದ್ದು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಕಳಿದರಾಯಿತು” ಎಂದು ಧೈಯಾವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ಮಗಳು ಅಳಿಯನ್ನು.

ಕ್ಷಮಾ ಮನೆಮೆಟ್ಟಿದ ಫಾಳಿಗೆಯೆನ್ನವಂತೆ, ಚಿನ್ನಾಗಿ ಪ್ರವರ್ಧಣಮಾನವಾದ ಆನಂದ.

ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಾ ಕಾಶಾಣಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಚಾಡಾಗುವಂತಾದಾಗ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ನೆಲವನ್ನ ತನೇ ಹೊಂದು ನೂರ್ಯೆಮತ್ತು ಎಕರೆಗಳ ಜಮೀನಿನ ಒಡೆಯನಾದ ಆನಂದರಾಮ ಆಯ್ದ. ಆ ಜಮೀನಿನ ನಡುವೆಂದು ತೋರೆಯೂ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದು ಆದು ಒಂದು ರಮ್ಮೆ ತಾಣವಾಯಿತು.

ಹೊಂದ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾವಿಗಳು, ಹಲವಾರು ಹುಣಿಸೇ, ಮಾರ್ಚಿನ ಮರಗಳೂ ಇವನ ಸುಪರ್ದಿಗೆ ಒಂದುವು. ತೆಂಗು, ಮಾವು, ಬತ್ತ, ಕಬ್ಬಿರಾಗಿ, ಜೊಳೆ, ಅಲ್ಲದೆ ಮನೆಗಾಗುವ, ತನ್ನ ರ್ಯಾತ ಒಂಥುಗಳಿಗಾಗುವಷ್ಟು ತರಹಾರಿ ಹಣ್ಣು ಹೂವುಗಳನ್ನೂ ಬೆಳೆಯುವ ತಾಣವಾಯಿತು, ಸಮೃದ್ಧಿಯ ಸೇಲೆಯಾಯಿತು ಕ್ಷಮಾ ಆನಂದರ ನೇತೆ.

ಆನಂದರಾಮನ ಜೀವನ ಸ್ವರ್ಗವೇ ಭೂಮಿಗೆ ಒಂದಂತಿತ್ತು.

ಉದಾರ ಬುದ್ಧಿಯ ಸರಳ ಗುಣದ ಕ್ಷಮಾ, ಕ್ಷಮಾಶೀಲೆ, ಸುಗುಣೆ. ಪತ್ತಿಯ ಮನವನ್ನಿರಿತು ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಅನುರಾಪವತ್ತಿ.

ಹತ್ತಾರು ಒಕ್ಕಲುಗಳನ್ನು ತಂದು, ತನ್ನ ಜಮೀನಿನ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಟ್ಟು ನೇರೆಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದುದಾಯಿತು. ಆದೇ ಒಂದು ಪ್ರಾಟ್ಟ ಲಾರಾಯಿತು.

ಶೃಂಗಾರಮೈವರು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ತರುವಾಯ ಒಮ್ಮೆ ಮಗಳ ಮನೆಗೆ ಒಂದರು. ಆಳಿಯನ ಸಂಪದಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಂಡು ಪರವಶಾದರು. ಆವ ವಿನಯ, ವಿಧೇಯತೆ, ಉದಾರತೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅಷ್ಟೇ ಶೈಲಿಪಟ್ಟರು. “ನಿಷ್ಠಾ ಆವತ್ತು ಹೊಟ್ಟ ಸಲಹೆ ದಿವ್ಯವಾದದ್ದು ಅತ್ಯೇಯವರೆ. ಆ ಟೇಪ್ ಇದ್ದಿದ್ದೇ ಟೇಪ್ ಮಾಡ್ತಾನೇ ಇದ್ದು ಬಿಡಿದ್ದೇ ಅನ್ನಿಸತ್ತೇ. ಆದ್ದೇ ಈವತ್ತು ಈ ಭೂಮಿ ತಾಯಿ ಹೇಗೆ ನಗ್ನಾ ಇದಾಳೆ. ನಮ್ಮೆನ್ನೂ ನಗಿಸ್ತೂ ಇದ್ದಾಳೆ. ಎಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದ. ಸಮಯದ ಸೇರಪು” ಎಂದ ವಿನಮ್ಮಾಗಿ.

“ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಾಪ್ತಾ. ಚೆನ್ನಾಗಿರಿ. ನಂಗೆ ಕ್ಷಮಾ ಒಬ್ಬಳೇ ಕೂಸು. ಆವಳು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾಳೆ ಅಂದ್ರೆ ನಂಗೆ ಶೈಲಿ. ನಂಗಿಸ್ತೇನು ಬೇಕು ಹೇಳಿ”

“ಅಮ್ಮೆ ನಿಖಾ ಇಲ್ಲೇ ಬಂಧುಡಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬೇ ಯಾಕೆ ಅಲ್ಲಿ?” ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದಳು ಮಗಳು.

“ಖಂಡಿತ ಬರ್ತಿಕಟ್ಟಿ ಕ್ಷಮ್ಮಾ. ಆದ್ದೆ ಈಗಲ್ಲ. ಒಬ್ಬಳೇ ಇರ್ಲೋದು ಅಸಾಧ್ಯ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಬಂದ್ದಿದ್ದಿನಿ. ಏನೋ ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಬಾಳಿ ಬದುಕಿದ ಮನೋಲ್ಲೇ ಇಬೇಕು ಅನೇಳ್ಳೇ ಹುಟ್ಟು ವಾಂಭೇ ನನ್ನದು.”

“ಹಾಗೇ ಮಾಡಿ ಅತ್ತೆ. ನೀವು ಯಾವಾಗ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿರೋ ಆವಾಗ ನಾನು ಬಂದು ಕಹೊಂಡು ಬರ್ತಿಕೇನಿ” ಎಂದು ಅವರ ವಾಂಭೇಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿದ ಆನಂದರಾಮ.

ಶೃಂಗಾರಮ್ಮವರು - “ಕ್ಷಮ್ಮಾ, ಈ ಜಾಗ ಉರಿನಿಂದ ದೂರ ಇದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಾಲ್ಲೋ” - ಸಲಹೆಯಿತ್ತರು.

“ನೀವೇ ಹೇಳಿ ಅತ್ತೆ. ನೀವು ಏನು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು. ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ಸೂಚಿಸೋ ಹಾಗೆ ಇಡೋಣ. ಅಂತ ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತೇ”

“ಭೇ ಭೇ ಬೇಡ ನನ್ನದೇಕೆ? ಇಲ್ಲಿ ಬಂದ್ರೆ ತುಂಬು ಉಲ್ಲಾಸ ಆಗತ್ತೆ. ಆನಂದ ಆಗತ್ತೆ. ಆದ್ದಿಂದ ಉಲ್ಲಾಸವನ ಅಂತೇಳ್ಳೇ, ಆನಂದವನ ಅಂತೇಳ್ಳೇ ಇಡಿ”

ಕ್ಷಮಳಿಗೆ ಘರ್ಕನೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಗಂಡನನ್ನಾದ್ದೇಶಿಸಿ ನುಡಿದಳು - ಆನಂದವನ ಅಂತ ಇಡೋಣ. ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದ್ವಾಗಿ ಆಗತ್ತೆ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೂ ಸೇರತ್ತೆ”

ಶೃಂಗಾರಮ್ಮವರೂ ಇರುವಾಗಲೇ ಬಂದು ಶುಭದಿನ ನೋಡಿ ರ್ಯಾತರ ಬಂಧುಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಉಟ ಹಾಕಿಸಿ, ಎಸ್ಟೇಟಿಗೆ “ಆನಂದವನ” ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ದೊಡ್ಡ ಬೋಡ್ ಬರೆಯಿಸಿ ಹೆದ್ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಎಸ್ಟೇಟು ಪೂರಂಭವಾಗುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನೆಟ್ಟು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.

ಆನಂದರಾಮನ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಕಿರಿಟಿದುವಂತೆ, ಕ್ಷಮ್ಮಾ ಪ್ರತ್ಯಾಪತ್ತಿಯಾಗುವ ಚಿಹ್ನೆ ತೋರಿದಳು.

ಆನಂದನಿಗೆ ಆತಂಕವೇ ಆತಂಕ. ಕ್ಷಮ್ಮಾ ಏನೂ ಕೆಲಸಮಾಡಬಾರದು. ಎಲ್ಲಾ ಓಡಾಡಬಾರದು. ಅವಳು ನಲುಗಿಬಾರದು. ಆದರೆ ವಿಧಿಯಿರಲ್ಲಿ ಅವಳೇ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು.

ಅನೇಕ ಸಲ ಸಾಲಿಗಾಮೆಯ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ನೆನೆಪಿಸಿಕೊಂಡ. ಅಲ್ಲಿ ಬಂಡಿಗಾಗುವಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬರನ್ನು ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಲೇ ಎಂದೂ ಆಯೋಚಿಸಿದ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯ ತಿರುಗಿಯಾ ನೋಡದೆ ಇಧ್ವಾನು ಈಗ ಏನೆಂದು ಹೋಗಿ ಯೋಚಿಸುವುದು ಬೇಡವೆಂದುಕೊಂಡಾಯಿತು.

ಆತ್ಮೇಯಮರನ್ನು ಕರೆಸೋಣವೆಂದರೆ, ಈಗಿನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಹೆರಿಗೆಯ ದಿನಗಳಾಗಿ ಆಕೆ ಬರುವುದು ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ, ಕ್ಷಮಾಳ ನೆರವಿಗೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಚಂತೆ ಕೊರೆಯಿತು.

ಧೈರ್ಯ ಸಂಕಲ್ಪಣೆಯನ್ನಾಗಿ ವಂತೆ, ಒಮ್ಮೆ ಪೇಟೆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದರು ಸಂತಾನಂ. ಜಮೀನು ಕೇಡಿಸಿದ. ಶೃಂಗಾರಮ್ಮಾವರ ದೂರದ ನೆಂಟು. ಬಲವಂತವಾಗಿ ಮನಿಗೆ ಕರೆದೂಯ್ಯಾರು.

ಒಳೇಪೇಟೆಯ ಕಿರಿದಾದ ಒಂದು ಅಡ್ಡರಸ್ತೇಯಲ್ಲಿನ ಅವರ ಮನೆ ಹೊಕ್ಕಾಗ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ಕತ್ತಲೆನೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದುದರಿಂದಲೋ ಏನೋ ಕಣ್ಣೆರಣಸಲಿಲ್ಲ ಆನಂದರಾಮನಿಗೆ. ಅಲ್ಲೇ ಒಪೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಯನ್ನು ಎಡವಿ ಮುಗ್ಗರಿಸಿದ. ಆ ಹೇಳಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಿ, ಕುಳಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಕ್ಷಮಾಪಣೆ ಕೇಳಿದ.

ಲಕ್ಷ್ಮಣವಾದ ಹದಿನೆಂಟು-ಇಪ್ಪತ್ತರ ಹೊನ್ನು. ಶುಭ್ರವಾಗಿ ತಲೆಬಾಚಿ, ಅಬ್ಜ್ಯಕಟ್ಟಾಗಿ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟಿ, ಕ್ಯೆಮ್ಯಾಲ್ ಕೆಸೊತೆ ದಾರ ಹಿಡಿದು ಹೊಲಿಯತ್ತಿದ್ದಳು. ‘ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಹೋಲಿಗೆಯೇ?’ ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ಕೊಂಡುವನು, ತನಗೆ ಕತ್ತಲೆನಿಸಿದರೂ, ಅವರಿಗೆ ಆದೇ ಅಭಾಸವಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಸುಮ್ಮೆ ನಿಂತೆ.

“ಕೂತೆಳ್ಳಿಪ್ಪ ಆನಂದ” ಎಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕುಚೀ ತೋರಿಸಿ, - “ಇವಲು ನನ್ನ ಸೊಸೆ ತಂಗ” ಎಂದು ಪರಿಚಯಿಸಿದರು ಸಂತಾನಂ. ತಗ್ಗಿಸಿದ ತಲೆ ಎತ್ತಲಿಲ್ಲ ತಂಗ.

ಕುಚೀಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಆನಂದ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಇಧ್ವ ಪಟಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣು ಅಗಲಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮೆಲ್ಲಗೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿನೋಡಿದಳು.

‘ನನ್ನನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದರೇ ವಿನಾ ಆತನಾರೆಂದು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ಮಾವ’ ಎಂದು

ಕೊಂಡಳು. ಚಟ್ಟನೆ ಆನಂದನೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ. ಹಣೆ ಬರಿದು, ಕೊರಳು ಬರಿದು. ಕ್ಯಾಮಲ್ಲಿ ಎರಡೆರಡು ಗಾಜಿನಬಳಿ.

“ಸೋಸೆ ಆಂದರಲ್ಲವೇ? ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ? ಆಂದರೆ, ಆಂ...ದ...ದೆ”? ಅವನ ಮನ ಏನೋ ಸಂದೇಹಿಸಿತು.

“ಯಾಕಮ್ಮೆ ತಂಗ ಹಣೇಗೆ ಇಟ್ಟೊಳೆಂದು ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟೇನು?” ಎಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಲೆಗೆಯಿಂದಲೇ.

“ಇಲ್ಲಾ, ಇಲ್ಲಾ...” ತಡವರಿಸಿದ್ದಳು ತಂಗ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಳಗಡೆಯಿಂದ ಪಾನಕ ಹಿಡಿದು ಬಂದ ಸಂತಾನ - “ಅವಳ ಹಣೇಲ್ಲಿ ಕುಂಹಮು ಇಡೋಕ್ಕೆ ಭಗವಂತ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನ್ನಪ್ಪ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟಿಸಿರಿಟ್ಟರು.

ಪಾನಕ ಪಡೆದು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಆನಂದ - “ಭೇ ಎಂತಹ ಆನ್ನಾಯ. ಎಷ್ಟುದಿನ ಆಯ್ಯು” - ಅನುಕಂಪ ಸೂಚಿಸಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಆಯ್ಯು ವರ್ಷದ ಮೇಲೆ. ಮನೇಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಿಬಂ ಇಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಹೊತ್ತು ಹೋಗೋದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ” ಎಂದರು ಸಂತಾನ.

ಆನಂದನಿಗೆ ಏನೋ ಹೊಳೆದಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಹೇಗೆ ಕೇಳುವುದು ಬೇಡ, ಬೇಡ, ಎಂದುಕೊಂಡು ಹೊರಡಲು ಎದ್ದನಿಂತ.

“ಬರ್ತೆನಿ ನಾನು. ಯಾವಾಗ್ಗಾದೂ ಬಿಸ್ತಿ ಮನೆ ಕಡೆ. ನಿಮ್ಮ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆವತ್ತು ಕೊಂಡ ಜಮಿನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ ನೋಡಿವ್ರಂತೆ -” ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ. ಬೀದಿಯ ತುದಿಯವರೆಗೆ ಆವನೋಂದಿಗೆ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಾ ಸಂತಾನ, ಶೃಂಗಾರಮ್ಮ ಕ್ಷಮಾರ ಬಗೆ ವಿಬಾಸಿದರು.

ಆನಂದ ಸಮಯ ನೋಡಿ ಕೇಳಿಯೇ ಬಿಟ್ಟೆ - “ನೀವು ಏನೂ ತಿಳಕೊಳ್ಳಿ ಇದ್ದೆ ತಂಗಾನ್ನ ನಮ್ಮ ಮನೇಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡ್ಡಿರಾ? ಮನೇಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಾ ಗಭಿಂಣ ಜೊತೆ ಇಲ್ಲಿ ಒದ್ದಾಡ್ತು ಇದ್ದಾಳಿ. ಬಹುಶಃ ಬಂದೇ ಒರಗಿಯವರು ಜೊತೆ ಆಗುತ್ತೆ”

“ಆಯ್ಯೋ ಆಯ್ಯೋ ಏನು ಕೇಳಿದೆಯಪ್ಪ. ನಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ತಂಗಾನೇ ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗೋಲ್ಲಿ ಅಂತಾಳಿ. ತೌರು ಮನೇಗೇ ಹೋಗೋಲ್ಲಿ ಅಂದಿಟ್ಟು. ಕೇಳಿ ನೋಡ್ಡಿನಿ. ಆದ್ದೆ ಆಸೆ ಇಟ್ಟೋ ಬೇಡ”.

“ನಮ್ಮೇಲ್ಲಿ ಎನೂ ತೊಂದೆ ಅಗೋಲ್ಲು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊತ್ತು ಹೋಗತ್ತೇ ಅಂತ ಹೇಳಿ”.

“ಅಯ್ಯೋ ಹೇಳಿದೆ? ಕ್ಷಮಾ ಏನು ನಮಗೆ ದೂರದೋಳಿ? ನಮ್ಮ ತಾತನ ಹೆಂಡತಿಯ ಅಣ್ಣನ ನಾದಿನಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಚಿಕ್ಕಮೃಷಣ ಮಗಳು ಶೃಂಗಾರಮೃಷಣ ತಾಯಿ. ಹೇಳಿನಿ ಹೇಳಿನಿ. ಒಟ್ಟಿಸಿ ಕಳಿಸ್ತಿನಿ ಕಣಯ್ಯ. ಮಗು ಸುಮ್ಮನೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸ್ತಾ ಕೂತಿರೋದು ನಾನೂ ನೋಡಲಾರೆ” ಎಂದು ಕೈ ಹೊಸಕಿಕೊಂಡರು.

“ನಾನಿಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ. ನಿಮಗೊಂದು ತಾಂಚಾಲ ಕೊಡೋಣಾಂತ ನಿಷ್ಪು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ ಕ್ಷಮಾ ಕೈಲೇ ಕೋಡಿಸೋಣಾಂತ” ಎಂದ ಅವರಿಗೆ ಶೈಪ್ಪಿಯಾಗುವಂತೆ.

“ಹಾಗೇ ಅಗ್ನಿ, ಹಾಗೇ ಅಗ್ನಿ, ಒತ್ತಿಂಣಿ. ಹೋಗಿ ಒತ್ತಿಂಣಿಯಾ? ಹೋಗಿ ಬಾಪ್ಪಾ” ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಬೀಳಿಷ್ಟು ತಾವು ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು.

ಮೂರೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಂತಾನಂ ತಂಗಮೃಷಣ್ಣ ಆನಂದವನಕ್ಕೆ ಕರೆತಂದು ಕ್ಷಮಾಳಿಗೆ ಒಟ್ಟಿಸಿ, ಅವಳಿಂದ ಒಂದು ಜೀತೆ, ಪಂಚೆ, ಸೀರೆ, ಹಾಗೂ ಭಾರೀ ಹೊತ್ತುದ ಹಣದ ತಾಂಚಾಲ ಪಡೆದು ಶೈಪ್ಪಿಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು.

“ಹಾಗೆ ಅವರ ಮನೆ ಬಂದು ಸೇದೆ ನಾನು ನನಗೆ ಹಾಯಾಗಿ ಸಮಯ ಕಳಿದು ಹೋಯ್ಯು. ಕ್ಷಮಾಗೆ ನನ್ನ ಕಂಡೆ ಪ್ರಾಣ. ಆವಂದರಾಮ ಸಹ ಒಹಳ ಗೌರವವಾಗಿ ಕಾಣ್ಣಿದ್ದೆ. ನಾನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಡಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡಿರಲಿಲ್ಲ ಅಂದೆ ನಂಬು.”

“ಅಡಿಗೆಮನೆ ಕೆಲಸ ಸಮಸ್ತವೂ ನೋಡೊಳ್ಳು ಇದ್ದೆ. ಲಕ್ಷಣವಾದ ಹುಡುಗಿ ಕ್ಷಮಾ. ಅವಳಿಗೆ ತಲೆ ಬಾಟಿ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡೋದೂಂದೆ ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟು. ಆಗಿತ್ತು. ಜೀತೆಗೆ ಧನಿಕ ಹೆಣ್ಣಲ್ಲಾ ಸಿಕ್ಕು ಪಟ್ಟೆ ಒಡವೆ ಇತ್ತು. ಗಭಿಂಣೆಗೆ ದಿನಕೊಂಡೊಂದು ತರಹ ಒಡವೇ ಹಾಕಿ ಶೈಪ್ಪಿಪಡಿದ್ದೆ. ಅವಳೂ ತುಂಬಾ ಇಂಷಿ ಪಡ್ಡಿದ್ದು.”

“ನನ್ನನ್ನ ಅವು ಸುಮ್ಮೆ ಬಿಡ್ಡಲ್ಲಿ. ಕುಂಕುಮ ಇಟ್ಟೊಳ್ಳಿ ಯಾಕೆಬೇಕು. ಮಧ್ಯೇಗೆ ಮುಂಚೆ ಇಟ್ಟೊಳ್ಳಾ ಇಲ್ಲಾನ್ನ. ಇಟ್ಟೋ ಅಂದ್ಲು ಕ್ಷಮಾ. ಒಂದುದಿನ ತುಲಸಿಗೆ ಪೂಜೆಮಾಡಿ ಒಳಗೆ ಒಂದವೇ, ಹೆಚ್ಚಿಟ್ಟು ತುಂಬಾ ಕುಂಕುಮ ಮತ್ತೊಂದು ನನ್ನ ಹಣೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ತಿಲಕ ತೀದ್ದಿ ಬಿಟ್ಟು. ಇಬ್ಲು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕು ಬಿಟ್ಟಿ. ಆನಂದರಾಮ ಆ ದೃಶ್ಯ ಮೋಡಿ ಮೆಲು ನಗ್ನಾ ನಿಂತಿದ್ದು. ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ನಾಚ್ಚಿ ಆಯ್ದು.”

“ನಾಚ್ಚಿ ಯಾಕೆ ತಂಗ. ಕ್ಷಮಾ ಸರಿಯಾದ್ದೇ ಮಾಡಿದ್ದು. ನಾಳೆಯಿಂದ ಹಣ ತುಂಬಾ ಕುಂಕುಮ ಇಟ್ಟೋ.” ಅಂತ ಅವನೂ ಸಮ್ಮತಿ ಸೂಚಿಸ್ತು.”

“ಹುತ್ತಿಗೆಗೆ ಈ ಸರ, ಈ ಎರಡು ಜೊತೆ ಒಳಿ, ಕ್ಷಮಾನೇ ನನಗೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದು. ‘ನಾನಿಷ್ಟು ಹೇರಿ ಕೊಂಡಿರೋವಾಗ, ನಿನಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾರ ಇರಲಿ. ಆ ಭಾರದ ಕವ್ವ ನೀನೂ ಅನುಭವಿಸು’ ಅಂತ ಚಿನ್ನದ ಒಡವೆ ತೊಡಿಸಿದ್ದು.

“ನಮತ್ತೆ ಮಾವಾನೂ ದೇವರಂಥಾ ಜನ. ಯಾವುದಕ್ಕು ಆಕ್ಷೇಪಣ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ತಂಗ ನೇಮುದಿಯಾಗಿ, ಸಂತೋಷವಾಗಿದ್ದೆ ಸರಿ ಅಂತಿದ್ದು-”

“ಅಯ್ಯೋ ಟ್ಯಂ ಎಷ್ಟುಯ್ಯೋ ಬಹುಳಾ. ಸೌಂದ್ರಮ್ಮ ಎದ್ದಿರಬಹುದು. ಮೊದಲನೇ ದಿನಾನೇ ಥೀಮಾರಿ ಹಾಕಿಸ್ಯೋಬೇಡಮ್ಮ” ಎಂದರು ತಂಗಮ್ಮ ದಡಬುಡನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತು.

“ಥೀಮಾರಿ ಯಾಕೆ ಹಾಕ್ತಾರೆ? ನಿಮಗೆ ಹಾಕ್ತಾರಾ?” ಎಂದು ಆವಳಿನ ನಿಂತಳು.

“ನನ್ನ ಸಮಾಬಾರ ಬೇರಿ. ನನ್ನನ್ನ ಯಾವತ್ತೂ ಏನೂ ಆಸ್ಯೋಲ್ಲ; ಯಜಮಾನ್ಯ ನನ್ನನ್ನ ತುಂಬಾ ಗೌರವಿಸೋದ್ದಿಂದ, ಎಲ್ಲಿಗೂ ನಾನಂದ್ರೆ ಗೌರವಾನೇ”

“ನನ್ನನ್ನ ಆಕೆ ಏನೂ ಆಸ್ಯೋಲ್ಲ ಬಿಡಿ.”

“ನಿಜ ಅಂತಿಯ್ಯೋ. ನೀನು ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ ಆಗಿದ್ದಿ ಆಕೆಗೆ. ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಒಳ್ಳೆವ್ವೇ ಆಕೆ.”

“ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಏನು ಕಂಡು ಆಕೆ ನಾನು ಇಷ್ಟ ಆಗೋದಕ್ಕೆ. ಅದಲ್ಲ ವಿಷಯ ಅಮ್ಮ ಈಗ ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಆವಶ್ಯಕತೆ ತುಂಬಾ ಇದೆ. ನಾನು

ಸಿಟ್ಟುಮಾಡೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋದ್ದೇ? ಅನ್ನೋ ಭಯ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬಹುಶಃ ನನ್ನನ್ನು ಎನ್ನಾ ಅನ್ನೋಲ್ಲ. ಅಂತೂ ನೀವು ಕ್ರಮಾರ್ಥಿ ವಿಷಯ ಹೋಳ್ಳಿಲ್ಲ.” ಎಂದಳು ಜ್ಞಾಪಿಸಿ.

“ಹೌದು. ಅವನ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದು ಬೇಗ ಮುಗಿಯೋಲ್ಲ. ಅವನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬರೋಕ್ಕೆ ಅಂತ್ಯೇ ಇರ್ಮೈಯಾದು ಹಿನ್ನೆಲೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇದುವರೆಗಿನ ಕರೆ ಸುಖಾಂತ. ಆದ್ದೇ ಮುಂದಿನದೆಲ್ಲಾ ದುಃಖಾಂತ. ಇನ್ನೊಂದಿನ ಹೇಳ್ತೇನಿ ಬಿಡು ಈವತ್ತಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಾಕು” ಎನ್ನತ್ತು ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕಿದರು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ.

ತಂಗಮ್ಮೆ ಶಾಹಿಸಿದೆಂತೆಯೇ ಸೌಂದರ್ಯಾರ್ಥಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ನಿದ್ದೆಯಿಂದ ಎದ್ದಿದ್ದರು. ಬಹುಳ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋದಳು.

“ಎನು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಬಹುಳ? ಮಲಗಿದ್ದು?” ಎಂದರು.

“ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮಲಗಿ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ತೋಟದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡೋಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದು”

“ಜೊತೆಗೆ ಯಾರಾದ್ದು ಇದ್ದಾರ್ಮು”

“ಹುಂ. ತಂಗಮ್ಮೆ ತರಹಾರಿ ಬಿಡಿಸೊಳ್ಳಿನ್ನುಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದು. ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು”

“ಸರಿ. ಒಂದೇ ಸಮ ಹರಟಿದಳೋ ಇಲ್ಲೋ. ಕ್ರಮೀ, ಕ್ರಮಾರ್ಥಿ ಅಂತ”

“ಭೀ ಇಲ್ಲಾರ್ಮು ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು”

“ಆಕೆಗೇನಿದೆ ಕಷ್ಟ. ದಿವಿನಾದ ಅತ್ಯಮಾವ ಮನೇಲ್ಲಿ. ದಿನಪೂರ್ವಿಕೆ ಇಲ್ಲಿತಾರೆ. ಇಲ್ಲೇನಿದೆ ಕಷ್ಟ ಹೇಳು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಾನಾದ್ದು ಬೇಡ ಆಕೆ ಬೇಕು. ಯಜಮಾನಿಗಂತೂ ತಂಗ ಒಬ್ಬ ದೇವತೆ” ಎನ್ನತ್ತು ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಹೊಂಡರು ಸೌಂದರ್ಯಾರ್ಥಿ

ಆಕೆಗೆ ಮುಖಿ ತೋಳಿಯಲು ಸಹಾಯಮಾಡಿ, ಸೀರೆ ಬದಲಿಸಿ, ತಲೆ ಬಾಚಿ ಹೂ ಮುಡಿಸಿ, ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿ, ಹೊರಗಡೆ ಸುತ್ತಾಡಲು ಕರೆದೊಯ್ದಳು ಬಹುಳ.

ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಎರಡು ಸುತ್ತುಹಾಕಿ ಬಂದು ವೆರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಗಂಟೆ ಕುಳಿತುಹೊಳ್ಳಿದೆ ಪರಿಪಾಠ ಆಕೆಯದು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಳುಕಾಳುಗಳು ಬಂದು ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಸುಖಿದ ನಿರ್ವೇದನೆ ಮಾಡಿ, ಬೇಕಾದ ನೇರವು

ಪಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದ ದಿನದಿಂದ ಈ ಪರಿಪಾಠಕ್ಕೆ ವಿರಾಮ ಬಿಡ್ಡಿತ್ತು. ಆಕೆಗೆ ಕೃಲಾಗದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಆಕೆಯನ್ನು ಸಿಂಗರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಳ್ಯರಿಸುವವರಿಲ್ಲದೆ.

ಈ ದಿನ ಒಕುಳಳು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ ಉಱಗೋಲಾಗಿ ಎಂದು ಶಿಷ್ಯಿಯಾಗಿ ಪುಳಿತರು. ಆರಿವಿಲ್ಲದ ಆಳುತಾಳುಗಳಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಒಕುಳಳನ್ನೇ ಎದುರು ಮಚ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಮ್ಲೀರಿಸಿ, ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತು ಆಡುತ್ತಾ ಕಾಲ ಕಳಿದರು.

ಆವರು ಹಾಗೆ ಮಳತೆದ್ದಂತೆಯೇ ತಂಗಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಸಂಚೆಯ ಆಡುಗೆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಹೊರಡುವ ಮುನ್ನ ಹೇಳಿ ಹೋಗಲೆಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು:

“ನಾನಿನ್ನ ಬತ್ತಿನ್ನೀ ಸೌಂದ್ರಮ್ಮೆ ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬತ್ತಿನ್ನೀ. ಇನ್ನೇಲೇ ನಿಮಗೇನೂ ಪಂಜಾಗಿಲ್ಲ. ಒಕುಳ ಇದ್ದಾಳೆ. ಚೊಟೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ, ನಾಡೂಹಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ನಿಮಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಸಹಾಯ.”

“ನಿಜ ತಂಗಮ್ಮೆ ಒಳ್ಳೆ ಮುಡುಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾಳೆ”

“ಅತ್ತೆ ನಾನು ಬಂದು ಇನ್ನೂ ಬಂದು ದಿನ ಪೂರ್ವ ಆಗಿಲ್ಲ. ಇಮ್ಮೊಂದು ಹೋಗಲಿದ್ದೆ ಹೇಗೆ? ನನಗೆ ನಾಣ್ಣಿ ಆಗುತ್ತಪ್ಪ” ಎಂದು ಒಕುಳಾ ಮಾತು ಸೇರಿಸಿದಳು.

ತಂಗಮ್ಮೆ ಹೋರಟ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸೀಮಾ ತನ್ನ ಲಾನಾದ ಮೇಲೆ ಬ್ಯಾಂಕೀನಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು.

ಆವಳು ಕೃತಾಲು ತೊಳೆದು ಬರುವ ವೇಳಿಗೆ ಒಕುಳ ಬಿಸ್ಯಿಯಾಗಿ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟಳು. ಒಮ್ಮೆಲ್ಲೇ ಸೀಮಾಳ ಮುಖಿ ಅರಳಿತ್ತು. ಆವಳು ಕಾಫಿ ಲೋಟ ಹಿಡಿದು ಬಂದು ತಾಯಿಯ ಒಳಿ ಕುಳಿತಳು.

ತಾಯಿ-ಮಗಳು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಕುಳ ತನ್ನ ಬಗೆಗೆ ಯೋಚಿಸ ತೊಡಗಿದಳು. ಸುಮಾರು ಈ ದಿನದ ದಿನಚರಿ ತಿಳಿದುತಾಯಿತು. ಸಂಚೆಯ ರಾತ್ರಿಯ ಕೆಲಸ ಏನೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಿಟ್ಟರೆ, ತನ್ನ ಇರವು ಸುಗಮವೇ.

ಕತ್ತಲಾದೊಡನೆ ವೆರಾಂಡ ಹಜಾರಗಳಲ್ಲಿ ದೀಪ ಬೆಳಗಿಸಿದಳು. ಕೃತಾಲು ತೊಳೆದು ಬಂದು ದೇವರ ಹೋಣಿಯಲ್ಲಿ ದೇವರಿಗೆ ನೀಲಾಂಚನ ಹಬ್ಬಿದಳು ಸೌಂದರ್ಯಮಣಿ ನಿರ್ದೇಶನದಂತೆ. ಆಕೆಯೂ ಬಂದು ದೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ

ಹಜಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಟೀ.ವಿ.ಯ ಮುಂದೆ ಕುಲತರು ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಕಾಲ. ನಂತರ ತಮ್ಮ ಕೋಣಗೆ ತೆರಳಿ, ಉಂಟ ಅಲ್ಲಿಗೇ ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾಡಿದರು.

ಸುಮಾರು ಎಂಟು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸೀಮಾ ಧಡಧಡನೆ ಮಹಡಿಯಿಂದ ಇಳಿದು ಬಂದು ಉಂಟದ ಕೋಣಗೆ ಹೋಗಿ, ದೈನಿಂಗ್ ಟೀಚು ಖಾಲಿಯಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು ಕಂಡು ರೊಚ್ಚಿಗೆದ್ದಳು.

“ಅಮ್ಮೆ ತಂಗಮ್ಮೆ ಅಡಿಗೆನ್ನೆಲ್ಲಾ ಟೀಚು ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟೇ ಇಲ್ಲಮ್ಮೆ” ಎಂದು ಉಚ್ಚಾಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಕಾಗಿದಳು.

“ನಾನೇ ಬೇಡ ಅಂದೆ ಸೀಮಾ. ಈಗ ನಾನ್ನಿದ್ದೀನೆ. ನೀವು ಯಾವಾಗ ಉಂಟಮಾಡಿನೀ ಅಂದ್ರೆ ಆವಾಗ ಬಂದು ಬಡಿಸ್ತಿನೀ” - ಬಹುಳ ಮೆಲುವಾಗಿ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ನಿನು ಬಡಿಸೋ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ, ಎಮ್ಮೇ ಬೇಕೋ ನಾವೇ ಹಾಕೊಽತ್ತೇವಿ.”

“ಹಾಗೇ ಮಾಡಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಂಗಮ್ಮೆ ಹೋದಾಗಿಂದ ಅಂದ್ರೆ ಆರುಗಂಟೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿ ಹಾರಬಡಿದು ಇಟ್ಟಿ ತಣ್ಣಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೆ ಅಂತ ಒಳಗೇ ಇದೆ. ಈಗ ತಂದಿತಲೇನು?” - ನಮ್ಮಮಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಹುಂ” ಎಂದು ಹೂಂಕರಿಸಿ ಕುಚೀಡ ಎಳೆದು ಕುಲಿತಳು ಸೀಮಾ.

ಸೀಮಾ ಎಂಟಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಎಗತಾ ಉಂಟಕ್ಕೆ ಬಂದ್ದಿತ್ತಾಳೆ ಎಂದು ತಂಗಮ್ಮನವರಿಂದ ತಿಳಿದಿದ್ದ ಬಹುಳ, ಕೇವಲ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳ ಮುಂಚೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಬಿಸಿಮಾಡಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಳು.

ಬಿಸಿ ಬಿಸಿಯಾಗಿ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ಆಡುಗೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಸೀಮಾ, ಶಿಫಿಯಿಂದ ಉಂಟಮಾಡಿದಳು. ದಿನಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತುತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿಯೇ ತಿಂದಳೂ ಸಹ. ಎದ್ದು ಕೃತೊಳೆದು ಬಂದ ಸೀಮಾ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಬಹುಳ ಒಳಗೆ ಬಂದು - “ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಟ್ ಬಹುಳ” ಎಂದಳು. ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕಳು. ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಥ್ಯಾಂಟ್ ಅಥವ ಬಹುಳಾಗೂ ಆಗಿ, ಬಹುಳ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮುಗುಳು ನಕ್ಕಳು.

ಸೀಮಾ ಒಂದು ಘಳಿಗೆಯೂ ಕಾರದೆ, ತಾಯಿಯನ್ನು ಏನೂ ಮಾತನಾಡಿಸದೆ ತನ್ನ ಕೋಣಗೆ ನಡೆದು ಬಿಟ್ಟಳು.

೪೯೪. ೮/೫ ೩೦೪

ಆನಂದವನ

A.S.I. No 94

55

ಇವರು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ಮಾತುಕತೆಯೇ ಆಡುವುದಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಏನೋ ಅವ್ಯಕ್ತ ನೋವಾಯಿತು ಬಹುಳಾಗಿ. ಅವಳು ಒಬ್ಬಿಂದೀ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಟಿ.ವಿ. ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಳು.

ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಆಯ್ದರಾಗಲಿ, ಕಲ್ಯಾಣವಾಗಲೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಬಡಿಸುವ ಕೆಲಸ ತಾನಿಟ್ಯಾಕ್ಷಿಂಜಿಯಾರದಿತ್ತು. ಈ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತಾನು ಶಾಟಿ ಮಾಡುವುದು ಯಾವಾಗ? ಇವರು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೂ ಬರದೆಲೆ ಹೋದರೆ ತನಗೆ ಶಾಟ? ಮುಂಚೆ ಉಂಡರೆ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೋ ಏನೋ? ಏನೂ ತೋಚದಾಯಿತು. ಅತ್ಯೇಯವರನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಿತ್ತು. ಆವರೂ ಮಲಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಮೋಜ ಬಂದು ಆಯ್ದರ, ಕಲ್ಯಾಣನ ಕೋಣೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಮಾಡಿ, ಹಾಸಿಗೆಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ, ಸೋಳಿ ಪರದೆ ಇಳಿಸಿಯೂ ಹೋಗಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಸೀಮಾ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಯಾರನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಆಗಲೇ ನಿದ್ರಾದೇವಿಯನ್ನು ಆಲಂಕಿಸಿಯಾಗಿತ್ತು.

ನಿದ್ದೆಯೂ ಬರುವಂತಾದಾಗ ಬಹು ದಿಕ್ಕೇ ತೋರದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಮಲಗಿ ಬಿಡೋಣವೆಂದು ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಆಗ ಕಾರು ಆನಂದವನ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಸದ್ವಾಯಿತು.

“ಅವರು ಬಂದರೂತೆ ಕಾಣತ್ತೆ ಬಹು” - ಸದ್ಗೀಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಬಹುಳಾಗಿ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟರು.

ಬಹುಳಾಗಿ ಆವರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಿದ್ದೆ ಓಡಿಹೋಯಿತು. ಬೇಗ ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು, ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಡಿಗೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮತ್ತೆ ಬಿಸಿನೀರಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬಿಸಿ ಮಾಡಿದಳು.

ಆಯ್ದರು ಕಾರನ್ನು ಅದರ ಸ್ಥಾನ ಸೇರಿಸಿ, ಒಳ ಬಂದು ಪತ್ತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಾಮೂಲು ಪ್ರಶ್ನೆ “ಹೇಗೆದ್ದಿ ಸೌಂದ್ರ” ಎಂದು ಕೇಳಿ, ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಟ್ಟಿ ಬದಲಾಯಿಸಿ, ಶಾಟಕ್ಕೆ ಬರುವವೇಳೆಗೆ ಸಾರಷ್ಟು ಸಮಯವಾಯಿತು.

ಬೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಬರಿಯ ಪಾತ್ರಗಳು ತಮ್ಮನ್ನು ವಿಧುರು ಗೊಳಿದೆ, ಬೆಳ್ಳಿ ತಟ್ಟಿ ಲ್ಯಾಟಿಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ, ಬಡಿಸಲು ನಿಂತ ಮುಗುಳುಂಗುವಿನ

ಮುಖಿದ ಬಹುಳ ಎದುರಾದಳು. ಅವರ ಮುಖಿದಲ್ಲಿಂದು ಮಂದಹಾಸ ಹಾಸಿಹೋಯಿತು.

ಅವರು ಬಡಿಸುವುದು ಬೇಡವೆನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಮೌನವಾಗಿ ಉಂಟಮಾಡಿದರು. ಅವಲ ಮುಖಿ ಸಂತೃಪ್ತಿಯನ್ನ ಸೂಸಿತು.

ಕಡೆಗೊಮೈ ತಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೈ ತೊಳಿಯುತ್ತಾ ನುಡಿದರು - “ತಟ್ಟಿ ನೀನು ತೇಗೆ ಬೇಡ. ಬೋಜ ತೇಗೆತಾನೆ. ನೀನು ಒಂದು ಉಂಟ ಬೇನ್ನಾಗಿ ಮಾಡೋ ಹಾಗಾಯ್ದು. ಒಬ್ಬರು ನಿಂತು ಬಡಿಸಿ ಉಂಟಮಾಡಿದ್ದೇನೇ ಒಂದು ತೃಪ್ತಿ. ನೀನು ಉಂಟ ಮಾಡಿದ್ದ್ಯಾ?”

“ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲ” ಮೇಲ್ಲಿನ ಉಸುರಿದಳು.

“ಹಾಗೆಲ್ಲ ಕಾಯ್ದೇಡ. ನಾನೂ, ಕಲ್ಲಾಗಾ ಬಹಳ ಲೋಟಾಗುತ್ತೇ ಬರೋದು. ನೀನು ಹೊಟ್ಟೆ ಕಾಯಿಸೋದು ಯಾವ ಧರ್ಮ. ಸೈಂದ್ರಿಗೆ ಉಂಟ ಬಡಿಸಿದ ಹಾಡ್ದೆ ನೀನೂ ಮಾಡ್ಡಿದು. ಸಿಮಾಗೂ ಕಾಯ್ದೇಡ. ಅಂ? ಬೋಜಾನೂ ಇಲ್ಲೇ ತಿಂತಾನೆ. ಉಂಟ ಹಾಕು. ತಂಗ ಹೇಳಿಲ್ಲಾ ಇದೆಲ್ಲಾ?”

“ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಾನೂ ಬೋಜ ತಿಂತೇವಿ” - ಎನ್ನತ್ತು ತಾಗುಬುಟ್ಟಿಯಿಂದ ಎರಡು ರಸಭಾಳೆಹಣ್ಣು ತೆಗೆದು ಮುಂದಿಟ್ಟಳು.

ಅವರು ಹುಟ್ಟೇರಿಸಿ ಮೆಲುನಹ್ನು ಅವಳಿಡೆಗೆ ಸೋಡಿದರು.

ಅವರ ಸುಮುಖಿದಿಂದ ಉತ್ತೇಜಿತಳಾಗಿ ಬಹುಳ - “ನೀವು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗ ಬರೋಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಆಗೋಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಜಮಿನಿನ ಹಾರುಭಾರ. ಘಾಕ್ಕರಿ ಕೆಲಸ. ಎಲ್ಲಾ ಇರುತ್ತಲ್ಲ. ಯಾರಕ್ಕೂ ಹಾಗೆ ಕೇಳ್ಣಿ?”

“ಚೆಳಿಗೆ ಒಂಬತ್ತಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಗಿರಿ. ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತಕ್ಕೆ ಬತ್ತಿರಿ. ಆರೋಗ್ಯಾನೂ ಮುಖ್ಯ ಅಲ್ಲಾ. ಚೆಳಿಗ್ಗೆನೂ ಕ್ಯಾರಿಯರ್ ಉಂಟ ತಿಂದಿತ್ತಿರಿ. ಬೇಗ ಒಂದ್ರೆ ಬಿಸಿಯಾಗಿ ಉಂಟಮಾಡಬಹ್ನು. ಅಲ್ಲದೆ ರಾತ್ರಿ ಉಂಟಕ್ಕೂ ಮಲಗೋ ಸಮಯಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಎರಡು ಗಂಟೆನಾದ್ದೂ ಅಂತರ ಇಬೇಕು ಅಂತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನೀವು ಒಂಬತ್ತಕ್ಕಾಡ್ದೂ ಮನೇಗ್ಗಂದ್ರೆ ಬೆನ್ನಾಮೋ ಅಂತ”.

ಅವರಿಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾಗೇ ನಕ್ಕರು.

“ಇಷ್ಟ ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ, ಇಂತಹ ಮಾತು ಈವತ್ತು ಕೇಳಿದಿನಿ. ಒಹಳ ಮಧುರವಾಗಿದೆ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿಂಕ್ಕೆ” ಎಂದರು.

“ಹಾಗೆ ಅಂದ್ರೆ ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕಹಂಗೆ ಆಗಿಲ್ಲ”

“ಆಗಿಲ್ಲಮ್ಮೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸ್ತಿನಿ”

“ನೀವು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದೆ ಹಷ್ಟು ಏನೂ ಆಗೋಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಲೇಟಾದ್ರೆ ಆಗಿ. ಆದ್ರೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಬೇಗ ಬರಬಹುದಲ್ಲ” - ನಿಭಯವಾಗಿ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು ಒಹಳ.

ಆತ ಬಾಳಿಯ ಹಣ್ಣಿನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಿಂದು ಮುಗಿಸಿ, ಎದ್ದೂ ಅವಳಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಬಂದು, ಕೇಸ್ಯೆಯಮೇಲೆ ಮೃದುವಾಗಿ ತಟ್ಟಿ ಪ್ರಸನ್ನವದನರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಗೆ ನಡೆದರು.

ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಬೋಜ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಬಾಗಿ ತಟ್ಟಿ ತೆಗೆದು ಟೇಬಲ್ ಬರೆಸಿದ.

“ನೀನು ಉಣಿವ್ವ ಮುಂಚೀಗೆ” ಎಂದ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಉಂಟಕ್ಕೆ ಕರೆದಾಗ.

“ಇರಲಿ ಬಾ” ಎಂದು ಅವನ ತಟ್ಟಿಗೆ ಉಂಟ ಬಡಿಸಿ, ತಾನೂ ಉಂಡಳು.

ಹಸಿವಿನಲ್ಲಿ ಅರಿವಿಗೆ ಬರದ ಒಂದು ವಿಷಯ ಈಗ ಚಟ್ಟನೆ ನೆನಪಾಯಿತು - ಇನ್ನೂ ಕಲ್ಪಾಣಾ ಉಂಟಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಏನು ತಿನ್ನತ್ತಾನೋ, ಎಷ್ಟು ತಿನ್ನತ್ತಾನೋ, ಹೇಗೆ ತಿನ್ನತ್ತಾನೋ ತಾನು ತೀಳಿದು ಹೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಭೇ ತಾನೇನು ಮಾಡಬಿಟ್ಟೇ ಎಂದು ಪರಿತಃಿಸಿದಳು.

“ಒಹಳವ್ವು, ಕಲ್ಪಾಣಾವ್ವು ಬರೋ ಗಂಟ ಎದ್ದು ಹುಂತಿರಬೇಡ್ರವ್ವು. ಎಲ್ಲಾ ಮುಖ್ಯಿಟ್ಟು ಮಲ್ಲಿಕೆಷ್ಟ್ವು” - ಬೋಜ ಸಲಹೆ ನೀಡಿದ.

“ಇಲ್ಲ ಬೋಜ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬಡಿಸು ಅಂತ ಅತ್ತ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ”

“ಆಯಫ್ಫನ್ನ ನಂಬೆಷ್ಟಿಂಡೆ ಆಯ್ತು. ರಾತ್ರಿಗೇ ಬತಾರೋ, ಒತ್ತಾರೇಗೆ ಬತಾರೋ, ಕಸ್ವಾರಪ್ಪನಂಗೆ ಅಲ್ಲ ಇವ್ವು. ಟೇಂ ಅಂದ್ರೆ ಟೇಂ ಆಯಫ್ಫಂದು. ತನ್ನಿಂದ ಯಾಗೂ ತೊಂದ್ರೆ ಆಗಾಹಗ್ಗು. ಟೇಂ ಆಯ್ತಂದ್ರೆ - ‘ಬೋಜ ಓಗು,

ನೀ ಮನಿಕೆನ್ನು ಓಗು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಮಾಡಬ್ಯಾಡ್‌ ಅಂತ ಓಡ್‌ ಬುಡ್‌ಬ್ಯಾಡ್‌. ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳ್‌ಬ್ಯಾಡ್, ಮಲೀಕೆನ್ನುಳ್ಳಿ. ಇತ್ತಾ, ನನಿಲ್ಲೆ ಶೇಡ್ ತಾವ ಮಲಗಿತ್ತೇನಿ. ಏನಾರ ಭಯ ಆದ್ದೇ ಬೋಡ ಅನ್ನಿ ಬಂದ್ದುಡಿನ್ನಿ.” ಎಂದು ಧೈರ್ಯವಿತ್ತು ಹೊರಹೋದ ಬೋಡ.

ಭಯವೇ? ತನಗೆ ಭಯವೇ? ಯಾಕೆ ಭಯ? ಏತರಿಂದ ಭಯ? ಅವನೇಕೆ ಹಾಗುದ? ತಡುವಾಗಿ ಬರುವ ಕಲ್ಪಣಿಂದ ಭಯ ಆಗಬಹುದೇ? ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಟೆಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಮುಂಟ್ಟಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಮಲಗಿದಳು.

ಮಲಗಿದಳಷ್ಟ್ಯೇ. ನಿದ್ದೇಯೇನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸುಮಾರು ಹನ್ನೆರಡೂವರೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಮೋಟಾರ್ ಸ್ಕೆರ್ಟ್ ಬಂದಿತು.

ಎದ್ದು ಬಗಿಲು ತೆರೆದಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೇ ಬಂದು ಪುಳಿತಳು.

ಕಲ್ಪಣಾ ಹಿಂದಿನ ದಿನದಂತೆಯೇ ಬಂದು ಸರಸರ ಮೆಟ್ಟಲೇರಿ ಹೋದವನು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ.

ನೆಮ್ಮಿದಿಯ ಉಸಿರಾಡಿದಳು ಬಹುಳ. ಅವನ ಉಂಟದ ಅಂದಾಜಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಏಳಿಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹಾಯಾಗಿ ಮಲಗಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನವೂ ಹಿಂದಿನ ದಿನದಂತೆಯೇ ಕಳೆಯಿತು ಸಂಚಯವರೆಗೆ ಬಹುಳ ಪಾಲಿಗೆ. ಆದರೆ ತಂಗಮ್ಮನವರೇಂದಿಗೆ ಹರಣೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ತಂಡೆಗೆ ಸುದೀರ್ಘ ಪತ್ರ ಬರೆದಳು. ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಸಟ್ಟಿಂಥಿಕೆಟುಗಳನ್ನೂ ಮರೆತು ಬಂದಿರುವುದಾಗಿಯೂ, ತನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಆವೃಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಉಂಟದ ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ಸೀಮಾಳೋಂದಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಫ್ರೆಂಚ್‌ಸೆಯಾಯಿತು. ಟೆಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಇಂದೂ ಅಡಿಗಿಯ ಪಾತ್ರೆಗಳು ಕಣಾಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಳಳೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಣಾದಾದಾಗ ಸೀಮಾ ಸಹನೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಳು.

“ಪ ಬಹುಳ ಎಲ್ಲಿದ್ದೀ? ಅಡಿಗೆ ತಂದಿದು” ಎಂದು ಗಡ್ಡಿಯಾಗಿ ಅರಚಿದಳು.

ಒಕುಳ ಯೋಜನೆಯೇ ಬೇರೆಯಿತ್ತು. ಇಂದು ಹೇಗಾದರೂ, ಸೀಮಾ ಅವಳ ತಂದೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳಿತು ಉಂಟಮಾಡಲಿ ಎಂಬ ಹಂಚಿಕೆ ಹಾಕಿ, ಒಕುಳ ಇನ್ನೂ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಬೇಕೆಂದೇ ತಡಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸೀಮಾಳ ಮಾತಿಗೆ, ಕರೆಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

“ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸಾಯಿದಿನಿ. ಏಯ್ ಒಕುಳ ಎಲ್ಲಿದ್ದಿ?” ಮತ್ತೆ ಕಾಗಿದಳು ಸೀಮಾ.

ಒಕುಳ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೊರಬಂದು, - “ಏಯ್, ಓಯ್ ಅಂತ ಯಾಕೆ ಕರೀತೀರಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಜುಾರಿರಲಿ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ- ‘ಒಕುಳ ಉಂಟಕ್ಕೆ ಬಡಿಸ್ತಿಯ’? ಅಂದ್ರೆ ನಿಮಗ್ನೋ ನಷ್ಟಮೇನೂ ಹೇಳಿ” ಎಂದಳು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ.

ಈ ಎದುರುತ್ತರ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ ಸೀಮಾ. ತಾನು ಕಾಗುವ ವೇಳಿಗೆ ಹೊನ್ನಿ ಬೋಜರು ಒಡಿ ಬರುವಂತೆ ಒಕುಳಾನೂ ಒಡಿಬರಬೇಕಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಇವಳು! ಸ್ವಭಾವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು ಸೀಮಾ.

ಒಕುಳ ಮುಂದುವರಿಸಿ- “ನನ್ನನ್ನ ಹಾಗೆ ಕರೆದ್ದಿ ಅಂತ ನಂಗೇನೂ ಬೋಜಾರಿಲ್ಲ. ಆದ್ದೆ ನಿಮಗ್ನೇ ಹೇಳಿದಿನಿ. ನನ್ನನ್ನ ಮಾತ್ರ ಅಂತಲ್ಲಿ ಯಾರಸ್ಯೇ ಆಗ್ನಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೆದುವಾಗಿ, ಸೌಜನ್ಯದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸಿ ನೋಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೇ ಎಷ್ಟು ಆಹ್ವಾದವಾಗಿರತ್ತೇಂತ. ಇನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡವರಿಗಂತೂ, ನಿವೈ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಡೋಣ ಅನ್ನಿಸ್ತೇ. ಹುಂ, ಇಲ್ಲಿ ಬಿಡಿ. ಈವತ್ತು ಉಂಟ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಲೇಟಾಗುತ್ತೆ”- ಎಂದಳು ಮಾಮೂಲಾಗಿ.

“ಯಾಕೆ ತಂಗಮ್ಮ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಲ್ಲ?” - ಇನ್ನೂ ಸಿದುಹಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಳು ಸೀಮಾ.

“ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನನಗೇ ಸ್ವಲ್ಪ ...”

“ಸೋಮಾರಿತನ ಬಂದ್ದಿಕ್ಕಾ?”

“ಹಾಗೇ ಅಂದೆಜ್ಞಿ”

“ನೀ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದೇನಿದೆ? ಆ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಂದು ಬಡಿಯೋದು ಅಷ್ಟೇ ತಾನೇ. ಉಂಟ ಲೇಟೇಕೆ ಆಗ್ನೇಕು?”

“ಸ್ಥಾನೆ ಕಳ್ಳಿಬೋಡಿ ಸೀಮಾ. ಈವತ್ತು ಮಾವ ಬೇಗ ಮನೇ ಬತ್ತಿನಿ ಅಂದಿದ್ದಾರೆ”

“ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೇನಾಡಿ?”

“ಅವರ ಜೊತೆ ಹಾತು ಉಂಟಮಾಡಿ”

“ಅಪ್ಪ ಹಾಗಂತ ಹೇಳಿದ್ದು? ಸೀಮಾ ಜತೆ ಉಂಟ ಮಾಡುತ್ತಿನಂತ?
ಅದೂ ನಿನ್ನಹತ್ತೆ?”

“ನಾನು ಹಾಗೆಲ್ಲಂದೇ. ಬೇಗ ಒತ್ತಾರೆ ಅಂದೆ”

ಅವರ ನಡುವೆ ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು ಬೆಳೆಯುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು.

ಸೌಂದರ್ಯಮೃವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿದರೂ, ಅದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಭೇದವೆಂದಾಗಲಿ
ವಾಗ್ನಾದವೆಂದಾಗಲಿ ಆಕೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಸಮಾನ ವಯಸ್ಸು ಹೊಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ
ಮಾತುಕೆಯೆಂದು ಒಗೆದು ಸುಮ್ಮಿದ್ದರು.

ಆಯರು ಒಕ್ಕಳೆ ನಿರಿಕ್ಷೆಯಂತೆ ಬಂದೇ ಬಂದರು. ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಗೂ
ಮುಂಚೆಯೇ ಬಂದರು. ಸೀಮಾ ಸಹ ಇನ್ನೂ ಹಾಲಿನಲ್ಲೇ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದುದು
ಕಂಡು, ಇಂದು ಏನೋ ಪ್ರಾಡ ನಡೆದಿದೆ ಎಂದುಕೊಂಡರು.

ಮಗಳು ತಂದೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತಟ್ಟಿ ಲೋಟಗಳನ್ನು ಅಣಿಗೊಳಿಸಿ ಬಡಿಸಲು
ನಿಂತಿಲ್ಲ ಒಕ್ಕಳು. ಸೀಮಾ ನಿನ್ನೆಯಂತೆ ಬಡಿಸುವುದು ಬೇಡ ಎನ್ನಲಿಲ್ಲ.

ತಂದೆ ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಆತ್ಮಿಯರಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಉಂಟಮಾಡಿದರು.
ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳ ಮುಂಚೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ದುಮುಗುಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೀಮಾ
ಪ್ರಸನ್ನವದನಳಾಗಿ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಹರಟುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಆತ್ಮಿಯತೆಯ ಛಿಷಧ ಎಲ್ಲ ರೋಗಳಿಗೂ ಮದ್ದು ಎಂದು
ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು ಒಕ್ಕಳು.

ಒಕ್ಕ ಕೊಟ್ಟ ಬಾಳೆಯಹಣ್ಣು ಸುಲಿದು ತಂದೆಯ ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟಳು ಸೀಮಾ.
ಆಯರಿಗೆ ಕಣ್ಣು ತೇವವಾಯಿತು. ನಿಜವೇ? ಇದು ಸತ್ಯವೇ?
ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಎದ್ದು ಅವಳ ತಲೆ ನಿಮಿರಿ ಹೊರಣಡಿದರು.

ಸೀಮಾ ಒಕ್ಕಳಾಳನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಒಳಿಸಿ ಹಿಡಿದು- “ನಿನ್ನ ಕೈಖಾಡಕ್ಕೆ
ಧ್ಯಾಂಕ್ಕೆ ಒಕ್ಕಳ. ಈ ದಿನ ನಾನು ಒಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟೆ. ನಾನು
ಕಲೆಯೋದು ಇನ್ನೂ ತುಂಬಾ ಇದೆ” ಎಂದು ಬೆಂಧುಮೇಲೆ ತಲೆ ಉಳ್ಳಿದಳು.
“ನಾಳೆಯಿಂದ ನಾನು ದಿನಾ ನಿನಗೆ ಕಾಯ್ದುನಿ ಅಪ್ಪ ಉಂಟಕ್ಕೆ. ಆದೆ ನೀನು
ಕವತ್ತಿನ ಹಾಗೆ ಬೇಗ ಒಬೆಕು.”

“ಇದಕ್ಕೇ ಹೇಳಿಚೇಸು ಈ ಮುಡುಗಿ ಬೇಗ ಬಸಿ ಅಂತ. ನಿನ್ನೇನೇ ಅಲ್ಲಿಮೇಟಂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳಿಮ್ಮೆ ಒಂಬತ್ತಕ್ಕೇ ಮನೇಲಿಚೇಕೊಂತೆ” ಎಂದು ಹೆಚ್ಚೆ ಮುಂದೆಯಿಟ್ಟರು.

ಸೀಮಾ ಹಾರಿ ಅತನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಅಂಟಿಕೊಂಡೇ ಹೆಚ್ಚೆಹಾಕಿ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಿ ಹೋಗುವುದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಒಕುಳ-‘ಧನಿಕರ ಹಕ್ಕೆಯಬರೆಹವೇ ಇಷ್ಟು. ಎಲ್ಲಾ ಇದ್ದೂ ಏಕಾಂಗಿಗಳು’ ಎಂದು ಕೊಂಡಳು.

ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಾದರೋ, ಎಲ್ಲರೂ ಗುಂಪಾಗಿ ಸೆಲದ ಮೇಲೆ ತಟ್ಟಿಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಳಿತು, ಅಮೃತಾ ಎದುರಿಗೆ ಹೂತು ಒಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಗಲಗಲ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಉಂಡರೆ ಆದೇ ಒಂದು ಪಾಟಿಯಂತಿರುತ್ತದೆ.

ಇವರುಗಳು ದಿನವೂ ತಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ತಾವು ಲಷ್ಟು ಉಂಡು, ಎಂದೋ ಒಂದು ದಿನ, ಒಂದು ಕಾರಣ ಮುಡುರೆ ‘ಪಾಟಿ’ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಒಟ್ಟಿಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನಾಟಕೀಯವಾಗಿ ನಗುತ್ತಾರೆ, ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಜೀವನವನ್ನು ಹೇಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕಿಡುತ್ತದೆ.

ಅಂದೂ ಕಲ್ಲಾಣನಿಗೆ ಒಡಿಸುವ ಗ್ರಹಚಾರ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ.

ಕ್ರಮೇಣ ಸೀಮಾ, ಆಯರೆಂದಿಗೆ ಒಕುಳಾನೂ ಕುಳಿತು ಶಾಂತವಾಡುವ ಸ್ನಿಫೆಶ ಒಂದು, ಮೂವರಿಗೂ ಸಂತಸವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮೂವರ ಗುಂಪಿಗೆ ಎಂದೂ ಸೇರಲಿಲ್ಲ ಕಲ್ಲಾಣ. ಅವಳನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಒಲವೂ ಯಾರಲ್ಲಾ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದುವಾರ ಕಳೆಯುವಲ್ಲಿ ಒಕುಳ ಆನಂದವನದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಿಳಿತವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ತಾನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಅವಳಿಗೆ.

ಆದರೂ ಪರೇ ಪರೇ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ‘ಕಸೂರಿ’ ಯ ಬಗೆಗೆ ವಿಷಯ ಏನೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ತಂಗಮ್ಮನ್ನು ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಭೀಣಿಯಾಗಲು ಆಸ್ತಿದವೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅದೊಂದು ದಿನ ಕೇಳಿದಳು ಮತ್ತೆ - “ ಅಮ್ಮ ಕಸ್ತುರಿಯ ಬಗೆಗೆ ಮತ್ತೆ ನೀವು ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ”

“ಹೇಳಿಬೋ ಇರು. ನಿಂಗೇನು ಅಮೇಷಂದು ಆಸ್ತಿ? ಕಸ್ತುರಿನ್ನ ಗಂಟಹಾಕೆಷ್ಟಂಡ್ರಿಟ್ಟಿದ್ದೀ?”

“ನಾನು ಹಾಕೆಷ್ಟಂಡಿಲ್ಲಮ್ಮ ಅವರೇ ನಂಗೆ ಗಂಟು ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೇ. ನಂಗೇ ಯಾಕೋ ಏಸೋ ಅವರ ಬಗೆಗೆ ತುಂಬಾ ಕುತೂಹಲ ಆಗ್ನಿದೆ. ಅವರಿಲ್ಲ ನೋಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಚೇಕು”

“ನಿಂಗೆ ತಿಳಿಷ್ಟೋಳಿಷ್ಟೇ ಎಷ್ಟು ಆಸ್ತಿನೋ, ನಂಗೆ ಅವನ ಬಗೆ ಮಾತಾಡೋಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಆಸ್ತಿ ಇದೆ. ಒಂದು ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡೋಣ. ನಾಡಿದ್ದು ಸೌಂದ್ರಮ್ಮ ಡಾಕ್ಟರ ಹತ್ತೆ ಹೋಗ್ನಾರೆ. ಹದಿನ್ನೆಡು ದಿನಕೆಷ್ಟಂದು ಸೆಲ್ಲ ಚೆಕಪ್ಪಾಗೆ ಹೋಗ್ನಾರೆ. ಅದು ನಾಡಿದ್ದು. ಆವಾಗ ನಾವಿಬ್ರೀ ಇತ್ತೀವಲ್ಲ. ಹೇಳ್ತಿನಿ. ಆಗ್ನಹುದಾ? ಹುಟ್ಟು ಹುಡುಗಿ”- ಎಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡಿದರು.

ಭರವಸೆ ಸುಳ್ಳ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಆಕೆ. ತೋಳಿದ ಅಕ್ಕಿ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಆರಹಾಕುವ ನೆಪದಲ್ಲಿ ತಂಗಮ್ಮ ಮಹಡಿಯ ತಾರಸಿಗೆ ನಡೆದರು. ಒಕ್ಕು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು.

“ನಾವು ಎಳ್ಳೀ ಮಾತನಾಡಿದರೂ ಸೌಂದ್ರಮ್ಮಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬರತ್ತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಡ ಅಂತ ಇದ್ದಿದ್ದು. ಈವತ್ತು ನಿಸೂರಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬಿಹ್ಯ”

“ಯಾಕ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ತಪ್ಪಾ?”

“ತಪ್ಪೇನೂ ಅಲ್ಲ. ನಾವಿಬ್ರೀ ಈ ಮನೆಗೆ ಸೇರಿದವರಲ್ಲ ನೋಡು. ಸೌಂದ್ರಂಗೆ ಅದು ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗ ಅನ್ನಿಸಬಹುದು ಅಷ್ಟೇ.”

ಕ್ಷಮಾ ಮುದ್ದಾದ ಗಂಡುಮಗುವಿಗೆ ಜನ್ಮವಿತ್ತಳು. ಆನಂದ ವನದಲ್ಲಿ ಸಂಭ್ರಮ ಹೇಳತೀರದು. ಶೃಂಗಾರಮ್ಮ ತಿರುಚ್ಚಿಯಿಂದ ಒಂದು ಹತ್ತಾರು ದಿನ ಇದ್ದು ಹೋದರು.

“ತಂಗ ಇದ್ದಾಳಿ. ಇನ್ನೇನಂತೆ. ಬೆಂಜಾಗಿ ನೋಡ್ಮೋತಾಳಿ ಕ್ಷಮಾ” ಎಂದು ಹಿಂತಿರುಗಿದರು ತೈಪ್ಪಿಯಿಂದ ಆಕೆ.

ಮಗುವಿಗೆ ಕಸ್ತುರಿರಂಗನೆಂದು ಹೆಸರಿಡಬೇಕೆಂದು ಮುಂಚೆಯೇ ತೀಮಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಹುಡುಗಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಕಸ್ತುರಿ ಎಂದು ಇಡಬೇಕೆಂದೂ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದರು, ಗತಿಸಿದ ತಾತನ ನೇನಪಿಗಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಅಭಿಜ್ಞಾನಿಗೆ ಬುನಾದಿ ಹಾಕಿದ ಆ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವರಣಿಗಾಗಿ.

ಕಸ್ತುರಿರಂಗ ಒಹಳ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ಮನು. ಮುಧ್ವಗಿ ದುಂಡರುಂಡಾಗಿ ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದು. ಎಲ್ಲಾ ತಾಯಿ ಶ್ವಮಾಳಂತೆಯೇ. ಶ್ವಮಾತನ್ನ ತಂದೆ ಕಸ್ತುರಿರಂಗನ್ನರ ಪ್ರತಿರೂಪವಾಗಿದ್ದಳು. ಅಂದಮೇಲೆ ಪ್ರಣ್ಟ ಕಸ್ತುರಿರಂಗ ಹಿರಿಯ ಕಸ್ತುರಿರಂಗನೀರೇ ಪ್ರಾಣಭಾನ್ವಿತ್ತಿ ಬಂದಂತೆ ಭ್ರಮೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಚೋಚ ಹೊಲದ ಆಳಾಗಿ ಬಂದ. ತಂಗ, ಚೋಚರ ಸಹ್ಯಯದಲ್ಲಿ, ಅವರ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿ, ಬಿನ್ನಮೇಲೆ, ತಲೆಯಮೇಲೆ ಸೂರಿ ಮಾಡುತ್ತು ಬೆಳೆದ ಕಸ್ತುರಿ.

ಮೋಡಗಳ ಮೇಲೆ ತೇಲುತ್ತಾ, ಸೂರ್ಯ ಬಂದ್ರರಸ್ಯೇ ಹಿಡಿದು ತರುತ್ತೇನೆಂದು ಬಿಗುತ್ತಿದ್ದ ಆನಂದರಾಮನ ಬಾಳನಾಕೆ ಅದೊಂದು ದಿನ ಫಾನೀಭಾತವಾದ ಮೋಡಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಹೋಗುವಂತಾಯಿತು.

ಕಸ್ತುರಿ ಮೂರು ವರ್ಷದವನು. ಆಗ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಲಿಗೆ ಹಾಕುವ ಯೋಚನೆ ಅವನ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರಿಗೆ. ದೂರದ ಶಾಲೆಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವುದು, ಕರೆತರುವುದು ಹೇಗೆಂಬ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಶಾಲೆ ಇಲ್ಲ.

ದೂರದ ಶಾಲೆಗೇ ಸೇರಿಸುವ ನಿಧಾರ ಕ್ರಿಗೊಂಡಾಗ ಸ್ವಾಟರ್ ಕಲೆಯುವ ಮುಖ್ಯ ಹಿಡಿಯಿತು ಶ್ವಮಾಗಿ.

“ನನಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಡಿ. ಪಾಪುನ ನಾನೇ ಕರೊಂದು ಹೋಗಿ ಬತ್ತಣಿ” ಎಂದು ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದಳು.

“ಚೀಡ. ಚೋಚನಿಗೆ ಸೈಕಲ್ ಹೋಡಿಸೋಣ. ಅವನು ಹೋಗಿ ಬರಲಿ” ಎಂದ ಆನಂದರಾಮ.

ಶ್ವಮಾ ಆ ಮಾತಿಗೆ ಒಟ್ಟಿ, ಸಮಸ್ಯೆ ತಣ್ಣಾದರೂ, ಶ್ವಮಾಳ ಸ್ವಾಟರ್ ಕಲೆಯುವ ಹುಣ್ಣ ವಾಸಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಮೆಟ್ಟಿನ ಮಡದಿ. ತನಗೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ತಂದ ಈ ಸೌಭಾಗ್ಯಯ ಯಾವ ಮಹಾಕೋರಿಕೆ ಇದು ಎಂದು ಬಗೆದ ಆನಂದರಾಮ ಅವಳಿಗೆ ಸ್ವಾಟರ್ ಕಲಿಸಿದ.

ಪ್ರತಿದಿನ ಆನಂದರಾಮ ತನ್ನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮೀಗಿಸಿ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮನಿಗೆ ಶಾಂತಿಸ್ತೇ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ, ಆತ ಒಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ, ಶಾಂತಕ್ಕೆ

ಸಿದ್ಧಮಾಗುವುದರೋಳಗೆ, ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿರುತ್ತಿದ್ದ ಸೂಷಣರ್ ಹತ್ತಿ ಶ್ರಮಾ ತೋಟದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಎರಡು ಸುತ್ತು ಹಾಕಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಂತರ ಇಬ್ಬರೂ ಕುಳಿತು, ತಂಗ ಬಡಿಸಿ, ಉಂಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಪರಸ್ಪರ ಕುಚೀಳ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

ಹಾಗೆ ಒಂದುದಿನ ಒಂದೆರಡು ಸುತ್ತಿಗೆಂದು ಹೋದ ಕ್ಷಮಾ ಎಷ್ಟುಹೊತ್ತಾದರೂ ಹಿಂತಿರುಗಲಿಲ್ಲ ಅನಂದರಾಮ ಕಾದು ಕಾದು ಬೇಸತ್ತ.

“ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಳು ಈ ಮುಡುಗಿ? ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೇ ಹೋಗ್ಗೇಕು ಬೀಜ ತರೋಕ್ಕೆ. ಲೇಂಟಾಗುತ್ತಲಾಘ್ವಾ” ಎಂದು ಆತಂಕಗೊಂಡ.

“ಹಾಗಿದ್ದೆ ಬನ್ನಿ ಅಣ್ಣಿ. ನೀವು ಉಂಟ ಮಾಡ್ತಿರಿ. ಬತಾಳಿ ಕ್ಷಮಾ” ಎಂದು ತಂಗ ಆತನ ಉಂಟಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿದಳು ತಂಗ.

“ಸರಿ ಬಿಡಿಸಿಮ್ಮು” ಎಂದು ಒಳ ಒಂದವನು, ಏನೋ ತೋಬೆದಂತೆ ಬೋಜನಿಗೆ ಕೂಗು ಹಾಕಿ -“ಬೋಜ, ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಇವಳು ಎಲ್ಲಿದ್ದಳೋ ಕಾಣಿಸುತ್ತೇನೋ ನೋಡು” ಎಂದಂದು ಉಂಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತನು.

ಬೋಜ ತಾರಸಿ ಹತ್ತಿ ಸುತ್ತಾನೋಡಿದ. ಎಲ್ಲಾ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ ಕ್ಷಮಾ. ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದ ಹತ್ತು ಅಡಿಯ ನೀರಿನ ಟ್ಯಾಂಕಿನ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಸುತ್ತಾ ನೋಡಿದಾಗ, ದೂರದಲ್ಲಿ ತೋರೆಯಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸೂಷಣರ್ ನಿಂತಿರುವುದು ಕಂಡ.

ಸರಸರನೆ ಇಳಿದು ಓಡಿ ಒಂದು- “ಅಯ್ಯಾ, ತೋರೆತ್ತಾವ ಸೂಷಣರ್ ನಿಲ್ಲಿಸ್ತುಂಡವೆ, ಓಗಿ ಕಹೋಂಬತ್ತಿನಿ ಟೇಂ ಅಯ್ಯೂಂತೆ” ಎಂದು ಆವರ ಮಾತಿಗೆ ಕಾಯದೆ ತನ್ನ ಸ್ವೇಕಲ್ಲಾ ತಂದು ಹತ್ತಿ ಸೂಷಣರ್ ನಿಂತಿದ್ದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ವೇಗವಾಗಿ ಹೋದ.

ಏನೋ ಕೆಡುಕಾಗಿದೆಯೆಂದು ಆವನ ಮನ ಡವಗುಟ್ಟಿತು.

ಆನಂದರಾಮನೂ ಬೋಜನ ಮಾತನ್ನು ಬೋರೆಯಾಗಿಯೇ ಅಥವಾಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಸೂಷಣರ್ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬಂತೆ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿಕೊಂಡು, ಉಂಟದ ಅಥವಾದಲ್ಲೇ ಕ್ಯಾತೋಳಿದು - ‘ತಂಗ ಆ ಟವೆಲ್ ಇಲ್ಲಿಕೊಡು’ ಎಂದು ಅಂಗ ವಸ್ತು ಪಡೆದು ಹೋದೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಬರಿಯ ಕಾಲೀನಲ್ಲೇ ಬೋಜ ಹೋದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಓಡಿದಂತೆ ನಡೆಯತೋಡಿದ.

ಬೋಜ ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಎದುರಾದ.

ಸೈಕಲ್‌ನಿಂದ ಇಳಿದು ‘ಅಯ್ಯಾ’, ‘ಅಯ್ಯಾ’ ಎಂದು ಹುಕ್ಕುರುಗಾಲಲ್ಲಿ ಪುಳಿತು ರೋಡಿಸತ್ತೊಡೀದ. ‘ಪನು’ ಅನ್ನಲೀಲ್ಲ ಅಯ್ಯಾ. ಸೈಕಲ್ ತಾನು ಹತ್ತಿ ಮುಂದೆ ಹೋದ, ಸ್ವಾಟರ್ ಇಂದ್ರ ಬಳಿಗೆ.

ಕ್ಷಮು ತೋರೆಯಲ್ಲಿ ಚೋರಲು ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಸ್ವಾಟರ್ ಒರೆಯಾಗಿ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಒರಿಗಿದ್ದಿತು. ಎಷ್ಟು ಸಮಯವಾಯಿತೋ ಬಿದ್ದು.

ಸೈಕಲ್‌ನಿಂದ ಧುಮುಕಿ, ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ, ಸ್ವಾಟರ್ ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕ್ಷಮಾಳನ್ನು ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ ದಡಕ್ಕೆ ಮಲಗಿಸಿದ ಆನಂದರಾಮ.

ಅಲ್ಲಿ ಜೀವಂತ ಕ್ಷಮು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ತಣ್ಣಿನ ದೇಹ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಹೇಗೆ ಬಿದ್ದಳು? ಯಾಕೆ ಬಿದ್ದಳು? ಎಂದು ಹೇಳಲು ಯಾರೂ ಅಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಉಂಟಾಗೆಳು ಮಾತ್ರ ತೋರೆಯ ಪಕ್ಷದಲ್ಲೇ ಹಾದುಹೋಗುವ ಕಾಲುರಸ್ತೇಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮು ಸ್ವಾಟರಿನ ಮೇಲೆ ಒರುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಏನೋ ಎದುರಿಗೆ ಒಂದು ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಹೋಗಿ, ಆಯತಪ್ಪಿ, ವಾಹನದ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತ ಕಳೆದುಹೋಂದು ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದುವು. ಶಾರಣ ಏನಾದರೇನು ಕ್ಷಮು ಇನ್ನಿಲ್ಲವಾದಳು.

ಆನಂದರಾಮ ಕುಸಿದ. ತನ್ನ ಭಾಗ್ಯದೇವತೆಯೇ ತನ್ನನ್ನು ತೋರೆದು ಹೋದಳಿಂದು ರೋಡಿಸಿದ. ಕಸ್ತುರಿಗೆ ಇನ್ನಾರು ಗಡಿ ಎಂದು ಮಿಡುಕಿದ.

‘ತಂಗಮ್ಮನ್ ಮಾವ ಸಂತಾನಂರವರೇ ಅಪರ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸೇರುವೇರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಕ್ಷಮಾಳಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಆನಂದವನದಲ್ಲೇ, ತೋರೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲೇ ಒಂದಿಯಾದಳು ಕ್ಷಮು.

ಗಾಥವಾದ ವಿರಹತಾಪದಲ್ಲಿರುವ ಪುರುಷನಿಗೆ, ಒಳ್ಳೆ ಹೆಣ್ಣೆನ ಸಾಮೀಪ್ಯ, ಅವಳ ಯಾವುದೇ ವಿಥವಾದ ಅನುಕಂಪ, ಅಪಾಯಕ್ಕೆ ಹಾದಿಯಾಗಬಹುದೆಂದು ಅನುಭವದಿಂದ ಬಲ್ಲ ಸಂತಾನಂರವರು, ತಂಗಾಳನ್ನು ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿರಲು ಇಷ್ಟಷ್ಟದಲ್ಲಿಲ್ಲ.

“ನಿನಿಲ್ಲಿರೋದು ಶ್ರೀಯಸ್ತರ ಅಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದ್ದಿತು. ನಂತರ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಬೇಕಾದ್ದೇ ಮೋಡೋಣ” ಎಂದು ಸೋಸೆಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದರು.

ವ್ಯವಹಾರ ಜ್ಞಾನದ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ತಂಗಾಗೆ ಕೋಪ ಬಂದಿತು.

“ಏನು ಮೂವ ಹೀಗೆ ಹೇಳ್ತಿರಿ, ಈಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ, ಸಹಾಯ ಬೇಕಿರೋದು. ಅಲ್ಲದೆ ಕಸ್ತೂರಿ ತಭ್ಯಲ್ಲಿ ಆಗ್ನಿಧತ್ತ. ನಾನು ಬರೋಲ್ಲ” ಎಂದು ಮೊಂದು ಹಿಡಿದಳು.

“ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಅನುಮಾನನ್ನು ಸಂತಾನಂ? ತಂಗ ಮಗೊನ್ನು ನೋಡೆಷ್ಟುಂದು ಇತಾಂಳಿ. ಇರಲಿ ಬಿಡಿ” - ಆನಂದರಾಮ ಮಧ್ಯೆ ನುಡಿದ.

ಸಂತಾನಂ ಕೈ ಕೈ ಹಿಸುಕಿಕೊಂಡರು. ಹೀಗೆ ತಿಳಿಯಹೇಳುವುದು ಈತನಿಗೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಲ್ಲ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಸಂಚಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂದು. ವಿದುರನಾಡ ಮಧ್ಯಮಾಯದ ಪ್ರಯತ್ನ. ವಿಧವೆ ಪ್ರಾಯದ ಹೆಣ್ಣು ಇಬ್ಬರೂ ವಿರಹವುಂಡ ಜೀವಿಗಳು. ಅವರಿಗೆ ಅವೃತ ಧಾರೆಯೇರುವ ಕಸ್ತೂರಿ ಹೊಂಡಿ ಹಾಕಿಯೇ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಲೋಕ ಏನಂದಿತು - ಹೇಬಾಡಿಕೊಂಡರು ಸಂಪ್ರದಾಯ ಶರಣ ಸಂತಾನಂ.

ಆದರೆ ಬುದ್ಧಿಮತೆ ಶೃಂಗಾರಮ್ಮೆ ಮಗಳ ಕಮ್ಮಣಿಗೆ ಬಂದವರು, ಎಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ವಿನೋಭನೆ ಕೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರು ನೆರವಿಗೆ ಬಂದರು. “ಅಳಿಯಂದಿರೆ, ಮಗೊನ್ನು ನಾನು ಕರ್ಕೋಂಡು ಹೋಗ್ನಿನಿ. ಅವನನ್ನು ನೋಡೆಷ್ಟೇ ತಂಗ ನನ್ನ ಜೊತೆ ತಿರುಬನಾಪ್ರಾಗೇ ಬತಾಂಳಿ. ಆಗ ಬಹುದಲ್ಲಿಯ್ಯ ಸಂತಾನಂ? ಒಟ್ಟಿಗೆನಾ ಅಳಿಯಂದಿರೆ?”

ಸಂತಾನಂರವರ ಹೇಬು ಸದಲಿತು. ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ಕೆಲಸ ಏನೂ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ, ಅವಳು ತಿರುಭ್ರಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಏನೂ ಕಷ್ಟಮಾಧ್ಯದ ಮಾತ್ರಲ್ಲ. ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಶೃಂಗಾರಮ್ಮನವರು ಕ್ಷಮಾಳ ತಾಯಿಯಾಗಿ, ತಂಗನಿಗೂ ತಾಯಿಯೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಒಂಟಿ ಹೆಂಗಸು, ಅನುಭವಸ್ತ್ವ ಹೆಂಗಸು. ಅವರ ಬಳಿ ತಂಗಾಗೆ ಯಾವ ಹಾನಿಯೂ ಒದಗದು.

“ಆಗಿಬಹುದು, ಆಗಿಬಹುದು” - ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಟ್ಟಿರು ಸಂತಾನಂ.

ಕಸ್ತೂರಿಯೂ ತನ್ನಿಂದ ಈಲೀ ದೂರವಾಗಬೇಕೆ ಎಂದು ನೊಂದುಕೊಂಡ ಆನಂದರಾಮ. ಆದರೆ ಮಾಸ್ತಿವದ ಅರಿವಾಗಿ, ಆ ಕೊಸ್ತೂರೀ ಅನು ಹೀಗೆ ತಾನೇ ಬೆಳೆಸಬಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿವೇಭನೆ ಬಂದು, ತಂಗ ಶೃಂಗಾರಮ್ಮೆ ಇಬ್ಬರೂ, ಕಸ್ತೂರಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಪಾಪದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬಿಲ್ಲರೀಂದು ವಿಶ್ವಾಸವಿದ್ದುರಿಂದ, ಆರೆ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಆದರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆಹೊಟ್ಟು “ಹಾಗೇ ಮಾಡಿ ಅತ್ತ. ನಿಮ್ಮ ಉಡಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಮಗುವಿಗೆ ಇನ್ನು ಏನು ಚಿಂತೆ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟಿಸಿರು ಬಿಟ್ಟು.

ತಂಗಾಗೆ ಏನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಹಿರಿಯರು ತೀಮಾಡನಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕಸ್ತುರಿಯ ಮೇಲಿನ ವ್ಯಾಮೋಹ ಅವಳು ತುಟಿ ಎರಡು ಮಾಡದಂತೆ ಮಾಡಿ ತಿರುಬ್ಜಿಯ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಸಿತು.

ಅವನ ತಂದೆಯ ಮೇಲೆ ಅನುಕೂಪ ಅವಳಿಗೆ. ಆನಂದರಾಮ ಸುಖ ಸಂತೋಷಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದವನು. ನಾಲ್ಕಾರು ಜನರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಖಿಸುತ್ತಿದ್ದವನು. ಉಂಟ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಸೆವಿದು ಸ್ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದವನು. ಈಗ ಅವನನ್ನು ಎಹಾಕಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗಿ ಬಿಡುವುದೇ? ಅವನಿಗೆ ಉಂಟ ತಿಂಡಿಯ ಏಷಾಟು?

ಅವಳ ಯೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಆಸ್ತಿದವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ, ಶೃಂಗಾರಮ್ಮೆ ಅವಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆದೇ ಬಿಟ್ಟರು ತಿರುಜೂಪಣಿಗೆ.

ಕಸ್ತುರಿ ಯಾವುದರ ಪರಿವೇಶೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅಭಿಯ ಆರ್ಥಿಕ ತಂಗಳ ಲಾಲನೆ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತಲಿದ್ದ.

ಆದರೆ ಇತ್ತು ಸಹೆ ಹೋದವನು ಆನಂದರಾಮ. ಆರೇ ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುವಲ್ಲಿ ಗುರುತೇ ಸಿಗದಂತಾಗಿ ಬಿಟ್ಟನು.

ಶೃಂಗಾರಮ್ಮೆ ಅಳಿಯನ ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡು ಕುಗ್ಗಹೋದರು.

ಆಕೆ ಉದಾರಿ. ಜೀವನವನ್ನು ಒಲ್ಲವರು. ತಮ್ಮ ಕಡೆಯ ಒಟ್ಟು ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಆನಂದರಾಯನ ಮರುಮದುವೇಗಿ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಯೇಬಿಟ್ಟರು.

ಆನಂದರಾಮ ನಿಷ್ಟಿರಗಾದ. ಹಿಗೂ ಉಂಟೆ? ತಮ್ಮ ಹೆತ್ತಮಗಳು ಕಮರಿಹೋಗಿ ಶಾಸ್ವತಾದ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ತಾವೇ ನಿಂತು ಅಳಿಯನಿಗೆ ಬೇರೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುವ ತಾಯಿ ಉಂಟೆ?

“ನಾನು ನೆಟ್ಟ ಸಸಿ ಬಾಡಿ ಹೋಯ್ಯು ಹಾಗೇಂತ ಆ ಪಾತೀನ್ನ ಹಾಗೇ ಬಿಡೋದೆ? ಇನ್ನೊಂದು ಸಸಿ ನೆಟ್ಟರೇ ಚಿಗುರತ್ತೇ ಹೂ ಹಾಯಿ ಹೆಣ್ಣು ಬಿಡತ್ತೇ ಅಲ್ಲಿ?” ಎಂದರು ಆ ಹಿರಿಯಾಕೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಧ್ಯತರಗತಿಯ ಹುಟುಂಬದ ಸೌಂದರಿ ಆನಂದವನದ ಯಜಮಾನಿಯಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿದಳು.

ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸುಂದರಿ ಸೌಂದರಿ. ಕ್ಷಮಾಳಿಗೆ ಅವಳು ಯಾವ ಹೋಲಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲವಾದರೂ, ಬೆಲುವಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಾಳಿಗಿಂತ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಬೆಲುವಿಗೆ ಮನಸ್ಸೊತ ಆನಂದರಾಮ. ಆವನ ಹೃದಯಾಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಾ ತಿಷ್ಣೆ ಹಾಕಿದ್ದಳಾದರೂ, ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಬಾಳಿನ ಸಂಗಾತಿ, ಸೌಂದರಿಯ ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿ ಹೋದನು.

ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುವಲ್ಲೇ ಕೇಳಿದಳು ಸೌಂದರಿ.

“ಮಗನ್ನ ಕರೆಸಿ. ನಮ್ಮ ಮಗೂ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಇರಬೇಕು. ಅಜ್ಞಮನಸೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದದ್ದು ಸುತ್ತು.”

ಕಸ್ತುರಿ ಮಲ ಮಗುವಾಗಿ ಮನಸೆಯಲ್ಲಿ ಪರದಾಡಬಾರದು. ತಂಗಳ ತೆಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿರುವ, ಅಜ್ಞಯ ಆ ಭವ್ಯಮನಸೆಯಲ್ಲಿ, ತುಂಬು ಆರ್ಥಿಕೆಯಿಂದ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಕಸ್ತುರಿಯನ್ನು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಕದಲಿಸಬಾರದೆಂಬ ವಾಂಭೆಯಿಂದ ಆನಂದರಾಮ ಅವಳ ಮೂತಿಗೆ ಕಿರಿಗೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಅದರೆ ಪದೇ ಪದೇ ಸೌಂದರಿ ಮಗುವಿಗೂ ಒತ್ತಾಯಿಮಾಡಿದಾಗ ಕಸ್ತುರಿ, ತಂಗಾಳಿಂದಿಗೆ ಮಲತಾಯಿಯ ಸಾನ್ವಿಧ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದ.

ಹೋಳಿ ಕೇಳಿ ಮಗು ನಾಲ್ಕುರು ಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಸ್ತುರಿ. ಯಾರು ಅಲ್ಲಿಸಿದರೂ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಎಗರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ . ಸೌಂದರಿ ಮಗುವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಎತ್ತಿಹೊಂಡಾಗ ಆನಂದರಾಮ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಿ.

ಸೌಂದರಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಹೊರಿದರೂ, ತಂಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಅದು ತೋರಿಕೆಯದೇ ಎನ್ನಿಧತೋಡಿತು. ಕಸ್ತುರಿ ಎಷ್ಟೇ ಸೌಂದರ್ಯಾಳ ಬಳಿ ಹೋದರೂ, ತಂಗಾಳನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಎರಡೂ ಕೈಚಾಚಿ ಅವಳ ಬಳಿ ಹಾರಿ ಬಂದು ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ತಂದೇ, ಅಜ್ಞ ಅವಳನ್ನು ‘ತಂಗ’ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದುದ್ದರಿಂದ ಕಸ್ತುರಿಗೂ ಅವಳು ‘ತಂಗ’ ಆಗಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಸೌಂದರಿ, ಆನಂದರಾಮರು ಕಸ್ತುರಿಯನ್ನು ಕರೆದುಹೊಂಡು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗುವ ಪ್ರಮೇಯಬಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ, ತನಗಿಷ್ಟ ಬಂದಂತೆ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿ ಕರೆದೊಯ್ಯಿವ ಆಸೆ ಸೌಂದರಿಗೆ. ಆದರೆ ಮಗು ಸಸೇಮಿರಾ ಸಹಕರಿಸಲಿಲ್ಲ, ಸೌಂದರಿಗೆ ಶಿಶ್ರೇ ಬಂತು.

ಅದರೆ ಆನಂದರಾಮ ನಷ್ಟು - “ಇಷ್ಟಿಕ್ಕೇ ಹೋದದ್ದು ಏನು. ಏನು

ಮಾಡಬೇಕೋ ತಂಗಾಗೇ ಹೇಳು. ಅವಳಿಂದ ಮಾಡಿರ್ಬೇತಾನೆ ನಿನ್ನ ನಿದೇಶನದಲ್ಲಿ” ಎಂದನು. “ತಂಗ ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ಇವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದ್ರೋ ಮಾಡಮ್ಯ ಸೌಂದರಿ ಏನು ಹಾಕು ಅಂತಾಳೋ ಅದನ್ನ ಹಾಕು” ಎಂದು ತಂಗಾಳನ್ನ ಕರೆದು ಹೇಳಿಯೂ ಬಿಟ್ಟನು.

ತಂಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ತಡವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸೌಂದರಿಯ ಮಾತುಗಳು ಅವಳ ಶಿವಿಗೆ ಸೇರುವುದು ತಡವಾಗಿಲ್ಲ.

“ಈ ತಂಗ ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಇಚ್ಛಾಂತ? ನಂಗೂ ಕಸ್ತೂರಿಗೂ ಮಧ್ಯ ಇವಳಿಂಬ್ಯ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೇಕೋಂಡು....”

“ಭೇ ಏನು ಮಾತಾಡಿ ಸೌಂಡ್? ತಂಗ ಏನು ನಮಗೆ ಬೇರೇವ್ಯಾ? ಎಮ್ಮೇ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಮ್ಯ ಮನೇಷ್ಯೇ. ಅವಳೇ ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಶ್ರಮ ಈ ದೊಡ್ಡಮನೆಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡ್ತು ಇದ್ದು?”

“ನಿಮ್ಯ ಶ್ರಮ ಸಮಾಭಾರ ಈಗ ಬೇಡ. ನನಗೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಎಲ್ಲಾ ನೋಡುಳ್ಳಿಕ್ಕುತ್ತೇ ನಿಷ್ಪ್ರ ಈ ತಂಗಾನ್ನ ಕಳಸಿದ್ದಿ.”

“ಸಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡಿದ್ದಿ. ತಂಪಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸು. ಆವಾಗ ನೀನೇ ಬೇಡಾಂತ.”

“ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ, ನಾನೂ ನೋಡ್ತು ಇದಿನಿ. ಕಸ್ತೂರಿ ಅವಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಅಂಟಿಕೋತಾನೆ. ನಿಷ್ಪ್ರನೂ”

“ನಾನೂನೂ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿನಾ? ಸಂ. ಸಂ. ಅದೆಲ್ಲ ಆಮೇಲೆ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡೋಣ. ಈಗ ಮಗೂ ದ್ರೋ ಸಂಗತಿ ನೋಡು” ಎಂದು ನಗುತ್ತಲೇ ಸಮಸ್ಯೆ ಮುಂದೆ ತಳ್ಳಿದ.

“ತಂಗ ಬಾಮ್ಯ ಬೇಗ ಬಾ ದ್ರೋ ಮಾಡು ಬಾ” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತನ್ನ ಲೆಕ್ಕಿಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಹಾಳ್ಳಿದೆ ತಂಗಾಳನ್ನ ಕರೆದ.

ತಂಗ ಅಂತಹಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಕಸ್ತೂರಿಯನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕೆ? ಯಾವ ವಿಧಿಯ ಸಂಚಿದು? ಉಂಟಾಗುವ ಶಕ್ತಿಯಾದ ಮಾತು,

ದಿಗ್ಭಾಂತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಸೌಂದರಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು, ಕಸ್ತೂರಿಗೆ ಲಭ್ಯಾಯಾದತ್ತು ತೊಡಿಸಿ, ಗುಂಗುರು ಕೂದಲು ಬಾಟಿ, ಮುಖಿಕ್ಕೆ ಪೌಡರ್ ಹಚ್ಚಿ ಒಂದ್ರು ದೃಷ್ಟಿ ಬೋಟ್ಟಿಸ್ತು, ಮಗುವನ್ನ ಅನಂದರಾಮನ ಕ್ಷೇಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಹೌದು ಮಗು ಅವರದು. ತಾನು ದೂರ ಹೋಗಲೇಬೇಕು. ಮಗು ಬೇಗ ಹೊಸ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ, ಹೊಸ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ತಾನಿಲ್ಲದಾದಾಗ ಒಂದರಷ್ಟು ದಿನ ಅತ್ಯರೂ ನಂತರ ಸೌಂದರಿಗೆ ಬಿಗ್ಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಸೌಂದರಿ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನೇ ಸಂಶಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ತನ್ನೀ ಸೋದರ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೇ ಅವಳು ಕೆಟ್ಟಕಂಗಳಿಂದ ಕಂಡರೆ ಯಾರಿಗೂ ಶ್ರೀಯಸ್ವರವಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ದಾರಿಹೊಡಬಾರದು. ಅವರು ಹೋಗು ಎನ್ನುವ ಮನ್ನಾಗೇ ತಾನೀ ಸರಿದು ಬಿಡಬೇಕು.

ಹೋರಡುತ್ತಿದ್ದ ಆತನನ್ನದ್ದೇರಿಸಿ - “ಅಣ್ಣ ನಿಷ್ಟ ಬರ್ಧಾದು ತಡ ಅಗ್ನಹ್ಯಾ. ನಾನು ಕೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ಆದ್ಯೋಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮನೇಗೆ ಹೋಗಿ ಬತ್ತಿಂನಿ” ಎಂದಳು ತಂಗ ಸಂಕೋಚಿಸಾಗಿ.

“ಹೋಗಿ ಬಾ. ನೀನೂ ಹೋಗಿ ತುಂಬಾ ದಿನ ಆಯ್ದು. ಬೋಜನ್ನ ಮನೆಕಡೆ ಇರ ಹೇಳಿ ಹೋಗಿ ಬಾಮ್ಮ ಆದರೆ ಆದೇನು ಈವತ್ತು ಮುಹೂರತೆ?” ಎಂದು ತಮಾಷೆ ಮಾಡಿ, ಪತ್ತಿ ಮಗುವಿನ ಸಮೇತ ಹೋರಟುಹೋದ ಆತ.

ಅಂದು ಹಾಗೆ ಹೋರಟು ಹೋದ ತಂಗ, ಮತ್ತೆ ಆನಂದವೇನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅನಾರೋಗ್ಯದ ನೆಪಹೇಳಿ ದೂರ ಉಳಿದೇ ಬಿಟ್ಟಳು.

ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಂಗ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿರಬಹುದೆ? ಅದಭಾವಿಯೇ ಆ ದಿನವೇ ಅವಳು ಹೀಗೆ ಹೋರಟುಹೋಗಿರಬಹುದೆ? ಎಂದು ಆನಂದರಾಮ ಚಿಂತೆಗೆ ಒಳಗಾದರೂ, ಸೌಂದರಿ ತಂಗಳ ನಿಗಣಮನವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದಳು.

ಕಸ್ತುರಿಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬೆಳೆಸತೊಡಗಿದಳು. ಕಸ್ತುರಿಯೂ ಕರ್ಮೋ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ತಂಗಳನ್ನೇ ಬೇಕೆನ್ನುವ ಹಟ ಬಿಟ್ಟು ಸೌಂದರಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ಬರತೊಡಗಿದ. ಸೌಂದರಿಯಲ್ಲಿ ಏನೇ ಲೋಪಿದ್ದರೂ, ಅವಳ ಕಸ್ತುರಿಯೆಡಗಿನ ಪ್ರೀತಿವಾತ್ಮಲ್ಯಗಳು, ಆನಂದ ರಾಮನ ಧೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದವು.

ಪ್ರಕೃತಿಗನುಣಾವಾಗಿ ಸೌಂದರಿಯೂ ತಾಯಿಯಾಗುವ ಸೂಚನೆಹಿಟ್ಟಳು. ಆಸೆಯ ಹೇಣ್ಣು ಸೌಂದರಿ. ಮಸ್ತ ಒಡವೆ ಎಂದು ಶೇಖರಿಸಿ ಶ್ರೀಮಂತ

ಸ್ತೋಯುಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮೈ ಬಣ್ಣ , ಮೈಸಿರಿ ಚೀಲುವುಗಳು, ಆಭರಣಗಳಿಂದ ಶೋಭಿಸಿ, ಅವಳನ್ನು ಸರಿಸುಟ್ಟಿಲ್ಲದವರಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುಡಿಸಿದ್ದವು.

ಈಗ ಅವಳು ಗಭಿರಣೆಯೂ ಆಗಿ ಸೌಂದರ್ಯದೇವತೆಯೇ ಆಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ತನ್ನಿಂದಾದ ಒಂದು ತಪ್ಪನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆನಂದರಾಮ ಮತ್ತೆ ತಂಗಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮನಗೆ ಒಂದು ಇರುವಂತೆ ಪ್ರಾಧಿಕಸಿದ. ಆದರೆ ಅತ್ಯುಮಾವ ವೃದ್ಧರಾದುದರಿಯ, ಅವರ ಆರೋಗ್ಯವೂ ಕೆಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ತಂಗ ಅವನ ಪ್ರಾಧಿಕನೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ, ನಿರಾಶರಿಸಿದಳು.

“ಅಲ್ಲೋ ಒಂದು ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರೇ, ಚೇಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಚಿಹೋಗುವ ಹಾಗೆಯಾದರೂ ಬತ್ತಿರು ತಂಗಾ. ನೀನಿದ್ದರೇ ನನಗೆಮೇಲ್ಲೋ ಧೈರ್ಯ. ಅವಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಆಗುತ್ತೇವೋ ಎನ್ನೋ. ಅಲ್ಲದೆ ಕಸ್ತೂರಿನ್ನು ಬೇರೆ ನೋಡುವ್ಯಾಬೇಕು” ಎಂದು ಕಸ್ತೂರಿಯ ಗಳ ಎಸೆದು, ಗಭಿರಣ ಸೌಂದರಿಗೆ ಸಂಗೂತಿಯಾಗಿ ಬರಲು ಬೇಡಿದ.

ತಂಗ ಸೋತೆಳು. ಒಂದೆರಡು ದಿನದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬರುವುದಾಗಿಯೂ, ತನ್ನ ಮನೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೊಂದಾಣಕೆಯಾದರೆ ನಂತರ ಯೋಚಿಸುವುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಸೌಂದರಿಯ ಬಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಭಯವಿದ್ದುದು.

ಅವಳ ಯಾವ ಭಯಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಿರಲಿಲ್ಲ, ಗಭಿರಣ ಸೌಂದರಿ, ತುಂಬು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದಳು. ಕಸ್ತೂರಿಯನ್ನು ಕ್ಷಣಿ ಮಾಡುವ್ಯಾಟ್ಟು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಸೌಂದರಿಯನ್ನು ಕಂಡು ತಂಗಾ ಆನಂದಿಸಿದಳು.

“ಕ್ಷಮಾಳಿಗೆ ನೀವು ತಂಗಿಯಾಗಿದ್ದಿರಂತೆ ತಂಗಾ. ನನಗೆ ನೀವೀಗ ಅಕ್ಷಣಾಗಿ ಜೊತೆಕೊಡಿ ತಂಗಾ” ಎಂದು ನಮುವಾಗಿ ಬೇಡಿದಳು. ಹಿಂದೆ ತಾನಾಡಿದ ಯಾವ ಮಾತುಗಳೂ ಅವಳ ನೆನಪಿನಲ್ಲೋ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ತಂಗ ಸಹ ಸೌಂದರಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಕಸ್ತೂರಿಯ ಮುದ್ದು ಮುಖನೋಡಿ, ಹಳೆಯದನ್ನು ಮರೆತು, ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬದಲಿಸಿ, ಚೇಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಚೆ ಹಿಂತಿರುಗುವ ಕಾಯ್ಕಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಬದ್ಧಣಾಗಿ ನೀಂತಳು.

ಮನೆ ಬಹಳ ದೂರವೇಸಿದ್ದಾಗ, ಎರಡೇರಡು ಬಸ್ಸು ಹಿಡಿದು ಬರುವ ಅನಾನುಕೂಲ ತಪ್ಪಿಸಲು, ಆನಂದರೂಮ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ, ಒಂದೇ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದುಹೋಗುವವ್ವರ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಮನೆ ತಂಗಾಳ ಹೆಸರಿಗೆ ಹೊಂದುಹೋಟ್ಟು ಹಳೆಯ ಮನೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆ ಹೊಡಿಸಿ, ಬರುವ ಬಾಡಿಗೆ ಮತ್ತು ತಾವು ತಂಗಾಗಾಗಿ ಹೊಂದುವ ಹಣವನ್ನು ಅವರ ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸಿಹೋಟ್ಟು.

ಕಲ್ಯಾಣ ರಾಮ ಜನಿಸಿದ.

ಆನಂದವನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಳೆ ಬಂದಿತು.

ಕಲ್ಯಾಣ	ಎರಡುವರ್ಷದವನಿರುವಾಗಲೇ	ಹಿಂದೆಯೇ	ಸೀಮಾ
ರನ್ನತಾಳಿದಳು.			

ಕಸ್ತುರಿ, ಕಲ್ಯಾಣ ಸೀಮಾ ಬಲರಾಮ-ಕೃಷ್ಣ-ಸುಭದ್ರೇಯರಂತೆ ಕ್ಷಮೆಗೆ ತಂಪಾಗಿ, ಆನಂದವನಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಂತಹಾಗಿ ಬೆಳೆದರು.

ಫೌಂಡರಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಹೋಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಸ್ತುರಿಗೆ ಅವಳು ತನ್ನ ತಾಯಿಯಲ್ಲಿರೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಒಂದು ದಿನವೂ ಹಾಗ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕಸ್ತುರಿ-ಕಲ್ಯಾಣಾರಂಭ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸಣ್ಣಪ್ರಾಟ್ಟಿಗಳಿಗೆ ಜಗಳಗಳಾದಾಗ, ಯಾವುದಾದರೂ ತಪ್ಪಿ ನಡೆದಾಗ ಮಾತ್ರ ಕಲ್ಯಾಣನ ಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಧಾರಿಸಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕ್ರಮೇಣ ಕಸ್ತುರಿಗೆ ಆಕೆಯ ಈ ದೌಬಿಂಬ್ಯ ತಿಳಿವಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಅವನು ಆಕೆಯನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಆಗಲಿ. ಕಲ್ಯಾಣಾನಿಗೆ ಹಿಂಸೆಹೋಟ್ಟು ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಯಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ತಾನೇ ಸೋತು, ಕಲ್ಯಾಣನನ್ನು ಮೇಲೆ ಹಿಡಿದು ಆಕೆಗೆ ಮುದಹೋಡುತ್ತಿದ್ದು.

ಆನಂದರಾಮನ ಜಮೀನು ವ್ಯಾಧಿಸಿದಂತೆಯೇ, ಮಕ್ಕಳೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬಂದರು, ಒದಿನಲ್ಲೂ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರು.

ಕಸ್ತುರಿ ದಷ್ಟರುಗಳಲ್ಲಿ ಕಸ್ತುರಿರಾಮ ಆಗಿದ್ದ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲರ ಪಾಲಿಗ ತೀರೆಯ ಕಸ್ತುರಿ ಆಗಿದ್ದ.

ಕಸ್ತುರಿ ೭೦ಟ್ರೋ ಮಿಡಿಯೇಟ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ಆನಂದವನದ ಪ್ರಶಾಂತ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಲ್ಪಭಿಂದ್ಯ ಕೆಲಕಾಲ ಜೀವನ ಚೆಡುರಿತು. ಅದು ಅಜ್ಞ ಶೃಂಗಾರಮ್ವರ ನಿಧನ.

ಗಟ್ಟಿ ಹೆಂಗಸು ಶೃಂಗಾರಮ್ವ ಕಡೆಯವರೆಗೂ ತಮಗಾವ ಕಾಯಿಲೆಯೂ ಇಲ್ಲದಂತೆಯೇ ಇದ್ದು ಒಂದು ದಿನ ಯಾರಿಗೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡದೆ ಕಣ್ಣಮುಛ್ಣಿದರು.

ಅವರ ಕಡೆಯ ಫಳಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದಿತು ಎನ್ನುವಂತೆ, ಲಾಯರನ್ನ ಕರೆಸಿ, ಪತೆಯ ಸ್ವಯಂಚಿತವಾದ ತಮ್ಮ ಸಮಸ್ತ ಆಸ್ತಿಯನ್ನ ಕಸ್ತುರಿಯ ಹೆಸರಿಗೆ ಬರೆಸಿ, ಆನಂದರಾಮನನ್ನ ಟ್ರಿಸ್ಟಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಇಹಲೋಕ ಯಾತ್ರೆ ಮುಗಿಸಿದ್ದರು. ನಗದು ಹಣವೇ ನಾನಾ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿದ್ದುದು ಹತ್ತು ಲಕ್ಷಕ್ಕೂ ಮಿಕ್ಕಿ ಇದಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ಹತ್ತಾರು ಕಟ್ಟಡಗಳು. ಕಸ್ತುರಿ ಸಕಲ ಚರಾಚರ ಆಸ್ತಿಗೂ ಒಡೆಯನಾದ.

ಆನಂದರಾಮನಿಗೂ ಆ ವೇಳೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಪತ್ತು ಸಂಚಯ ವಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಅತ್ಯೇಯವರ ಧನ ಭಾರವೆಂದೇ ಎನಿಸಿತು. ಕಸ್ತುರಿ ಇನ್ನೂ ಹುಡುಗ ತಾನವನಿಗೆ ಕೊಡುಪುದೇ ಆಗಾಥವಾಗಿ ಇದೆ. ಕಿಂಕರಣವೃತ್ತಾಮಾಧನಾದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಕಸ್ತುರಿಯನ್ನೇ ಕರೆದು - “ಕಸ್ತುರಿ, ೭೦ಟ್ರೋ ಆದ್ಯೇಲೆ ಏನಾಗ್ಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ತಂದೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಸ್ತುರಿಯನ್ನು ಚಕಿತಗೊಳಿಸಿತು- “ನಿಷ್ವ ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದೀರೋ ನಂಗೆ ತಿಳಿತ್ತಿಲ್ಲ ಆಣ್ಣ” ಎಂದ.

“ಈಗ ನೀನು ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ತಿಗೆ ವಾರಸುದಾರ. ಅದನ್ನ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ನೀನು ನೋಡುಷ್ಟೇ ಏಷಾಟು ಆಗಬೇಕು. ನೀನು ಬೇಗ ಬಿ.ಎಸ್.ಎ. ಒಂದು ಮಾಡಿದ್ದ ಸಾತು. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನಿದೆಯೋ ತಿಳಿಷ್ಟುಷ್ಟೇಷಾತ ಕೇಳ್ಣಿ”

“ಇಷ್ಟುದ್ದು ಹೇಳಬೇಕಾಗ್ನಿ. ಕಸ್ತುರಿ ನೀನು ಬಿ.ಎಸ್.ಎ. ಓದು ಸಾತು ಆಗ್ನಿ ನಂಗಷ್ಟೇ ಸಾತು. ಎಲ್ಲಾ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿನೇ ನಿಷ್ವ ಹೇಳಿತ್ತೇರಿ. ನನ್ನ

ಒಳ್ಳೆದಕ್ಕೇ ಹೇಳಿತ್ತೀರಿ ಅಂತ ವಿವೇಚಿಸೋಮ್ಮು ಬುದ್ಧಿವಂತ ನಾನಾಗಿದ್ದೀನಿ
ಅಣ್ಣು”

“ಸರಿಯಷ್ಟು ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನಿಗೆ ತಿಳಿತು. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನಂಗೆ
ತಿಳಿತು” ಎಂದು ಸುಮೃದ್ಧಾದ ಆನಂದರಾಮ.

ಮಾತಿನಿಂದ ಸುಮೃದ್ಧಾದನೇ ಹೊರತು ಶ್ರೀಯೆಯಿಂದಲ್ಲ. ನಗದು ಹಣಕ್ಕೆ
ಒಂದು ದಾರಿ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ಕಾಶಾನೆ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟಕ್ಕಿಂದ
ಎಂದು ತಿಳಿದು ಅದರ ಖರೀದಿಗೆ ಕೈಹಾಕಿದ.

ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ “ಬಿಜಲಿ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಸ್” ನ ಒಡೆಯ ಉತ್ತರದ
ಕಡೆಯವನು. ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಗುಜರಾತಿಗೆ
ಹೊರಟು ಹೋಗ ಬೇಕಾಗಿದ್ದದರಿಂದ ಘಾಸ್ತರಿ ಮಾರುವವನಿದ್ದ. ಆನಂದ
ರಾಮ ಅದನ್ನು ಹೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕಸ್ತೂರಿಯ ಮುಂದಿಟ್ಟ.

“ಇದು ನಿನ್ನ ಹಣ ಕಸ್ತೂರಿ. ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಘಾಸ್ತರಿ ಕೊಳ್ಳೋಣ
ಆಂತಿದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ನ ಓದು ಮುಗಿದ ತಕ್ಷಣ ನೀನು ಅದನ್ನು
ವಹಿಸಿಕೊಂಬೇಕು”

“ನೀವು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ ಹಾಗೇ ಅಣ್ಣು” ವಿನಮ್ಮ ಸುತ ಸುಡಿದ.

“ನಿನಗೇನೂ ಬೇಜಾರಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಕಟ್ಟಡಗಳ ಬಾಡಿಗೆ ಹಣ ಪ್ರತಿತಿಂಗಳೂ
ಬರತ್ತೆ. ಅದನ್ನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಕಟ್ಟೀ ಏಪಾಡು
ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ”

“ಸರಿಯಣ್ಣು”

“ಆ ಘಾಸ್ತರಿ ಹೆಸರನ್ನು ‘ಕಸ್ತೂರಿ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಸ್’ ಅಂತ
ಬದಲಾಯಿಸೋಣಾಂತ”

“ಬೇಡಾಣ್ಣು ‘ಬಿಜಲಿ’ ಅನ್ನೋ ಹೆಸರೇ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಅದೂ ಅಲ್ಲಿ ಆ
ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡಿತಿರೋವಾಗ ಹೆಸರು ಬದಲಾಯಿಸೋ ಆಗತ್ಯವೇನು?”

“ಮೆರಿಗುಡ್ ಮೈ ಬಾಯ್. ಅಂದ್ದೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡ್ ನಿಗೇನೂ
ಬೇಜಾರಿಲ್ಲ ಅಂತಾಯ್ತು. ಏ ಆಮ್ ಹ್ಯಾಪಿ”

“ ಖಂಡಿತ ಇಲ್ಲ ಅಣ್ಣು ಕಲ್ಪಾಣಿ ಇಂಡಿಯರಿಂಗ್ ಓದಿ
ವೃದ್ಧಿಪಡ್ಣೋ”

ಆನಂದರಾಮನ ಕ್ಷಾಗಲವಾಯಿತು ಮಗನ ದೂರದ್ವಷ್ಟಿಗೆ. ಕಲ್ಯಾಣ ಅಗಿನ್ನು ಹೈಸ್ನ್ಯಾಲೀನ ಒಂದನೇ ತರಗತಿ. ಅವನು ಒಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತನ ಹಾಗೇನೂ ಕಾಣತ್ತಿರಲ್ಲ.

“ನೋಡೋಣ ಅವನೇನು ಓದುತ್ತಾನೋ” ಎಂದನು ಅನುಮಾನವಾಗಿ.

ಫಾಕ್ಟರಿ ವಿರೀದಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಸಿಭೂಂದಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹಾಗೇಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡರು. ಜನರಲ್ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ವಿಕ್ರಂ ದಕ್ಷಾಗಿದ್ದು ಅದರ ಒಗೆಗೆ ಕಾಳಜಿಯೇ ಇರಲ್ಲ.

ಕಸ್ತುರಿಯ ಬಿ.ಎಸ್. ಮುಗಿಯುವ ವೇಳಿಗೆ ಫಾಕ್ಟರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ಕಸ್ತುರಿಯೇ ಇಂಡಸಿಟಿಯರಿಂಗ್ ಕಲಿತು ಫಾಕ್ಟರಿ ನಿವಾಸಿಸಲಿ ಎಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದ ಆನಂದರಾಮ.

ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದ ಕಸ್ತುರಿಗೆ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಇಂಡಸಿಟಿಯರಿಂಗ್ ಕಾರ್ಲೇಜನಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು.

ಆ ವೇಳಿಗೆ ಯೋವ್ವನಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ ಕಲ್ಯಾಣರಾಮ ತಾಯಿಯವೇ ಚೆಲುವನಾಗಿದ್ದು. ತಾನು ಚೆಲುವನೆಂಬ ಅರಿವನ್ನು ತಲೆಗೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡೂ ಇದ್ದು. ಈಗ ಒದಗಿಂತ ಚೆಲುವಿನ ವರ್ಣನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಗ್ರಿ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚು.

ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಹುಂಟಿ, ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯರ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಆಳಿಸಿ, ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿದ ಮಧ್ಯಂತರದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ಬದಲಾವಣೆಯ ಅನುಕೂಲಪಡೆದು ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ದಾಟಿಬಿಟ್ಟ ಕಲ್ಯಾಣ.

ಅಣ್ಣಿ ಇಂಡಸಿಟಿಯರಿಂಗ್ ಕಡೆಯ ವರ್ಣಕ್ಕೆ ಕಾಲಿರಿಸಿದುಗಾಗ, ತಮ್ಮ ಇಂಡಸಿಟಿಯರಿಂಗ್ ಪ್ರಮೇಶದ ಹಂತಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಂತ.

ಕಲ್ಯಾಣನನ್ನು ಬಿ.ಇ. ಹೋಸ್ತಿಗೆ ಸೇರಿಸುವ ಮನಸ್ಸು ಆನಂದರಾಮನಿಗೆ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅಹಂತೆಯ ಅಂಕಗಳು ಸಿಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಸೀಟು ಸಿಗುವುದು ಸುಲಭದ ಮಾತಾಗಿರಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕಲ್ಯಾಣನ ಮೊಂಡುವಾದ ಆ ತಂದೆಯನ್ನು ಮೆತ್ತುಗಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ತಾಯಿಯ ಒತ್ತಡವೂ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು.

“ನಾನೂ ಇಂಜನಿಯರಿಂಗೇ ಓದಬೇಕು” - ಮಾಡಿಸಿದ ಕಲ್ಪಾಣಾ.

“ಓದಿಸೋದೇನೂ ನನಗೆ ಕಷ್ಟ ಇಲ್ಲಷ್ಟು. ಕಸ್ತುರಿಗೆ ಒಳ್ಳೀ ಅಂತಗಳು ಬಂದಿದ್ದು. ಸುಲಭವಾಗಿ ಸೀಟು ಸಿಹ್ತು. ನಿಂಗೆ ಅಂತಗಳು ಬಂದಿಲ್ಲಿತ್ತು ಸೀಟು ಸಿಗೋದು ಕಷ್ಟ ಅಂದೆ” - ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರು ತಂದೆ.

“ನೀವು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದೆ ಸೀಟು ಸಿಗೋದೇನು ಕಷ್ಟ. ನಿಮಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉಷ್ಣೀ”.

“ಅದೂ ನಿಜ. ನಾನು ಕಷ್ಟಮಣಿಪ್ಪ ನಿನ್ನನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದೂ, ನೀನು ಮೈ ಬಗ್ಗೆ ಅದನ್ನು ಓದುತ್ತಿ ಆನೆಂಬೇ ನಂಬಿಕೆ ನನಗಿಲ್ಲ ಕಲ್ಪಾಣಾ.”

ಆಗ ನಡುವೆ ಬಂದಳು ಸೌಂದರಿ - “ನೀವು ಯಾವಾಗ್ನಿ ಅವನಿಗೆ ಹಾಗೇ ಹೇಳ್ತಾರಿ. ಇರ್ಮಾ ಆತ್ಮಿಶ್ವಾಸಾನೂ ಕಳೆದುಬಿಡ್ತಾರಿ. ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಷೈಲ್ ಆದ ಅಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗ್ನಿ ಷೈಲ್ ಆಗ್ನಿತಾಣನಾ? ಕಸ್ತುರಿ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿ. ಯಾಕೆ ಹೇಳಿ ಅವನು ನಿಮಗೆ ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ತಿ ತಂದ. ಪೂಪ ಇವನೇನು ತಂದಾನು ಹೇಳಿ” ಎಂದು ಗದ್ದದಳಾಗಿ ಕಣ್ಣಾರೆಸಿಕೊಂಡಳು.

ಮೂಕನಾದ ಆನಂದರಾಮ. ವೃಥಾ ವಾಗ್ನಾದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಅವಕಾಶ ಕೊಡುದಂತೆ ದೇವರ ಮೇಲೆ ಭಾರ ಹಾಕಿ, ತನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬಳಸಿ, ಕಲ್ಪಾಣಾರಾಮನನ್ನು ಇಂಜನಿಯರಿಂಗ್. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾಯಿತು.

ಕಡೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಸ್ತುರಿ. ವರ್ಷದ ಕಡೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಆರೇಳು ತಿಂಗಳಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವಾಗ ಒಂದು ಬೇಡಿಕೆ ತಂದೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟು. “ಅನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ತುಂಬಾ ದೂರ. ಇದೂ ಕಡೇವರ್ಷ. ಮುಖ್ಯವಾದ ಪರೀಕ್ಷೆ. ಅಲ್ಲೇ ಹಾಸ್ಟೆಲಿನಲ್ಲಿದ್ದು ಓತ್ತೇನಣ್ಣಾ:”

ಆನಂದ ರಾಮರು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸುಮಣೆ ಶತಮಾನ ಸುತ್ತಿದರು.

“ನಿಮಗೆ ಬೇಸರವಾದರೆ ಬೇಡಣ್ಣಾ” ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಕಸ್ತುರಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯುವ ವೇಳೆಗೆ ಆನಂದರಾಮರು. ಅವನಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಒಂದು ಬೆನ್ನುತಟ್ಟಿ “ತಥಾಸ್ತ, ನೀನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ, ಪಾಸು ಮಾಡಿ ಒಂದು, ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಘಾಕ್ಕರಿ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಿಯೋ ಅಂತ ಎಂದರು ನೋಡ್ದಿದ್ದೇನಿ” ಎಂದರು.

“ಯಾಕೆ ? ಈಗೇನಾಗಿದೆ ಅಣ್ಣಿ?”

“ಮನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಸಾಂಬಂ, ಜನರಲ್ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ವಿಶ್ರಂ ದಕ್ಷಪಾರಿ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ. ನಿನು ಹಾರಬೇಕಾದ್ದು ನನ್ನ ಜಾಗ.”

“ನೋನೋ. ನಿಮ್ಮ ಜಾಗ ಯಾವತ್ತಿದ್ದೂ ನಿಮ್ಮದೇ ಅಣ್ಣಿ. ನಾನು ಒಂದೂ ನಿಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ಮಾಡುತ್ತಿನಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೇ”

“ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸಿನ ಹುಡುಕಾಪ್ಪು ನಿನು. ದೇವರು ಚೆನ್ನಾಗಿಟ್ಟರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಹಾಸ್ಪೇಲಿಗೆ ಹೋಗು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದು ರಚಾದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾ ಇರು. ಏನು? ”- ಎಂದು ತಲೆ ನೇವರಿಸಿದರು.

ಕಸ್ತುರಿಗೆ ಒಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಸೌಂದರಿಗೆ ಬೇಸರವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಅವನ ಹಾಸ್ಪೇಲು ವಾಸ ಕೆಲವೇ ತಿಂಗಳುಗಳಿಂದು ಮನ ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳ್ಳು.

ಅಣ್ಣಿನ ಹೀಂದೆಯೇ ಕಲ್ಲಾಣಿನೂ ಶಿದ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತ ತಾನೂ ಹಾಸ್ಪೇಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು. ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆಯೇ ಕೊಡದೆ ಒಂದೇ ಹಟ ಹಿಡಿದ. ಮೊದಲು ಮುದ್ದು ಮಗನ ಹಟಕ್ಕೆ ತಾಯಿ ಸೋತಳು. ತಾಯಿಯ ಮೊಂದು ವಾಡಕ್ಕೆ ತಂದೆ ತಲೆ ಒಗ್ಗಸಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು.

ಕಸ್ತುರಿಯೇ ತಮ್ಮನನ್ನು ವಾರಿಸಲು ನೋಡಿದ - “ನೀನಿನ್ನ ಈಗ ಕಾಲೇಜು ಸೇರಿಕ್ಕಿದ್ದಿ ಕಲ್ಲಾಣಿ. ನಿನೂ ಪ್ರೇನಲಿಗೆ ಒಂದಾಗ ಹಾಸ್ಪೇಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆಯಂತೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು. ನಾನೂ ನಿನೂ ಇಬ್ಬು ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೋದ್ದೆ ಅಮ್ಮ ಅಣ್ಣಿಂಗೆ ಬೇಜಾರಾಗತ್ತೆ. ಸಿಮಾ ಒಂಟಿ ಅಗ್ನಾಳಿ.”

“ಎನಿಲ್ಲ. ನುವ್ವೆನೂ ದೂರ ಹೋಗ್ಗಿದ್ದಿವಾ ಅಥವಾ ಫಾರಿನ್‌ಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗ್ಗಿದ್ದಿವಾ? ಶನಿವಾರ, ಭಾನುವಾರ, ರಚಾದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಒತ್ತಾನೇ ಇರಬಹುದಲ್ಲು”

“ಬೇಡ ಕಲ್ಲಾಣಿ. ಹಾಸ್ಪೇಲ್ ವಾತಾವರಣ ಚೆನ್ನಾಗಿರೋಲ್ಲು”

“ನಿನಗಾಢ್ಟೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರತ್ತೆ. ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಚೆನ್ನಾಗಿರೋಲ್ಲು?”

“ನೀನೂ ನಾನೂ ಅಂತಲ್ಲು ಮೊದಲ ವರ್ಷದ ಸ್ವಾಡೆಂಟ್‌ಗೂ, ಕಡೆ ವರ್ಷದ ಸ್ವಾಡೆಂಟ್‌ಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರತ್ತೆ”

“ಅವನು ಯಾರ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಕಸ್ತುರಿ. ಬರಲಿ ಬಿಡು. ಅವನಿಗೆ ಸರಿಹೋಗಿದ್ದೇ ತಪ್ಪಿಗೆ ವಾಪಸ್ ಬತಾನೆ”- ತಾಯಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತೇ ಹೇಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದರೂ ಕಲ್ಪಾನೆ ಕಡೆಗೇ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಳು.

“ಅಮ್ಮಾ ಅವನ ಮೂಗು ನೇರಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ನೋಡಿ. ಬೇಡಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿಮಗೇ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತೆ”

“ನಮಗೇನು ಕಷ್ಟ. ನೀವು ಬೇಳೆತ್ತೊ, ಬೇಳೆತ್ತೊ ನಮ್ಮ ಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗೋವು ಅನ್ನೊದು ಸೈಫ್ಯಾಟ್. ರಭಸೆಂದ ಮುನ್ನಾಗ್ನಾ ಇರೋ ನೀರಿಗೆ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಹಾಕೋಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತು?”

“ಹಾಕೋ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ್ದೆ, ಆ ನೀರು ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರತ್ತಮ್ಮೆ ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಹೊಂಡೇ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ವೃಥಾಹರಿದು ಹೋಗ್ನಿದ್ದ ನೀರನ್ನ ತಡೆ ಹಿಡಿದು ಪೈರು ಪಟ್ಟಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು”

“ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನೀನು ಹಾಸ್ತೇನಲ್ಲಿ ಇರೋವಾಗ ಅವನಿರಜಿದದು ಅಂತ ನಿನ್ನಿಷ್ಟ ಇರೋ ಹಾಗಿದೆ” ಎಂದು ತೇಮಾನ ನುಡಿದಳು.

ತಾಯಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿಯೇ ನುಡಿದರೂ ಕಸ್ತುರಿಗೆ ನೋವಾಯಿತು. ಆಕೆ ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯ. ಇಬ್ಬರೂ ದೂರ ಹೋಗಿ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರು ಪರಿತಪಿಸುವಂತಾಗಬಾರದೆಂದು ತಾನು ನುಡಿದಿದ್ದರೂ ತನ್ನನ್ನಾರ್ಥಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ತಾಯಿ.

“ಹಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲಮ್ಮೆ ನೀನೂ ಅಣ್ಣ ಅವನನ್ನು ಕಳಿಸೋಕ್ಕೆ ಅಮ್ಮೋದು ಉತ್ಸರ್ಹಾಗಿದ್ದೆ ನಾನ್ಯಾಕೆ ಬೇಡ ಅನ್ನಲಿ. ನಾನೂ ಇತ್ತೇನಲ್ಲಿ ಜೋತೇಗೆ ಅಣ್ಣಾಗಿ. ಅವನಿಗೇನೂ ಕೆಡುತ್ತಾಗದ ಹಾಗೆ ನೋಡೋತ್ತೇನಿ”

“ಅಮ್ಮೆಮಾಡು”- ಸಮಾಧಾನ ತೋರಿದಳು ತಾಯಿ.

ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳೂ ಹಾಸ್ತೇಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಹೆಚ್ಚು ಒದ್ದಾಡಿದವರು ಅನಂದರಾಮರು. ಏನೋ ಕಳೆದುಹೊಂಡಂತೆ ಪರಿತಪಿಸಿದರು. , ಅವರ ಪರಿತಾಪವಿಷ್ಟೆ. ಈಗ ಪಂಚರ ಬಿಟ್ಟು ಹಾರಿದ ಹಕ್ಕಿಗಳು ಮತ್ತೆ ಪಂಚರಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿಯಾವೇ? ಈಗಿನ ಹೋರ ಆಸಕ್ತಿಗಳ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಅವರಿಗೆ ಈ ಭಾವಿ, ಘಾಕ್ಕರಿ ಎನ್ನುವ ಹಳೆಯ ವಸ್ತುಗಳು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕಳೆದುಹೊಂಡು

ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನು ಯೂರಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ? ಕಡೆಯವರೆಗೆ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ನಿಖಾಯಸುತ್ತೇನೆಯೆ?

ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಸ್ತೂರಿ ಹಳೆಯ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಬೆಲೆಕೊಟ್ಟು, ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ನಂಬಬಹುದಾದರೂ, ಕಲ್ಲಾಗ್ನಿ ಶೈಗಿ ದಕ್ಷಿಣಾಷ್ಟಾನಲ್ಲಿ ಎಂದು ಮನಗಂಡಿದ್ದರು. ಅವನ ಶೈಗಿ ಏನು ಒಟ್ಟಿಸಿದರೂ ಅದನ್ನು ಉಂಟಿಸತ ಮಾಡುವವನು ಆವಸ್ಯಾ ಎಂಬ ತಂತೆ ಕಾಡತೋಡಿತು. ಅದರೂ ದ್ವೇಷದಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟರು ಇಬ್ಬರೂ ಉತ್ತಮ ಪ್ರಜಿಗಳಾಗಲಿ ಎಂದು.

ಕೇವಲ ಮಾರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯವಲ್ಲಿ ಒಂದುದಿನ ಕಲ್ಲಾಗ್ನಿ ಪೆಚ್ಚುಮೋರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಒಂದ. ಆಗಾಗ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವತಂತ್ರ ಹಕ್ಕಿಗಳಂತೆ ಹಾರುತ್ತಾ ಒಂದು, ತಮ್ಮ ಕೇರೆ, ನಗುವಿನಿಂದ, ಒಂದು ದಿನದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮನೆಯನ್ನು ಮೈನದ ಗೂಡಿನಿಂದ ಕಲರವದ ಮಂದಿರನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂದೆಲ್ಲಾ ಆನಂದವನದಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿ. ಹಭ್ಯದಡಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು ತಂಗಮ್ಮೆ.

ಅದರೆ ಇಂದು ಕಲ್ಲಾಗ್ನಿ ಒಬ್ಬನೇ ಒಂದಿದ್ದು. ಅದೂ ಸಫ್ರೇಮೋರೆಯಿಂದ ಒಂದು ತೆಪ್ಪಿಗೆ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದು. ಯಾರು ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೂ ಮಾತಿಲ್ಲ, ಕಡೆಯಿಲ್ಲ,

ತಾಯಿ ಏನಾಯಿತೋ ಎಂದು ಗೋಳಾಡಿದಳು - “ಮೈ ಸರಿಯಿಲ್ಲವೇನೋ? ಕಸ್ತೂರಿ ಯಾಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ? ಈವತ್ತೇನೂ ರಜ ಆಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನೀಯಾಕೆ ಒಂದೆ ಕಾಲೇಜು ಬಿಟ್ಟು ಮಾತಾಡೋ. ಹೇಳೋ” ಎಂದು ಆಲುಗಿಸಿ ಆಲುಗಿಸಿ ಕೇಳಿದಳು ಆಕೆ.

ಕಲ್ಲಾಗ್ನಿ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸೇರಾಗಿ ತನ್ನ ಹೋಣಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡ. ಸಂಜೀ ಆನೆಂದರೂಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಹೆಂಡತಿಯಿಂದ ವಿವರ್ಯ ತಿಳಿದು “ಪೀನಾಕೆ ಗೋಳಾಡಿ? ಬೆಳ್ಳಿತೆರೋ. ಹುಡುಗ. ಆರೋಗ್ಯ ಸರಿಯಿಲ್ಲವೋ ಹೇಳೋಕ್ಕೆ ಸಂಕೋಟ ಪಡ್ಡಾನೆ. ಬೆಳ್ಳಿಗ್ಗೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ಇತ್ತು ಹೋಗಿ ಒಲ್ಲೆ” ಮಾಮೂಲು ವಿವರ್ಯ ಎಂಬಂತೆ ತಣ್ಣಿಹಾಕಿದರು.

ಎರಡು ದಿನಗಳು ಉತ್ಸಾಹತಿಂದಿ ತ್ಯಜಿಸಿ, ಯಾರ ಗೋಳಾಟಕ್ಕೂ ಮಣೆಯದೆ ಮೌನಪ್ರತ ತಾಳಿದ ಕಲ್ಲುಣಿ. ಸ್ವಯಂ ಬಂದಿಯಾದ ತನ್ನ ಹೋಣೆಯಲ್ಲೇ.

ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಎಲ್ಲಾರೂ ದಿಗ್ಭೂತಿಯಾಗುವಂತೆ, ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನುಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಸ್ತುರಿಯೂ ಬಂದಿಳಿದ ತಲೆಕೆದರಿ, ಮುಖಿ ಬಾಡಿ, ಸತ್ತಂತೆ ಸೋರಿ ಬಂದು ಸೋಫಾದಲ್ಲಿ ಬರಿಗಿದ.

ಆಗ ಸಂಜೀಯ ಹೊತ್ತು, ಪೊಂದರಿ ತಲೆ ಬಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮಹಡಿಯಮೇಲಿನ ತನ್ನ ಹೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದವಳು, ಸಿಮಾಳ ‘ಕಸ್ತುರಣ್ಣ ಬಂದ’ ಎಂಬ ಕಾಗಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ತಲೆ ಬಿರಿಹುಯ್ಯಾಕೊಂಡು ಕೆಳಗಳಿಂದು ಬಂದಳು.

ಯಾವಾಗಲೂ ನಗುನಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಸ್ತುರಿ ಶೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಮುಖಿ ಮುಛ್ಛಿಹುಳಿತ್ತಿದ್ದ. ಅವಳು ಬಂದು ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹುಳಿತು- “ಏನಾಯ್ಯಾಪ್ಪ ಕಸ್ತುರಿ. ಮೇನ್ನೆ ಅವನು ಬಂದ. ಈವತ್ತು ನೀನು ಸಾರಾ ಸಾಟಾಗಿ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿ?” - ಎಂದು ಬೆನ್ನಮೇಲೆ ಶೈಯ್ಯಾಡಿಸಿ ವ್ಯಾದಿವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಅನಾಹತವಾಗಿ ಹೋಯ್ಯಾಮ್ಮಾ” ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದ.

ಆದುದೇನೆಂದು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ, ತಿಳಿಸಲು ಅವನಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಆನಂದರಾಮ ಬಂದವರು ಕಸ್ತುರಿಯನ್ನು ಸೋಡಿ ಅಭ್ಯರಿಪೆಸ್ತರು. ಕಾಲಿನ ಬಾಧ್ಯನ್ನು ಕಳಚದೆ ಬಂದು ಕಸ್ತುರಿಯ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹುಳಿತರು.

“ಅಣ್ಣಾ” ಎಂದು ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿ, ಜೀಬನಿಂದ ಬಂದು ಪತ್ತತೆಗೆದು ತಂದೆಯ ಶೈಯ್ಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಕಸ್ತುರಿ.

ಆತ ಓದಿ ನಿಭ್ಯಾರಗಾದರು. ಸಹನೆ ಕಳೆದುಹೊಂಡು, ಹೋಧದಿಂದ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಗಾದುವು. ಮಾಗಿನ ಹೋಗ್ಗಳು ಅರಳಿದುವು. ತುಟ್ಟಿ ಅದುರಿತು ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತರು. ಕಸ್ತುರಿಯ ಕಾಲರಿನ ಬಳಿ ಶೈಹಾರಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದೆಬ್ಬಿಸಿ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಭಟ್ಟೀರೆಂದು ಬಾರಿಸಿದರು.

“ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಸ್ಯೆಲಿಗೆ ಹೋಗ್ಗಿನೀಂತ ಹೋಡ್ಯಾ? ತಮ್ಮ ಬತ್ತಿನಿ ಅಂದಾಗ, ಬೇಡಾಂತ ಅಂದದ್ದು ಇದಕ್ಕೆ ತಾನೇ? ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಆಸೆ ಇಟ್ಟುಹೊಂಡಿದ್ದೆ, ಹೀಗೆ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಡ್ಯಾ? ನೀನೇನ್ನಾಡಿ ಹಣದ ಮದ ನಿನಗೆ, ಅದು ಆಡಿಸುತ್ತೇ ಹಾಗೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಣ್ಣ ವಯಸ್ಸಲ್ಲಿ ಕೃಗೆ ಹಣ

ಸಿಗಿಬಾಡು ಅನ್ನೋದು. ಹೋಗು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗು, ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುಗೇ ನಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗ್ಗಿದು” ಎಂದು ಅಭ್ಯರಿಸುತ್ತಾ ಭಟ್ಟ, ಭಟ್ಟ ಎಂದು ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ಅಣ್ಣಾ, ಅಣ್ಣಾ” ಎಂದು ಗೋಗರೆದ ಕಸ್ತೂರಿ.

“ಅಣ್ಣಾ ಅಂತ ಕರೀಬೆಡ ನನ್ನನ್ನ. ನನಗೆ ಹೇಸಿಗೆಯಾಗುತ್ತೇ. ಹೋಗು ಅಂದ್ರೆ ಹೋಗ್ಗಿಧ್ವೇಕು. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಮುಖಾನೇ ತೋರಿಸ್ತೇ ತೊಲಗಿ ಬಿಡು. ಇಲ್ಲದಿಂಥೆ ಆನಂದವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಖೂಸಿ ಆಗ್ನಿತತ್ತ್ವ. ಆ ಜೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ಎಸ್ಟೇಟೆಗೆ ಬೇಡ” ಎಂದು ಹೊಡೆಯುವುದನ್ನ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ದಬ್ಬಿದಂತೆ ಬಾಗಿಲೆಡೆಗೆ ತಳ್ಳಿದರು ಅವನನ್ನು.

ಎನಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದೇ ಅರಿವಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಸೌಂದರಿ ಸೀಮಾರವರಿಗೆ.

“ಏನಿದೂ? ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಆವೇಶ ಒಂದವ್ಯ ಹಾಗೆ ಆಡ್ಡಿದಿರಿ. ಏನು ಮಾಡ್ಡಂತ ಕಸ್ತೂರಿ?” - ಕಾತುರದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು ಸೌಂದರಿ.

ಕೋಪದಿಂದ ತತ್ತುರಿಸಿ ಸೋಫಾದಲ್ಲಿ ಹುಕ್ಕರಿಸಿದ ಆನಂದರಾಮರು ಪತ್ರವನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ತಲೆಯನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಹುಳಿತರು. ಆಕೆ ಓದಲಾರದ ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಸೀಮಾಗಿ ಓದಲು ಹೇಳಿದರು. ಬಾಗಿಲ ಹೋರಗೆ ಕೈಕಟ್ಟಿ ನಿಂತ ಕಸ್ತೂರಿ, ಆ ಪತ್ರದ ಒಕ್ಕಣೆಯಿಂದ ತಂಡೆಗೆ ಸೋಷುಂಟಾಗಬಹುದು. ಕೋಪಬರಬಹುದು, ತನ್ನನ್ನ ಬಯ್ಯಬಹುದು ಹೋಡೆಯಲೂ ಬಹುದು ಎಂದು ಶಾಹಿಸಿದ್ದಾದರೂ, ಹೀಗೆ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೋಗೆಂದು ಹೋರತಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಅವನು ಒಗೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಹುಟ್ಟು. ಹಿಡಿದಂತಾಯಿತು. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೇ ತೋಚಲಿಲ್ಲ.

ಮೌನವುತಥಾರಿ ಕಲ್ಲಾಗಳಿನಲ್ಲಿ, ಕೆಳಗಡೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಿಡಿಲೆನಂತಹ ಆಭಜಟ ಕೇಳಿ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೋರಬಂದು, ಮೆಟ್ಟಿಲ ಮೇಲ್ಲಾಗರಲ್ಲಿ ನಿಂತ. ಹೋನ್ನಿ ಚೋಡರು ಇದ್ದಲ್ಲೇ ಅಡಗಿಹೋದರು. ತಂಗ, ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಒಂದು ಹಾಲೀನ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಆತನಿಂತಳು.

ಸೀಮಾ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಆ ಪತ್ರ ಓದಿದಳು.

“- ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾದ ಕಸ್ತೂರಿ ರಾಮ, ಕಲ್ಲಾಗಳಾದ ಆವರ ತಂಡೆ ಆನಂದರಾಮ ಆಯ್ದರವರಿಗೆ, ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರಸ್ತಿಪಾಲರಾದ ನಾಯಗಂ ಆವರು ಬರೆದ ಪತ್ರ. ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಸುವುದೇನೆಂದರೆ, ಕಾಲೇಜು

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯುವುದು ಅಪರಾಧವೆಂದು ತಿಳಿದೂ ಸಹ ನಿಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ಪ್ರತ್ರಾದ ಕಸ್ತೂರಿ ರಾಮನು, ಕಿರಿಯ ಕಲ್ಯಾಣ ರಾಮನ ಕೋಣಗೆ ಬಂದು ಅತಿಯಾಗಿ ಕುಡಿದು ಗಳಾಟಮಾಡಿದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಜೀವತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜೀವನಿಯರ್ ಒಬ್ಬನಿಗೂ ಮಿತಿಮೀರಿ ಹುಡಿಸಿ, ನಂತರ ಜಗತ್ವಾದಿ, ಪ್ರಾಣಹಾನಿಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಗಾಯಗೊಳಿಸಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಕ್ಷೇಮಪಾಲನ್ ಸಮಿತಿಯಿಂದ ಈ ಎರಡು ದಿನಗಳು ತನಿಖೆ ನಡೆದು, ಕಸ್ತೂರಿ ರಾಮನ ಅಪರಾಧ ಸಾಬೀತಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಕಸ್ತೂರಿರಾಮನನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ನಿಲಯದಿಂದ ಹೊರಹಾಕಿರುವುದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಅವನನ್ನು ಈ ವರ್ಷದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದಲೂ ತೆಗೆದುಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಕಲ್ಯಾಣರಾಮನು ಇನ್ನೂ ಕಿರಿಯನಾದ್ದರಿಂದ ತಿಂಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿ, ಹಾಸ್ಪಿಲೆನಿಂದ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹುಡುಗರಿಗೆ ಹಣಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಸಾಲದು, ಗುಣಾನಡತೆಗಳನ್ನು ಕಲ್ಸಿ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು ತಾಯಿತಂದೆಯರು ಎಂದು ಈ ಮೂಲಕ ತೆಳಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ - ಇತಿ ನಾಯಗಂ” ಎಂದು ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿತ್ತು.

ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿದ ಸೀಮಾ ಅಳುತ್ತಾ ಮುಳಿತಳು. ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ಓದಲು ಬರೆಯಲು ತಿಳಿಯಿದ್ದರೂ, ಆಡಿದರೆ ಅಭಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದ್ದು ಅಂಗ್ರಿಷ್ಯಾಜ್ಯೋ ಜ್ಞಾನವಿಧ್ಯ, ತಂಗಾ, ಸೌಂದರೀ ಬೆರಗಾಗಿ ಕುಕ್ಕರಿಸಿದರು.

ಇದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ನಮ್ಮ ಕಸ್ತೂರಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಿಲ್ಲವೇ?

“ಇಲ್ಲಾಂದೇ ಏನೋ ಮೋಸನಡೆದಿದೆ. ಯಾರೋ ಮಾಡಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಕಸ್ತೂರಿ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದೆ, ಅವನು ಅಂತಾವನ್ನಾಂದೇ, ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಖಂಡಿತ ಅಂತಹವರಲ್ಲ - ” ಗೋಗರೆದಳು ಸೌಂದರೀ. •

“ಅಲ್ಲವಾದ್ದೇ ಹೊರಗೆ ಹಾಕೋಕ್ಕೆ ಪ್ರೀರ್ಣಪಾಲಿಗೇನು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಸೇಡೆ? ತನಿಖೆನೂ ನಡೆಸಿನೇ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟಿರೋದು. ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಶುದ್ಧ ಬೂರಿತ್ವರೇ. ಆದ್ದೇ ಹೊರಗೆ ಅವರ ಪಾಡಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟಾಗಿ? ಆಗ ತಾನೇ ಗೋತ್ತುಗೋಡು”- ಗುಡುಗಿದರು ಆನಂದರಾಮ.

“ಅದೂ, ನಂಗೇನೋ ಅನುಮಾನ” - ತಾಯಿ ಸಂದೇಹ.

“ಫೆಚ್ನೆ ನಡೆದಿರೋದು ಸತ್ಯಮ್”- ಹೊರಗಡೆಯಿಂದಲೇ ದನಿತೆಗೆದ ಕಸ್ತೂರಿ. “ಇನ್ನೂ ನಿಂತೆದ್ದಿಯೂ? ತೊಲಗೂಂತೆ ಹೇಳಿಲ್ಲಾ?”- ಎಂದು ಆಕ್ಷ್ಯೋಶದಿಂದ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದರು ಆನಂದರಾಮ.

ಆಗಲೂ ಕಸ್ತೂರಿ, ತಂದೆಯ ಹೋಪ ತಣ್ಣಾದಾಗ ಅವರೇ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆಂಬ ಒಂದು ಆಸೆಯಿಂದ ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಂತೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರೋಟೋಕೋ ತುದಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತೆ.

ಅವನು ಹೋದನೆಂದೇ ಬಗೆದು, ಆನಂದರಾಮ - “ಇವನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇಂದು ಆಸೆ ಇಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಅಡ್ಡದಾರಿ ಹಿಡೆತಿರೋ ಕಲ್ಯಾಣನನ್ನೂ ಸರಿದಾರಿಗೆ ತತ್ತಾನೆ ಅಂತ ನಂಬಿದೆ. ಹಾಳಾದವನು ಮನೇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಆಸ್ತಿದ ಇಲ್ಲಾತೆ ಹಾಸ್ಟೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ತಿಳಿಲಾದೇ ಹೋದೆ. ತನ್ನ ಓದು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದೂ ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನಗೇ ಮಸಿ ಒಳಿದು ಬಿಟ್ಟು. ಸೌಂದರಿ, ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಲಿ” ಎಂದು ಕುಸಿದು ಕುಕ್ಕರಿಸಿದರು.

“ಸದ್ಯ ಕಲ್ಯಾಣನಲ್ಲಾಲ್ಲಾ” ಎಂದು ಉದ್ದರಿಸಿದಖ್ಯಾ ಸೌಂದರಿ.

ಈ ಮಾತು ತಾಯಿಯ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಒಂದದ್ದು. ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಲೀಲ್ಲ ಕಸ್ತೂರಿಗೆ. ತಾನೆಷ್ಟೇ ಆಕೆಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದರೂ ತಾನು ಆಕಿಗೆ ಮಗನಲ್ಲ.

ತಂದೆ ಹೊರತಳಿದರೂ ತಾಯಿ ಉಡಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳತ್ತಾಳೆಂದು ಆಶಿಸುವುದು ಸಹಜ. ಆದರೆ ತಾನು ಆ ಆಸೆಗೆ ಅಹನಲ್ಲ.

ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಶಭವೆಲ್ಲವೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇಗಿ ಹೋಗಿ ರೋಪ ಹೆಡೆಮಾಡಿತು ಕಸ್ತೂರಿಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಆ ತಾಯಿಗೆ ಮಗನಲ್ಲ. ತನಗೇನಾದರೂ ಆಕಿಗೆ ಆದರ ಬೆಂತೆಯಿಲ್ಲ.

ತನ್ನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಅಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ತಂದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಡಲಿ. ತಾನು ಬೇಡವಾದಾಗ, ಇವರಿಗೆ ತನ್ನ ಆಸ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಉಳಿಯಿತು ಹಷ್ಟು. ಇವರಿಗಿಂತ ರೀವಿಯಾಗಿ ಬದುಕಲು ತನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ತನ್ನ ಹಣಾದಲ್ಲಿ ಮೇರೆಯುವ ಇವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಕಲೆಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಎದೆ ನಿಮಿರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಒಂದು ನಿಂತೆ.

ಎಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೆ ನಿಂತಿದ್ದವರು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಗರಬಡಿದಂತೆ ಇದ್ದರು. ಸೋಫಾದಲ್ಲಿ ಕುಕ್ಕರಿಸಿದ್ದ ತಂದೆ ಕ್ಯಾಗಳಲ್ಲಿ ತಲೆ ಹುದುಗಿಸೇ ನೆಲ ನೋಡುತ್ತಾ

ಇದ್ದರು. ಏಕೋ ಆ ಧೃತ್ಯಾಗೇ ಅವನ ಶೋಷಿತ ನಿಧಾರವನ್ನು ಅಲುಗಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಎದೆ ಕರಿ ಹೋಯಿತು.

ಗದ್ಗರಿತನಾಗಿ “ಅಮ್ಮೆ ಹೋಗಿ ಬತ್ತೆನೇ. ಬತ್ತೆನೇ ಅಂದ್ರೆ ಅಪ್ಪ ಕೋಟಿಸೊಣ್ಣಬಹುದು. ಹೋಗ್ಗೇನೇ. ಸೀಮಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ ಮುಂದೆ ಬಾ. ಕಲ್ಲಾ -” ಎಂದು ಅವನೆನ್ನಾವಾಗ ಕಲ್ಲಾ ತಗ್ಗಿಸಿದ ತಲೆ ಮೇಲೆತ್ತಲಿಲ್ಲ.

“ಕಲ್ಲಾ ನೀನಾಡ್ರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡು. ಕೆಟ್ಟ ವಿಧೇಗಳಿಂದ ಹೆಸರು ಕೆಡಿಸೊಣ್ಣಬೇಡ. ಹೋಗ್ಗೇನಿ, ನಾನಿನ್ನ ಹೋಗ್ಗೇನಿ ತಂಗು” ಎಂದು ಮನೆಯ ಒಳಕ್ಕೆ ಒಮ್ಮೆ ಕೈಮುಗಿದು, ಕಣ್ಣ ಒರಿಸಿಕೊಳ್ಳತ್ತು ಬಿರಬಿರ ಹೋರನಡೆದುಬಿಟ್ಟು.

ಗರಬಡಿದವಳಿಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಸೀಮಾ ಎಚ್ಚಿತ್ತು - “ಅಣ್ಣಾ ಕಸ್ತೂರಿ, ಅಣ್ಣಾ” ಎಂದು ಹೀಂದೆ ಹೀಂದೆ ಹೋದಳು.

“ಮಗ್ಗಾ ಕಸ್ತೂರಿ” ಎಂದು ಓಡಿದಳು ತಂಗು ರಭಸವಾಗಿ.

ಅದರೆ ಯುವಕ ಕಸ್ತೂರಿಯ, ರೋಷ ದುಃಖಿಗಳ ವೇಗದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ, ಅವರ ಹೆಚ್ಚಿಗಳು ಸೂಟಿಯುಗಲಿಲ್ಲ. ನೋಡನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಕಸ್ತೂರಿ ಕಣ್ಣರೆಯುಗಿಬಿಟ್ಟು.

ಅಂದು ಬಡಿಯಿತು ದುರಧ್ಯ ಆನಂದವನದ ಮನೆಗೆ.

ಆನಂದರಾಮ ಅಯ್ಯರು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ಆಸ್ತಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರು. ಭಾಮಿ, ಘಾಕ್ಕರಿ ಯಾವುವೂ ಕೆಳಗಿನ ಸಿಭ್ಯಂದಿ ಮುತುವಚ್ಚಿ ವಹಿಸಿದರೆ ಉಂಟು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನಬಂತೆ ಆಯಿತು. ಅವರು ಮನೆಗೂ ಸರಿಯುದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಉಂಟಿಂದಿಗಳಲ್ಲಿ ಏರುಪೋರು. ಮತ್ತೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಗಂಭೀರಾದರು.

ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಬುಢ್ಣತ್ವಲೇ ಇತ್ತು. ಕಸ್ತೂರಿ ಇಂತಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರಬಹುದೆ? ತಾವು ಅವನನ್ನ ಹಾಗೆ ಓಡಿಸಿದುದು ಸರಿಯೇ? ಸಿಟ್ಟಿನ ಕ್ಷೇಗೆ ಮನಸ್ಸು ಕೊಡಬಾರದಿತ್ತು. ಈ ತಾವು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಸರಲವೂ ಅವನಿಲು. ಅವನ ತಾಯಿ, ತಾಯಿಯ ತಾಯಿ ಅಲ್ಲವೇ ತಮಗೆ ಸರಲ ವೈಭವಮನ್ನ ಆಗಮಾಡಿದುದು. ಎಲ್ಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗು ಎನ್ನಬ ಸೈತಿಕ ಹಕ್ಕು ತಮಗ್ಗಿನ್ನಿತೆ? ಅವನೇಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಿಳಿಲಿಲ್ಲ. ಆದು ಅವನ ಸೈಜನ್ಯ ಸಂಸ್ಕತಿ.

ಹೇಗಿಧ್ವನೀ? ಎಲ್ಲಿಧ್ವನೀ? ಅವನು ಹೋದಾಗ ಅವನ ಒಳ ಕನಿಷ್ಠ ನೂರು ರಾಮಾಯಣದರೂ ಇದ್ದಿತೋ ಇಲ್ಲಫೇ.

ಆವರ ಆಪರಾಧಿ ಮನೋಭಾವ ಅವರನ್ನು ಹಣ್ಣುಮಾಡಿತು. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮೂಕರಾದರು. ಆವರ ಮಾನಸಿಕ ದುಷ್ಣಿತಿಗೆ ಕಲ್ಪಾಣಾನು ತನ್ನ ಪಾಲು ಸೇರಿಸಿದ.

ಹಾಸ್ತೇಲಿನಿಂದ ಹೋರಹಾಕಿದರೇನು. ಅವನ ದುಶ್ಚಂಗಳಿಗೆ ಹಾಸ್ತೇಲೇ ಏನೂ ಬೇಕಿರಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಕುಡಿತದ ಮುಂದೆ ಕಾಲೇಜು ಕಡೆಯ ಅಯ್ಯಿಮಾಯಿತು. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳನ್ನೇ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ದಾಟದೇ ಹೋದಾಗ, ಕಾಲೇಜು ಬಿಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಸುಮಧು ಉಂಡಾಡಿಯಾಗಿ ತಿರುಗದೆ ಇರಲೆಂದು ತಮ್ಮ ಘಾಕ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಲ್ಲದ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಿದರು. ಅವನು ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಹೋಯಿತು. ಅವನು ರಾಪ, ಸೌಂದರ್ಯಗಳು ವೃದ್ಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಸೈರಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಅವನಕಿಳಿದುವು. ತಂಡೆಗೆ ಇದು ಒಹು ದೊಡ್ಡ ಪೆಚ್ಚಾಯಿತು.

ದೊಡ್ಡವನು ಹಾಗೆ ಹಾಳಾದ. ಬೆಳ್ಳವನು ತಮ್ಮ ಶಣ್ಣಮುಂದೆಯೇ ಜಾರಿ ಕೊಳ್ಳಬಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ದೊಡ್ಡ ಸಂಬಳವನ್ನೂ ಹೊಡದೆ ತಡೆ ಹಿಡಿದರು. ಆದರೆ ತಾಯಿಯ ಮುದ್ದಿನ ಮಗನಾಗಿ, ತಾಯಿಯ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಕ್ರಮೇಣ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಬಳ ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು. ಅದನ್ನು ಎರಡು ಸುವಿರಕ್ಷೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡ. ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕರಗಿಸಿ, ತಾಯಿಯನ್ನು ಗೀಲಿಟು ಮಾಡಿನಿಂದ ರಮಿಸಿ, ಆಕೆಯಿಂದ ಆಗಾಗ ಹಣ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದು ಸರ್ವೇಸಾಮಾನ್ಯ.

ಈ ಮಗನ ಮೇಲೆ ಅತಿ ವ್ಯಾಮೋಹಿದ್ದರೂ, ತಕ್ಷಾರ್ಥಿನಯ್ಯ ಹೋರಿಗೆ ಅಟ್ಟಿದ್ದುದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಸೌಂದರಿಗೆ ಸೋವಾಯಿತು. ಸದಾಕಾಲವೂ ಆ ಫೋನೆಯೇ, ಅವನ ನೇನೆ, ಯೋಚನೆಗಳೇ ಆಜೆಗೆ ರಕ್ತದ ಒತ್ತಡದ ಖಾಯಿಲೆ ಉಂಟುಮಾಡಿತು.

ವಯಸ್ಸುದಂತೆ, ಪಾಲದೆಂಬಂತೆ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾಯಿಲೆಯೂ ಒಂದು ಆಗಾಗ ಮಲಗುವಂತಾದಳು ಸೌಂದರಿ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ನೆಮ್ಮಿದಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯಲ್ಲಿ.

ಓದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿದವರು ಸೀಮು ಒಟ್ಟಿಳೇ. ಓದು ಮುಗಿಸಿ ಬಂದು ವರ್ಣ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳಿತ ಅವಳಿಗೆ ಹುಟ್ಟು ಹಿಡಿಯುವಂತಾಯಿತು.

ತುಟಿ ಎರಡು ಮಾಡದ, ಇಷ್ಟವಿದ್ವಾಗ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ತಂದೆ, ಸದಾ ಏನೋ ಒಂದರಿಂದ ನರಳುತ್ತಾ ಮಂಚ ಖಾಯಂ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ತಾಯಿ. ಮಾರು ಹೊತ್ತು ಸ್ವಯಂ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಆಜ್ಞಾನೇಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಲ್ಯಾಣಾರಾಮ.

ಎನಾದರೂ ಮಾತುಕತೆ ಆಡಬೇಕಾದರೂ ಅವಳಿಗಿಧ್ವನರೆಂದರೆ ತಂಗಮ್ಮು ಮಾತ್ರ, ಇಲ್ಲವೇ ಕೆಲಸದಾಳು ಹೊನ್ನಿ.

ಮನೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇಲ್ಲಾ ತಂಗ, ಹೊನ್ನಿಯರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾಯಿಗೆ ಸಂಗಾತಿಯಾಗಿ ಮನೆಯ ಉಸ್ತುವಾರಿ ಮಾತ್ರ ಮೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಸೀಮಾಗೆ, ಮನೆಯ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿಸುವ ವಾತಾವರಣಾದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಬೇಕಿತ್ತು.

ಸದವಕಾಶ ಬಂದಾಗ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಸೌಂದರಿಗೆ ಬೇಸರವಾಗತೊಡಗಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಗಡೆ ಹೋಗುವವರಾಗಿ ಆಕೆ ಆಸಹಾಯಕಳಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು.

ಮೇಲಿನ ಕೋಣೆಗೆ ಹತ್ತಿ ಇಳಿದು ಮಾಡಲಾಗದೆ, ಕೆಳಗಡೆಯ ಕೋಣೆಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಹಾಗಿದ್ವಾಗಲೇ ಒಮ್ಮೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಪ್ರಯೋಹಿತ ಮುತ್ತಳ್ಳಿಸುವರ ಮೂಲಕ, ಸಹಾಯಕಾಗಿ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಬೇಕೆಂದು ಮನವಿ ಮಾಡಿದಳು.

ಒಕುಳ ಆ ಹುಡುಗಿಯಾಗಿ ಆನಂದವನದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತಳು.

5

ದೀನಗಳುರುಳಿದುವು.

ಒಕುಳಾಗೆ ಹಾಯಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಹಾಯಿ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆಲ್ಲಾ ಅವಳಿಗೆ ಮನೆಯ ಜ್ಞಾಪಕವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನಿಲ್ಲಿ ನೇಮ್ಮದಿಯಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವರೇನು ಪಾಡುಪಡುತ್ತಿದ್ವಾರೋ? ತಮ್ಮ ಬಾಳೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೆಯೇ ಕಳೆದುಹೋಗಬೇಕೆ? ತಾನು ಬೇಗ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ತನ್ನವರಿಗೆ ನೆರವಾಗಲೇ ಬೇಕು. ಅಪ್ಪ ಏನೋ ತನ್ನ ಸಂಟಾಫಿಕೇಟ್‌ಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ಆನಂದವನದಲ್ಲಿ ಈಗ ಎಲ್ಲಾರು ತಂಡೂರಿ ಸುಗಮವಾಗಿ ಸಹೆಯುತ್ತಿದ್ದವು ತಾನು ಬಂದನಂತರವೇ ಇದೆಲ್ಲಾ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಯ ಏನೇ ಆಗೋ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಶಾಂತಿ ಇರುವುದೇ ಅವಳಿಗೆ ಆಸೇ. ಆಕೆಯ ಆಡೆಗ್ಗೆಷ್ಟಿ ಉತ್ತಮಗೊಂಡಿದೆ. ಸದಾ ಮಲಗಿರವ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲರೊಣಿಗೆ ಕುಳಿತು ಉಂಟಮಾಡಲೂ ಸಹ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಕಲ್ಯಾಣನೂ ಆವಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಯಾವತ್ತೂ ಎದುರಿಸಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಚೆಳಿಗೇ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಕುಳಿತು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಹೊರಟುಹೋದರೆ, ಮತ್ತೆ ಆವಳಿಗೆ ಅವನ ದಶನವೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಸಃ ರಾತ್ರಿ ಆವನು ಬಂದಾಗಲೊಮ್ಮೆ ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರಾಯಿತು. ಆವನಿಗೆ ಬಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬಲವಂತವಿಲ್ಲ. ಓಂಬೆಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟ ಉಂಟವನ್ನು ತಿಂದರೆ ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ.

ಆನಂದರಾಮ ಆಯ್ದರು ತಮ್ಮ ಗಂಭೀರ ಚಹರೆ ಕಳೆದು ಈಗಿಗ ಮುಖಿದ ಸ್ವಾಯುಗಳನ್ನು ಸಡಿಲಬಿಟ್ಟಿ ನಗುತ್ತಾರೆ. ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಗಳ ಆಗು ಹೋಗುಗಳನ್ನು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಗನ ಚಲನ ವಲನಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ.

“ನಿನು ಬಂದು ಏನೋ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೇಯಮ್ಮೆ ಬಹುಂಾ” ಎಂದು ಆವಳನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಎಲ್ಲದರ ಮಧ್ಯ ಬಹುಂಾನ್ನು ಕಸ್ತುರಿಯ ಹೆಸರು ಕಾಡುತ್ತದೆ. ಈಗ ಆವನೊಬ್ಬಿ ಇವರ ಮಧ್ಯ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ? ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೋ ಆತ? ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು? ಏಳಿಯು ವರ್ಷಗಳೇ ಆದ್ಯವು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಆತ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ. ಅಂದರೆ ಈಗ ಮಾವತ್ತೆರಡರ ಪ್ರಾಯದವನಿರಬೇಕು. ನೋಡಲು ಹೇಗಿರಬಹುದು? ಕಲ್ಯಾಣನ್ನು ಬೆಲುವನಲ್ಲವೇನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಇವರೆಲ್ಲಾ ಅಂದಗಾರರೇ. ಅಂದಮೇಲೆ ಆವನೂ ಲಕ್ಷ್ಮಾವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ.

ಆವರು ಬದುಕಿಯೇ ಇಲ್ಲದಿರಬಹುದು ಎಂದು ಸಂದೇಹ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗದಿರಲೆ ದೇವರೇ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಇರಲೆ, ಒಮ್ಮೆ ಬರಲೆ. ಹಿಂತಿರುಗಿಬರಲಿ. ಇವರೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಆವನನ್ನು ಬಾಚುತೋಳುಗಳಿಂದ ಸ್ವಿಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದು ಆವನಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಒಂದು ಪ್ರೇಟೋ ಕಾಣಿದು. ಕಂಡು ಬೇಸರ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ತೆಗೆದಿರಿಸಿರಬಹುದು. ಮೇಲಿನ ಅವನ ಕೋಣ ಯಾವಾಗಲೂ ಬೀಗಮುದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಬೋಜ ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಗುಡಿಸಿ ಚೋಕ್ಕಟ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಆಗಾಗ.

ಒಮ್ಮೆ ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು-“ಕಸ್ತೂರಿ ಅವರರು ಒಂದೂ ಪ್ರೇಟೋ ಇಲ್ಲವ್ವ ಬೋಜ”.

“ಯಾಕಿಲ್ಲ? ಅವರ ಕೋಣೆಯಾಗಿ ಅಯ್ಯಿ. ಅಮಾತ್ವ ಒಡಮಪ್ಪೆಗೋಲಿ ಅಯ್ಯಿ”

ಹೌದು ನೆನಪಾಯಿತು. ಸೌಂದ್ರಿಯ್ಯ ಅಂದು ತೆಗೆದುನೋಡಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಅದನ್ನು ತಾನು ನೋಡುವ ಬಗೆಯಾದರೂ ಹೇಗೆ.

“ನಾನು ನೋಡ್ದೇಕಲ್ಲ ಬೋಜ”

“ಅಯ್ಯೋ ನೋಡಿ ಏನು ಮಾಡಿಯವ್ವು? ಎಲ್ಲಪ್ಪೇ ನನ್ನಪ್ಪು. ಭಾವಿಮಾಗೆ ಅಪ್ಪೇ ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲೋ? ಬಾರವ್ವ ನೋಡಿಯಂತೆ ಪ್ರೇಟೋಣಾ?” ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದು ಕಸ್ತೂರಿಯ ಕೋಣಿಗೆ.

ಕೋಣೆ ನೆನ್ನೆಯಪ್ಪೇ ಬಳಸಿದುದು ಎನ್ನುವಂತೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಬೋಜ. ಬೀರುವಿನ ಮೇಲೊಂದು ಕಸ್ತೂರಿಯ ಪ್ರೇಟೋ, ಟೇಬಲ್‌ನ ಮೇಲೆ ಕಸ್ತೂರಿ ಕಲ್ಪಾಣಾರಿಯವ ಜೋಡಿ ಪ್ರೇಟೋ ನೋಡಿದಳು. ನೋಡಿ ತಣೆದಳು. ಪ್ರೇಟೋ ನೋಡಿಯೇ ಅವಳಿಗೆ ಪುಳಕವಾಯಿತು. ಎದುರಿಗಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲ್ಲೇ ಸೆರಿಹಿಡಿಯುವ ಹೊಳಪ್ಪ ಕಣ್ಣ ಕಸ್ತೂರಿಯದು. ಕಲ್ಪಾಣಾನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಾನ್ನ ಹೋಲಿಕೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ದಪ್ಪ ಎತ್ತರಗಳು ತಿಳಿಯುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ ಅದರಲ್ಲಿ.

ಕಸ್ತೂರಿಯ ಮುಖ ಅವಳ ಹೃದಯ ಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಿತ್ತ ನಿಂತಿತು. ಚೇಗನೆ ಒಂದು ಉದ್ದೋಷ ಹಿಡಿದು, ಸಹೋದ್ದೋಣಿಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ, ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಕನಸುಕಂಡಳು.

ಕೂತಲ್ಲಿ ನಿಂತಲ್ಲಿ ಕಂಡರಿಯದ ಕಸ್ತೂರಿ ಕಾಡತೊಡಗಿದ ಅವಳನ್ನು. ಕಸ್ತೂರಿಯ ಪರಿಮಳ ಅವಳನ್ನು ಅವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅವಳಿಗೇ ಅರಿವಾಗದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಂತಸ ಅವಳನ್ನು ಸುತ್ತುಗೊಟ್ಟಿತ್ತು.

ದೀನಗಳು ಯಾವ ಫಾಟನಾವಳಿಗಳೂ ಇಲ್ಲದೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು.

ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಬದುಕು ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಕೆಳೆದುಕೊಳ್ಳತ್ತದೆಂದು ವಿಧಿಯೇ ಒಮ್ಮೆಷ್ಟೆನ್ನು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಗೆ ತಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಕಲ್ಯಾಣ ಪ್ರತಿದಿನ ತಡವಾಗಿ ಬರುವುದು, ಬಹುಳ ನಿದ್ದೆಯಿಂದ ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಪಕ್ಕಣ್ಣ ನಿಲ್ಲುವುದು, ಅವನು ತೂರಾಡುತ್ತಲೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಿ ಕೋಣಗೆ ಹೋಗುವುದು, ಬಹುಳ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಮತ್ತೆ ಮಲಗುವುದು, ಕಲ್ಯಾಣ ದೈನಿಂಗ್ ಹಾಲಿಗೆ ಬಂದು ತಾನೇ ಬಡಿಸಿಕೊಂಡು ಉಂಟಮಾಡುವುದು, ಬೇಕಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ, ಇದು ಪ್ರತಿದಿನದ ಪರಿಪಾಠವಾಗಿತ್ತು. ಬಹುಳ ಕಲ್ಯಾಣನಿಗೆ ಬಡಿಸುವ ಆಗತ್ಯ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಂದೂ ಎಂದಿನಂತೆಯೇ ಅವನು ಬಂದಾಗ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು, ಅವನು ಹೋಣಿಗೆ ಸಡೆಡಾಗ ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಬಂದು ಮಲಗಿದಳು ಬಹುಳ. ತನ್ನಹೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಎಂದೂ ಮುಚ್ಚುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕಲ್ಯಾಣ ಬಟ್ಟಿ ಬದಲಿಸಿ ಮುಚ್ಚಲಿಳಿದು ಬಂದವನು ಎಂದಿನಂತೆ ಉಂಟದ ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಬೇ, ಬಹುಳ ಹೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು-“ಬಹುಳಾ, ನನಗೆ ಬಡಿಸು ಬಾ” ಎಂದನು. ಅವನ ದನಿಯಲ್ಲಿ ತೊದಲಿತ್ತು.

ಬಹುಳ ಇನ್ನಾಣಿ ನಿಷ್ಠೆಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ತೊದಲಿನ ದನಿಯಿಂದ ಅವನು ಹುಡಿದ್ದಿದ್ದಾನೆಂದು ಅರಿವಾದ ಬಹುಳ ಅಧಿರಭಾದಳು.

“ಶಾಹುಂ, ನಾ ಬರೋಲ್ಲ. ನನಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬತಾಡ ಇದೆ” ಎಂದಳು ಮಲಗಿದ ಭಂಗಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಡಲದೆ.

“ಸುಮ್ಮನೆ ಎದ್ದು ಬಾ” ಎಂದ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ

ವಳಿದಿದ್ದರೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಾನು ಎಂದು ಅಸಹ್ಯಮೆಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. ಆದರೆ ಮಂಚದಿಂದ ಇಳಿಯುವ ಸೂಚನೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

“ಹುಂ ಬಾ ಮತ್ತೆ” ಹೂಂ ಕರಿಸಿದ ಕಲ್ಯಾಣ.

ಅವನೆಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು. ಕುಳ್ಳು ಮುಖಿ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಂಪಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಧೈರ್ಯಗೆಟ್ಟಿಂತೆ ತೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿದೆ - “ನಾನು ನಿಮಗೆ ಬಡಿಸಿ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ, ಎಂದಿನಂತೆ ನೀವು ಉಂಟಮಾಡಿ” ಎಂದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಂಚದಿಂದ ಇಳಿದು ನಿಂತಳು.

“ಎಲ್ಲರಿಗಾದ್ದೇ ಬಡಿಸೊಲ್ಲ. ನನಗೂ ಬಡಿಸು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಏನ್ವಂತು”

“ಅವರೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾದ ಹೇಳಿಗೆ ಇಂಟಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಿಡ್ಡಾರೆ. ನೀವೂ ಒಂದು ಅವಾಗ ಕೂಡಿ ಬಡಿಸ್ತೇನೆ. ಯಾವಾಗಂದೇ ಅವಾಗ ಸರಿ ರಾತ್ರಿಲ್ಲ ಒಂದು ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಹ್ಯಾ ಅಂತ ನಿಂತು ಮಾಡೋಕ್ಕೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೇರಣ ಸಮೇಂಟ್‌ ಅಲ್ಲ” ಎಂದಳು ದಟ್ಟವಾಗಿ ಹ್ಯಾಹ್ಯಾಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು.

“ಆ ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗ ಎಲ್ಲ ಬೇಡ. ಸುಮ್ಮೆ ಬಾ” ಎಂದು ಅವಳ ರೆಟ್ಟಿ ಹಿಡಿಯಲು ಮುಂದೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಇಟ್ಟು.

ಅವಳು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲೊಬಾಚಿ ನಡೆಯುವವಳಂತೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕಿದಳು. ಅವನೂ ಸಹ ಅವನು ಮಣಿದಳಿಂದು, ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದಾಗ, ಅವಳು ಸರಕ್ಕನೆ ಮತ್ತೆ ಹೊಣೆಯೊಳಗೆ ಸರಿದು- “ಕುಡುಕರಿಗೆಲ್ಲ ಸೇವೆಮಾಡೋಕ್ಕೆಂತ ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ತನ್ನಿಡೆಗೆ ಬಾಗಿದ ಅವನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಕ್ಯಾಯಿಟ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನೂಕಿ, ಕದವಿಕ್ಕೆ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಮೊದಲೇ ಕುಡಿತದ ಅಮಲೆನಿಂದ ತೊರಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಲ್ಲಾಣ ಬಕುಳಳ ತಳಿಗೆ ಸಮರ್ಪೊಲನ ತಪ್ಪಿ ಧೂಪ್ತೆಂದು ಸೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿಡ್ಡ. ತೊದಲು ದನಿಯಲ್ಲಿ ಅರೆಬರೆ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತು ಹಾಲಿಗೆ ನಡೆದು ಸೋಫಾದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡು.

ಅವನ ದನಿ ಅಡಗಿದಾಗ, ಬಕುಳಾಗೆ ಹ್ಯಾಹ್ಯಾ ಕುಸಿಯಿತು. ಅವನು ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ತನ್ನ ಹೊಣೆಗೆ ಹೊದಂತಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮನ ಹೊಣೆಗೆ ಹೊದನೆ? ಇನ್ನು ಯಾವ ರಾದ್ದಾತೆ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಾನೇ! ಎಬ್ಬಿಸಿದರೆ ಎಬ್ಬಿಸಲಿ. ತಾನಿಲ್ಲಿ ಇರಲೇ ಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ. ಆಕೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅಥವಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಸರಿ ಇಲ್ಲ ಆಕೆಯೂ ಅವನಿಗೇ ಸಪ್ಪೇಟ್‌ ಹೊಟ್ಟರೆ, ತಾನು ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೊಗುವುದು ಅಷ್ಟೆ.

ಇದೇಕೆ ಹೀಗೆ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಕಸ್ತೂರಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಅಲ್ಲವೆ ಮಾಡಿರಬೇಕು. ಭಿ, ಭಿ ಎಲ್ಲ ಸದ್ಗುಣಾಧ್ಯರೂ ಒಂದು ಕುಡಿತದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಿಂದ ಸರಣಾಶ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಕಸ್ತೂರಿ. ಆದರೆ ಇವನು! ಚೆಲುವ ಎನ್ನುವ ಒಂದು ಗುಣ ಬಿಟ್ಟರೆ ಇವನಿಗೆ ಯಾವ ಗುಣವಿದೆ? ಮನೆಯಲ್ಲಿ

ಯಾರ ಬಗೆಗೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿಲ್ಲ, ತಂಗಿಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸಿದುದನ್ನೇ ತಾನು ಕಾಣಬು. ಅಣ್ಣನ ಬಗೆ ಅಸಹನೆ. ಘಾಕ್ಕರಿಯಲ್ಲೂ ಕುಪ್ಪಸಿದ್ದವಾಗಿ ತಂದೆಗೆ ತಲೆನೋವು ತಂದಿದ್ದಾನೆ. ತಾಯಿಗೂ ಅವನ ದುರುಣಾಗಳು ಗೊತ್ತು. ಆದರೆ ಮಗನೆಂಬ ವ್ಯಾಮೋಹ ಕುರುಡು ಮಾಡಿದೆ.

ಕಾಗೇನು ಮಾಡುವುದು ತಾನು? ಇಂದೇನೋ ತಪ್ಪಿತು ಒಂದು ಫೌಟನೆ. ಇದು ಪೂರ್ವಾವತ್ತಿಕಸುಪುರಿಲ್ಲವೆಂಬ ಭರವಸೆ ಏನು? ಬೇಡ ಬೇಡ, ಆಯುರು, ಸೀಮಾ, ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಯ ತಂಗಮ್ಯ ಬೋಜ ಹೊನ್ನಿ ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಆಕೆ ಕಾಗೀಗಲೇ ಬೇತನ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದು ಧರ್ಮವಲ್ಲ.

ಆರು ತಂಗಳಿಗೆಂದು ಬಂದವಳಿಲ್ಲದೆ ತಾನು. ಪುಂಡನನ್ನು ಬಾಟಿಯಿಂದ ತರುಗಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಜಂಭಕೊಟ್ಟಿ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲವೇ. ಒಂದು ತಂಗಳೂ ಕಳೆದಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಹಿಂತಿರುಗುವುದೆ? ಬೇಡ, ತಾನೇನೂ ಸೋಲುವುದು ಬೇಡ ಫೌಟನೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿಯೇ ನಿಲ್ಲುಪುದು.

ಮನಸ್ಸು ಚಂಚಲಿಸಿ, ನಿಧ್ಯ ಬಾರದಾದಾಗ, ಹೊರಳಿ ಹೊರಳಿ ಬೇಸರವಾಗಿ, ಒಂದುಗಳಿಗೆ ತಣ್ಣನೇಯ ಗಳಿಗೆ ಮೈ ಒಡ್ಡಿನಿಲ್ಲಿಣಾವೆಂದು ಎದ್ದು ಹೊರಗಡೆ ಬಂದಳು. ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಸೋಫಾದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತ್ರಾಸ್ತವಾಗಿ ಬಿದ್ದುಹೊಂದು ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಲ್ಲಾಗಾ. ಅವಳಿಗೆ ತುಳ್ಳವೆನಿಸಿತು ಅವನ ದೇಶ ಹಂಡು. ಆದರೂ ಹೆಣ್ಣುತನದ ಅನುಕಂಪ ಜಾಗೃತವಾಗಿ, ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಕಾಲನ್ನು ಎತ್ತಿ ಸೋಫಾದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟು, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇಧ್ನ ಎರಡು ದಿಂಬಿಗಳನ್ನು ಅವನ ತಲೆಯಡಿಗೆ ಜರುಗಿಸಿ, ತನ್ನ ಹೋಣಿಯಿಂದ ಒಂದು ಬೇಡ್ ಶೀಟ್ ತಂದು ಹೊದಿಸಿದಳು.

ಒಂದುಗಳಿಗೆ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಳು.

ಎಂತಹ ಚೆಲುವ! ಕೆಲಕೆಲವರು, ಕೆಲಕೆಲವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣುವವನೇ ನಿಜವಾದ ಚೆಲುವ. ಘಾಲ, ತಲೆಗಾದಲು ಕಣ್ಣ, ಹುಣ್ಣಗಳು, ಕಣ್ಣರೆಪ್ಪೆಗಳು, ನೀಳವಾದ ನಾಸಿಕ, ತೆಳುವಾದ ಹೆಂಪಿನ ತುಟಿಗಳು, ಎಲ್ಲವೂ ಪ್ರಮಾಣ ಬದ್ದವಾಗಿ ಕೆತ್ತಿದಂತಿದ್ದಾವು. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಹಾಲುಕೆನ್ನೆಯ ಬಣ್ಣ ವಿಶಾಲವಾದ

ವಕ್ಷ ಆಜಾನು ಬಾಹುಗಳು, ಸ್ತಂಭದಂತಹ ಗಟ್ಟಿ ಕಾಲುಗಳು, ಬಿಳುಪಾದ ಪಾದಗಳು, ಪಾದಗಳ ಬೆರಳುಗಳೂ ಸಹ, ಬ್ರಹ್ಮ ಎಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಲ್ಷೆ ಎನ್ನಬಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದವು. ಈಗ ಒಂದುವೇಳೆ ಒಂದು ಕೀರ್ಟ ತಂದು ಅವನಿಗೆ ಮಲಗಿರುವ ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ತಲೆಗೆ ಹೊಡಿಸಿದರೆ, ಶೇಷತಾಯಿ ಶ್ರೀರಂಗನಾಥನಂತೆ ದೃಷ್ಟಿಕವಾಗಿ ಕಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದು. ಆದರೆ ಹುಂ ! ದೃಷ್ಟಿಕತೆ ! ಇವನಲ್ಲ ! ಹೋಟ್ಟಿತುಂಬಾ ಮದಿರೆ ಹೃದಯದ ತುಂಬಾ ಹುತ್ತಿತ ಬುದ್ದಿ.

ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತವಳಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ನಡುಕ ಬುದಿತು, ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಚಿಟ್ಟರೆ ಎಂದು. ಸರಸರ ಹೋಣಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಒಂದು, ಮರೆಯದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಮಲಗಿದಳು.

ಎಂದಿನಂತೆಯೇ ಬೆಳಗಾದರೂ, ರಾತ್ರಿಯ ಫಾಟನೆ ಒಕುಳಾಗಿ ಎಚ್ಚರಹೊಡುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಕಲ್ಯಾಣ ತಾಯಿತಂದೆಯರ ಮುಂದೆ, ಯಾವುದಾದರೂ ಬಣ್ಣ ಕಟ್ಟಿ ಈ ವಿಷಯ ತಂದೇ ತರುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ವಿಚಾರಣೆ, ತೀವ್ರೆ ಇತ್ಯಾದಿ, ಇತ್ಯಾದಿಗೆ ತಯಾರಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಎಲ್ಲವೂ ತಣ್ಣಾಯಿತು. ಕಲ್ಯಾಣ ತನ್ನ ಮಾಮೂಲು ಕಿರುನಿಗೆ ಹೋತ್ತು ‘ಹಲೋ ಒಕುಳಾ’ ಎಂದು ಕಾಫಿ ಪಡೆದು ಪುಡಿದ. ಎಂದಿನಂತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡದೆ ಹೋಣಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ. ಒಕುಳಾಗಿ ನಾಡಿಕೆಯಾಯಿತು. ಏನೋ ಪ್ರಮಾದ ನಡೆದಂತೆ ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಉಚ್ಛೃತನೆಯವರೆಗೂ ಉಂಟಿಸಿ, ತನ್ನನೇ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿಹೊಂಡು ನಿದ್ದೆಕಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಎಲ್ಲಾ ಮರೆತಿದ್ದು.

ಅವನು ಮರೆತಿದ್ದ ಅಂದುಹೊಡದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲವೇನೋ.

ಅಂದೇ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಯಾವರಿಗೆ ತಲೆ ಬಾಚುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆಕ ಕೇಳಿದರು - “ನೀನು ಒಂದು ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನ ಆಯ್ತಲ್ಲ ಒಕುಳಾ?”

“ಇಪ್ಪತ್ತಮಾರು ದಿನ ಆಯ್ತು ಅತ್ತು”

“ನಿಂಗೆ ನಮನೆ ಇಪ್ಪ ಆಯ್ತು?”

“ಅಂದ್ರೆ?”

“ಪರಿಸರ, ಜನ, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನವಾಸ?”

“ಓ ತುಂಬಾ ಇಪ್ಪ ಆಯ್ತು. ನಂಗೇನು ಕಮ್ಮಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ. ನೀವೆಲ್ಲಾ ನೀನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿದೀರ, ಇನ್ನೂ ನಾನೇ ಏನಾರಾ ಮಾಡಿದ್ರೆ...?”

“ಭೇ, ಭೇ, ನೀನೇನು ಮಾಡಿ? ಎಲ್ಲಾ ಇಷ್ಟ ಆಯ್ದು ಅನ್ನ ಬಹುಳಾ” ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧನಿಸಿ, ತಡವರಿಸುತ್ತಾ “ಕಲ್ಯಾಣಾನೂ ನಿಂಬಿಷ್ಟ ಆಯ್ದು” ಎಂದರು.

ಅವಳಿಗೆ ಗಲಿಬಿಲಿಯಾಯಿತು. ಆಕೆಯ ಇಗಿತ ಏನು? ತನ್ನನ್ನೇನಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ಗಂಟಹಾಕುವ ಯೋಚನೆಯೆ? ‘ಇಷ್ಟ ಆಯ್ದು’ ಎಂದರೆ ಆವತ್ತ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದಂತೆ ಎಂದನಿಸಿ, ಸುಮಣೆ ಕುಳಿತಳು.

“ಸುಮಣ್ಣಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿ. ಅಂದರೆ ನಿನಗಿಷ್ಟಿಲ್ಲ ಅಂತ ಆಯ್ದು”

“ಇಲ್ಲ ಅತ್ತೆ - ಮತ್ತೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬಹುದಾ ನಾನು?”

“ಹೇಳು ಅದೇನು?”

“ಅವರು - ನಿಮ್ಮ ಮಗ - ಕುಡಿದು ಬತಾರೆ ದಿನಾ ಅಂತ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾ?”

“ಗೊತ್ತಮ್ಮೆ ಗೊತ್ತು. ಕುಡಿಯೋದೋಂದೇ ಆಗಿದ್ದೆ ಚಿನ್ನಾಗೇ ಇತ್ತು. ಎಲ್ಲೀಯ್ವೇ ಹೋಗಿ ಬತಾನಂತೆ. ಕೆಟ್ಟ ಸ್ವೇಹ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದ್ದಾನಂತೆ. ಘಾಕ್ಕರೀಲ್ಲೇಲ್ಲಾ ಇದೇ ಗುಲ್ಲಾಂತೆ. ಅವನ ತಂದೇಗೆ ಅವನದೇ ಯೋಚನೆ ಆಗಿದೆ. ಕಸ್ತುರಿ ಕುಡಿದು ಹಗರಣ ಮಾಡ್ದ ಅಂತ. ಆವತ್ತ ಓಡಿಸಿದ್ದು, ಆದ್ದೆ ಈವತ್ತ ಇವನು ಮಾಡದೇ ಇರೋದೇ ಇಲ್ಲಮ್ಮೆ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟಿಸಿರುಬಿಟ್ಟರು.

ಬಹುಳ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ತೋರದೆ ಸುಮಣೆ ತಲೆಬಾಚುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ನಿನಗೆ ಕಸ್ತುರಿ ವಿವಯಗೊತ್ತಾ? ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡೋಂದ್ದಿಟ್ಟ ಹುಡುಗ. ಈಗ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೋ? ಹೇಗಿದ್ದಾನೋ? ನಾನು ಸಾಯೋದ್ಭೂತಿಗೆ ಒಂದು ಸಲ ನೋಡ್ತಿನೋ ಇಲ್ಲೇ” ಎಂದು ದುಖಿಸಿದರು.

“ಕಸ್ತುರಿ ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಯ್ದು ಅಷ್ಟೆ” ಎಂದಳು, ತಂಗಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ ವಿವರಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೊಡಲಿಷ್ಟಿಲ್ಲದೆ.

ಆಕೆಯೇ ಮುಂದುವರೆಸಿ ಸ್ವಾಲಫಾಗಿ ತಂಗಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನೇ ಹೇಳಿದರು. “ಏನೇ ಆಗ್ನಿ ಕಲ್ಯಾಣ, ಕಸ್ತುರಿ ತರಾ ಆಗ್ನಿಲ್ಲ ನೋಡು. ಅವನು ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಬೇಜಾರು ಮಾಡೋಬೇಡ ಬಹುಳ. ಅವನು ಒರಟ, ಹೋಟಿಷ್ಟು. ಏನೂ ಮಾಡೋದು ನನ್ನ ಮಗ ನಾನು ಸಹಿಸೋಬೇಕು. ನನಗಾಗಿ

ನೀನೂ ಸಹ ತಾಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಷ್ಟು ಅವನ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ನೀನು ಹೊರಟೋಗ್ರೀನಿ ಅನ್ನಬಾಯು. ಅವನ ತಂದೆ, ಸೀಮಾ, ನಾನು ಎಲ್ಲಾರೂ ನೀನೂ, ನಿನ್ನ ನೇರವೂ ಬೇಕೆಷ್ಟು” ಎಂದರು ದೈಸ್ಯವಾಗಿ.

“ನೀವೇನು ಬೇಜಾರು ಮಾಡ್ಯಾಬೇಡಿ ಅತ್ತೆ. ಎಷ್ಟಾದೂ ಕಲ್ಪಾ ನಿಮ್ಮ ಮಗ. ಏನೇ ಒಂದು ಮಾತು ಬರತ್ತೆ ಹೋಗತ್ತೆ. ನಂಗೇನೂ ಬೇಜಾರಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆರು ತಂಗಳಾದ್ದು ಇದ್ದು ಹೋಗ್ರೀನಿ” - ಎಂದು ಆಶ್ವಸನೆ ಹೊಟ್ಟಳು.

ರಾತ್ರಿ ನಡೆದುದನ್ನು ಕಲ್ಪಾ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ ತನ್ನ ಮಾಗುನೇರಕ್ಕೆ ಮಗನ ಪರ ವಹಿಸುವ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿದ್ದರೂ, ತಾನು ಹೊರಟು ಹೋಗ ಬಾರದೆನ್ನುವ ಸಂದಿಗ್ಧತೆಯಿಂದ, ಆಕೆ ನವಿರು ನವಿರಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಒಕ್ಕಳಾಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು.

ಒಕ್ಕ ಮಾಡಿದ ಅವಮಾನವನ್ನು ಸಹಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಿರಲೀಲ್ಲ ಕಲ್ಪಾ. ಎಲ್ಲಿಂದಲೇ ಒಂದ ಈ ಪರದೇಶಿ ತನ್ನನ್ನೇ ಧಿಕ್ಕರಿಸುವುದೆಂದರೇನು? ಆದರೂ ಅಮೃಗಿಗೆ ಮೋಡಿಹಾಕಿರುವಷಳನ್ನು ಓಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸಮಯಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದು.

ಅದೊಂದು ದಿನ ಟಪಾಲೆನಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಳಳ ಹೆಸರಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಲಕ್ಷೋಟೆ ಒಂದಿತು. ಎಲ್ಲ ಟಪ್ಪಾಲೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆದನ್ನು ನೋಡಿ, ಒಕ್ಕಳಳ ವಿಭಾಸ ಕಂಡು, ಮನಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಪಕ್ಷಶೈಟ್ಟರು ಆಯ್ದರು.

ಅಳು ಮನಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯಿತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕಲ್ಪಾ ಅವನ್ನು ಪಡೆದು, ಅವನಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬರದಂತೆ- “ನಾನಿಗ ಮನಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೀನಿ. ನಾ ತೋಗೊಂಡು ಹೋಗ್ರೀನಿ ಬಿಡು. ನೀನು ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ನೋಡು” ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಒಕ್ಕಳಳ ಲಕ್ಷೋಟೆಯೊಂದಿಗೆ ಮನಗೆ ಒಂದ.

ಸೀಮಾಳಿಗೆ ಅವಳ ಗೆಳತಿಯರಿಂದ ಒಂದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು, ತಾಯಿಗೆ ಅವರ ಸೋದರಮಾವನಿಂದ ಒಂದ ಕಾಗದವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಸಿಗುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಒಕ್ಕಳಾಗೆ ಒಂದ ದಷ್ಟ ಲಕ್ಷೋಟೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಸಡೆದ.

ಬಿಂಬಿ ಸೋಡಿದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದುದು ಅವಳ ಸಟ್ಟಿಂಫಿಕೇಟ್ಟುಗಳು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ತಂದೆಯ ಬಿಕ್ಕ ಕಾಗದ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ನಿರಾಸೆಯಾಯಿತು. ಯಾವುದೋ ಪ್ರಕರಣವಿರಬಹುದು. ಅದನ್ನೇ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿ ಒಮ್ಮಳಳನ್ನು ಮಣ್ಣ ಮುಕ್ಕಿಸಬೇಕೆಂದುಹೊಂಡಿದ್ದ.

ನಿರಾಸೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಿಂಚು ಕಂಡಿತು. ಅವಳು ಬರಿಯ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಎಂದು ಸುಳ್ಳಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ. ಅದರೆ ಅವಳು ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ. ಫಂಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಎಂದು ಅವಳ ಸಟ್ಟಿಂಫಿಕೇಟ್ಟುಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತಿತ್ತೇ. ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಿ ಬಂದವಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದೇ ಸಾಕು ಅವಳನ್ನು ಅವಶಾಸಿಸಿ ಉಬ್ಬಾಟಿಸಲು ಎಂದು ಸಲಹೆ ನೀಡಿತು ಅವನ ಅಂತರಂಗ.

ಸಂಜೀ ತಂದೆ ಬರುವ ಸಮಯಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಕಾದು ತೆಗೆದ ಹಗರಣ. ಆಯ್ದರು ಸೋಜಿಗ ಪಟ್ಟರು. ಲಜ್ಜಿತರೂ ಆದರು. ಕೆಮಿಸ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ. ಫಂಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸುಮಾಡಿರುವ ಈ ಜಾಣಾಮತಿ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮನೆಯ ಸೌಕರಿಗೆ ಹಾಕಿಹೊಂಡಿದ್ದೇವಲ್ಲಾ ಎಂದು ಮುಜುಗರಪಟ್ಟರು.

“ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ ಅಷ್ಟ ಇವಳು. ಎನ್ನೋ ಸಾಧಿಸೋ ಉದ್ದೇಶ ಇಟ್ಟಿಹೊಂದು ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದಾಳೆ. ಮೋಸ ಮಾಡುವವಳನ್ನು ಪ್ರೈತ್ನಿಕಸೋದು ಸುತರಾಂ ಒಳ್ಳೇದಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡಿ ಅಷ್ಟು. ಈಮತ್ತು ಇದು ಸ್ಥಾ ವಿಷಯ ಇರಬಹ್ನು. ನಾಳೆ ಇನ್ನು ಏನ್ನಾಡ್ತಾಳೋ” - ಕಲ್ಯಾಣ ನುಡಿದ.

ಆಯ್ದರು ಒಮ್ಮಳಳನ್ನು ಕರೆದರು. ಮತ್ತು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

“ಒಮ್ಮಳಾ ನೀನು ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ. ಫಂಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಹೌದು?”

“ಹೌದು” - ದಿಟ್ಟಾಗಿಯೇ ಹೌದೆಂದಳು.

“ಹಾಗಾರ್ಥೆ ನೀನು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಅಂತ ಸುಳ್ಳ ಯಾಕೆ ಹೇಳ್ತೇ ಹೇಳು” - ವಿಬಾರಣಾಧಿಕಾರಿಯ ಗತಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದರು.

“ನಾನು ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆದಿನ ನೀವು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಆಗಿದ್ದು ಅಂದಿರಿ. ನಾನು ‘ಹುಂ’ ಅಂದೆ ಅಷ್ಟು” ಎಂದು ನಕ್ಕಳು.

“ಒಹಳ ಕ್ಕೆವರ್ಗ ಇದ್ದಿ. ಭೇಷ್ಣ - ಎಂ. ಎಸ್ಸಿನೂ ಮಾಡಿದ್ದಿನಿ ಅಂತ ನೀನು ಹೇಳಬೇಕಿತ್ತು. ಹೇಳದೆ ದೊಡ್ಡ ಆಪರಾಧ ಮಾಡಿದ್ದೀ ನೀನು. ನೀನು ಶಿಕ್ಷಣಾಳು” ಎಂದರು ಮುಖಿ ಗಡಸುಮಾಡಿ.

ಕಲ್ಯಾಣ ಒಳಗೊಳಗೇ ಶಿಶಿ ಪಟ್ಟಿ. ತನ್ನ ಸಂಚು ಸಾಗುತ್ತಿರೆ ಎಂದು. ಬಹುಳ ಅಧಿರಳಾದಳು. ಕುಡಿದನೆಂದು ತೀಳಿದು ಮಗನನ್ನು ಮನೆಯಿಂದಲೇ ಹೊರಗಟ್ಟಿದ ನಿಷ್ಠರು ಈತ. ಇದೂ ದೊಡ್ಡ ಸುಳ್ಳ. ತಾನೊಬ್ಬಿ ಸುಳ್ಳ ಎಂದು ತನ್ನನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೇನೋ ಎಂದು ಕಾತುರಳಾದಳು.

ಹಿಂದೆಯೇ ಅವಳ ದ್ವೇಯು ಹೇಳಿತು - “ಯಾಕಿಷ್ಟು ಕಾತುರೆ? ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಬಿಡುವುದು ತನಗೇನೂ ಮನೆಯಿಲ್ಲವೇ? ಅಥವಾ ಈ ಆನಂದವನ ಶಾಶ್ವತವೇ? ದ್ವೇಯುವಾಗಿರು”

“ಶಿಕ್ಷೆ ಏನು ಗೊತ್ತೇ?” - ಅಭ್ಯರಿಸಿದರು ಆಯುರು.

ಒಳಗಿನಿಂದ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ - “ನಿಮ್ಮ ಸಿಟ್ಟುಗಳು ಅತಿಯಾಯ್ತು. ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಕಳಿದುಕೊಂಡುದಾಯ್ತು. ನೀವೀಗ ಇವರನ್ನು ಕಳಿಸಿಬಿಡೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಅವರು ಬಂದ್ಯೇಲೆ ಮನೇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಹಾಯಂತಿದೆ”- ಎಂದು ಮಲಗಿದ್ದಲ್ಲಿಂದಲೇ ಕಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. “ಮಹಾ ಒದಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಒಂದು ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಏನಾಯ್ದೀಗ” ಎಂದು ಗೊಣಿದರು ಕಾಡ.

ಹೆಂಡತೆಯ ಮಾತು, ಗೊಣಗುಗಳನ್ನು ಕೀವಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಆಯುರು- “ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯ ‘ಕಾಗದ ಇದೆ ಇದರ ಜೀತೆಲ್ಲಿ’ ಎಂದು ಲಕೋಟೆಯನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಎಟುಕಿಸುತ್ತಾ-” ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ನೌಕರಿ ಹಿಡಿ ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ. ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಿದ್ದರ್ಥಕ್ಕೆ ನಾನು ಶಿಕ್ಷೆ ಹೊಡ್ಡಿದ್ದೀನಿ ಕೇಳಿಸೇವ್ಯೇ” ಎಂದು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದರು.

ಗಾಬರಿಯಾದಳು ಬಹುಳ. ಹೃದಯ ವೇಗವಾಗಿ ಬಡಿದುಕೊಂಡಿತು. “ನಾಳಿಯಿಂದ ಬಿಜಲಿ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಾನ ಕೆಮಿಸ್ಟಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಕೆಮಿಷ್ಟ್ ಆಗಿ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. ಆ ಜಾಗ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಿಂದ ಖಾಲಿ ಇದೆ. ನೀನು ತಂಬಬೇಕು. ನಾಲ್ಕೇನೇ ಡ್ಯೂಟಿಗೆ ಹಾಡರಾಗಬೇಕು. ಹುಂ” ಎಂದು ಗಡೆಸಿ, ಅವಳಿಡೆಗೆ ನೋಡಿ ನಷ್ಟರು.

ಬಹುಳ ಮುಖ ಅಗಲವಾಯಿತು. ಕಲ್ಯಾಣ ಕುಂದಿ ಹೋದ.

“ಬಹಳ ಉಪಕಾರವಾಯ್ತು ಮಾವ. ನಿಜವಾಗೂ ಆ ಕೆಲಸ ನನಗೇ ಹೊಡಿರಾ ಮಾವಾ?”

“ಅನುಮಾನ ಯಾಕಮ್ಮೆ ಆದ್ದೇ....”

“ನಾನೂ ಆದ್ದೇ ಆಂತೀನಿ. ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡುದಿನ, ಅತ್ಯೇ ತಾವೇ ಎಲ್ಲಾ ಮನೋಲ್ಲಿ ಮಾಡೊಳ್ಳೋ ಹಾಗೆ ಆಗೋವಗೂಡ ನನಗೆ ಉದ್ದೋಷಬೇಡ”

“ಎನು ನೋಬೆಲ್ ಚೈಲ್ಡ್ ನೀನು! ಆಯ್ದು ಹಾಗೇ ಆಗ್ನಿ. ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳು ಖಾಲಿ ಇರ್ಮಾ ಜಾಗ, ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳು ಇದ್ದೇ ಹೆಚ್ಚಿನೂ ನಷ್ಟ ಆಗೋಲ್ಲು ಆದ್ದೇ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಬೇಗ ಕೆಲಸ ಹಿಡಿ ಅಂದಿದ್ದಾರಲ್ಲಮ್ಮೆ”. ತಾವು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದುದನ್ನೇ ಆವಳು ನುಡಿದುದು ಆವರಿಗೆ ಆಪ್ಯಾಯಮಾನವಾಗಿತ್ತು.

“ಹೌದು ನಮ್ಮ ಮನೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗಿದೆ ಮಾವ”

“ಡೋಂಟ್ ವರಿ, ಎಲ್ಲ ಸರಿಹೋಗುತ್ತೇ” ಎಂದು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಎದ್ದರು. ಸೌಂದರ್ಯಂಮ್ಮೆ ನಿಡಿದಾಗಿ ನೀಳ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು. ಕಲ್ಲಾಣ ಹಲ್ಲು ಕಡಿದ.

ಸೌಂದರ್ಯಂಮ್ಮೆ ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓಡಾಡಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ತಮ್ಮ ಸೆಂಟ್ರೋಭ್ಯರ ಮನೆ ಸೀಮಂತದ ಛಿತ್ರಾಕ್ಷೇ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಆಯ್ದರಾ ಬೇಡವೆನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಆರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಮನೆಗೇ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸೌಂದರಿ ಹೊರಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಹೋಗಿ ಬರಲಿ ಎಂದು ಆಶಿಸಿದರು.

ಆಕೆಯನ್ನು ಕಲ್ಲಾಣರಾಮ ಕರೆದೊಯ್ಯುವುದೆಂದು ತೀವ್ರಾನವಾಯಿತು. ತಂಗಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಅತ್ಯೇಯವರ ಆರೋಗ್ಯ ಸರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ಕಳಿದ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಿಂದ ಆನಂದವನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಬಹುಳ ನಿವಂಹಿಸಬೇಕಿತ್ತು.

ಇಂದು ಸೌಂದರ್ಯಂಮ್ಮೆ ಕಲ್ಲಾಣ ಛಿತ್ರಾಕ್ಷೇ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಬರುವುದು ಸಂಚೇಯೇ ಆಯ್ದರು ಎಂದಿನಂತೆ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಹೋದರು. ಸೀಮಾ ತಾಯಿಯೋಂದಿಗೆ ಹೋಗಲು ಇಷ್ಟಪಡದೆ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋದಳು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುಳಿ. ತಂದೆಗಾಗಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದ್ದ ಸೈಟರನ್ನು ಉರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಮಾಡಲಾಗದೆ, ಇಲ್ಲಿ ತಂದು, ಇಲ್ಲಿಯೂ ವೇಳೆ ಸಿಗದೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಡಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದ ಆದನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದು ಹಣೆಯುತ್ತಾ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅವಳ ಮನಮೆಲ್ಲಾ ತಂದೆ, ತಾಯಿ ತವಿಯರನ್ನು ನೇನೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಸೌಂದರ್ಯಮೂ ಈಗ ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ತಂಗಮ್ಮೆ ಹಿಂತಿರುಗಿಬಂದ ಕೂಡಲೇ ತಾನು ಘಾಕ್ಕರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಬಿಡಬೇಕು. ಆಯುರೇ ತನಗಾಗಿ ಕೆಲಸ ಕಾದಿರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದಮೇಲೆ ತಡವೇರೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅರವಿಂದಳನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಓದುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂಜಲಿಗೆ ಓದಲು ಆಷಕ್ತಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ, ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಅಮ್ಮೆ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಕಾಲಮೇಲೆ ತಾವು ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಆಗಬೇಕು. ಮದುವೆಗಳ ಸಂಗತಿ ತದನಂತರ.

ಅವಳು ಹೀಗೆ ಉಂಟಾ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಯಾರೇ ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಬಂದು ಉಂಟದ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊದಂತಾಯಿತು. ಚೋಜ, ಹೊನ್ನಿಯರು ಮನೆಯ ಕೆಲಸಗಳಾಗಿ ಓದಾಡುತ್ತಿಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕುವುದು ಅಪರೂಪ. ಚೋಜನೇ ಇರಬಹುದೆಂದು ಬಂದರೆಕ್ಕಣಾ ಸುಮಾರಾದಳು.

ಎನ್ನೋ ಧಬ್ಬೆಂದು ಸದ್ವಾದಂತಾಗಿ ಧಡಾರನೆ ಎದ್ದು ಉಂಟದ ಮನೆಯಕಡೆ ಬಂದಳು.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ರೆಫ್ಲಿಜರೇಟರಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು, ನೀರಿನ ಬಾಟಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಬಾಟಲನ್ನೇ ಎತ್ತಿ ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನ್ನೇ ಕಂಡಳು.

ಅವಳ ಎದೆ ಧವಧವ ಬಡಿದುಕೊಂಡಿತು. ಕೈಲಿಧ್ವನಿ ಸೈಟರ್ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು.

ಆದರೂ ಸಂಭಾಳಿಸಿಕೊಂಡು - “ಯಾರು ನಿವ್ವ? ನಿವ್ವ ಯಾರು?” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

ಆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದ್ದ ಅವಸು ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, ಬಾಟಲನ್ನು ರೆಫ್ಲಿಜರೇಟರಿನೊಳಗೆ ಇಟ್ಟು ಕೈಯ್ಯಿಂದಲೇ ಬಾಯಿ ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ - “ಅದೇ ನಾನು ಕೇಳಬೇಕು. ನೀನು ಯಾರು? ಸೀಮಾಗೆ ಫೈಂಡಾ? ಕಲ್ಲಾಣಿನ ಹಂಡಿನ್ನಾ?” - ಎಂದು ಮರು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದ.

“ನಾನು ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮನವರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದಿರುವ ಬಹುಳ” ಎಂದು ತುಟಿಗಳು ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವಳ ಮನ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಚಹರೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿಯೇ ನೋಡಿದಂತಿದೆ. ತಿಳಿದ

ವ್ಯಕ್ತಿ ಅನ್ವಯತ್ವದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಹೌದು ಈಗ ನೇನಪಾಯಿತು. ಅವರೇ, ಖಿಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅವರೇ, ಅವಳ ಹೃದಯ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಕುಣೀಯಿತು.

“ನೀವು ನೀವು ಯಾರಾಂತ ನನಗೆ ತಿಳಿತು. ನೀವು ಕಸ್ತೂರಿ” ಎಂದಳು.

“ವಾರೆವ್ವಾ. ಅದು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದೆ ಹುಡುಗೀ?”

“ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೋಟೋ ಮೋಡಿದ್ದಿನಿ.”

“ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ಮತ್ತೆನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ? ಎಷ್ಟು ದಿನದಿಂದ ನೀನಿಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿ?”

“ಅಷ್ಟು ಮತ್ತು ಗೊತ್ತಾ? ಕುಡಿದು ತಂದಾನ ಹಾಡಿ, ಯಾರಷೇ ಗಾಯಮಾಡಿ ಹಾಸ್ಯೇನಿಂದ ಒದ್ದೋಡಿಸೇಷಾಂದು, ಕಾಲೇಜಿಂದ ಡಿಸ್ಟೋಮಿಸ್ ಆಗಿ, ಅಷ್ಟು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರ ಹಾಕಿದ ಸಮಾಚಾರ ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ?”
ಎಂದು ಒಂದೇ ಸಮು ಬಡುಬಡಿಸಿ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತೆ.

ಅವನನ್ನು ಕಂಡೇ ಚಂಚಲಭಾಗಿದ್ದ ಬಕುಳ, ಅವನು ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನಿಂತಾಗ ನುರಿಯಾಗಿ ಕಂಪಿಸತ್ತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡಲ್ಪಿ.

“ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಮೋಡಿ ನಿನಗೆ ಅಸಹ್ಯ ಅನ್ವಿಸಿರಬಹುದಲ್ಲೂ”-
ಹೇಳಿದ.

“ಭೇ, ಭೇ, ನನಗೇಕೆ ಹಾಗೆ ಅನ್ವಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಬೆಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಎಂದೋ ನಡೆದ ಫಾಟನೆ ಅಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಈಗ ನೀವು ಹೇಗಿದ್ದಿರಿ ಅನ್ಮೋದು ಮುಖ್ಯ ಬದುಕಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ?”

“ಬದುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ಮಹಾ ಹೇಳಿದಿರುತ್ತಾನೆ. ಬಹಳ ವೈಸ್‌ಗಳ್ರೆ ಇಬೇಕು ನೀನು. ಈಗ ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿನಿ. ನನ್ನ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ತಿರುಚನಾಪಣಿಲ್ಲಿ ಒಂದು ಖಾಸಗಿ ಕಂಪನೀಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇದೇ. ಅದರ ಮೂಲಕ ಎಂ.ಬಿ.ಎ. ಮಾಡೇಷಾಂದೆ. ಈಗ ಆ ಕಂಪನೀಲ್ಲಿ ಜನರಲ್ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಆಗಿದ್ದಿನಿ. ನಾನು ವೈಭವದಲ್ಲಿ ಬದುಕೋದಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿದವನವ್ಯೂ ಇವರು ನನ್ನನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಿಂದ ಓಡಿಸಿದ್ದೂ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ನನ್ನ ಕೈಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಸೋ. ಹಾಗಿದ್ದೆ ಈಗ ನಾನು ಹೇಗಿದ್ದಿನಿ ಅನ್ಮೋದು ಮುಖ್ಯ ಅಲ್ಲ? ಅರೆ, ನಾನೆಂಥ ಪೂಲ್. ನೀನು ಯಾರೋ ಏನೋ. ನಿನ್ನೆಂದುಗೇ ಎಲ್ಲಾ ಒದತಾಂ ಇದಿನಿ. ಅಮ್ಮೆ ಮೋಡೇಷಾಂಕೆ ಬಂದಿದ್ದಿನಿ ತ್ತಾಂದ್ಯಾನ್ ಏನಾಗಿದೆ ಅಮ್ಮಿಗೆ? ಈಗ ಹೇಗಿದ್ದಾರೆ? ಎಲ್ಲಿ?”

“ಎನ್ನೊ ಆಗಿಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ. ಬಿ.ಪಿ. ಇಡೆ. ಶುಗರ್ ಕಂಪ್ಯೆಂಟ್‌ನ ಇಡೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು. ಈಗ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈವರ್ತು ಹೊರಗಡೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರದೋ ಮನೇಲ್ಲಿ ಸೀಮಂತಾನಂತೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.”

“ಸೆಡ್ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾಳಲ್ಲ. ಅಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲಾಂತ ಗೊತ್ತಾಯ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಬಂದೆ. ತಂಗಾನ್ನ ಮಾತಾಡಿ ಹೊರಟೋಗೋಣಾಂತ ಬಂದೆ. ತಂಗ ಎಲ್ಲಿ? ನೀ ಬಂದೆ ಅಂತ ತಂಗಾಗೆ ಹೊಕ್ಕಾ? ಏನು?”

“ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಅತ್ತೆಗೆ ಮೈ ಸರಿಯಿಲ್ಲಾಂತ ನಾಲ್ಕು ದಿನದಿಂದ ಬಂದಿಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಬತಾಡೆ.”

“ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾಳು ತಂಗ? ಸೀಮ್ಮಾ, ಅಣ್ಣಿ ಎಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ”

“ತಂಗಮ್ಮೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸೀಮ್ಮಾ ಬಿ.ಎಸ್.ಎಸ್. ಮುಗಿಸಿ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಉದದ್ವೋಗ ಮಾಡ್ತಾಳೆ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಹುಷಾರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಬರಿ ನೀರು ಕುಡಿದರ್ಥಲ್ಲ, ಉಂಟ ಮಾಡ್ತೇರಾ? ಎಲ್ಲಾ ರೆಡಿ ಇದೆ”

“ಬೇಡ ಬೇಡ. ನಾನೀಗೈ ಹೋಗ್ಗೇಕು”

“ಹಾಗಂಡೆ ಹೇಗೆ. ಅಮ್ಮಾ ಎಲ್ಲಾನ್ನು ನೋಡೋಲ್ಲು?”

“ಇಲ್ಲಿ ಈಗ ಯಾರನ್ನು ನೋಡೋಲ್ಲು, ಇನ್ನು ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳು ಈ ಉಂಟಳ್ಳೇ ಇತ್ತೇನಿ. ಆಫೀಸು ಕೆಲ್ಲಾದಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದೇನಿ. ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ಕಣಿಸೊಳ್ಳುತ್ತೇನಿ”

“ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಕೂತೆಷ್ಟ್ಯಾ” ಎಂದು ಬೇಗ ಹೋಗಿ, ಮುರುಕು ಜೋಡುಬಳಿಗಳನ್ನು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ತಂದು-“ಇದನ್ನು ತಿಂತಾ ಇರಿ, ಕಾಫಿ ಮಾಡಿ ತಂದ್ದಿದ್ದೇನಿ” ಎಂದು ಒಳಗಡೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಕ್ರಮಾಗ್ರಹಿ ಹಾಲಿನ ಸೋಫಾಗೆ ನಡೆದು ಕುಳಿತು, ತಿನ್ನಲೂರಂಭಿಸಿ ಸುತ್ತಲೂ ಕಣ್ಣಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದು. ಎಷ್ಟು ವರುಷಗಳ ನಂತರ ತಾನಿಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ತಿನ್ನತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಸಂಭ್ರಮ ಪಟ್ಟಿಕೊಂಡು.

ಒಮ್ಮಾಗೆ ಕ್ರೀತಾಲ್ಲಿ ಓಡಿದು. ಅವಳ ಹೃದಯ ತುಂಬಿಕೊಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರೇಟೋ ನೋಡಿಯೇ ಕುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದವಳು, ವ್ಯಕ್ತಿ ಎದುರಿಗೆ ಒಂದು ತನಗೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂದಾಗ ಅವಳ ರೋಮ ರೋಮವೂ ಪ್ರಳಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ನಡುಗುವ ಕ್ರೀತಿಂದ ಕಾಫಿ ನೀಡಿದಳು.

ಅವಳ ಕಣ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಕಣ್ಣ ಹೊಡಿಸುತ್ತು ಕಾಫಿ ಷಟೆದು ಕೆಸ್ತೂರಿ - “ಈ ಮುರುಹು, ಹೋಡುಬಳಿ ತಂಗ ಮಾಡಿದ್ದು ಹೇಡಾ? ಅವಳ ಅಡಿಗೇಗೇ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ ಇದೆ” ಎಂದ.

“ಈ ಕಾಫಿ ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ ಇರತ್ತೇ ಹುಡಿದು ನೋಡಿ” ಮೆಲು ನಗುತ್ತ ಕಾಫಿ ಒಂದು ಬಾರಿ ಹೀರಿ “ಹೋಡು ಹೋಡು. ಎಷ್ಟು ಚಮಚ ಸಕ್ಕರೆ ಹಾಕಿದೆ? ಕೇವಲ ಆರು ಚಮಚಿ? ಅದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಸ್ನೇಹಲ್ಪಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಶಿಷಿಯಾಗಿಯೇ ಹುಡಿದ.

“ಈ ಎರಡೆರಡು ಸಲ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟೇಂತ ಕಾಣತ್ತೆ ಎಲ್ಲೋ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ” ಎಂದು ನಾಚಿದಳು.

“ಎಲ್ಲೋ ಜ್ಞಾನ ಯಾಕೆ? ನಾನಿಲ್ಲಿರೋವಾಗ ನನ್ನ ಜ್ಞಾನಕದಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕಿತ್ತಪ್ಪ” ಎಂದು ಬೀಘ್ರೋಮಾಡಿದ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾದ್ದು. ಅದಕ್ಕೇ ಹಾಗಾಯ್ತು ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿಯಾಳು.

“ಅದೂ ಒಳ್ಳಿಯದಕ್ಕೆ ಆಯ್ತು ಬಿಡಿ. ಆರು ಚಮಚಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾಫಿ ಹುಡುಗಿ ಅಂತ ನನ್ನನ್ನ ಜ್ಞಾನಕದಲ್ಲಿಟ್ಟೊಂದಿತ್ತೀರಿ”

“ನಿನ್ನನ್ನ ಜ್ಞಾನ್ಯ ಇಟ್ಟೋಬೇಕಾ ಹುಡುಗಿ?” ಎಂದು ಎದ್ದು ನಿಂತ.

“ನಾನು ಬರಿ ಹುಡುಗಿ ಅಲ್ಲ”

“ಮತ್ತೆ? ಆರು ಚಮಚಿ-”

“ಥೂ ಹೋಗಿಬ್ಬ. ನಾನು ಬಹುಳ” ಎಂದು ಸೇರಿದು.

ಅವನು ಮೆಲುನಕ್ಕೆ - “ಬಹುಳ. ನಿನ್ನ ನೋಡಿದ್ದೆ ಬಹಳ ಚೊಟಿಯಾಗಿ ಕಾಣತ್ತೆ. ಒಳ್ಳಿವಳ ಹಾಗೂ ಕಾಣಿಸ್ತಿ. ನಿನ್ನನ್ನ ನಂಬಬಹ್ಯ ಅನ್ನಿಸ್ತೂ ಇದೆ. ನಂಗೊಂದು ಮಾತು ಹೊಡಿಯೂ?” - ಕೈ ಮುಂದೆ ಬಾಬಿದ.

ಅವಳು ಪುಳಕದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಳು “ಏನು ಹೇಳಿ?” ಎಂದು ಕೈಚಾಚಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದ ಅವನನ್ನ ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದೆ ಅಂತ ಯಾರ ಮುಂದೇನೂ ಬಾಯಿ ಬಿಡಬಾದು. ಎಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ನಿನಗೆ ಅಪತ್ತೇನೂ ಬರೋಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ತೊಂದ್ರಿ ಏನಾದೂ ಆದ್ದೆ ನನಗೆ ಹೋಟಿಲ್ ತಾಮಧೇನಾಗೆ ಪ್ರೇನ್ ಮಾಡು. ಹೋಟೆ ನಂಬರ್ ಹನ್ನೆರಡು” - ಅವನು ಕೈಚಾಚಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದ.

ಅವನಿಗಾಗಿ ಪನ್ನಾ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧ ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು ಅವಳ ಅಂತರಂಗ. ಮೇಲ್ಮೆ ತನ್ನ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಅವನ ಚಾಚಿದ ಅಂಗೇ ಮೇಲೆಟ್ಟಿಬು.

ಅವನು ತನ್ನ ಆಗಲ ಹಸ್ತದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಹಿಡಿದು “ಧ್ವಂಕ್ಯಾ ಮೈ ದಿಯರ್ ಬಹು” ಎಂದನು.

ಬಹು ಒಂದು ಫೋಗೆ ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪಿದಳು. ಅವಳ ಮೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಸಂಚಾರವಾದಂತಾಯಿತು. ಮಂಡಿಗಳು ಕುಸಿಯುತ್ತಿದ್ದ್ಯವು.

ಅವಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಕಸ್ತಾರಿ, ತನಗೆ ಪರವಶಾಗಿಬಿಟ್ಟಿಬು ಹುಡುಗಿ ಎಂದು ಮೇಲುನಕ್ಕೆ.

ಅವಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವಂತೆ, ಚೀತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಲೋಸುಗ ಮಾತು ಬದಲಿಸಿ - “ಬೈ ದಿ ಬೈ ಕಲ್ಲಾಣ ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ?” ಎಂದನು.

ಅವಳು ಉತ್ತರಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

“ಯಾಕೆ? ಏನಾಯ್ತು ಬಹು?” ಎಂದು ಅವಳ ಭೂಜ ಹಿಡಿದು ಬಳಸಿ ಸೋಫಾದಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಿಸಿದ.

‘ನನ್ನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಬೇಡಿ. ಮುಟ್ಟಿ ಮುಚ್ಚಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಡಿ’ ಎಂದು ಕೀರುಚಬೇಕ್ಕಿನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಮಾತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.

“ಕಲ್ಲಾಣ ಈಗ್ಗೂ ಕುಡಿತಾನು ಬಹು?”

ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಚೀತರಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು ಬಹು - “ಹುಂ, ಅಂದರೆ, ಅವರು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ...”

“ಅದು ಹೇಗೆ ಹತ್ತಿತೋ ಏನೋ. ಕಾಲೇಜು ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ಅವನಿಗೆ ಚೆಟ್ಟ ಆದು. ಬಿದ್ದಲಾಗ್ಗಾನೆ. ಸಭ್ಯನಾಗ್ಗಾನೆ. ಅಮ್ಮ ಅಣ್ಣನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ ಅಂದ್ಯೂಂಡೆ. ಆದರೆ ನಾಯಿ ಬಾಲ ಡೊಂಕೇ” - ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಗರೆದ.

“ಅವರು ಬಿ.ಇ. ಮುಗಿಸಲೇ ಇಲ್ಲಂತೆ. ಮಧ್ಯದಲ್ಲೇ ಬಿಡಿಸಿ ಘಾಕ್ಕರೀಲ್ಲೇ ಕೆಲಸ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಅಂತ ಸೇಸಿದಾರೆ”

“ಓಹ್ ನಾನಂದೋಂಡ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಿದೆ ಇಲ್ಲಿ. ನಾನಿನ್ನ ಬಲಾಡ ಬಹು? ನೆನಪಿರಲೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯೋದು ಬೇಡ” ಎಂದು ನಡೆದವನು, ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಂತು - “ನಾನು ಎಲ್ಲಾದೂ ಹೊರಗಡೆಗೆ ಕರೆದ್ದೇ ಬತ್ತಿಯೂ ಬಹು?” ಎಂದ ಮೇಲ್ಮೆ ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತಾ.

“ಮನೇಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲ ಆದ್ದೆ ಬಹಿನಿ. ನೀವು ಈ ಲಾರ್ಲೋ ಇದ್ದೆ ಕಣಸಿಬಿಡ್ಡಿರಿ. ಕಲ್ಯಾಣ ಉಂಟಾಗಿ ಸುತ್ತೋದು ಜಾಸ್ತಿ”.

“ಆ ಭಯ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಮೊದಲಿಗಿಂತ ದಪ್ಪ ಆಗಿದ್ದಿನಿ. ಮುಂಚೆ ಏಸೆ ಇಲ್ಲಿ. ನನ್ನನ್ನು ಸೋಡಿದ್ದೂ ಯಾರೋ ಕಸ್ತೂರಿ ತರಾ ಇದಾನೆ ಅಂದ್ವೈಬಹುದೇ ಹೊರತು ನಾನು ಅಂದ್ವೈಬೈಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹಂಸರು ಈವಾಗ ಕೆ. ರಾ. ಆಷ್ಟೆ. ಬಲಾ? ಯು ಆರ್ ಎ ಸ್ಟೈಲ್ ಗಲ್ರೆ” ಎಂದು ಅವಳ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಮೃದುವಾಗಿ ತಟ್ಟಿ ಬಿರಬಿರನೆ ನಡೆದು ಬಿಟ್ಟು.

ಬಹುಳ ಓಡಿ ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿ ತಾರಸಿಯ ಮೇಲಿಂದ ಅವನು ಕ್ಷಾರ್ಯೇಯಾಗುವವರೆಗೂ ಸೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಂದೂ ಹಿಗೆಯೇ ಹೋಗಿರಬೇಕು. ಅವನು ಯಾರಿಗೂ ಬೇಡದವಾಗಿ. ಆದರೆ ಇಂದು! ಅವನು ತನಗೆ ಬೇಕು. ಒಮ್ಮಣಿಗೂ ಎಲ್ಲಾರೂ ಬೇಕು.

ತನ್ನ ಹೃದಯಕದ್ದು ಓಡಿದ್ದಾನೆ ಈ ಕಸ್ತೂರಿ. ಕಸ್ತೂರಿ, ಕಸ್ತೂರಿ ಎಂದು ಜಪಿಸುತ್ತಲೇ ಇಳಿದು ಬಂದು ಮತ್ತೆ ಸ್ವೇಚ್ಛರನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಕಸ್ತೂರಿ ಎಂದು ನೆನೆಯಬಾರದು. ಬಾಯಿ ತಪ್ಪಿ ಹೊರಗೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಅವರೀಗ ರಾ. ಆಷ್ಟೆ. ರಾಂ ರಾಂ ಎಂದು ಉಚ್ಚರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ನಕ್ಷಳು.

ಬಾಹ್ಯಜಗತ್ತಿನ ಪರಿವೇಯೇ ಇಲ್ಲದೆ, ಹೊಸದಾಗಿ ಉದ್ದವಾದ ಪ್ರೇಮದ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಈಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು ಬಹುಳ. ‘ನಿನು ಚೂಟಿ’ ‘ನಿನು ಒಳ್ಳೆಷ್ಟು’ ‘ನಿನ್ನನ್ನು ನಂಬಿಬಹು’ ‘ಸ್ಟೈಲ್ ಗಲ್ರೆ’ ಎಂದು ತನಗೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಗಲ್ಲಕ್ಕೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡಳು. ಅವನು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಕೈಯನ್ನು ತುಟಿಯ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಪ್ರೇಮವೆಂದರೆ ಇದೇನೇ? ಎಂದು ಸುಖಿಸಿದಳು. ತನಗೆ ಎಂದೂ ಹಿಗೆ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಭಾವನೆಯ ಆಳ. ಅಂತಗಳೇ ತಿಳಿಯವೊಲ್ಲದು.

ಅವಳ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವಳು ವಿಹರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು. ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸಂಕೃಷ್ಟಿಯಿದ್ದಿತಾದರೂ ಆಯಾಸ ಗೊಂಡಂತೆದ್ದರು.

“ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಾಯ್ತು ಅತ್ತೆ. ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದಪ್ಪೇಲ್ಲಾ ಬಂದಿದ್ದು?” ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡಳು.

“ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತುಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನು ವಿಹಾರಿಸೋಷ್ಟೇ. ತುಂಡು ಸಂತೋಷ ಆಯ್ದು ನನಗೆ. ಆದ್ದೇ ಇಷ್ಟು ಮಾತಾಡಿ ಎಷ್ಟುದಿನ ಆಗಿತ್ತೋ ನೋಡು. ಒಹಳ ಆಯಾಸ ಆಗ್ನಿದ” ಎಂದು ಅಲ್ಲೋ ಕುಳಿತರು.

“ಈ ಹೊಸು ಸಿರೆ, ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ಸೆಕೆ ಬೇರೆ ಮಾಡುತ್ತೇ ಅಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ದೃಷ್ಟಿ ಆಗೋ ಹಾಗೆ ಇದೀರಿ ಅತ್ತೇ ಖಂಡಿತ ಆಯಾಸ ಆಗಿರತ್ತೇ. ಬನ್ನಿ ಬಟ್ಟಿ ಒದಲಾಯಿಸಿ ವಿಶ್ವಾಂತಿ ತೋಗೋಳ್ಳಿವಿರಂತೆ” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದಳು.

ಒಳುತ್ತಳಿದ್ದ ಆಕೆಯ ದೃಷ್ಟಿ ಟೋಪಾಯಿಯು ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು.

“ಯಾರು ಬಂದಿದ್ದು ಒಹಳ ಮನೋಗೆ” - ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿದರು.

“ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿಷ್ಟು” ತಡವರಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಮತ್ತೆ ತಿಂಡಿ ಪ್ಲೇಟು, ಕಾಫಿ ಲೋಟು?”

“ಈ ಅದೂ? ಒಬ್ಬಳಿಗೇ ಕೂತು ಬೇಜಾರಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಮುರುಕು ತಂದಿಟ್ಟೊಂದು ತಿಂತೂ ಇದ್ದೆ. ನೀರಿನ ಲೋಟ ಎಂದು ತಟ್ಟಿಲೋಟ ತೆಗೆದು ಒಳಗಿಡಲು ಹೊರಟಳು ತನ್ನನ್ನೇ ಶಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅಜಾಗರೂಕತೆಗಾಗಿ “ನೀನ್ನಾವಾಗ್ನಾ ಹಾಗೆ ತನ್ನಮವಳೇ ಅಲ್ಲ” - ನಾನು ನಂಬೋಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂತೆ ನುಡಿದರು ಆಕೆ.

“ಹೌದು ಅತ್ತೇ ಆದ್ದೇ ಯಾವತ್ತೂ ಹೀಗೆ ನಾನು ಬಂಟಿಯಾಗಿ ಇರಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿರ್ಲು. ಬೋಜಾನೂ ಹುಲ್ಲು ತರೋಕ್ಕೆ ಅಂತ ಹೊರಟುಹೋದ. ಹೊನ್ನಿ ಒತ್ತು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಹಾಕ್ಕಿನೀಂತ ಮನೆ ಹತ್ತಾನೇ ಇದ್ದು. ಹಾಗಾಗಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಆಗ್ನಿಟ್ಟೆ. ಸ್ವೇಚ್ಛಾ ಹಾಕ್ತು....” ಸರಾಗವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಹಾರನ್ನು ಗ್ಯಾರೇಜಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಆಗ ಒಳಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಕಲ್ಯಾಣ ಒಹಳಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ. ಅದನ್ನು ನಂಬಿದವನುಂತೆ ಓರೆದ್ದಷ್ಟಿ ಬೀರಿ, ತುಟ್ಟಿ ವಕ್ಕಿಸಿ ನಕ್ಕ. ಒಹಳಾಗೆ ಇರುಸು ಮುರುಸಾಯಿತು. ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಾ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಅವಿವೇಕ ಆದು. ತಟ್ಟೆ ಲೋಟಗಳನ್ನು ಆಗಲೇ ತೆಗೆದಿರಿಸಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ತನ್ನನ್ನೇ ತಾನೇ ಹಳಿದುಕೊಂಡಳು.

ಸೌಂದರ್ಯಮ್ವನವರನ್ನು ವಿಶ್ವಾಂತಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಅಡಿಗೆ ಮನಸ್ಸೇರಿದಳು. ಮತ್ತೆ ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಇವರು ಕೇದಹಂತಾಗುತ್ತದೇನೋ ಎಂದು ಆಂಜಿದಳು. ಆದರೆ ಆದು ಕಲ್ಪನೆಯ ಭಯವಾಗಿತ್ತಷ್ಟೆ.

ಅವರುಗ ತೇಲುವ ಮೋಡಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಿದಾಗ “ನೋಡಿದಿರಾ ರಾಂ. ನೀವು ನನ್ನನ್ನ ನಂಬಬಹುದು. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ದಿಂಬಿಗೆ ಹೇಳಿ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟಿಳು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕಾಫಿಯ ಟೀಬಲ್ಲಿನ ಮುಂದೆ ದಿನಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತರು ತಂದೆ-ಮಗ ಘ್ರಾತ್ರಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಆಯ್ದರು ಹೊರಡಲುದ್ಯುತ್ತರಾಗಿ ಎದ್ದಾಗಿ, ಕಲ್ಯಾಣ ತಾನೂ ಗೌರವಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಎದ್ದು ನಿಂತೆ.

“ಅಪ್ಪಿ ಕಸ್ತುರಿ ಮನೆಬಿಟ್ಟಿ ಹೋಗಿ, ಎಂಟು ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಯ್ದು. ಅವನು ಒದುಕ್ಕಿದ್ದನೇ ಇಲ್ಲಿವೇ” ಎಂದು.

“ಅದೇಕೆ ಈಗ ಆ ವಿಷಯ?” ಎಂದರು ಆಯ್ದರು ಗಂಭೀರವಾಗಿ.

“ಅವನು ಸತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಅಂತ ವಿಕ್ರಂ ಸುದ್ದಿ ತಂದಾಗ ನೀವು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸತ್ತೇ ಇಬೇಕಪ್ಪ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದೇ ಇಮ್ಮೂತ್ತಿಗೆ ಅವನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳು ಇದ್ದು”

“ಹುಂ” ಎಂದರು ಅಪ್ಪೆ. ಮತ್ತೆ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದರು. ಅದಕ್ಕೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಈಗ ಅನ್ನವಂತೆ.

“ಅವನ ಹೆಸರಲ್ಲಿರ್ದೀರೋ ಘ್ರಾತ್ರಿನ್ನ ನನಗೆ ವಹಿಸೊಂಡಿ. ನಾನು ನೋಡೊಂಡಿತ್ತೀನಿ”

“ಕಲ್ಯಾಣ !!” ಒತ್ತಿ ಕೊಗಿದರು.

“ನನ್ನ ದಕ್ಕತೇಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಅನುಮಾನ. ನಾನು ಚಿಂಡಿಗಿ ನೋಡೊಂಡಿತ್ತೀನಪ್ಪ ಕೊಟ್ಟಿ ನೋಡಿ. ಕಸ್ತುರಿ ಇಲ್ಲವಾದ ಮೇಲೆ ನಾನು ತಾನೇ ವಾರಸುದಾರ.

“ಆ ಘ್ರಾತ್ರಿಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಪಾಲಿಲ್ಲ, ನಿನು ವಾರಸುದಾರನೂ ಅಲ್ಲ, ಅದರ ವಿಷಯ ಮರ್ತ್ತಿದ್ದು. ಮೇಲಾಗಿ ಅವನು ಇಲ್ಲವಾದ ತ್ತಂತ ನಾನು ನಂಬೋಲು ಈಗಲೂ”

“ಅವನ ಹಣ್ಣನಾಡ್ರೋ ನಂಗೆ...”

“ಫರ್ ಗೈಕ್ ಇಟ್” ಎಂದು ಕರಿಣಾಗಿ ನುಡಿದು ನಡೆದು ಬಿಟ್ಟರು.
ಕಲ್ಪಾ ಸಹ್ಯಮಾರ್ಗಿಹಾಕಿ ಎದ್ದು ಹೋದ.

ಎಲ್ಲಾ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಬಹುಗೆ ರೋವೆ, ದುಖಿ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು.

“ಮೂರ್ಚಿ, ನಿನು ಇಲ್ಲವಾಗಿದ್ದಾನೆ ಅಂದುಕೊಂಡ ಕಸ್ತಾರಿ, ಈಗ ಇದಿಗ ಹತ್ತು ಮೈಲಿ ಘಾಸಲೀಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆ. ಇಂದಲ್ಲ ನಾಳೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಾನೆ. ಅವನ ಆಸ್ತಿಯಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಕೊನ್ನಿಂದ ಹಾಗಾಗಿ ಅವನು ಇಲ್ಲವಾಗಬೇಕಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಮನದಲ್ಲಿ ಬೈದಳು.

ಈ ವಿವರ ರಾಂಗೆ ತೆಳಿಸುವ ಬಗೆಯಾದರೂ ಹೇಗೆ. ತಂದೆಯೇನೇ ಒಳ್ಳೆಯ ನಿಧಾರ ಕ್ರೇಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಈ ಮಗನ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಸೋತರೆ! ಕಸ್ತಾರಿಯ ಆಸ್ತಿಯಲ್ಲಾ ಈ ಉಥಾಳನಿಗೆ ?!! ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಲೇ ದಿನ ಕಳೆದಳು.

ಸಂಜೀ ಸೌಂದರ್ಯಮೃಷಿವರೊಂದಿಗೆ ಎಸ್ಟೇಟಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುಹಾಕಿ ಬಂದು ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ವೆರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳತ್ತಿದ್ದಾಗ ಪ್ರೋನು ಬಾರಿಸಿತು. ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮುಣ್ಣವೇ, ಆಗಲೇ ಬ್ಯಾಂಕೆನಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದ ಸೀಮಾ ಪ್ರೋನ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು.

“ಬಹು, ನಿನಗೆ ಪ್ರೋನ್. ಯಾರೋ ತಮಿಳನವರಿರಬೇಕು” ಎಂದು ಪ್ರೋನನ್ನು ಆಲಿಸಿದ ಸೀಮಾ ಬಹುಳನ್ನು ಕರೆದಳು.

“ಯಾರವ್ವಾ ನನಗೆ ಮಾಡೋವ್ವು” ಎನ್ನತ್ತು ಬಹು ಪ್ರೋನಿನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು.

“ಯಾರೋ ಯುವಕ ಇಂನಿ. ನಿಂಗೆ ಯುವ ಶೈಕ್ಷಿತರು ಈ ಉರಲ್ಲಿದ್ದಾರೇಂತ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದೂ ತಮಿಳು ನಾಡಿನವರು” ಎಂದಳು ಕೀಟಲೀಯಾಗಿ ಸೀಮಾ.

“ತಮಿಳಿನವರು ಅಂತ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ಯು?”

“ಪಗುಳ ಬೇಕು ಅಂದ್ರು. ಸಾಕಲ್ಲು” ಎಂದು ನಕ್ಕಳು ಸೀಮಾ.

ಒಕುಳಳೂ ನಗುತ್ತಾ ಪ್ರೇನನ್ನು ಸೀಮಾಳಿಂದ ಪಡೆಯು “ಹೋ ಯಾರು?” ಎಂದಳು.

“ಒಕುಳ ಸ್ವೀಟಿ. ನಾನು ರಾಂ. ಎಲ್ಲಾ ಬೇಕೆನ್ನ?”

ಆದನಿಗೇ ಪ್ರಾಳಶಿಸಿದಳು. ಕೈನಡುಗಿತು. ಬಾಯಿ ತೊದಲೆ ಮಾತನಾಡಲಾರದಾದಳು. ‘ಹುಂ’ ಎಂದಳು ಥವ ಗುಟ್ಟುವ ಹೃದಯ ಹೊತ್ತು.

“ಎನು ಹುಂ. ಮಾತಾಡು ಏನಾದ್ದು?”

“ಎಲ್ಲಾ ಬೇಣ್ಣಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದಳು ಪ್ರಯುಸಿದಿಂದ.

“ನಾಳಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬುತ್ತಿರುಯಾ? ಮೆಚ್ಸಿಕ್ಕಾಗೆ ಬಂಧ್ಯಾದು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾದಿತ್ತಿನಿ”

“ನಾಳಿ ಬೇದ. ನಾಳಿದ್ದು ಆಗಬಹುದೆ? ಭಾನುವಾರ?”

“ಒಹೋ ಎನಿ ಡೇ. ನಿನ್ನ ಆನುಕೂಲ. ಏನೂ ಅಂತರ್ಮಾನ ಬಲ್ಲಾ ತಾನೇ?”

“ಇಲ್ಲ”

“ಇಡ್ತಿನಿ. ಭಾನುವಾರ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬ್ರೆಚ್ಚಿ.”

ಪ್ರೇನನ್ನು ಇಟ್ಟು ಮುಂದೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಇಡಲಾರದಾದಳು. ಮೈಯ್ಯೆಲ್ಲಾ ಸಣ್ಣಗೆ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬರುತ್ತೇನೆಂದೇನೋ ಒಷ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಳು. ಆದರೆ ಅತ್ತಿಗೆ ಏನೆಂದು ಹೇಳುವುದು. ಅತ್ತೆಯ ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ದ್ವೇಯಸಾಲದೆ ಸೀಮಾಳಿಗೆ ಕಾಫಿ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಬಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂತೋಷಿಸಿ, ಅಡಿಗೆ ಮನಗೆ ನಡೆದಳು.

ಆ ಏದು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೃದಯದ ಬಡಿತ ತಪ್ಪಬದಿಗೆ ಬಂದು, ಅತ್ತೆಯ ಬಳಿ ಬರಲು ಧ್ವನಿಯ ಕೊಡಿಸಿತು.

“ಅತ್ತಿ ನನ್ನ ಸ್ವೇಹಿತೆ ಬಿಬ್ಬಿಳು, ಮದುವೆಯಾಗಿ ತಿರುಬಣವಪ್ಪೇಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಅವಳಿಗ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಳಂತೆ. ನಾನಿರೋದು ಗೊತ್ತಾಗಿ ಗಂಡನ ಕ್ಷೇತ್ರ ಪ್ರೇನು ಮಾಡಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ನಾಳಿದ್ದು ಭಾನುವಾರ ನಾನು ಮೆಚ್ಸಿಕ್ಕಾಗೆ ಹೋದ್ದೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ನಾರಂತೆ. ಹೋಗ್ನಿ ಬಲಾದ ಅತ್ತಿ?” - ಎಂದು ವಿನಮ್ಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಕಾಫಿ ಗುಟುಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸೀಮಾ - “ಬೇಡಮ್ಮೆ ಅವಳು ಹೋಗೋಯಿ. ನಾನೆಲ್ಲೇ ಹೋಗ್ಗೇಹು. ಅವಳು ಹೊರಟು ಹೋಡ್ದೆ ನೀನು ನ್ನಾನ್ನ ಜೊತೆಗಿರು ಅಂತ ಗೋಳು ಹುಮ್ಮೆಷ್ಟಿತ್ತಿ” ಎಂದು ರಾಗ ತೇಗೆದಳು.

“ಹಾಗ್ನಾಭಾದು ಸೀಮಾ”- ತಾಯಿ ಗಡರಿದರು.

“ನಾನೆಲ್ಲಾದೂ ಹೋಗಬೇಕೂಂದೆ ಏನೋ ಒಂದು ಒರತ್ತೆ”
ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಗೊಣಾಗಿದಳು ಸೀಮಾ.

“ಸೀಮಾ, ಸಾರು ನಿಲ್ಲಿಸು ಗೊಣಾಗಾಟ. ಒಕುಳ ಒಂದು ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳಿಗೂ ಮೇಲಾಯ್ದು. ಒಂದು ದಿನಾನಾದೂ ಎಲ್ಲೂ ಹೊರಗಡೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ಸದಾ ಹೊರಗಡೆ ತಿರುಗ್ಗಾನೇ ಇತ್ತೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡ್ದೇಹು ಸೀಮಾ. ಈಗೇನು ನೀನೂ ಹೋಗು. ನಾನಿಗ ಹುಷಾರಾಗಿವಿನಿ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓಡಾಡ್ತಿದ್ದಿನಿ ನಂಗೆ ಯಾರ ಜೊತೆನೂ ಬೇಡ”.

“ಅತ್ತೆ, ತಂಗಮ್ಮಾಮೂ ಇಲ್ಲ ಮನೋಲ್ಲಿ. ಏನಾದೂ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದೆ ನಿಮಗೆ ಕಷ್ಟ ಆಗತ್ತೆ. ನಾನು ಹೋಗೋಲ್ಲಿ ಬಿಡಿ. ಸೀಮಾ ಹೋಗಬೇಕಾದ್ದೆ ಹೋಗ್ಗಿ”- ಒಕುಳ ಬಲು ವಿನಯವಾಗಿ ತ್ಯಾಗದ ಮಾತಾಡಿದಳು.

“ತಂಗಮ್ಮೆ ವಾಳೇನೇ ಬತಾರಂತೆ ಹೇಳಿಕಲ್ಲಿದಾರೆ. ನೀನೇನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡ ಹೋಗಿ ಬಾಮ್ಮೆ ಕತ್ತಲೆ ಆಗೋಡೊಳಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದ್ದಿದು. ಕಲ್ಲಾಣಾನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಬಾ ಅಂತ ಹೇಳಲೇನು?”- ವಾಶ್ವಲ್ಯಾದಿಂದ ಹೇಳಿದಳಾಕೆ. “ಬೇಡಿ ಅತ್ತೆ. ನಾನೇ ಹೋಗ್ಗಿನಿ” ಎಂದಳು.

ಭಾನುವಾರ ಬೆಳಗಾಗುವುದನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು ಒಕುಳ. ತಂಗಮ್ಮೆ ಹಿಂದಿನ ದಿನವೇ ಬಂದಿದ್ದುದರಿಂದ, ಬೆಳಗಿನ ಕೆಲವು ಕೆಲಸಗಳು ತೀರಿದುವೆಂದರೆ ನಂತರವೆಲ್ಲೂ ಅವಳಿಗೆ ಬಿಡುವೇ.

ಏನೋ ಸಡಗರ. ಏನೋ ಕಾತರ. ಏನೋ ಸಂತಸ. ಏನೋ ನಡುಕ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವಾಗಲೂ ವಿಚಿತ್ರ ಅನುಭವ. ತಂಗಮ್ಮಾವರಿಗೂ ಅತ್ತಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಸುಳ್ಳೆ ಹೇಳಬೇಹು. ಇನ್ನೇನು ಅವರು ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಕಸ್ತಾರಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದನೆಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಸಂಕೋಷವಾಗಬಹುದು. ಕಸ್ತಾರಿ ಅವರ ಮಗನೇ ಎನ್ನಾವಷ್ಟು ಹಂಬಿಲ ಆಕೆಗೆ.

ಆನಂದಮನ

ಹಾಫಿ ಕುಡಿದು ಎಲ್ಲರೂ ಏದ್ದು ಹೋದರೂ, ಕಣ್ಣಾ ಇಂದು ಕಡಲಯೆ ಹೇಳಿತೇ ಇದ್ದು.

ಬಹುಳಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು - “ಎನ್ನಾದ್ದೂ ಬೇಕಿತ್ತು?”

“ನಿನ್ನ ಹತ್ತಾನೇ ಮಾತಾಡಬೇಕಿತ್ತು ಪಗುಳು” ಎಂದ.

ಬಹುಳ ಬೆಳ್ಳಿದಳು. ಆದರೂ ಸೆಟಿದು ಹೇಳಿದಳು - “ನನ್ನ ಹೆಸರೇನೂ ಪಗುಳ ಅಲ್ಲ”

“ಹಾಗೇ ಅಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪ್ರಿಯತಮ ಕರೆಯೋದ್ದು?”

“ಭಿ ಎನ್ನಾತ್ತಾಡ್ವಿರ!”

“ಪಾಪ ಪಾಪ ಎನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಹೋರಗಡೆ ಹೋಗಿರೋವಾಗ, ಅವನನ್ನು ಮನೇಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಅಷ್ಟೇತ್ತಾನೇ” - ಕತ್ತುಹೊಂಕಿಸಿ ತುಟಿ ವರ್ಕಿಸಿ ಹೇಳಿದ.

“ನಿಮಗೆಯೇ ಹುಟ್ಟು ಹಿಡಿದಿದೆ.”

“ನನಗೇಕೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತೇ ಹುಟ್ಟು. ಮೊನ್ನೆ ದಿನ ಮನೇಗೆ ಒಂದಿರಲಿಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಅ ಪ್ರಿಯತಮ? ನಾನೂ ಅಮ್ಮ ಸಿಮಂತದ ಮನೇಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ?”
ತೀಕ್ಷ್ಣಾವಾಗಿ ಹೇಳಿದ.

ಅಂದರೆ ಇವನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋಗಿದೆಯೇ? ಈಗ ನಾನೇನು ಹೇಳಬೇಕು.

“ಯಾಕೆ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಷ್ಟಿದೆ. ಒಂದಿರಲಿಲ್ಲ? ತಿಂಡಿ ತಟ್ಟಿ ಹಾಫಿ ಲೋಟ ಯಾರದು ಅಂದ್ರೆ ನಿನ್ನದೇ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅಮ್ಮನ್ನ ನಂಬಿಸ್ತೇ”

“ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಒಂದಿರಲಿಲ್ಲ”

“ಓ. ಯಾರೂ ಒಂದಿರಲಿಲ್ಲ? ಹಾಗಾದರೆ ಇದು ಯಾರದೋ?”
ಎಂಥು ಜೇಬಿನಿಂದ ಒಂದು ಸಿಗರೇಟ್ ಲೈಪ್ಸರ್ ತೆಗೆದು ಮುಂದೆ ಆಡಿಸಿದ.

ಹೌದು ತಿಂಡಿ ತಿಂದಾದಮೇಲೆ ಸಿಗರೇಟ್ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಕಸ್ತೂರಿ.
ಮರೆತು ಲೈಪ್ಸರನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕು. ತಾನೇಕೆ ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಓ ಭಗವಂತಾ ಹೀಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬೀಳಬೇಕಾಯಿತೆ?

‘ಧೈಯಂ, ಧೈಯಂ ಬಹುಳ’ ಎಂದಿತು ಅವಳ ಅಂತರಂಗ.

“ಎನದು ಅಂತ ಸರಿಯಾಗಿ ತೋರಿಸಿ”

“ನೋಡು ಇದು ಒಂದು ಸಿಗರೀಟ್ ಟ್ರೈಪ್‌ರ್. ನನ್ನದನ್ನೇ ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ತೋರಿಸಿದಿನೆ ಅಂತ ನೀನಂದೆಷ್ಟಿಂದ್ದೆ, ಇದರ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಗಳಿಯನ ಹೆಸರಿದೆ. ರಾಂ ಅಂತ. ಅಥವಾ ಒಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದು ಬೇಜಾರೂಂತ ಇದನ್ನು ನೀನೇ ಉಪಯೋಗಿಸ್ತೂ ಇದ್ದ್ಯಾ” ಎಂದ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ.

ಒಕುಳ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿರ್ದಿದ್ದಳು. ನಿರುತ್ತರಳಾದಳು.

“ಮುಹಂಗಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನ ಏನೋ ಅಂದೆಷ್ಟಿಂದ್ದೆ. ಬರೊವಾಗ್ನೇ ಒಬ್ಬ ಲವರ್‌ನ ಕೆರ್ಕಾಂಡೇ ನಮ್ಮ ಮನೇಲ್ಲಿ ಅಡಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಿ. ಪಾಪ ಅಮ್ಮ ಬಡಪಾಯಿ. ನಿನ್ನನ್ನ ಸುವಿತ್ತಿ ಗೌರಿ ಅಂದೆಷ್ಟಿಂದಿದ್ದಾಳೆ.”

“ಷಾಕು ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ನೀವು ಅಂದ್ದೆ ನಂಗೆ ಅಸಹ್ಯ ಅಗ್ನಿದ್ದೆ”- ಮೈಮೇಲೆ ಪ್ರಜ್ಞಾನಿಲ್ಲದೆ ಹಾಗಿದಳು

“ಅಸಹ್ಯ?? ಮನೆ ಯಜಮಾನನ ಮೇಲೆ ಅಸಹ್ಯ ಅನ್ನವಹ್ಯ ಕೆಳ್ಳಿ ನಿನಗೆ?”

“ಮನೇಗೆ ಯಜಮಾನ ಆದ್ದೆ ನನಗೇನು?”

“ಏನೂ ಆಗಬೇಕಿಲ್ಲಿ? ಯಾಕಿಲ್ಲ ನಿನಗೂ ಯಜಮಾನ ಅಗ್ನಿನಿ” ಎಂದು ಹತ್ತಿರ ಒಂದ.

“ದಾರ ನಿಂತೆಷ್ಟಿ. ನೀವಿನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಲಾಪ ಸಾಕುಮಾಡ್ದೆ ಇದ್ದೆ, ನಾನಿಗ್ನೇ ಹೋಗಿ, ನೀವು ಹೀಸೆ ಮಾಡ್ತಿರ ಅಂತ ನಿಮ್ಮಮೃತ ಹತ್ತೆ ಹೇಳಿ ಹೊರಟೋಗ್ರೀನಿ. ನಿಮ್ಮ ಮನೇಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೂಂತ ನನಗೇನು? ನಿಮ್ಮಮೃತಿಗಾಗಿ ಒಂದೆ. ನಾನಿಗ್ನೇ, ನಿಂತ ಕಾಲಿಲ್ಲಿ ಹೊರಟೋಗ್ರೀನಿ” ಎಂದು ಹೊರಟಳು.

ಅವಳು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ ಎನ್ನಷ್ಟುದು ಅವನನ್ನು ಒಗ್ಗು ಬಡಿಯಿತು. ಅದು ಆಗಬಾರದು ತಾಯಿಗೆ ಸಹಾಯ. ಕಡಿದು ಹೋಗಬಾರದು ಇವಳು ಒಂದ ಮೇಲೆ ಅಮ್ಮ ಸುಧಾರಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಈಗ ಇವಳು ಹೋಗಬಾರದು. ಅವಳ ಪ್ರಿಯತಮಾರು ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಅವನು ಕದ್ದು ಮುಚ್ಚಿ ಹೀಗೆ ಒಂದ ಉದ್ದಿಶ್ಯ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಅವನು ಕಳ್ಳ ಶಿದೀಮನಾಗಿರದಿದ್ದರೆ ಸರಿ. ಇಭ್ಯರೂ ಸೇರಿ ಈ ಮನೆ ಉಳಿ ಮಾಡಬಾರದಷ್ಟೇ.

“ನೀನೆಂಧ ಹುಡುಗಿ ಬಹು? ಕೀಟಲೇ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಸೀರಿಯಸ್ಕಾಗಿ ತೊಗೋತೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಂಡ್ ಅದಾರೋ ನಾವೆಲ್ಲೂ ಇರ್ಲಾವಾಗ ಬಲ್ಲ. ನಾವು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷ ಪಡ್ಲೋಣ, ಪ್ರೇಂಡ್‌ಗೋಣ ಅಂತ ನಾನು ತಿರುಗಿಸಿ ಮುರುಗಿಸಿ ಸತಾಯಿಸಿದ್ದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಇನ್ನೊಂದ್ದಲ್ಲ ಬರಹೇಳು. ನಮಗೆಲ್ಲ ಪರಿಚಯ ಮಾಡ್ಬು” ಎಂದ ನಗುತ್ತಾ.

ಅವಳಿನೂ ಅವನ ನಯಗಾರಿಕೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಇವನ್ನೀಲ್ಲಿ ಈ ಲ್ಯಾಪ್ಟಿಕ ಬಗೆ ತಾಯಿಯ ಬಳಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೋ. ಹೊರಗಿಸಿವರು ಬಂದುದು ದಿಟ್ಟ ಇವಳು ಮುಭ್ಯಿಟ್ಟಳು ಎಂದು ಥಂಗುರ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾನೋ ಎನ್ನುವ ಆತಂಕ ಅವಳನ್ನು ಅಚ್ಚಿತನಗೋಳಿಸಿತ್ತು.

“ತೋಗೋ ಈ ಲ್ಯಾಪ್ಟಿಕ್. ಈ ಬಾರಿ ಭೇಟಿ ಆದ್ದೆ ಅವನಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗು. ಈಗ ಹೋಗಿ ರೆಡಿ ಆಗು, ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗ್ಗೇಕು ಅಂತ ಅಂದ್ಯಂತಲ್ಲೂ” ಎಂದು ಲ್ಯಾಪ್ಟಿಕನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಹೊಡಲು ಬಂದ. ಅವಳು ಪಡೆದುಹೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಟ್ರೈಬು ಮೇಲೆ ಎಸೆದು ಹೊರಟು ಹೋದ ಕಲ್ಪಾಣಾ.

ಒಸ್ಸಿನಂದ ಇಂದ ತನ್ನಡೇ ಮೆಲುನಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದು ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮೊದಲು ಗುರುತೇ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ ಕ್ಷಮಾರ್ಥಿ. ಅಂದು ಅತಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿದ್ದ ಬಹು ಈಗ ಅಷ್ಟರೆಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ತೆಳ್ಳನೆಯ ಎತ್ತರದ ಹುಡುಗಿ ಅವಳು. ಇಂದು ಅವಳು ಉಟ್ಟಿದ್ದ ಸೀರೆ, ಕಟ್ಟಿದ್ದ ತುರುಬು ಅವಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬಳುಹುವ ಲತೆಯಂತೆ ಮಾಪಡಿಸಿದ್ದವು. ಸುಮಾರು ಗೋಧಿ ಬಣ್ಣದ ಬಹು, ಸೋ ಪೆಡರ್‌ಗಳ ಲೈಪ್‌ನರಿಂದ ದಂತದ ಬಣ್ಣ ಪಡೆದಿದ್ದಳು.

ಅಂದು ಕೀವಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಬಂದು ಹರಳಿನ ಓಲೆಯ ಜಾಗವನ್ನು ಇಂದು ಸುಂದರವಾದ ರಿಂಗ್‌ಗಳು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ್ದವು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವಳೇ ಇವಳೇ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಾಪಿಸುವಂತಾಯಿತು ಕ್ಷಮಾರ್ಥಿ.

ಅವಳು ಹತ್ತಿರ ಬರುವ ವೇಳಿಗೆ ಅವನ ಗುಂಡಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಡಿದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೊಡಗಿತು. ಅವಳಿಂದಿಗೆ ಏನು ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿದ್ದನೋ ಎಲ್ಲಾರೂ ಮರೆತು ಹೋಯಿತು. ಸುಮಣೆ ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟ.

ಅವಳು ಪಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟಾಗು, ಅವಳು ಮುಗುಳುನಕ್ಕು ಅವನೀಂದಿಗೇ ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕತ್ತೊಡಗಿದಾಗ, ಅವನ ಚೈತನ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪಮಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿತ್ತು.

“ನೀ ಒತ್ತಿರ್ಯೋ ಇಲ್ಲಿ ಅಂದ್ಯಾಂಡೆ. ಒಂದೇ ಬಿಟ್ಟಲ್ಲು” ಎಂದ ಉಗುಳು ನುಂಗುತ್ತಾ “ಒತ್ತಿರ್ಯಾಂತ ಒಪ್ಪೇಣಿದಮೇಲೆ, ಬರದ ಹೋಗ್ರೀನೀಂತ ಯಾಕಂದ್ಯಾಂಡಿ?”

ಮಾತು ನಿಂತಿತು. ಹೆಚ್ಚೆ ಸರಿಯಿತು. ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಲು ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲ ಫೇಳಿಗೆ ಕಳಿದು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಸ್ತಾರಿಯಿಂದ - “ಹೇಗಿದ್ದೀ ಬಹುಃ?”

ಒಂದು ಹೆಚ್ಚೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದ್ದವ, ಹಿಂತಿರುಗಿ ನಿಂತು ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ- “ದೇವಲೋಕದ ಮೇನಕೆಯಂತೆ, ಧರೀಳಿದ ಆಘರೆಯಂತೆ, ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಹೇಗೇಗೋ. ನನಗೆ ಹೇಳಿಕ್ಕೆ ಬರೋಲ್ಲಮ್ಮ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿಯ” ಎಂದು ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟ.

“ಧ್ಯಾಂಕ್ಸ್” ಎಂದು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು ಅವನ ನೋಟ ಎದುರಿಸಲಾರದೆ.

“ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗಿದ್ದೀ, ತುಂಬಾ ಕೆಲಸವೆ ಹೇಗೆ ಅಂತ”

“ಪನಿಲ್ಲ, ನನಗೆ ಕೆಲ್ಲ ಅಂತ ಪನಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಮೈ ನೋಡ್ಯಾಂತಿರ್ಯಾದು. ಆಕೆಯ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣಸ್ಥೋದು.”

“ಅಂದಮೇಲೆ ಪುಲ್ ಟ್ರೈಮ್ ಆಯ್ತು. ನಮ್ಮೆಯ್ಯ ಏನಾಂತ ನಂಗೋತ್ತು. ಬೇರೆಪ್ರ ಕ್ಯೆಲಿ ಕೆಲ್ಲ ತಗ್ಗಿಸೋದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು ಅಮ್ಮಗೆ. ತಂಗ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾಳಲ್ಲ - ಹುಂ. ಈಗ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗೋಣ? ನಿಂಗೆ ಬೆಂಗಳೂರು ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾ ಬಹುಃ?”

“ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಗೊತ್ತು. ನಾನು ಓದಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿ ತಾನೇ”

“ಎಷ್ಟು ಓದಿದ್ದಿ?”

“ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ”;

“ಬಾಪ್ಪರೇ ನನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಓದಿದ್ದೀ”

“ಆದರೇನು?”

“ಯಾವುದಕ್ಕೆ ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಾಧಕರವಾಗಿ ಅವಳವೇ ನೋಡಿದ
‘ಮದುವೆ ಆಗಲಿಕ್ಕು’ ಎನ್ನುವಂತಿತ್ತು ಆವನ ನೋಟ.

ಅವಳ ಚಟ್ಟನೆ ಎಷ್ಟಿತ್ತುಹೊಂದು - “ಗಳಿತನಕ್ಕೆ” ಎಂದಳು.

“ರೈಕ್ಕು. ನಾವಿಯಿಲ್ಲ ಪ್ಲೇಂಡ್ಸ್. ಹೌದಾ?” - ಎಂದು ಅವಳ ಕ್ಕೆ
ಹಿಡಿದುಹೊಂಡನು ಕಸ್ತೂರಿ. ಅವಳು ಬೇಡವನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಆ ಹಿತದ ಸ್ವರ್ಥವನ್ನು.

“ನಾವಿಗ ಅಲಸಾರ ಕೆರೆಗೆ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದು ತೇಮಾನ ಹೇಳಿದ
ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿಗಳು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಟ್ ಖಾರ ಕಟ್ಟಿಸಿಹೊಂದು
ಆಟೋ ರಿತ್ತು ಹಿಡಿದು ಅಲಸಾರು ಕೆರೆಗೆ ಹೋದರು.

ಕೆರೆಯ ನೀರು ಅಂತಹ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಈ ನವ ಸ್ನೇಹಿತರು
ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೇ ಹುಳಿತು ತಾವೇ
ನಡೆಸಿಹೊಳ್ಳುವ ಚೋಟನ್ನು ಬಾಡಿಗೆ ಪಡೆದು, ಒಂದೆರಡು ಸುತ್ತು ಕೆರೆಯ
ನೀರಿನಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸಿದರು. ನಂತರ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಹುಲ್ಲು ಹಾಸಿನ
ಮೇಲೆ ಹುಳಿತು ತಂದ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಕುರುಹುತ್ತಾ ಮಾತಿಗೆ ತೊಡಗಿದರು.

ಅಂದು ಅವನು ಹೊರಟುಹೋದ ನಂತರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಢನ್ನಲ್ಲಿ
ಅರುಹಿದಳು ಬಹು. ಲೈಟರ್ ಕಲ್ಯಾಣನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ತಾನು ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಂದು ವಿಷಯ
ತಿಳಿಸಿ - “ತೊಗೋಳ್ಳಿ ಈ ಲೈಟರ್” ಎಂದು ತನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರಾಲಿವಿಂದ
ತೆಗೆದುಹೊಟ್ಟಳು.

ಅವನು ಅದನ್ನು ಕ್ಷೇಗೆ ತೆಗೆದುಹೊಂಡು ಸುಮಣೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತಾ - “ನಾನೂ
ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಹುಡುಕ್ಕೇ. ಎಲ್ಲಿ ಮರೆತೆ ಅಂತ್ಯೇ ಹೋಳಿಲಿಲ್ಲ. ನಿಂಗೆ ಸುಮ್ಮೆ
ತೊಂದ್ರೆ ಆಯ್ದು. ಇದು ನಿನ್ನ ಹತ್ತುವೇ ಇಲ್ಲ. ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ.
ಒಂದು ಮನೇಲ್ಲಿ ಕಲ್ಯಾಣಂಗೆ ಕಾಣೋ ಹಾಗೇ ಇಟ್ಟಿರು. ನಿನ್ನ ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ
ಗೆಳೆಯನ್ನು ಭೇಟಿ ಆಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ಆವನಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟತ್ತೆ. ಎರಡನೆಡಾಗಿ
ಅದು ನಿನ್ನ ಹೆತ್ತಿರ ಇದ್ದ....” ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

“ಇದ್ದು ??”

“ನನ್ನ ಸೆನಪ್ಪ ಸದಾ ನಿನಗಿರತ್ತೆ”

“ಅದಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದು ಸೆನಪಿರೋಲ್ಲ ಅಂತೀರಾ ಕಸ್ತೂರಿ”- ಪಿಸುದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಳು.

ಅವಳ ದನಿಯಿಂದ ಅವನು ಉತ್ತೇಜಿತನಾದ - “ಒಕುಳ, ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದಿನಗಳ ವಿವರ ತಿಳಿದೂ, ನಿನು ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವೇಚ್ಛಿತ ಅಂತ ಪರಿಗ್ರಹಿಸ್ತಿರು?”

“ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದೇಸೇಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ನಡೆದಿರುತ್ತೆ. ಅದಕ್ಕೂ ಬಾಳಿಗೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ?”

“ಹಾಗಾದ್ದೆ ನಿನ್ನ ಬಾಳಿಗೂ ನಾನು ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೂ?” - ಚೀಷ್ಟೆ ಮಾಡಿದ.

“ನಿಮಗೂ ಸಮೃದ್ಧಿ ಸಂಬಂಧವಿರುತ್ತೆ”- ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಮೆಲ್ಲಿನ ನುಡಿದಳು.

“ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಏನಿದೆಯೋ ಮೋಡೋಣ ಒಕುಳ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಾವಿಬುಂಗುಡ್ಡ ಪೈಂಡ್ಲ್”

“ನೀವು ಆದಮ್ಮು ಬೇಗ ಮನೇಗೆ ಬಂದು ಕಾಣಸೇಬ್ಬಳಿ”

“ಇಲ್ಲಿ ಈಗ್ಗೇ ಬರೋಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದೆ”

“ಏನು ಕಾರಣ? ನಾನು ತಿಳೆಬ್ಬಿಬಾದಾ?”

“ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆ. ಅದು ತಾನಾಗೇ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ ನಿನಗೇ. ನಾನು ಬೇಗ ಬರೆಕು ಅಂತ ನೀನ್ನಾಕೆ ಹೇಬಾಡಿತ್ತು”

“ನೀವು ಬಂದ್ರೆ ನಂಗೆ ಸಂತೋಷ ಅದಕ್ಕೆ”

“ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಆದ್ದು ನಿನು ಅವಸರಪಡಿಸೋಲ್ಲ ಅನ್ನೋಮ್ಮು ನಿನ್ನನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಸುವುದಿದೀನಿ ಇನ್ನೂ ಏನೋ ಇದೆ ಹೇಳು.”

ಹೇಳಬಹುದೋ ಬಾರದೋ ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ಅವಳಿಗೆ ಮನೆಯ ಗುಟ್ಟಮ್ಮು ಇವನಿಗೆ ಹೀಗೆ ರವಾನಿಸುವುದೇ ಇವನು ಇನ್ನೂ ಎಂತವನು ಎಂಬುದು ತನೆಗೆ ಏನೇನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ಎನು! ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೇ! ಹೃದಯಮತ್ತೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂದವನಲ್ಲವೇ! ಅವನಿಗೆ ಕೆಡುಕಾಗುವ ಸನ್ನಿಹಿತದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ತಪ್ಪೇನು? ಜಿಬ್ಬಾಸೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳು.

“ನಾನು ಕಾರಣ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ನೀನೂ ಹೇಳೋಲ್ಲು?” ಎಂದು ತಲೆತ್ತಿಗ್ಗಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಗಲ್ಲಿವನ್ನು ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ ತನ್ನ ಮುಖಿಕ್ಕೆದುರಾಗಿ “ಪ್ರೇರಿಷ್ಟಾರ್ ಯುವರ್ ಧಾಟ್ಸ್. ಹೇಳಮ್ಮೆ ಒಕ್ಕಳ ಟ್ಲೈಸ್”

ಅವನ ಸ್ವರ್ವತ್ವಕ್ಕೆ ದನಿಗೆ ಕರಗಿ ಹೋದಳು. ಅವನಿಗಾಗಿ ತಾನು ಏನೂ ಮಾಡಿಯಾಳು “ನೀವು ಸತ್ಯ ಹೋಗಿದ್ದೀರೀಂತ ಕಲ್ಯಾಣ ಫ್ಲಾಕ್ಸ್‌ರಿನ್ನ ತನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಬೇಕೊಂತ ತಂದೆನ್ನ ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿದಾನೆ. ಅವರೇನೂ ಒಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಂದೆ ಮಗನ ಅನುಬಂಧ, ಏನಾದ್ದರಿಂದ ಮಾಡಿಸಬಹುದು. ತಾಯಿನೂ ಮಧ್ಯ ಪ್ರಮೇಶಿಸ ಬಹುದು. ಮಗ ಎಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಬಿಡ್ಡಾನೋ ಅಂತ ನನಗೆ ಭಯ”

“ಹಾಗೇನೂ ಆಗೋಲ್ಲು ಒಕ್ಕಳ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅನುಬಂಧ ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಗೂ, ವ್ಯವಹಾರ ವ್ಯಾಪಾರಗಳಿಗೂ ಎಂದೂ ನೆಂಟು ಬೆಳಿಸಲಾರದು. ಅವರು ಒಟ್ಟಿಲ್ಲ ಅಂದಿದ್ದಿ. ಅಂದ್ಯೌಲೆ ಕಡೆವಗೂಡ ಒಷ್ಟುಲ್ಲು”

“ನೀವು ಬದುಕಿಯೇ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಕಲ್ಯಾಣ ಏನಾದ್ದೂ ಪ್ರೂಫ್ ತಯಾರಿಸಿ ತೋರಿಸಿದ್ದೇ?”

“ಉಂಟಾನು. ಅದು ಅವನಿಂದ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಅಣ್ಣನ್ನ ಹಾಗೆ ರೆನ್‌ವಿನ್ಸ್ ಮಾಡೋದು ಸುಲಭ ಅಲ್ಲ. ಅಮ್ಮೆ ಬೇಕಾದ್ದೆ ಮಾಡ್ತಾನೆ. ಆಕೇಗೆ ಅವನೂ ಅಂದ್ರೆ ಕುರುಡು ವ್ಯಾಮೋಹ” “ನಿಮಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಅಂತ ತಂಗಮ್ಮೆ ಹೇಳ್ತಾರೆ”

“ತಮ್ಮ ಅಂದ್ರೆ ಯಾರಿಗೆ ಇಷ್ಟ್ ಇರ್ಲಾಲ್ಲ. ತಮ್ಮನ್ನ ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಸಬಹುದೋ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದೆ. ಅಮ್ಮೆ ಅಂದ್ರೆ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ್ ಒಕ್ಕಳ ನನ್ನನ್ನ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡೊಂತಾರೆ. ಆಕೆ ನನಗೆ ಮಲತಾಯಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೆ ನನ್ನನ್ನು ರೇಗಿಸೋಕ್ಕೆ ಹೇಳ್ತಿದ್ದು ಅಂತ್ಲೇ ಅಂದೊಳ್ಳಿದ್ದೆ. ತಿರುಚೊಪ್ಪಿ ಅಜ್ಞ ಅಸ್ತಿಸ್ತೇಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಬರೆದಾಗ್ನೇ ನಾನು ಈಕೆ ನನ್ನ ತಾಯಿ ಅಲ್ಲ ಅಂತ ನಂಬಿದ್ದು. ಆಕೇಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಇದ್ದು ಕಲ್ಯಾಣನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಮೋಹ. ಅವನು ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದದ್ದೇಲ್ಲ ದ್ಯುಷ್ಟ ಕೆಲಸಗಳಾದ್ದು ಅವು ಆಕೇಗೆ ತಪ್ಪಾಗಿ ಕಣ್ಣರಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮಾತ್ತಿದ್ದೆ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತತ್ತಿದ್ದು.

ಆಕೆನ್ನ ಕೇಳಲೇಬೇಡ. ಪ್ರಪಂಚವೇ ಮುಖೀಗೊಮ್ಮೆ ಅನೇನ್ನ ಹಾಗೆ ಚಡಪಡಿಸಿಬಿಡ್ತಿದ್ದು. ಆಕೆ ನೊಂದೆನ್ನ ಬಾಹು ಅಂತ ಅಥವಾನ್ನು ಶೀಲ್ಯ ಮಾಡೋದೇ ಆಯ್ದು. ಅವನು “ಒಂಪ್ರಾವ್ ಆಗ್ನಿಲ್”- ಎಲ್ಲಿಯೋ ಗತೋಳಕ್ಕೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದು.

ಚಟ್ಟನೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಎಭ್ರೀತ್ತು.

“ಯಾಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿ? ಇನ್ನೂ ಏನಾದ್ದೂ ಹೇಳಿ”

“ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿಂದು ಅಂದ್ರೆ ನಿಂಗೆ ಅರ್ಮೈಂದು ಇಷ್ಟಾನಾ?”

“ಹುಂ. ನೀವೇನೇ ಮಾಡಿದ್ದೂ ನಂಗಿಷ್ಟು”

“ಪೆದ್ದು ಹುಡುಗಿ. ಗುಡು, ಏನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲ ಅಂತ ನಿನ್ನಿನ್ನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಹಾಗೆನ್ನ ಕರ್ಮಿಕ್ ಮಾಡೇನ್ನಿಬೇಡ” ಎಂದು ತುಂಟನವಾಗಿ ನಕ್ಕಿ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದ ವಿವರ ಬದಲಿಸಿ- “ಕಲ್ಯಾಣ ಮನೇಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ನಡೆನ್ನಿತಾನೆ?”

“ಮನೇಲ್ಲಿದ್ದೆ ತಾನೆ ನಡಕೊಳ್ಳಿದು ಗಮನಿಸೋಕ್ಕೆ. ಮನೇಗೆ ಬಂದಾಗ ಹುಡಿದಿತಾರೆ. ಅವರೂ ಅಂದ್ರೆ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಳಾನೂ ಇಷ್ಟಿಲ್ಲ” .

“ಅವನು ತಣ್ಣ ಮಾಡಿದಾಗೆನ್ನ ಅಮ್ಮೆ ನೊಂದೆನ್ನ ಬಾಹೂಂತ ಕಾಯ್ದು ಬಂದೆ. ಅವನು ಏನೇನೂ ಬದಲಾಗಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಬೇಸರವಾಗುತ್ತೆ. ಹುಂ. ಇರಲಿ ಬಂದಿನ ಬರತ್ತೆ ಅವನೇ ತನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಅಮ್ಮೆ ಅಣ್ಣಿಗೆ ಹೇಳಿತ್ತಾನೆ. ‘ಅಯ್ಯೋ ಕಸ್ತೂರಿ’ ಅಂತ ಅಮ್ಮೆ ಅಣ್ಣಿ ಪರಿತಪಿಸ್ತೇಕು. ಆ ದಿನ ಬಂದಾಗ ಬತ್ತಿನಿ ನಾನು ಮನೇಗೆ” ಎಂದ ನಿಧಾರಿಯುತ್ತಿವಾಗಿ.

ಅವನ ಕಿಂಳಿ ಚಯೋಯನ್ನು ನೋಡಿ ದಂಗಾದಳು. ಸಾಧುವಾಗಿ ಮೆಲುನಗುತ್ತಾ ಇರುವ ಕಸ್ತೂರಿ ಎಷ್ಟು ಗಮನಾಗಬಲ್ಲ ಎನ್ನಿಸಿತು.

ಅವನು ಫರ್ಕನೇ ನಷ್ಟು - “ಬರೀ ಮಾತು ಹೊಟ್ಟೀ ತುಂಬೋಲ್ಲಿ ಹಸಿವಾಗ್ತಾ ಇಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ? ಏಳು ಎಲ್ಲಾದ್ದೂ ಲಿಂಟ ಮಾಡೋಣ” - ಎಂದು ಎದ್ದನಿಂತ ಕ್ಯೇ ನೀಡಿ ಅವಳನ್ನು ಎಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ.

ಹತ್ತಿರದ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಲಿಂಟಮಾಡಿ, ಕಬ್ಬಿನ ಪಾಕೆನ ತಂಪಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿ ಅವನ ಹೋಟೆಲಿನ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದರು.

“ಇನ್ನೂ ಒಯವರೆ ಕಿಂಗಳು ಇದು ನನ್ನ ಮನೆ. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮನೇಗೆ ಬತ್ತಿನಿಂತ ಹೇಳಿದ್ದು”- ಏಕಾರಿಸಿಕೊಂಡ.

“ನನೆನೂ ಹೇಳಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವಗೈಂದೊಳಗೆ ಬಂದ್ರಿಡು ಅಂತ ಅವರೇ ಹೇಳಿದಾರೆ”

“ಅಂದ್ರೆ ನಮಗಿನ್ನು ತುಂಬಾ ಟ್ರೋ ಇದೆ. ಒಂದು ನಿಮಿಷ ವಿಶ್ವಾಸಿ ತೊಗೋ ಬಹುಭಾ ನಾನಿಗೋ ಬತ್ತಿಂನಿ” ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿ ಹೊರಗಡಿಸಿ ಹೋದ.

ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಾಳಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಒಂದು - “ಹೊರಡೋಣಾವಾ? ಅಥವಾ ಇಲ್ಲೋ ಈವತ್ತು ಇದ್ದು ಬಿಡ್ಡಿಯೋ?” ಎಂದ ಚೀಪ್ಪೆಯಾಗಿ.

ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆದಿದಂತಾದಾಗ “ಹೊರಬೇಡಮ್ಮೆ ಹುಡುಗಿ. ನೀನೇ ಇತ್ತಿಂನಿ ಅಂದೂ ಈ ಜಾಗ ನಿನೆ ಬೇಡ. ಮೇಲೂಗಿ ನನ್ನ ಜೊತೆ ನೀನು ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕಾದ್ದೇ ಇನ್ನು ತುಂಬಾ, ತುಂಬಾ ದಿನ ಆಗ್ನೇಕು” ಎಂದ.

ನಂತರ ಕೋಣೆಯ ಬಗಿಲಿಗೆ ಬಿಗ ಹಾಕಿ ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರ ನಡೆದುಬಂದರು. ಹೋಟೆಲಿನ ಪ್ರೋಟೆಕ್ಟೋ ಹಾಸಿ, ಆವರಣದೊಳಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಅಂಬಾಸೆರ್ವ್ ಕಾರೋಂದು ಒಂದು ನಿಂತಿತು.

ಡ್ರೈವರನನ್ನು ಕೆಲುಹುಸಿ ಕಸ್ಟೂರಿ ತಾನೇ ಡ್ರೈವರ್ ಸಿಟಿನಲ್ಲಿ ಪುಳಿತು ಬಹುಳನ್ನು ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡ.

“ಇಲ್ಲಿಯದೇ ಒಂದು ಕಂಪನಿಯ ಕಾರು. ನನಗೆ ಬೇಕಾದಾಗ ಕಳುಹಿಸುವಂತೆ ಏರ್ಡಾಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೀನಿ. ಈಗ ನನ್ನ ಗೆಳತೆನ್ನ ಹಾಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸುತ್ತಾಡಿಸಿ ಮನಗೆ ಬಿಡ್ಡಾಣಿತ್ತ” ಎನ್ನತ್ತಾ ಕಾರು ಹೊರಡಿಸಿದ.

ಲಾಲಾಬಾಗಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸುತ್ತಾಡಿ, ಕಾಮತ್ ರೆಸ್ಟ್ರೋರಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಅವಳನ್ನು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ರವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಬಹು - “ಮನೆಯವರೆಗೂ ಬೇಡೀಪ್ಪ. ಮಹಡಿ ಮೇಲಿಂದ ಗೇಟು, ಗೇಟಿನಾಚಿ ಸೂಕಷ್ಟು ದೂರ ಕಾಣಿಸತ್ತೇ. ಬಾಗಿಲವರೆಗೂ ಬಂದುವ್ವ ಒಳಗೆ ಯಾಕೆ ಬಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಏನುತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಾದು. ಮೆಬ್ಬಿಸ್ಟೋಗೆ ಬಿಡಿ ಸಾಕು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಸಾನಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ನೀನಿ. ಆವಾಗ್ಗೆ ಯಾವೆ ಏವರಕ್ಷೇಗೂ ಎಡೆ ಇರ್ಲಾಲ್ಲ” ಎಂದಷ್ಟು.

“ಬ್ಬಿದಿ ಬ್ಬಿ ಮನೇಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಿ”?

“ಈ ಮರೆತೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ನೀವೀಗ ನನ್ನ ಪ್ರೇಂಡ್‌ಗೆ ಗಂಡ. ನನ್ನ ಪ್ರೇಂಡ್ - ಅಂದೈ ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡಿ - ತೀರುಚನಾಪ್ಲಿಯಿಂದ ತಾಯಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳೆ.

ಒಂದರಡು ತೊಂಗಳು ಇತಾಳಿ. ಮನೆ ಅಲಸೂರಿನಲ್ಲಿ, ಅವಳ ಗಂಡ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಗೆ ಬಂದು. ನ್ನನ್ನನ್ನ ಈಗ ಅವಳ ಮನೇಗೆ ಕೋಣದು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದು ಕಿಲ್ಲ ನಕ್ಕಳು.

ಅವನು ಮೆದುವಾಗಿ ಅವಳ ಕೆನ್ನೆ ತಟ್ಟಿ - “ವೆರಿ ಸಾಷ್ಟ್ರ್. ಮುಕ್ಕಾಲು ನಿಜಾನೇ ಹೇಳಿದ್ದಿ. ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಂಡ್ ನೀನೇ ಇಂ ?” ಎಂದು ಕೆನ್ನೆ ಹಿಂಡಿದ.

ಅವಳು ನಾಚಿದಳು. ಅವಳ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಅವನು ಮುದಗೊಂಡ. “ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಹುಳಾ?” ಎಂದ ಮೃದುವಾಗಿ.

ಅವನ ಪ್ರೇಮ ಸ್ವರ್ತದಿಂದ ಪುಳಕಿತಳಾಗಿ ಎಚ್ಚರತಪ್ಪಿದ ಬಹುಳ ಅವನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸದೆ ಸುಮಧ್ಯೇ ‘ಉಂ’ ಎಂದಳು.

“ಉಂ ಆಲ್ಲ, ಯಾವಾಗ ಸಿಕ್ಕಿ ಮತ್ತೆ? ಮುಂದಿನ ಭಾಸುವಾರ?”

“ಬೇಡ ಬೇಡ. ಪ್ರತಿ ಭಾಸುವಾರ ಅಂದೈ ಅನುಮಾನ ಬರತ್ತೆ. ನೀವೇ ಏನಾದ್ದೂ ಕಾರಣ ಹುಡುಕಿ ಪ್ರೋನ್ ಮಾಡಿ. ಬರೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿನಿ. ಅಧ್ವಾ ನಾನೇ ಬರೋ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದೈ ಬತ್ತಿನಿ. ನೆನಪಿರಲೆ ನೀವು ನನ್ನ ಪ್ರೇಂಡ್‌ಗೆ ಗಂಡ” ಎಂದು ನಕ್ಕಳು.

“ಆ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಂಡ್ ಹೆಸರೇಮು?” ಬಹುಳಾ ಅಂತಲೇ ಏನು?”

ಅವಳು ತುಂಟ ನಗೆ ನಗುತ್ತಾ - ರಾಂನ ಹೆಂಡಿ ಸಿತೆ? ಉಹುಂ ಬೇಡ. ಎಂದು ಅವಳಿನ್ನೂ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಅಹಮ -

“ವೈದೇಹಿ, ಮೈಥಿಲಿ, ಜಾನಕಿ” ಎಂದು ಒಂದೇ ಉಸುರಿಗೆ ಪ್ರೋಣಿಸಿದ. “ಮೈಥಿಲಿ ಇರಲಿ” ಎಂದಳು.

“ಓಕೆ ಮೈ ದಿಯರ್ ಮೈಥಿಲಿ” ಎಂದ.

“ಹುಮಾರು ಮೈಥಿಲಿ ನನ್ನ ಪ್ರೇಂಡ್, ನಾನಲ್ಲ. ನಾನು ಪಗುಳ. ಮರೀತು ಪ್ರೋನ್ನಾನಲ್ಲಿ ಮೈಥಿಲಿ ಬೇಕು ಅಂದ್ದಿಡಬೇಡಿ” ಎಂದಳು ನಾಚುತ್ತಾ.

“ರಾಮನ ಹೆಂಡಿ ಮೈಥಿಲಿ ತಾನೇ?” ಎಂದು ಕೇಟಲೆ ಮಾಡಿ

“ಅಲ್ಲಿರ್ಮೇ ನಾನು ಪಗುಳಾಗೇ ಪ್ರೇನ್ನ ಮಾಡ್ತಿನಿ” ಎಂದು ಕಾರನ್ನ
ಮೆಚ್ಚಿಕೊಗೆ ತಂದ.

ತನ್ನ ಪ್ರೇನ್ನ ನಂಬರನ್ನು ಗುರುತು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟು ಅವಳನ್ನು ಬಸ್ಸು ಹತ್ತಿಸಿ
ಖುಷಿಯಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ಕ್ಷಮ್ಮಾರ್ಥಿ.

7

ಒಂದು ಸಂಚೆ ಬಕುಳ ಹೊನ್ನಿಯ ಮನೆಯಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು.
ಹೊನ್ನಿಯ ತಾಯಿ ನಂಜೆ ಗ್ರಾಮ್ಯಗಳನ್ನು ತುಂಬಾ ಚಿಂಪಾಗಿ
ಹಾಡುತ್ತಾಳೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದ ಬಕುಳ ನಂಜಿಯಿಂದ ಹಾಡು ಹೇಳಿಸುತ್ತಾ ಕೇಳುತ್ತಾ
ಹುಳಿದ್ದಳು, ಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ.

ನಂಜಿ ಮುದುಕಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಒಮ್ಮೆ ಅಟ್ಟಿದಿಂದ ಬಿಧ್ಯು ತಲೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ
ಕ್ಷಮ್ಮಾ ಕಳೆದುಹೊಂಡಿದ್ದಳು. ಹೋರಿನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಿಷ್ಪಯೋಜಕಳಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲೇ
ಇರಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಸೀಮಾ ಲಾನಾದ ಮೇಲೆ ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದುದು ದೂರದಲ್ಲಿ
ಕಾಣಿಸಿತು ಬಕುಳಾಗಿ. ಆದರೂ ನಾನೇನು ಅವಳಿಗೆ ಕಾಫಿಮಾಡಲೇಂದು ಇಂದು
ಆತುರವಾಗಿ ಓಡಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೌಂದರ್ಯವು ಈಗ ಆರೋಗ್ಯದಿಂದಿದ್ದವರು,
ಸೀಮಾ ಒಂದರೆ ತಾವು ಗಮನಿಸುವುದಾಗಿಯೂ ಬಕುಳ ನಂಜಿಯ ಹಾಡು
ಕೇಳಲು ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು.

ನಂಜಿ ನಲ್ಲಿ-ನಲ್ಲಿಯರ ಪ್ರೇಮದ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ರಸವತ್ತಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ,
ಬಕುಳ ಪ್ರೇಮಲೋಕದಲ್ಲಿ ತೇಲಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಕ್ಷಮ್ಮಾರ್ಥಿಯೇ
ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಹಾಡುಗಳ ನಾಯಕನಾಯಕಿಯರು, ಕ್ಷಮ್ಮಾರ್ಥಿ, ತಾನೂ ಆಗಿ
ಸಂತೋಷದಿಂದ ತಾಳ ಕೈ ಕೈ ತಟ್ಟುತ್ತಾ ಮಳತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಇವಳ
ತನ್ನಯಂತರೆಯಿಂದ ಪ್ರೇತಾಹಂಗೊಂಡ ನಂಜಿ, ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹುರುಪ್ಪ ಬಂದು
ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಆ ಧೃತ್ಯಾವನ್ನೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆಳಿಸಿ ಬಿಡುವಂತೆ, ಸೀಮಾ ಬಿರಬಿರನೆ ಬಂದು - “ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ನಿನಗೊಷ್ಠರ ಬಂದು ಹಾತು ಕಾಯ್ತು ಇದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನೀನು ತಾಳ ತಟ್ಟು ಹೊತ್ತಿದ್ದಿ”- ಎಂದಳು ಒರಟಾಗಿ.

ಅವಳ ಆಗಮನದಿಂದಲೇ ಸ್ವಭಾವದ ವಾತಾವರಣ ಅವಳ ಮಾತ್ರಿನಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು.

ಒಕುಳ ಗಕ್ಕೆಂದು ಎದ್ದು - “ನಂಗಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದರಾ? ಅದ್ವಾರಪ್ಪ ನನ್ನನ್ನ ಹುಡುಕೊಂಡು ಬಂದಿರೋಷ್ಟು? ನಂಜಿ ನಾನಿಗ ಹೋಗ್ಗಿನಿ. ಇನ್ನೊಂದಿನ ಬತ್ತಿನೇನಿ. ಮಿಕ್ಕದ್ದೆಲ್ಲಾ ಹಾಡಿವೆಂತೆ” ಎಂದು ಸೀಮಾಕೊಂಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕಿದಳು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ - “ನನ್ನನ್ನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹುಡುಕೊಂಡು ಬರೋಷ್ಟು ಯಾರು?” ಎಂದು ತನಗೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡಂತೆ ಹೇಳಿದಳು. ನೆನಪನ್ನು ಕೆದರಿ ನೋಡಿದಳು.

“ನಂಗೆ ಆದೆಮ್ಮೆ ಪ್ರೇಂಡ್ರಿದಾರೋ. ಅವನ್ನಾರೋ ತಮಿಳನಲ್ಲಿ ಪಗುಳ ಅಂತ ಅನ್ನೊವನೊಬ್ಬು ಇವನೊಬ್ಬು”- ಅವಳ ದನಿಯಲ್ಲಿ ತುಚ್ಛತೆಯಿತು.

“ಸೀಮಾ, ಅವರು ಯಾರೂ ನನ್ನ ಪ್ರೇಂಡ್ರಲ್ಲಿ ಖಾದ್ಯ ನನ್ನನ್ನ ಯಾರೂ ಮಾತಾಡಿಸಲೇ ಬಾಡೇನು?”- ಎಂದಳು ಸ್ವಲ್ಪ ದಾಷ್ಟ್ಯವಾಗಿಯೇ.

“ಮಾತಾಡಿಸಬಾಯ್ದು ಅಂತ ನಾನೆಲ್ಲಂದೆ? ನಿನ್ನನ್ನೇ ಬೇಕು ಅಂತ ಬಂದ್ರಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಹೇಳಿ. ಇವನ್ನಾರೋ ಪಂಕಜನಾಭ ಅಂತೆ. ಶುದ್ಧ ಚೋರು”

“ಪಂಕಜನಾಭಾನಾ? ಅಯ್ಯೋ ಅವರು ನನ್ನ ಸೋದರಮಾವಾ ಸೀಮಾ”.

ಒಳಗೆ ಓಡೊಡಿ ಬಂದು - “ಇ ಮಾವ, ಎಮ್ಮೆ ಹೋತ್ತಾಯ್ತು ಬಂದು? ಈ ಉಂಗಿಗೆ ಬಂದಧ್ವನಿ ಯಾವಾಗ? ನಾನಿಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿನೀಂತ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು?” - ಬಂದೇ ಸಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಒಗೆದಳು.

“ಮನೇಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅಲಮೇಲು ನಿನಿಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಂತ ಹೇಳಿ ಅಡ್ಡೊ ಕೊಟ್ಟಳು. ಬಿಸಿನೆಸ್ ಮೇಲೆ ಈವತ್ತೇ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬಂದೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅಥಾಗಂಟೆ ಆಗಿರಬಹುದು. ಚೊಂದಿದ್ದೀಯಾ ಒಕುಳ?” ಎಂದು ಎದ್ದು ಅವಳ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೆ.

“ಹಾತೆನ್ನೊಳ್ಳಿ ಮಾವ. ಈಗ ಬತ್ತಿನೇ” ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂತೆ ಒಳಗೆ ನಡೆದಳು.

“ಎಲ್ಲ ಹೋಗ್ಗೇ ಬಾ ಬಹುಳ. ಮಾತಾಡೋಣ. ನಿನ್ನನ್ನ ನೋಡಿ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಆಗೋಯ್ಯು ನಿನ್ನದೇ ಜಪ ಆಗಿಬಿಡು ನೋಡು ನನಗೇ” ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಬಹುಳ ನೇರಾಗಿ ಸೌಂದರ್ಯವ್ಯವರಣ್ಣ ಹುಡುಕಿಹೋದಳು.

ಆಕೆ ಹೀಂದುಗಡೆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಹೂ ಬಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವಳು ಅವರನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ - “ಅತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಮಾವ ಬಂದಿರೋದು ಅವರಿಗೆ ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ, ಹೊಡಲಾ?” ಎಂದು ಆಂತಿಗೆ ಕಾದಳು.

“ಕೊಡು ಕೊಡು. ಕೇಳ್ಣಿಕಾ ಅದನ್ನು? ಯಾವ ತಾಯಿ ಹೆತ್ತುಕೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನಮ್ಮೆ ಇಂಘೆಂದು ವಿನಯ ಮೃಗೂಡಿಸುಂಡಿದ್ದಿ”- ಎಂದು ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಸೂಸಿದರು.

ಒಳಗೆ ಓಡಿಬಂದಳು. ಮಾವನ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸೋಧಾದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಸೀಮಾಳಿನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದಳು.

“ಮಾವ, ಇವರು ಸೀಮಾ ಅಂತ. ಈ ಮನೆ ಮಗಳು. ಸೀಮಾ, ಇವರು ನಮ್ಮ ಸೋದರಮಾವ. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಕಸಿನ್. ನಮ್ಮ ಅನಂದಾಪುರದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಂದಹಳ್ಳಿ ಅಂತ ಒಂದು ಗ್ರಾಮ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ಜಮಿನುಡಾರರು. ಆ ಹಳ್ಳಿನೇ ಇವರೂ ಅಂದೂ ಸರಿ. ಶಿವಮೋಗ್ಗದಲ್ಲಿ ಅಡಿಕ ವ್ಯಾಪಾರ ಇದೆ. ಭಾಳ ಶ್ರೀಮಂತರು ನಮ್ಮ ಮಾವ”

ಇದುವರೆಗೂ ಚೋರ್ ಎಂದೂ, ಬಹುಳ ಮಾವ ಎಂದಮೇಲೆ ಅವಳ ಅಂತಸ್ಥಿನವನೇ, ತನಗಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಕುಳಿತ ಸೀಮಾ, ಈಗಿನ ಪರಿಚಯದಿಂದ ಉತ್ತೇಜಿತಳಾದಳು.

“ಬಹುಳ, ಈತ ಬಂದಾಗ ಒಂದೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ‘ನಾನು ಬಹುಳಾಗಿ ಪ್ರೇಂಡ್ ಅವಳನ್ನ ನೋಡ್ಯೋಳ್ಯೇ ಬಂದೆ’ ಅಂತ ಅಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದ್ದು. ನೀವು ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಹುದೇನ್ನಿ? ನಿಮ್ಮ ಪದೆಂಟಿಟಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕ್ಕು. ನಮ್ಮಮೃಗೆ ನೀವು ಹಾಗಿದ್ದೆ ಗೊತ್ತೇ ಇತ್ತೀರಾ” ಎಂದು ‘ಅಮ್ಮೆ ಅಮ್ಮೆ’ ಎಂದು ಅಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದು ತರಲು ಹೋರಟಳು.

ಅವಳಿಗೆ ಪಶ್ಚಯಂದಲ್ಲಿ ಪಶ್ಚಯಂತರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿದ್ದರಿಂದ, ಒಮ್ಮೆಲ್ಲೇ ಪಂಕಜನಾಭ ಮುಖ್ಯವೃಕ್ಷಯಾಗಿಬಿಟ್ಟ.

ಒಕುಳ ಪಂಕಜನಾಭ ಇಬ್ಬರೇ ಉಳಿದಾಗ, ಅವನು - “ಹಾಗೇನಾ ನನ್ನನ್ನ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸೋದು. ನಾನು ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದೋನು, ನಿನ್ನ ಗೆಳೆಯ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೇ ಏನಾಗಿತ್ತು ನಿನಗೆ?” ಎಂದ ಕೋಪದಿಂದ. “ನಾನು ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ ಮಾವ. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಗೆಳತಿ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ತಮ್ಮ ನನಗೆ ಸೋದರಮಾವ, ಹಿರಿಯ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಅಂತ ನನಗೆ ಅಪಾರ ಗೌರವ ಇದೆ ನೀವಂದ್ದೇ. ಇಷ್ಟ ದಾರ ನನ್ನನ್ನ ಅಂತ ಹುಡಕೊಂಡು ಬರೋ ಆಗತ್ಯ ಏನಿತ್ತು ಮಾವ?”

“ಮಾವ ಅನ್ನಬೇಡ ನನ್ನನ್ನ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ ನಿನಗೆ. ನಿನಗೆ ಯಾಕ ಬೇಡ ನಾನು ಅನ್ನಬೇಡ ಅಥವಾಗ್ನಿಲ್ಲ ನನಗೆ, ನನಗೇನು ಕಡಿಮೆ ಆಗಿದೆ? ನಿಮ್ಮ ಘ್ಯಾಮಿಲೀನ್ಸೇಲ್ಲ ಸೋಡೊಫೋಟೀನೀಂತ ಕೂಡ ಅಲಮೇಲಾಗೆ ಮಾತುಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ” “ಅದೇ ನನಗೆ ಬೇಡ ನಿಮ್ಮ ಕ್ನಿಕರ. ಮನಸ್ಸಿಗಳೊಷ್ಟದೆ ಮದುವೆ ಸಾಧ್ಯನಾ ಪಂಕಜ್? ಈ ಮಾತು ಸಾಕು. ನೀವು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ. ಅತ್ಯೇ ಬಂದ್ಯ ಅವರ ಹತ್ತ ಮಾತಾಡಿ”

“ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮ ಮಗಳೀಂದಿಗೆ ಒಳ ಬಂದು, ಕೊಯಿಂದ್ದ ಹೂವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಟೋಪಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ಸುರಿಯುತ್ತಾ - “ನಿನು ನಂದಹಳ್ಳಿ ಜಮೀನ್ನಾರಾಂತೆ. ಅಂದ್ದೇ ಕಮಲನಾಭನ - ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತರು.

“ಮಗ ನಾನು. ಅವರು ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು ಮೂರು ವರ್ಷ ಆಯ್ತಲ್ಲ. ಈಗ ಎಲ್ಲಾ ನಾನೇ ಸೋಡೊಫೋಟಾ ಇದ್ದೀನಿ”

“ತುಂಬಾ ಕೇಳಿದ್ದೀನಿ ನಿಮ್ಮ ಘ್ಯಾಮಿಲೆ ಬಗ್ಗೆ. ಅಡಿಕೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಚಿನ್ನಾಗಿದ್ದು? ಎರಡು ಟ್ರೈಕ್ಟರ್ ಬಳಸ್ತಿದ್ದಿರಂತೆ. ನೀವು ಕೊಡುಗ್ಗೆ ದಾಸಿಗಳು ಅಂತಲೂ ಕೇಳಿದ್ದೀನಿ”- ಶಾಖ್ಯಸಿದರು.

“ಎನ್ನೋ ದೈವ ಕ್ರಪೆ. ಎಲ್ಲಾ ಚಿನ್ನಾಗಿ ನಡಿತಿದೆ. ನಾವು ನಾಲಕ್ಕು ಜನಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿ, ನಮಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಯಿಂದ ದೇವರು ಕೊಡ್ಡಾವೆ ಅಂತ ನಂಬಿದವರು ನಾವು”

“ಬಹು ನಿನಗೆ ಅಕ್ಷಯ ಮಗಳು? ಅವಳು ಯಾವತ್ತೂ ನಿನ್ನ ಒಗ್ಗೆ ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ” ಇವಳು ಇಮ್ಮೆ ಧನಿಕರ ಸೋದರ ಸೊಸೆಯಾದರೂ ಬಡತನದಲ್ಲಿಕೆದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿತು ಅವರ ಒಳಮನಸ್ಸು.

“ಅಲಮೇಲು, ಅಂದ್ರೆ ಬಹುನ ಅಮ್ಮೆ ನನಗೆ ಅಕ್ಷಯ ವರಸೆ. ಅಲಮೇಲುವಿನ ಅಜ್ಞನೂ, ನಮ್ಮ ಅಜ್ಞನೂ ಅಕ್ಷತಂಗಿರು. ಪರ್ಕಪರ್ಕದ ಹಳ್ಳಿ ನೋಡಿ. ಹೀಗೇ ಸದರ. ಅದ್ದಲ್ಲಿ ಬಹು ಅಂದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಮನೇವಿಗಿಲ್ಲ ಇಷ್ಟ. ಬಿಸಿನೆಂದೂ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಇವಳಿಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಳೆ ಅಂತ ತೆಳಿದ್ದೇಲೆ, ನೋಡದೆ ಹೋಗೋಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಬಲಿಟಲ್ಲ ಬಂದಿಟ್ಟಿ. ನಿಮಗೇನಾದ್ದೂ ತೆಗೆಂದ್ರೆ ಕೊಟ್ಟಿಸೋ ಏನೋ” ಎಂದ ಸಂಕೋಚಿಂದ.

“ಭೇ ಭೇ. ಅಂಥದ್ದೇನಿಲ್ಲಪ್ಪ. ಸೀಮಾ ಕಾಫಿ ಮಾಡು ಹೋಗು” ಎಂದರು. ಬಹುನಿಗೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಧನಿಕರು ಎಂದ ಹೂಡಲೇ ಹೇಗೆ ಬದಲಾದರು ತಾಯಿಮಗಳು ಎನ್ನಿಸಿತು ಬಹುಗಾಗಿ. ಸೀಮಾ ತಾಯಿಯ ಕರೆಗೂ ಮುಖ್ಯವೇ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಹೋಕಿದ್ದಳು. ಬಹುಳಳೂ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಬಂದಳು.

“ಬಹು ನೀನು ಕಾಫಿ ಮಾಡು. ನಾನು ತಿಂಡಿಕೊಟ್ಟು ಮಾತಾಡಿಸ್ತು ಇತ್ತೀನಿ” ಎಂದು ತಿಂಡಿಯ ತಟ್ಟಿ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ, ಹಿಡಿದು ನಡೆದೇ ಬಿಟ್ಟಳು ಸೀಮಾ.

ಬಹುಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಹಿತವಾಯಿತು. ಏಕೆಂದೇ ತೆಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಮಾವನಸ್ಸು ಮಾತನಾಡಿಸುವುದು ತಪ್ಪಿತೆಂದೇ ಇರಬೇಕು. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೇ ಏನೋ ಹೋಳಿಯಿತು. ಸೀಮಾ ತನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನವಳೇ ಶ್ರೀಮಂತ ಪುತ್ರಿ. ವಿದ್ಯಾವಂತೆ ಪಂಕಜನಿಂದ ಆಕರ್ಷಿತಳಾದರೆ ಚೆನ್ನಲ್ಲವೇ? ಪಂಕಜನೂ ಅವಳಿಗೆ ಮನಸೋತರೆ ಅವನು ತನ್ನನ್ನ ಕಾಡಿಸುವುದು ತಪ್ಪಿತುದೆ.

ತಾಯಿ-ಮಗಳು. ಪಂಕಜನೋಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿಲೇ ಇದ್ದರು. ಜೋಕ್ಸ್ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನಕ್ಕರು. ಇಭ್ಯರ ವಂಶಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಕೇವಲ ಹದಿನ್ಯೇಮು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಯರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು.

ಬಹು ಬೇಕೆಂದೇ ಕಾಫಿ ನಿಧಾನ ಮಾಡಿದಳು. ಅವರಿಗೆ ಅದರ ಗಮನವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳು ಕಾಫಿ ಮಾಡಿ ಹಿಡಿದು • ಬಂದಾಗ ಉಂಟಿದ ಮಾತುಕತೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

“ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಉಟಪ್ಪದಿ ಹೋಗ್ಯಾ ಪಂಕಜ. ಈಗ ಹೋಗಿ ಹೋಟಲಿನ ಉಟ ಯಾಕೆ?”- ಬಲವಂತ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಸೀಮಾ ಅವನ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹುಳತು - “ಫ್ಲೈಸ್ ಉಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನನ್ನ ಪ್ರೇಂಡ್ ಶುದ್ಧ ಚೋರ್ ಅಲ್ಲವೇ ಸೀಮಾ?- ಮನದಲ್ಲಿ ನಕ್ಷಳು ಬಹುಳ.

“ಅವರು ಅಮೈಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದಾರೆ ಬಯ್ಲುಕೊಳ್ಳಿ ಯಾವ” ಎಂದಳು ಬಹುಳ ನಗುತ್ತಾ.

“ಅಯ್ಯು ಎಲ್ಲಾರೂ ಹೇಳಿದ್ದೇಲೆ ಅಯ್ಯು. ಬಹುಳ ಏನಂತಾಳೆ ಅಂತಿದ್ದೆ. ಅವಳೂ ಅದೆ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ ಅಂದಮೇಲೆ ಅಯ್ಯು” ಎಂದು ಅಗೋಕಾರ ಸೂಚಿಸಿದ.

ಸೀಮಾಗೆ ಅಸೂಯೆಯಾಯಿತು. ತಾವು ಅಮೈಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಯಿತು. ಆದರೆ ಇವಳು ‘ಇರು’ ಎನ್ನವುದು ಮುಖ್ಯಮಾಯಿತು ಈತನಿಗೆ.

ತಾಯಿಯೂ ಅದೇ ಸರಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಫಳಿಗ ಮೌನವಾವರಿಸಿತು.

ಪಂಕಜ ಮೈನ ಮುರಿದು- “ಅಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿ ಅಯ್ಯು ಅಂದ್ರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಎರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಮದುವೆ” ಅಂದ.

ಸೀಮಾ - ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಇಭ್ಯರೂ ಪೆಚ್ಚಾದರು. ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಬಂಧ ವಾಗಬಹುದೆಂದು ಮಾನಸಿಕ ಲೆಖ್ಯಾಚಾರ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಆಕೆಯ ಲೆಖ್ಯಾ ದಿಧಿರನ ತಲೆಕೆಳಗಾಯಿತು.

ಆದರೂ ಏನೂ ತೋರಿಗೊಡದೆ - “ಹೌದೇನಪ್ಪ. ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ. ನಾವು ಹೊಸ ಪರಿಚಯ ಕರೀತೀ ತಾನೇ. ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೇನ್ನು” ಎಂದರು. “ನನಗೆ ಹಿರಿಯರಂತ ಯಾರಿದ್ದಾರಮ್ಮೆ ನಮ್ಮೆಮ್ಮೆ ಯಾವ ತಂಟೀಗೂ ಬರೋಲ್ಲ. ನನಗೇಂತ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡೋಕ್ಕೂ ನನಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನೇ ನೋಡಿದ್ದೀನಿ. ನನ್ನ ಸಂಗಾತೀನ್ನ ನಾನೇ ಆಯ್ಯು ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ” ಎಂದು ಬಹುಳ ಕಡೆಗೆ ತದೇಕವಾಗಿ ನೋಡಿದ.

ಸೀಮಾಳ ಹೃದಯುದ್ಭೂ ಕಿಂಚ್ಯು ಭುಗಿಲ್ಲಂದಿತು. ಇವನ ಆಯ್ದಿಯ ಹೆಣ್ಣು ಬಕುಳಾ! ಹೇಗಾದರೂ ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂದಿತು ಅವಳ ತಪ್ಪುಹ್ಯದಯ.

“ಕಂಗ್ರಾಟ್ಸ್ ನಿಮಗೆ ಮಿ|| ಪಂಕಚೋನಾಭ. ಬಕುಳಾಗೂ ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಆಗಬಹುದೋ ಏನೋ. ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬು ಅವಳಿಗೆ ಫೈಂಡ್ ಇದ್ದಾರೆ. ತಮಿಳಿನವರು”- ಬಿತ್ತಿದಳು ಬೀಜ. ಬಕುಳಾಗೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪಿ “ಸೀಮಾ !!” ಎಂದು ಹೊಬಿಟ್ಟಳು. ನಂತರ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು - “ನನ್ನ ಫೈಂಡಲ್ಲು ಮಾವ. ನನ್ನ ಫೈಂಡಿಗೆ ಗಂಡ. ರಾಂ ಅಂತ. ಆತ ಬಂದು ಬಂದು ದಿನ ತಮ್ಮ ಮನೇಗೆ ಕಡೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಗೇಲಿ ಮಾಡ್ತಾರೆ ಅಪ್ಪೇ” ಎಂದು ನಂಬಿಸುವಂತೆ ನುಡಿದಳು. “ಅಪ್ಪೇನಾ? ವಾಟ್ ಕಾಂಡ್ ದೇರೋ” ಎಂದು ಬಿಟ್ಟ ಪಂಕಚನಾಭ ಉದಾರವಾಗಿ.

ಸೋಲಾಯಿತು ಸೀಮಾಳಿಗೆ. ಅವಳ ಸೋಲು ಎಚ್ಚರಿಸಿದಿತು - ‘ಆತುರ ಬೀಡ. ಬಕುಳಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳಿದು ಅವನನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೀಡ. ನೀನಾಗೇ ಒಲಿಸಿಕೊಂಡು ಗೆದ್ದುಕೋ. ಹೇಗೂ ಇಂದು ಉಂಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ’

“ಇ ಅರ್ಥ ಸಾರಿ, ಚೆಷ್ಟೆ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಬಕುಳ ಬಂದೋಂದ್ದಲ ಸೀರಿಯಷ್ಟುಗಿ ತೊಗೊಂಬಿಡ್ತಾಳೆ” - ಎಂದು ಸಮಜಾಯಿಸಿ ನುಡಿದಳು.

ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ನವರಿಗೂ ಹೊಳೆದುದು ಅದೆ ‘ಆತ ಬಕುಳಳಲ್ಲಿ ಅನುರಕ್ತ’ ಎಂದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಶ್ರೀಮರಂತ ಯುವಕ ಈ ಚೋಟುದ್ದರ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಅರಸಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನೇ? ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಹುಳಿಯಾಯಿತು. ಆದರೂ ಅನುಭವದ ಮೂಸೆಯಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದ ಆಕೆ, ದ್ವೇಷ ನಿಣಣಯಿಸಿದರೆ ಬಕುಳ ತಪ್ಪಿಯೇ ಹೋಗಬಹುದು. ಸೀಮಾಳೇ ಪಂಕಚನ ಕ್ಕೆ ಹಿಡಿಯಬಹುದು ಎಂದು ಮನ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

“ಬಕುಳಾ, ತಂಗಮ್ಮೆ ಅಡಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ನೋಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಡಿಗೆ ಹಷ್ಟಳ ಕರಿದು ಬಿಡು”

“ಈಗ ಬಕುಳ ಏನೂ ಮಾಡೋದು ಬೀಡ. ಇರೋ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡೋಣ ಬಕುಳ ನನ್ನ ಹತ್ತ ಮಾತಾಡ್ದಿ. ನಾನು ನಾಳೆ ಉರಿಗೆ ಹೋರಿಸು ಹೋಗ್ರೀನಿ”

ಆದರೆ ಬಹುಳಾಗೆ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ, ಈಗ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಸೇರುವುದೇ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

“ಮಾವ, ಇವರ ತೋಟ ತುಂಬಾ ಬೆಣ್ಣಿಗಿದೆ. ನೀವು ಸೀಮಾ ಜೀವತಹೋಗಿ ಒಂದು ರೌಂಡ್ ತೋಟ ನೋಡಿ ಬಂದ್ದಿದಿ. ನಾನು ಉಂಟಕ್ಕೆ ರೆಡಿ ಮಾಡ್ತಿನೀ” ಎಂದು ಅವಳೇ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವುದುಕಬ್ಬಿದ್ದ ಪಂಕಚ್ಚು.

“ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ತೋಟ ಏನು ನೋಡೋದು” ನಿರಾಸಕ್ತಿ ತೋರಿದ.

ಆದರೆ ಸೀಮಾ ಮನದಲ್ಲಿ ಬಹುಳಾಗೆ ವಂದಿಸಿ, ಆ ನಿರಾಸಕ್ತನನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದಳು - “ಬೆಳುದಿಂಗಳಿದೆ. ಬನ್ನಿ ಕಂಡಷ್ಟು ನೋಡೋಣ”.

ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಹೊಕ್ಕ ಬಹುಳಾಗೆ ಉದ್ದಿಗ್ನತೆಯಾಯಿತು. ಇವನೇಕೆ ಹೀಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಬೆಂಬತ್ತಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನೆಂದರೆ ಗೌರವಪಿದೆ ತನಗೆ. ಆದರೆ ಮದುವೆಯಾಗಿಂದರೆ ಹೇಗೆ? ಮನಗಳೊಷ್ಟ ಬೇಡವೆ? ಇದೆಲ್ಲಾ ಅಮೃತ ಬೆತ್ತಾವಣೆ. ಅಮೃತಿಗೆ ಧನಿಕ ಆಳಿಯ ಬೇಕೆನಿಸಿರಬೇಕು.

ಬಹುಳಾಗೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಅವನಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗಪಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವಳ ಮೈಮನಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ ಕಸ್ತೂರಿಯೇ ತುಂಬಿರುವಾಗ, ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಹತ್ತಿರ ಸುಳಿಯುವುದೂ ಸಹ ಸಹನೆಯಿಲ್ಲ.

ಕಸ್ತೂರಿ ಮಾತ್ರ ಅವಳಿಗೆ ದಕ್ಷಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ತನ್ನ ಅನುರಾಗಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದವನು ಅವನು. ಅವನು ತನಗೆ ಸಿಗನು ಎಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಾನು ಪಂಕಚನ ಕ್ಕೆ ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ತಾನು ಉದ್ದೋಗಮಾಡಿ ಅವಿವಾಹಿತಳಾಗಿಯೇ ಬೇಕಾದರೂ ಉಳಿಯಬಲ್ಲಳು. ಮನಸ್ಸು ಒಗ್ಗದೆಡೆ ಅನುಕೂಲ ಸಿಂಧುವೆಂದು ಮನಸ್ಸು ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಿರಲ್ಲಿ ಬಹುಳ.

ಪಂಕಚನಾಭನಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿಸಲು ತಾನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣಳೇ ಹೌದು.

ನಂದಹಕ್ಕಿಯ ಕಮಲನಾಭ ಅಯ್ಯಂಗಾರರು ಭಾರಿ ಶ್ರೀಮಂತ ಹಳ. ಅವರು ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಲ್ಲಿ ಖಚುವುದಾಡಿ ದುಡಿದರೆ, ಎರಡು ಕ್ಷೇತ್ರಲ್ಲಿ ಬಾಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಪ್ರತಿಫಲ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟೇ ಭಗವದ್ವರ್ತಕರು. ದಯಾಮಯರು. ದೇಹಿ ಎಂದವರಿಗೆ ನಾಹಿ ಅಂದವರಲ್ಲ.

ತಮಗೆ ಒಂದುದನ್ನ ಹತ್ತಾರು ಜನಕೈ ನಾನಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಉಂಟಿನ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಏನೋ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಕಲ್ಪಿಸಿ, ನೆಂಟರಿಷ್ಟಿರಿಗೆ, ಉಂಟಿನ ಜನರಿಗೆ ತೈಪ್ಪಿಯಾದ ಭಾರಿ ಭೋಜನ ಮಾಡಿಸಿ, ದೇವರ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೆಪಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾಹು ಒಂದು ಹಬ್ಬಿ ನೆರವೇರಿಸಿ, ಬಡಬಗ್ಗಿರಿಗೆ ಉಡುಗೊರೆ ಹೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಈ ಮಾನವ ಸೇವೆ ನೋಡಿಯೇ ಏನೋ ಮಾಧವ ತೃಪ್ತಿನಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಅವರ ಬೋಗೆ ತುಂಬಿತ್ತಿದ್ದ.

ಅವರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಉರಿ, ಹುಡುಗರು ಮುಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಶಿವಮೋಗ್ಗಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಪಡಬಾರದ ಪಾಡು ಪಡುತ್ತಿದ್ದುದು ನೋಡುವ ಅವಕಾಶ ಒದಗಿ ಒಂದಿತ್ತು. ಆಗ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ನಿರೂಪಿಸಿದರು.

ಶಿವಮೋಗ್ಗಿಯಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ವಾಸದ ಕೋಣೆಗಳಿರುವ ಒಂದು ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆ ಹಿಡಿದು, ಕೋಣಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗರಂತೆ ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು ಹುಡುಗರು ಇರಲು ಸರಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ನಿಲಯ ತೆಗೆದರು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಸಿನ ಖಿಚೆಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಅಯ್ಯಂಗಾರರದೇ.

ಆದರೆ ಅಳುತ್ತಾಟೆಗಳಿಲ್ಲ. ಅಡುಗೆಯವರಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗರೇ, ಇಬ್ಬರು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತಿಭ್ಯಾರು ಅಂಗಡಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇನ್ನೂ ಇಬ್ಬರು ಮನೆಯ ಸ್ವಾಚ್ಚತೆ, ಪಾತ್ರ ತೋಳಿಯುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲವೂ ಎರಡು ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಪಾಳಿಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಿವಾಹಿಸಬೇಕು.

ಈತನ ಈ ವಿದ್ಯಾಪೂರ್ವಕೆಯ ದಾನ, ನಂದಹಕ್ಕಿ - ಆನಂದಾಪುರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವರವಾಯಿತು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ ಮುಗಿಂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಉತ್ಸರ್ಜಿ ಶಿವಮೋಗ್ಗೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದರು.

ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ತಾವೇ ಖುದ್ದಾಗಿ ಒಂದು, ಖಿಚೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನ ಕೆಲಸ ನಿವಾಹಿಸಬೇಕಾದ ಆರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಗುಂಪಿನ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ

ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟಿ, ಜಗ್ಗತೆಯಾಗಿ ಖಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಅದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಾರದೆಂದೂ ಹೇಳಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ತ್ರೈಣ ಹುಡುಗಿಯಿಗೂ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಬಾಡಿಗೆಯ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟಿ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಎರಡಂತಸ್ಸಿನ ಮನೆಯೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದರು. ಮೇಲ್ಲಡೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರು ಕೆಳಗಡೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಶಾರಿನ, ನೇರುಹೊರೆಯ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಮಕ್ಕಳಾದುದರಿಂದ, ಭಾತ್ಯ ಭಾವದಿಂದ ಒಂದೇ ಮನೆಯವರಂತೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕೆಳಗಡೆ ಮುಂದಿನ ಒಂದು ಹೊಣೆಯನ್ನು, ಅಯ್ಯಂಗಾರರಾಗಲಿ, ಅವರ ಮಗ ಪಂಕಜನಾಭನಾಗಲಿ, ಅಡಿಕೆ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆಂದೋ, ಮತ್ತಾವ ಕಚ್ಚೆರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೊಂಡ ಶಿವಮೋಗ್ಗೆ ಬಂದಾಗ ಆ ಹೊಣೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿರುತ್ತಿದ್ದುದು ಒಂದರಷ್ಟು ದಿನಗಳು ಮತ್ತು.

ಈಗ ಮೇಲುಸ್ತವಾರಿಯ ಕೆಲಸಗಳು ಆರು ಜನರ ಟೀಮಿನಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗಿಯರೂ ಇದ್ದರು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅಡಿಗೆಯ ಕೆಲಸ ಹುಡುಗಿಯರ ಪಾಲೀನದು.

ಹೀಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಕ್ಕಳ ಸಹ ಆ ಮನೆಯ ವಾಸಿಯಾಗಿ ಒಂದು ನಿಂತಳು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಆ ಮನೆ ‘ಕಮಲಾನಂದ ಆಲಯ’ ಅಗಿತ್ತು ಅದು ಉಸ್ತುವಾರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿ ತಂದೆಗೆ ಬಲಗ್ಗೆ ಆಗಿ ನಿಂತ ಪಂಕಜನಾಭನದಾಗಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಆಗೋಮ್ಮೆ ಈಗೋಮ್ಮೆ ಮಾರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಾರಿ ಒಂದಿರುತ್ತಿದ್ದು.

ಒಮ್ಮೆ ಹಾಗೆ ಅಡಿಕೆ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆಂದು ಒಂದವನು ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಶಿವಮೋಗ್ಗೆಯಲ್ಲಿ ಉಬ್ಬಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವಳ ಅಡಿಗೆಯ ಶಾಟ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವಳನ್ನು ಪಂಕಜನಾಭ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡು.

“ಒಕ್ಕಳ, ಚಿಕ್ಕಯ್ಯ ಯಾಕೋ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೀತಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದು ಸಂಗಡಿಗರು ಹೇಳಿದಾಗ ‘ಯಾಕಿರಬಹುದು’ ಎಂದು ಸಂಗಡಿಗರು ಹೇಳಿದಾಗ ‘ಯಾಕಿರಬಹುದು’ ಎಂದು ಶಾಹಿಸುತ್ತಿಲ್ಲೇ ಎದುರಿಗೆ ಒಂದು ನಿಂತಿದ್ದಳು.

“ನೀನು ಯಾರ ಮಗಳಮ್ಮೆ?” ಸಾಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಪಂಚಜಾಭ.

ಒಂದು ಅಲಯ ಸೇರಿದಾಗ ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬರ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡರೂ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೇವಣಿಸುತ್ತೇಂದ್ರಿದ್ದುದು ಅಪರಾಪ. ಯಾರಿಗೂ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಆದರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ.

ಅವನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ, ಯಾಕೋ ಏನಾಯಿತೋ, ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಯಾವ ಸುಧ್ವಿ ಹೋಗುತ್ತದೆಯೋ ಎಂದು ಅಂಜಿದಳು.

“ನಾನು ಆನಂದಾಪುರದ ಸಂಪತ್ತು ಅವರ ಮಗಳು. ಅಮ್ಮೆ ಅಲಮೇಲು” ಎಂದಳು ಉಸಿರೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬರದೆ.

“ಈ ನಿನೇನೋ ಅಲಮೇಲು ಮಗಳು. ಅಡಿಗೆ ವಂಡರ್ ಪ್ರಲೋ ಆಗಿತ್ತು. ಉಂಟಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅಮೃಗೆ ಹೇಳು ನಾನು ಹೀಗಂದೆ ಅಂತ” ಎಂದನು.

‘ಅಯ್ಯೋ ಇಪ್ಪೇನ್ನಾ’ - ಅವಳಿಗೆ ಧ್ಯೇಯ ಬಂದಿತು. ದಿಟ್ಟಾವಾಗಿ ತಲೆಪತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವನು ಅವಳ ಕಡೆಗೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದು. ಅವಳೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಇಪ್ಪತ್ತೇಳು - ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟರ ಯುವಕ. ಸಾಧಾರಣ ಮೈಕಟ್ಟಿ. ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಸಾಧು ಮನುಷ್ಯ ಎಂದು ನಂಬಿಕೆ ಕೊಡುವಂತಹ ಮುಖಿ. ಚಿಹರೆ, ಮೆದುಮಾತು.

ತನ್ನ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡನಿತೆ. ಈಗ ತನ್ನನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಚೀಪ್ಪೆ ಮಾಡೋಣವೆಂದೆನಿಸಿತು ಅವಳ ತುಂಡುನಿಸಿಗೆ.

“ಅಡಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಏನು? ನಾನು ಏನುಮಾಡಿದ್ದೂ ವಂಡರ್ ಪ್ರಲೋ ಆಗಿರತ್ತೆ” ಎಂದಳು.

ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತು ಮೈಮರೆತ್ತಿದ್ದ ಅವನು ಗಲಿಬಿಲಿಯಿಂದ ಎಚ್ಚಿತ್ತ.

“ಹಾಗೇನು? ಹಾಗಾದ್ದೆ ಏನೇನು ಮಾಡಿತ್ತಿ?”

“ಫಾರ್ ಎಕ್ಕಾಂಪಲ್, ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಸ್ವಾಟರ್ ಮೇಲೆ ಹಾತೆಯ್ವತ್ತಿನಿ ಅನ್ನಿ”

“ಹುಂ ಅಮೇಲೆ” ಪ್ರೇತಾಳಿಸಿದ.

“ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಜೀಬಲ್ಲಿಯೋ ಪೆನ್ ತೊಗೊಡು ಲವ್ ಲೆಟರ್ ಬರಿತ್ತಿನಿ ಅಂತಿಮ್ಯಾಳ್ಜಿ”

“ಸ್ವರಿ, ಯಾರಿಗೇ ಲವ ಲೇಟರ್?”

“ಮತ್ತು ರಿಗೆ ನಿಮಗೇನೇ” ಎಂದು ಕೊನ್ನಿಷ್ಟುಕಿಸಿದಳು.

“ಹುಂ ಬರಿ ತೋಗೋ ಹೆನ್.” ಎಂದು ಎದೆ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದ, ಎದೆಯ ಪಾಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ಹೆನ್ ಅವಳಿಗೆ ಎಟಕುವಂತೆ.

ಒಕುಳ ಬೆಟ್ಟಿದಳು. ತನ್ನದು ಅತಿಯಾಯಿತೇನೋ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಳು.

“ಯಾಕೆ ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟೆ? ಓ ಒಕುಳ ಬೆದರಿ ಬಿಟ್ಟಳು” ಎಂದು ಹಾಸ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿದು, ಹೆನ್ ತೆಗೆದು ಹೊಡಲು ಹೋದ.

ಅವಳು ಪಡೆಯಲ್ಲಿ - “ನಾನೇನೂ ಬೆದರಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಈಗ ಸಣ್ಣ ಹೋಗ್ಗಿನಿ. ಏ ಆಮ್ ಸಾರಿ. ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ಸದರ ಹೊಟ್ಟಿ, ಹೋಗಳಿದ್ದಿ, ನಾನೂ ಸದರವಾಗಿ ಮಾತಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಆಲ್ ಫಾರ್ ಫ್ರೋ ಅಷ್ಟೆ. ಇದೆಲ್ಲಾ ಅಮ್ಮ ಅಪ್ಪಂಗೆ ತಿಳಿಯೋದು ಬೇಡ ಹ್ಲೀಸ್” ಎಂದು ಗವಕ್ಷನೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಒಳಗಡೆಗೆ ಹೋರಣಿ ಹೋದಳು. ಅವಳು ಹೋದ ದಿಕ್ಕಿನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಹುಳಿತ ಪಂಕೆಬಾಧ.

ಅವನಿಗೆ ಕಚ್ಚುಳಿಯಿಟ್ಟುತ್ತಾಯಿತು. ಜೋರಾಗಿದ್ದಾಳೆ ಹುಡುಗಿ. ಇದುವರೆಗೆ ಕಂಡ ಹುಡುಗಿಯರೆಲ್ಲರೂ, ತಾನು ಶ್ರೀಮಂತ ಮನೆತನದವನೆಂದೂ ಅವರಿಗೆ ದಾತ್ಯವೆಂದೂ, ಗಂಭೀರವಾಗಿ, ನಾಜೂಕಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು ಅದರೆ, ಈ ಹುಡುಗಿ ! ತುಂಟಿ, ದಿಟ್ಟೆ.

ನಂದಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ಹೂಡಲೆ, ತಮ್ಮ ಅಷ್ಟೀಯ ತಂಗಿಯ ಮೊಮ್ಮೆಳಾದ ಅಲಮೇಲುವಸ್ಸು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಆನಂದಾಪುರಕ್ಕೆ ಪುರುಷಿಸಿದ. ಎಲ್ಲಾ ಬಂಧುಗಳಂತೆ ಅವರೂ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರನ್ನೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದುದು ಕಡಿಮೆ. ಈಗ ಬಂಧುತ್ವ ನರ್ವಿನಗೋಳಿಸಿಕೊಂಡ.

ಆಗಾಗ ಹೋಗಿ ಬರಲು ತೋಡಿ, ಅಲಮೇಲು ಸಂಪತ್ತುರವರ ಅಭಿಮಾನ ಗಳಿಸಿದ. ಇಂತಹ ಶ್ರೀಮಂತ ಧೀಮಂತ ಯುವಕ ‘ಅಕ್ಕು’ ‘ಅಕ್ಕು’ ಎಂದು ತನ್ನನ್ನ ಅಶ್ವಿಯವಾಗಿ ಆದರಿಸಿದಾಗ ಅಲಮೇಲು ಉಬ್ಬಿಹೋದಳು.

ರಚಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗಲೇ ಒಕುಳಾಗೆ ತಿಳಿದದ್ದು, ನಂದಹಳ್ಳಿಯ ಸಸಿ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರು ಬೆಡತೋಡಿದೆ ಎಂದು. ಅವಳಿಗೆ ಅವನು ಮನೆಗೆ ಆಡಿಗಡಿಗೆ ಬರುವುದು ಬೇಡವೆನಿಸಿತು.

ಅಮ್ಮೊ ಜಾಗ, ಅವಳ ಮನ ತಿಳಿದು ಬಿಟ್ಟಂತೆ, ಅವರ ಮನೆಗೆ ಅವಳಿರುವಷ್ಟು ದಿನವೂ ಸುಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅದರೇನಂತೆ! ತನ್ನ ಗಂಧ ಬೀರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ ಅಲಮೇಲು ಸಂಪತ್ತು ಅವರ ಮೂಲಕ.

ಬಿ.ಎಸ್. ಸಿ. ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು ಬಹುಳ. ಮುಂದೇನು ಎಂದು ಆಲೋಚನೆ ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿತು.

“ನೀನಿನ್ನೂ ಓದೈನೇ ಆಂದ್ರೆ ಓದಿಸ್ತೇನ್ನೂ ಬಹುಳ. ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ. ಓದೋ ಹಾಗಿದ್ದೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಕಳಿಸ್ತಿನೀ” ಎಂದು ತಂದೆ ನಿರಾತರವಾಗಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಬೆಳ್ಳಿ ಬೀಳುವಂತಾಯಿತು ಬಹುಳಾಗಿ.

ಹೇಗೆ? ಹೇಗೆ ಓದಿಸ್ತಾರೆ? ಶಿವಮೋಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಪುಕ್ಕಣಿ ವಾಸ, ಉಂಟಾಗಳು ಇದ್ದಾಗಲೇ, ಫೀಸು, ಪುಸ್ತಕ, ಬಟ್ಟೆ ಬರೆ ಒದಗಿಸಲು ಪರದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಬಡಬ್ಬಾಹ್ಯಾನಿಗೆ ಈ ಧೈಯದ ಮಾತುಗಳು ಹೇಗೆ ಬಂದವು. ಉತ್ತರ ಸುಲಭ. ಪಂಕಜನಾಭ ಹಣ ಒದಗಿಸುತ್ತೇನೇಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕು.

ಅವಳ ಮನ ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಓದಿನ ದಾಹ, ಭವಿಷ್ಯದ ಕನಸು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಿತು.

ಶಿವಮೋಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೂ, ಅವನ ಅಂಕೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಓದಲಿಲ್ಲವೇ? ಇದು ಹಾಗೆಯೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಇಂತಹವರು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಯೇ ಅಲ್ಲವೇ ತಮ್ಮಾಧವರು ಮುಂದೆ ಬರಲು ಷಾಧ್ಯ ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ರಾಜಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಂದೆಯ ಸುಳಳಿಗೆ ಸಹಾತಕೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ವ್ಯಾಸಂಗದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇನೂ ಬಂದು ಅವಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ನಡತೆ, ಉದಾರ ವ್ಯಾದಯಗಳು ಅವಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಗೆಗೆ ಗೌರವ ಭಾವವನ್ನಂಟು ಮಾಡಿತು.

ತಾಯಿಯಿಂದ ಬಂದ ಪ್ರತಿ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಗೆಗೆ ಪ್ರಶಂಸೆಯಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಅವನೆಡೆಗೇ ಚೆಳಿಸಿಕೊಂಡ ಗೌರವ ಭಾವ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಏನಹ ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತಾವ ಭಾವವೂ ಉತ್ತನ್ನವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಎಂ.ಎಸ್. ಓದು ಮುಗಿಸಿ ಅವಳು ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ, ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಬಗೆಗೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರಾಜಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅಮ್ಮೆ ಆಡಿದ ಮಾತು ಅವಳನ್ನು ಅಚ್ಚೆತನ ಮಾಡಿತು.

“ಪಂಕಚನಿಗೆ ನೀನು ಅಂದೇ ಇಷ್ಟ ಬಹು, ನೀನೊಷಿದ್ದೇ ಮದುವೆ ಆಗ್ನಾನಂತೆ” ಎಂದಿದ್ದಳು ತಾಯಿ.”

“ಅಮ್ಮೆ ಬೇಡಮ್ಮೆ ಇಂತಹ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟೋಬೇಡಮ್ಮೆ ನಿನಗಧಾವಾಗೋಲ್ಲ ಕೆಲವು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು. ಈ ಮದುವೆ ಬೇಡಮ್ಮೆ”

“ನೀನು ಮಹಾ ಆನುಭವಸ್ಥಳು. ನಿನಗೆಲ್ಲಾ ಆಧಾವಾಗುತ್ತೇ ಅಲ್ಲಾ?”

“ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಆನುಭವ ಜಾಸ್ತಿಸೇ. ನೀನು ಕೋಪಿಸುವ್ಯಂತೆ ಪ್ರಯೋಜನ ಏನು” ಅವರು ಉದಾರಿಗಳು, ಕರುಣೆಗಳು. ನಮಗೆ ದಾತ್ರಗಳು. ನಮ್ಮ ಹೀನಸ್ಥಿತಿ ಸೋಡಿ ಉದ್ದಾರ ಮಾಡೋ ಮನಸ್ಸಿನವರು”

“ಮತ್ತಿನ್ನೇನು ನೀನೇ ಒಪ್ಪೆಳ್ಳಾ ಇದೀಯಲ್ಲ ಅವರು ಒಳ್ಳೇವು ಅಂತ”

“ಒಳ್ಳೇವು ಅಂದೇ ಮಾತ್ರ ಮದ್ದೆ ಮಾಡೊಳ್ಳೇಕ್ಕಾಗುತ್ತೇ? ಉದ್ದಾರ ಮಾಡೋದಾತರು ಅವರು ಆದಾಗ, ನಾವು ಭಿಕ್ಷುಕ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸೇ ಹೊರತು, ಸಮಾನರಾಗೋಲ್ಲ, ನಾನು ಅವರ ಮನೆ ಸೊಸೆ ತೀಂತ ಹೋದ್ದೆ ಯಾವಾಗ್ನಿ ಕೆಳಗಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲಮೇಲೆ ನಿಂತು ಮೇಲೆ ಸೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತೇ. ಅದು ನನಗಿಷ್ಟಿಲ್ಲ. ನಿನಗೇ ತಮ್ಮಿದ್ದೇ ಹೇಳು. ನಮ್ಮ ಸ್ತುತಿಶ್ಲೇಷೆ ಇರೋ ತಮ್ಮ ಅವನ ಮುಖ ಮಾತಿ ಸೋಡ್ದೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡೊತ್ತಿನಿ” ಆವೇಶದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು.

ತಾಯಿ ಮೂಕಳಾದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಮುಂದುವರಿಸಿದಳು.

“ನಾವಾಗಿ ಮೇಲೆ ಒಬೆಇ. ಆವಾಗ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮಾರ್ಪಾಟಾಗುತ್ತೇ ಈವಾಗ ಅವರ ದಾನದಲ್ಲಿ ಓದಿದ್ದಿನಿ. ನಾನು ಒಂದು ಉದ್ದೋಗ ಹೀಡಿದು, ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವರು ನನಗಾಗಿ ಶಿಂಚುವುದಿದ್ದನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿಸಿ ಮತ್ತೊಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಲೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ ದಿನ ನನಗೆ ಸಮಾಧಾನ. ಅವರೂಂದ್ದೇ ನನಗೆ ಗೌರವ ಇದೆ ಅಮ್ಮೆ ಆದ್ದೆ ನಾನು ಅವರ ಜೊತೆ... ಉಂಟಂ... ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪು ಇಲ್ಲ”

“ಹಾಗೇಂತ ಹೇಳಿ ಬಿಡ್ಲು ಪಂಕಚನಿಗೆ”

“ಓಹೋ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೇಳು. ಆದ್ದೆ ಹೇಳಿಂಬಾಗ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಕೋಪಾನೆಲ್ಲಾ ಮಾತಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಒರಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಡ. ಹೇಗೆ ಹೇಳಬಹುದೋ ಹಾಗೆ ಹೇಳು.”

ಹಾಗೆ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು ಆಂದಿನ ಸಂಭಾಷಣೆ.

ತಾಯಿ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳೋ, ಏನು ಹೇಳಿದಳೋ, ಅಂತೂ ಪಂಕಚನಾಭ ಮಾತ್ರ ನಂತರ ಮದುವೆಯ ಮಾತ್ರತ್ವಲೀಲ್ಯ. ವಾರದಲ್ಲಿರಡು ಬಾರಿಯಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದು. ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದು. ಒಕ್ಕಳ 'ಮಾವ' ಎಂದು ಕರೆದು ಕೀಟಲೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನು ಮಾತನಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ನೀನು ನನ್ನವಳೇ ಎನ್ನುವಂತೆ ಆಡಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ತಮಾಣೆಗೆ ಎಂದು ತೇಲಿಸುತ್ತಿದ್ದು. ಹಿಗೆಯೇ ಸಾಗಿತ್ತು ಆವರ ಅಂಟಿಮೂ ಅಂಟಂತಿದ್ದು ಸಂಬಂಧ.

ಮುತ್ತಣ್ಣ ವಾದ್ಯಾರ್ಥ ಆನಂದರಾಮ ಆರ್ಥರ ಮನೆಯ ಕಡೆಯ ವಿಷಯ ತೆಳಿಸಿದಾಗ, ಪಂಕಚನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಗವೂ ಅಯಿತೆಂದು ಮುಕ್ತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕ್ಷೋಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದಳು ಆನಂದವನಕ್ಕೆ.

ಆದರೆ ತಿಂಗಳಿರಡು ಕಳಿಯುವಲ್ಲಿ ಪಂಕಚನಾಭ ಇಲ್ಲಿಗೂ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆನಂತೆ ಈಗೊಂಡು ದಾರಿಯಿದೆ. ಅವನ ಒಮ್ಮೆನ್ನೆ ಪ್ರೇಮದ ದಾರಿಗೆ ಬಂದು ತಿರುವು ತೋರಿಸಬಹುದು. ಸೀಮಾಳಿಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಫರು ಬಾರಿಗೇ ಆಸಕ್ತಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಸೀಮಾ-ಪಂಕಚರು ಸಮಸ್ಯೆ ಅಂತಸ್ಥಿತವರು. ಆವರ ಸಮಾಗಮ ಸಹಜ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕ.

ಇಡಿಗೆಯೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದರೂ ತೋಟ ನೋಡಲು ಹೋದ ಸೀಮಾ - ಪಂಕಚನಾಭರು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಒಕ್ಕಳಾಗೆ ಒಳಗೊಳಗೇ ಶಿಷ್ಟಿಯಾಯಿತು.

ಆವರಿಭೂರೂ ಬರುವ ವೇಳೆಗೂ, ಆಯ್ದರು ಮನೆಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೂ ತಾಳಿಯಾಯಿತು. ಒಕ್ಕಳಳ ಪ್ರಮೇಯವೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವಂತೆ ಸೀಮಾ, ತಾನೇ ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಪಂಕಚನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಗಳಿದ್ದಂ ಮಾಡಿಸಿದಳು.

ಉಂಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಾಗಲೂ, ಪಂಕಚನ ಪಕ್ಷದಲ್ಲೀ ಕುಳಿತು, ಅತಿ ಮುತುವಚಿಯಿಂದ ಬಡಿಸಿದಳು ಸೀಮಾ. ಒಕ್ಕಳಾಗೆ ಪೆಚ್ಚಿಸಿತಾದರೂ, ತನ್ನ ಉಂಟೆ ನಿಜವಾಗಿ, ತನ್ನ ಸೆಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುವಂತೆ ಕೊಡು ನಿರಾಳ ವಾಯಿತು.

“ನಾಳೀನೇ ಹೊರಟು ಬಿಡ್ಡಿರಂತೆ” ಎಂದರು ಆಯಂತ್ರ
ಪಂಕಜನನ್ನಾದ್ದೀಶಿಸಿ.

“ಹೌದು, ಉಂಟಿಲ್ಲ ತುಂಬಾ ಕೆಲ್ಲವಿದೆ. ಈ ಹುಡುಗಿನ್ನ
ನೋಡಿಹೋಗೋಣಾಂತ ಉಳಿದೆ. ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದೆ ಬೆಳಗ್ಗೇನೇ ಹೊರಟು
ಬಿಡ್ಡಿದ್ದೆ.” “ಇನ್ನೇಲೆ ಬಂದಾಗ ಒತ್ತಾ ಇರಬ್ಬ” - ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ
ಆಹ್ನಿನವಿತ್ತರು.

“ಖಂಡಿತ ಬತ್ತಿನಮ್ಮೆ ಬಹು ಇಲ್ಲಿರೋವಗೂಡ ಬರದೆ ಹೋಗಿತ್ತಿಂದಿನ
ಹೇಳಿ” ಸಂಭಾವನೆ ಬಹುಳ ಮತ್ತುಲೇ ತಿರುಗುವಂತಾದಾಗ ಸೀಮಾ - “ಈ
ಸಲ ಬಂದಾಗ ಅಶೋಕ ಹೋಟೆಲ್, ವಿಂಡ್‌ರ್ ಮ್ಯಾನ್‌ರ್ ಬೇಡ. ನೇರವಾಗಿ
ಈ ಸೀಮಾ ಮನೆಗೇ ಬಂದಿದ್ದಿ. ಇದು ನಿಮ್ಮ ಮನೆನೇ ಅಂತ ತಿಳಿನ್ನಿಳಿ”
ಎಂದಳು.

“ಬರಬಹುದು ಅನ್ನಿ. ಆದ್ದೆ ಬಹು ಎಷ್ಟುಬಿನ ಇಲ್ಲಿತಾಳ್ಳೋ? ಏನು
ಬಹು?”

“ಇನ್ನೊ ಶಾಲ್ಯ ತಿಂಗಳಾದ್ದೂ ಇತ್ತಿಂದಿನ ಅಥವಾ ಅತ್ಯೇ
ಕಳಿಸಿಬಿಡೋವರೆಗೂ”

ಸೀಮಾಗೆ ತಾನು ಸೋತು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಆದರೂ
ಧುಲಿಗಳಿಂದ ಯುದ್ಧರಂಗಕ್ಕಿಳಿದವಳು ಓಡಿ ಹೋದರಾದಿತೇ!

ಬಹುಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದಾಗ, ಅವಳನ್ನು ಒಂದು ಹೆಚ್ಚೆ ಇಟ್ಟಿ, ಟಾಂಗ್
ಕೊಟ್ಟಿ ಬೀಳಿಸದ ವಿನಾ ತಾನು ಮುಖ್ಯಾಳಾಗಲಾರಳು.

“ಅಥವಾ ಆ ತಮಿಳು ಗಳಿಯ ಕುತ್ತಿಗೇಗೆ ತಾಳಿ ಬಿಗಿಯೋವರೆಗೆ
ಇಲ್ಲಿತಾಳಿ. ಅಲ್ಲಾ ಬಹು?” - ಎಂದು ಪಂಕಜನ ಮನದಲ್ಲಿ ಸಂಶಯ
ಬಿತ್ತಲು ನುಡಿದಳು.

“ಬೆಷ್ಟೆ ಅತಿಯಾಯ್ಯ ಸೀಮಾ” - ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಿಗೆ ಮಾಡಿದಳು ಬಹು.
ಸೀಮಾಳ ಆಟ ಫಲೀಸಿತು. ಬೆಂಕಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗೆಯಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ
ವಾಸ್ತವಾಂಶ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ, ಪದೇ ಪದೇ ಕೀಟಲೆ ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ
ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಬಂದೇ ಬಂದಿತು ಪಂಕಜನಿಗೆ.

“ಏನರು ಬಹು? ಯಾರು ಆ ತಮಿಳನಾಡು?”- ನೇರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ.

“ಅಗಲೇ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ. ನನ್ನ ಸೈಹಿತೆಯ ಗಂಡ. ನನ್ನ ಸೈಹಿತೆ ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾಳಿ. ಅವಳನ್ನು ನೋಡೋಕ್ಕೇಂತ, ಒಂದು ದಿನ ಈತ ಷ್ಟೋನ್ ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನ ಕರೆದೊಯ್ದಿದ್ದು ಅದನ್ನೇ ಸೀಮಾ ”- ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಸೀಮಾ ಏನಾದು ಅಪಹಾಸ್. ಮಾತನಾಡಿಸಿದವರೆಲ್ಲ ತಾಳಿ ಬಿಗಿತಾರೇನು?” ತಾಯಿ ಗದರಿದರು.

“ಹುಡುಗರ ಚೇಷ್ಟೇನ ಸೀರಿಯಸ್ಸಾಗಿ ತೊಗೊಳಿಸ್ತೂದು ಬೇದ”- ಅಯ್ಯರು ಮುಕ್ಕಾಯ ಹೇಳಿದರು.

ಪಂಕಚನಾಭ ಹೊರಡಲು ಅನುಷ್ಠಾದಾಗ ಅಯ್ಯರು - “ಬಹಳ ಕತ್ತಲಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿವರೆಗೆ ಡ್ರಾವ್ ಮಾಡ್ತೇನಿ ಇಲಿ”- ಎಂದು ಕಾರನ್ನು ಹೊರತರಲು ಗ್ಯಾರೇಜಿಗೆ ನಡೆದರು.

ಕತ್ತಲನ್ನು ಸೀಳಿಕೊಂಡು, ಮೋಟಾರ್ ಸ್ಕೆಕ್ಲಾ ರಾಕ್ಸೆ ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಗಡೆಯೇ ನಿಂತಿದ್ದುದು ಕಂಡು ಕಲ್ಲಾಣಿನೂ ಅವರನ್ನು ಹೊಡಿಕೊಂಡು.

ಸೀಮಾ ಹೂಸೆ ಗೇಳೆಯನನ್ನು ಅಣ್ಣಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಿದಳು. ಬಹುಳಾಗಿ ಪ್ರೇಂಡ್ ಎಂದಾಗಲೀ, ಅವಳ ಮಾವ ಎಂದಾಗಲೀ ಪರಿಚಯಿಸಲು ಸೀಮಾಳ ಮನಸ್ಸು ಒಡಂಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತಿ ಬಳಸಿ ಮಾತನಾಡಿದಳು.

ಅದರೆ ಪಂಕಚನೇ ಕೈನೀಡಿ - “ಹ್ಯಾಪಿ ಟು ಮೀಟ್ ಯು ಯಂಗ್ ಮ್ಯಾನ್. ನಾನು ಬಹುಳಾಗಿ ಸೈಹಿತ ಹಾಗೂ ರಿಲೇಟಿವ್” ಎಂದು ಕೈಪುಲುಹಿಡ.

ಬಹುಳಾ ಸೀಮಾ ಇಬ್ಬರೂ ಒಳಗೊಳಿಗೇ ಕುದಿದರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ.

“ಓ ತಿಳಿತು. ನೀವೇ ತಾನೇ ಮೊನ್ನೆ ನಾವ್ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದಾಗ ಬಂದು ಹೋದದ್ದು” ಎಂದ ವ್ಯಾಗ್ನಿವಾಗಿ ಕಲ್ಲಾಣಾ, ಬಹುಳಳ ಕೆಲ್ಲಾಗಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ “ನಾನೇ ? ನಾನು ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲಲ್ಲ. ಇದೇ ಪ್ರಥಮ ನಾನು ಬತ್ತಿರೋದು”

“ನೀವು ಲೈಟರ್ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ, ಯಾರೂ ಬಂದೇ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ ಉತ್ತ ಈ ಹುಡುಗಿ ಹುಟ್ಟು ಹೇಳಿ ನಂಬಿಸಿ ಬಂದದ್ದು...”

‘ ಪಂಕ್ಜ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನನ್ನ - “ನೋನೋ. ನಾನ್ಲ್ಯಾವೇ ಅಲ್ಲ. ನಾನು ಸಿಗರೇಟು ಸೇಡೋಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹತ್ತ ಲೈಟರ್ ಯಾಕಿರತ್ತೆ?” ಎಂದ.

“ಹಾಗಾಧೈ ನೀವು ಬೇರೆ. ಇನ್ನೂ ಒಬ್ಬು ಅಂದ ಹಾಗಾಯ್ತು. ಮಹ್! ಎಷ್ಟು ಜನ ಈ ಸುಳಿಗೆ ಪ್ರೇಂಡ್ಸ್! ಲೈಟರಿನ ತಮಿಳ, ನೀವು, ನಾನೂ...”

“ನೀವು ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡಿದೀರಾ. ನಮ್ಮ ಒಕ್ಕಳ ಅಂಥವೆಲ್ಲ. ನಾನು ಅವಳನ್ನ ನೋಡೋಕ್ಕೇಂತ ಒಂದೆ” ಅವಳನ್ನ ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡ ಪಂಕ್ಜ.

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಸೀಮಾಗೆ ಕಲ್ಪಣನ ಮಾತಿನ ತಲೆ ಬುದ ತಿಳಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಡೋಸ್ ಹಾಕಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ, ಏನೋ ಹರಟುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದೇ ಬಗೆದ ಅವಳಿಗೆ ‘ಮನೇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಾಗ ಬಂದದ್ದು’ ‘ಲೈಟರ್ ಮರೆತದ್ದು’ ಪದಗಳಿಗೆ ಅಥವೇ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅಲ್ಲದೆ, ತಾನು ಎಷ್ಟೇ ಆರೋಪದಚಾರ ಮಾಡಿದರೂ ಪಂಕ್ಜನಾಭ ಒಕ್ಕಳ ಬಗೆಗೇ ವಾಲುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಳವಳವಾಗಿ ಯಾವ ಪದಗಳೂ ಅವಳ ತಲೆಗೆ ನಾಟುತ್ತಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ.

“ನಿಮ್ಮ ಆಸಕ್ತಿ ಮೆಚ್ಚಬೇಕಾದದ್ದೇ. ಇನ್ನೂರು ಮೈಲಿ ಹಾರಿ ಇವಳಿಗಾಗಿ ಅಂತ ಬಂದಿದ್ದೀರಲ್ಲ, ಇವಳು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗ್ಗಿದಾಳೀಂತ ಹೇಳಿದ್ದೂ ಸ್ವೇಚ್ಛ ಮಾಡಿದೀರಲ್ಲಾ, ಹಷ್ಟುಹಷ್ಟು...” ಎಂದು ಗಹಗಹಿಸಿದ ಕಲ್ಪಣಾರಾಮ.

ಕಾರನ್ನ ಪ್ರೋಟೆಕ್ಷನ್‌ಗೆ ತಂದ ಆಯ್ದರು ಕಲ್ಪಣನ ಮಾತುಗಳನ್ನ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರಿಗೇಕೋ ಅವನ ಮಾತು ಮಿತಿಮೀರಿದುದು ಎನಿಸಿತು. ಹೊಸ ಪರಿಚಯದ ಶ್ರೀಮಂತ ಬಂಧುವನ್ನ ಮಾತನಾಡಿಸುವ ರೀತಿಯೇ ಆದು! ಶುದ್ಧ ಆಯೋಗ್ಯ!

“ಕಲ್ಪಣ, ಯಾವಾಗ ಯಾರೋಂದಿಗೆ ಏನು ಮಾತನಾಡಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಪರಿಜ್ಞಾನ ಬೇಡ್ನಾ ನಿನಗೆ. ಒನ್ನಿ ಪಂಕ್ಜ್, ಡೋಟ್ ಮೈಂಡ್ ಹಿಸ್ ವರ್ಸ್ ನನ್ನ ಮಗ ಅಂತ ಹೇಳಿಬ್ಬಿಕ್ಕೇ ನಾಣ್ಣಿ ಉಂಟುಮಾಡೋ ನನ್ನ ಮಗ ಕಲ್ಪಣ” ಎಂದು ಪಂಕ್ಜನನ್ನ ಕಾರಿಗೆ ಅಹ್ವಾನಿಸಿದರು.

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಾರು ಹತ್ತುವ ಮುನ್ನ ಕಡೆಯಿದಾಗಿ ಕೇಳಿದ - “ಅಲಮೇಲೂಗೆ ಏನು ಹೇಳಲಿ ಒಕ್ಕಳ?”

“ಇನಿಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿದೀನಿ. ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನ ಬೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡೋತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ. ನಾನೂ ಕಾಗದ ಬರಿತೆತೆನಿ” ಎಂದಳು ಒಕ್ಕಳ.

“ನೀವೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆ ನಮ್ಮೊರಿಗೆ ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಮಿಕ್ಕಪರನ್ನು ಅಹ್ವಾನಿಸುತ್ತಾ ಕಾರು ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತ ಪಂಕಜ.

“ಶೂರ್” ಎಂದು ಕೈ ಬೀಸಿದವಳು ಸೀಮಾ. ಕಾರು ಹೊರಟಿತು.

ಪ್ರಪುಲ್ಲವಾಗಿದ್ದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಲೀನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತೆರಳಿದ್ದ ಪಂಕಜನಾಭ. ಒಂದು ಮಾತು ನಿಡ. ಒಕುಳಳಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದುದು ದಿಟ. ಆದು ತನಗೆ ತೆಳಿದ ವಿವಯವೇ. ಆದರೆ ಅವಳ ಮನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಯಾರೋ ಇದ್ದಾರೆಂಬ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕಿದುದು ಮಾತ್ರ ಇಂದೇ. ಆವನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಇದ್ದವನೇ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದಳೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದನಂತರದ ಹೊಸಪರೀಚುಮವೇ? ತೆಳಿಯದಾಯಿತು ಆವನಿಗೆ. ಏನೋ ಕಳಿದುಕೊಂಡಂತಹ ಭಾವನೆ ಹೊತ್ತು ತೆರಳಿದ್ದ.

ಕಾರು ಕೊರ್ಕೆಯಾಗಿ ಅರರ ಸದ್ಗು ದಾರವಾದಮೇಲೆ ಒಕುಳ - “ನನ್ನ ಬಗಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತಾಡಿ ನೀವು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೂ ಏನು?” - ಎಂದು ನೀರವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು ಕಲ್ಪಾಣಿನನ್ನು.

“ನೀನು ಸುಳ್ಳ ಯಾಕೆ ಹೇಳಿದೆ? ಬಂದಿದ್ದವರು ಯಾರು ಹೇಳು” - ಕಲ್ಪಾಣಿ ಒತ್ತಿನುಡಿದ.

“ಏನೋ ಆದು ಕಲ್ಪಾಣಿ. ಏನೋ ಒಂದು ರಗಳ ತೆಗೆತಿಯಾಟ್. ಹೊತ್ತಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನಿಂಗೆ” ಎಂದಳು ತಾಯಿ ಇನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಪ್ರೋಟೆಕೊದಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದವರು.

“ಅವಳನ್ನೇ ಕೇಳಮ್ಮು ಗತಿಗಿಲ್ಲೇ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾಳೆ. ನಾನು ಅಂದ್ರೆ ನಿಲಂಕ್ಕು. ಸಾಲದೆ ಯಾವ್ಯಾವನನ್ನೇ ಮನೆ ಒಳಗೆ ಕರೆತಂದು ಆತಿಧ್ಯ ಮಾಡ್ತಾಳೆ. ಆವತ್ತು ಅವ, ಈವತ್ತು ಇವ ಯಾವನೋ ಮಾವನಂತೆ ಮಾವ” ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಾಗಿದ.

“ನಾಲಿಗೆ ಹದ್ದಿನಲ್ಲಿಟ್ಟೊಂದು ಮಾತಾಡೋ ಕಲ್ಪಾಣಿ. ನಿನಗೆ ಬೇಡಾಂದ್ರೆ ಬೇಡ. ಕುಡಿದು ಎಲ್ಲಾದೂ ಬಿದ್ದಿರು. ನಮಗೆ ನೆಂಟರು ಇಷ್ಟರು ಬೇಕು. ಮನೇಗೆ ಬಚೇಕು ತಿಳಿತ್ತಾ” - ಎಂದು ಹಾಗಿದಳು ಸೀಮಾ ಅಷ್ಟೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ, ಪಂಕಜನನ್ನು ಕೇವಲ ಮಾಡಿದನೆಂಬ ದುಃಖಿದಿಂದ.

“ಅಮ್ಮೆ ನನಗೆ ತಲೆ ತಿರುಗ್ತು ಇದೆ. ಒಕುಳಾ, ಹಾಸಿಗೇಗೆ ಕೆಕೊಂಡು ಹೋಗಮ್ಮೆ ಏನೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಷಾರಾಯ್ತು ಅದ್ವಾದೆ. ಇವನು ಎಲ್ಲಿ ಬಿಡ್ಡಾನ್ಮು ಮುಷಾರಾಗೋಕ್ಕೆ” ಎನ್ನತ್ತು ಒಕುಳಳ ಸೆರವಿನಿಂದ ಒಳಗಡೆಗೆ ನಡೆದು ಬಂದರು.

ಬುಸುಗುಟ್ಟಿತ್ತು ಕಲ್ಲಾಗ್ನಾ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿಹೋದ.

ಆಯ್ದರು ಹಿಂಡಿರುಗಿ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯವಾವರಿಸಿಕ್ಕು. ನಡೆದ ಹಗರಣವೇ ತಿಳಿಯದೆ ಹಾಯಾಗಿ ಶೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಲಗಿದರು ಆಯ್ದರು.

ಸೀಮಾ ಪಂರಢನ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತು ನಿಧ್ವಿಸಿದಳು.

ಒಕುಳ ಸೌಂದರ್ಯವ್ಯವರಷ್ಟು ಮಲಗಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ಹೊಡಬೇಕಾದ ಓವಧಗಳನ್ನು ಹೊಟ್ಟು ಬಂದು ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೇಗೆ ಬಿಡ್ಡಳು.

ಈ ದಿನವ್ಯಾ ಎದುರಾದ ಆಪತ್ತಿ ಹೇಗೋ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ಕಲ್ಲಾಗ್ನಾ ಅಂದು ಕಸ್ತೂರಿ ಬಂದುದಷ್ಟು ಪದೇ ಪದೇ ಎತ್ತಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ತಾನು ಹೋರಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೋ ಏನೋ. ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಕಸ್ತೂರಿಯನ್ನು ಕಂಡು, ಎಲ್ಲಾರ್ಥಿಗೂ ಕಾಣಿಸಿಹೊಳ್ಳಲು ಕೇಳಿಹೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಾನು ಈ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಾಲೆ ಒಹಳ ಕಾಲ ಆಡಲಾರಳು ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತು ಕಣ್ಣೇವೆ ಮುಖ್ಯಿದಳು.

ಮೋಟಾರ್ ಸೈಕಲ್ ಶರವೇಗದಲ್ಲಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕಲ್ಲಾಗ್ನನ ಗಮನ ಮೆಚ್ಚಿಕ್ಕೆನ್ನು ತಲುಪುವುದು. ಈ ಒಕುಳ ಹತ್ತಿದ ಬಸ್ ನಿಂತು, ಅವಳು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆಂದು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವುದು ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಿತ್ತು. ಸೈಕ್ಕಿತೆಯ ಮನೆಗೆಂದು ಇವಳು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಇದು ಎರಡನೇಯ ಬಾರಿ. ಯಾರು ಈ ಸೈಕ್ಕಿತೆ? ಅಮ್ಮೆ ಏನೂ ವಿವರ ವಿಬಾರಿಸಿದಂತಿಲ್ಲ. ಸೈಕ್ಕಿತೆಯೋ, ಸೈಕ್ಕಿತನೋ? ಆ ಸೈಕ್ಕಿತನಿಗಾಗಿಯೇ ಅವಳು ತಮ್ಮ ಈ ಮನೆಯ ಕೆಲಸ ಒಫ್ಫಿಹೊಂಡು ಬಂದಿರಲೂ ಸಾಕು. ವನಿರಬಹುದು ಅವಳ ಉದ್ದಿಶ್ಯ?

ತಾಯಿಯ ಬಳಿ ನುಡಿದಿಧ್ವ ಅಂದು ಬೇಳಗ್ಗೆಯೇ-

“ಯಾರಮ್ಮೆ ಈ ಸೈಹಿತೆ ಬಕುಳಾಗೆ ನೀನು ವಿಚಾರಿಸಿದ ಹಾಗೇ ಕಣಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಗಂಡ ಫೈನ್ ಮಾಡೋದು, ಇವಳು ಹೊಗ್ಗಿನಿ ಅನ್ಮೈಯೇದು, ನೀನು ಹೊಂಗುಟ್ಟೋದು; ಏನಿದು? ಪನ್ನಮಾಡುರಾಂತ?”

“ಯಾರಾದೇ ಏನು ಕಲ್ಲಾಣ? ವಾರಕ್ಕೋ, ಹತ್ತು ದಿನಕ್ಕೋ ಒಂದ್ದಲ ಅವಳು ಹೊರಗಡೆ ಹೋಗ್ಗಂಡೆ ಸಮ್ಮರ್ಪಿಸು ಹೋಯ್ಯು. ಹೀಗೆ ಅನುಮಾನಪಡೋದು...”

“ಹಾಗಲಮ್ಮೆ ಹದಿಹರೆಯದ ಹೊನ್ನು. ಎಲ್ಲೋ ಹೋದ್ದು ಅಂಡ್ರೆ ನಾಳೆ ನಮಗೆ ಅಲ್ಲಾ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು. ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡ್ಯಾ ಅಂದೆ ಅಷ್ಟೇ”

ಇವನಿಗೂ ಸೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಕಳಕಳಿ ಒಂದಿತೆಂದಿನಿಂದ ಎಂದು ಅವಾಕ್ಷಾದರು ಆ ತಾಯಿ.

“ಅಬ್ಜ್ಞಾ ಅಶ್ವಯು. ನಿನಗ್ಗಾಕೋ ಅವಳ ಉಷಾಬರಿ. ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ನಮಗ್ಗಾಕೆ ಬರತ್ತೆ. ಅವಳ ಅಪ್ಪ ಅಮೃಗೆ ಬರತ್ತೆ, ಇಂಥಾವು ಮಗಳಾಂತ. ಆದ್ದು ಕಲ್ಲಾಣ ಬಕುಳ ಅಂಥ ಹುಡುಗಿ ಅಲ್ಲಪ್ಪ. ಅಡ್ಡದಾರೀಲ್ಲಿ ಹೋಗೋವು ಥರಾ ಕಾಣೋಲ್ಲ ಈ ಹುಡುಗಿ”

“ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮೋಡಿಹಾಕಿದಾಳೆ ನಿನಗೆ. ಇದೆಂಥ ಕುರುಡು ವ್ಯಾಮೋಹಾಮ್ಮು?”

“ಇದು ಕುರುಡು ವ್ಯಾಮೋಹ ಅಲ್ಲ ಕಲ್ಲಾಣ. ನಿನ್ನ ಬಗೆ ನಾನು ತೋರಿಸ್ತಿನಲ್ಲಾ ಅದು ಕುರುಡು ವ್ಯಾಮೋಹ. ನೀನು ಏನೇ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಮುಭ್ರಿಟ್ಟು, ನಿನ್ನ ಕೆಟ್ಟಬಾಳಿಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣಮುಭ್ರಿ ಕೂತಿಂನಲ್ಲಾ ಅದು ಕಣ್ಣೋ ಹುರುಡು ವ್ಯಾಮೋಹ. ನನಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ ಬಾಕರಿ ಮಾಡಿ, ಎಂದೋ ಒಂದು ದಿನ ಹೊರಗಡೆ ಸುತ್ತಾಡಿ ಒತ್ತಿನಿ ಅಂತ ಹೋಗೋ ಒಂದು ಹುಡುಗಿಗೆ ನಾನು ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟೆ ಅದು ಉದಾರ ಮನಸ್ಸು ಆಗುತ್ತೇಯೇ ವಿನಾ ಕುರುಡು ವ್ಯಾಮೋಹ ಅಲ್ಲ”

“ಏನಮ್ಮೆ ನೀನು ನನಗೇ ಏನೋ ತಂದ್ದಿಟ್ಟೇ”

“ಇನ್ನೇನು ಹೇಳಲಿ ಯಾವತ್ತಾದೂ ನೀನು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ?” - ಎಂದು ಗದ್ದದಿತರಾದರು. ಸೆರಾಸ್ಸು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಜ್ಜಿದರು.

“ಹೋಲ್ಲಾನ್. ಹೋಲ್ಲಾನ್. ಈಗ ನೀನು ಕಾವೇರಿ ಗೋದಾವರಿ ಹರಿಸಿ ಬಿಡ್ಡೆಡ. ನಾನೇನು ಅಂಥಾದ್ಯ ಮಾಡಿರೋದು. ಈಗ ನೋಡಿರು. ಒಳ್ಳಿ ಕೆಲ್ಲ ಅಂದ್ಯಲ್ಲ. ಈ ನಿನ್ನ ಹೊಸಮುಡುಗಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಾಳಿ ಅಂತ ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಬತ್ತಿಗೆ”.

“ಭಾಳ ಘನಕಾರ್ಯ. ಸದ್ಯ ಸುಮಣಿರು. ಅವಳ ಪಾಡಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಬಿಡು. ನಾವು ಹೀಗೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಗೂಡಬಾರಿಕೆ ಮಾಡಿತ್ತೇವಿ ಅಂದ್ಯ ಅವಳು ಹೋರಬೇಹೋದಾಳು. ಸದ್ಯ ಅವಳರೋದು ಎಷ್ಟೋ ಢ್ಯೆಯೆ ಈಗ. ನೀನು ಅನುಮಾನಪಡೋ ಹಾಗೆ ಒಂದ್ಯೇಳಿ ಅವಳು ಸ್ವೇಹಿತನ ಹತ್ತಾನೇ ಹೋಗಿದ್ದೆ, ಅವನು ಯಾರೋ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಅವಳಿಗೆ ಮದುವೇಣೆ ಮಾಡಿಕೊಡೋದು ಏನಿಗ”- ತಮ್ಮ ಉದಾರ ನೀತಿಯನ್ನೇ ಸಮರ್ಥಿಸಿದರು.

“ಅದೇ ನಾನಿಗ ಮಾಡಿನಿ ಅಂದದ್ದು. ಅವನು ಅಥವಾ ಅವಳು ಯಾರೂಂತ ಕಂಡುಹಿಡಿಯೋದು. ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿ ಕರೀತಾನೆ ಅವನು ಯಾರೂಂತ?”

ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಮುಂದೆ ಏನೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಒಕುಳ ಸಿದ್ಧಳಾಗಿ ಹೋರಟ ಹದಿನ್ಯೆದು ನಿಮಿಷಗಳ ನಂತರ ಕಲ್ಲಾಣಿನೂ ವಾಹನ ಏರಿ ಹೋರಟ. ಅವನು ಬಸ್ ಸ್ಕೂಪ್ ತಲಪ್ಪುವ ಹೋತ್ತಿಗೆ, ಅದಿಗ ತಾನೆ ಬಸ್ ಬಂದು, ಒಕುಳ ಹತ್ತುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಳು.

“ಒಕುಳ ಎಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಗೆಳತಿ ಮನೆ? ಬಾ ನಾನು ಡ್ರಾಫ್ ಮಾಡಿನಿ”- ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕರೆದ.

“ಅಲಸೂರಿನಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿ ಅವಳು ಬಸ್ ಹತ್ತಿ ಬಿಟ್ಟಳು.

ಆ ಮಾತು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬಸ್ಸನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಹೋರಟ.

ಒಂದು ಘರಾಂಗ್ ಹೋಗುವಷ್ಟುರಲ್ಲಿ ಗಾಡಿ ಕೈಕೊಟ್ಟಿತು. ಹತ್ತಿರದ ಗ್ಯಾರೇಜಿಗೆ ತಳ್ಳಿ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಮತ್ತೆ ಹೋರಡಲು ಹದಿನ್ಯೆದು ನಿಮಿಷಗಳೇ ಕಳೆದು ಬಸ್ಸಿನ ಜಾಡು ತಟ್ಟಿಹೋಯಿತು. ಆದರೇನು ಈ ಬಸ್ಸು ಮೆಚ್ಚಿಕೊವರೆಗೆ. ಅವಳು ಅಲ್ಲಿ ಇಳಿಯಲೇ ಬೇಕಲ್ಲ. ನಂತರ ಅವಳು ಹತ್ತುವ ಬಸ್ಸನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಬಹುದು ಎಂದು ವೇಗವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿಕೊ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ವಾಹನವನ್ನು.

ಅವನ ಆಲೋಚನೆ ಬಹುಳಿಂದ ಗಾಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸರಿಯಿತು. ಹಾಳಾದದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೈಕೊಡುತ್ತೇ. ಈ ಸಲ ಇರುತ್ತಿ ಬದಲಾಯಿಸಿಬೇಕು. ಬೇರೆ ಮಾಡೆಲ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಈ ಬಾರಿ ಕಾರೇ ಕೊಡಿಸೆಂದು ದುಂಬಾಲು ಬೀಳಬೇಕು. ಈ ದರಿದ್ರ ಅಣ್ಣ ಸಕತ್ತು ಆಸ್ತಿ ಇಟ್ಟಕೊಂಡವನು ಎಲ್ಲಿ ಸತ್ತಿದ್ವಾರ್ಮೋ. ಸತ್ತವನು ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಆಸ್ತಿ ಕೊಟ್ಟಬರಾ ಸಾಯಬಾದಾಣ. ಈ ಮುದುಕ ನಮ್ಮೆ ಇವನಿಗೆ ಸುಪದು. ಈ ಮುದುಕನ್ನೋ ನನಗೆ ಅಂದ್ರೆ ಕಾಸು ಕೊಡೋಲ್ಲ. ಪ್ರೇಲು ಮಾಡಿನಂತೆ ನಾನು.

ಈ ಮುದುಕ ಸಾಯ್ಯೆಕು. ನನಗೆ ಆಸ್ತಿ ಬರೇಕು. ಆಗಳ್ಲ ಆಗೋಲ್ಲೇನ್ನೋ. ಎಲ್ಲಾ ಸ್ವಾಚಿತ ಅಂತೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಆವರಿಗೆ ಇಷ್ಟ ಬಂದವರಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದು. ನನಗಂತೂ ಕೊಡೋಲ್ಲ. ಅಮೃಗೆ ಕೊಡ್ತಾರೆ. ಓಹ್, ಅಮೃಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೇನೇ. ಬಡಪ್ಪುನೇ ಒಪ್ಪುಂಡಿಟ್ಟಿದೆ, ನನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ಕುರುಡು ವ್ಯಾಮೋಹ ಅಂತ. ಅವನೊಬ್ಜ್ ಇದ್ದ. ಅಮೃತ ನೋಯಿಸ್ತಾದು ಕಣೋ ಅಂತ ಎಲ್ಲಾ ಅಮೃಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಗೇ ಆಗೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲಿ ಏನು ಸಿಹ್ತ ಅವನಿಗೆ. ಬರೀ ಗಡಿಪಾರು ಆದ್ದು ಆವನೂ ಅಂದ್ರೆ ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ಅಭ್ಯಂತರ್ಭ್ಯಾ. ಅವನೇನಾದ್ದು ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಂದ ನನ್ನ ಬೇಳೆ ಕಾಳು ಖಂಡಿತ ಬೇಯಿಲ್ಲಿ. ಹೋಗ್ನಿ ಸೆಂದ್ ಈಗಿಲ್ಲಲ್ಲ ಅವನು. ಹೋದನಲ್ಲ ಹಾಳಾಗಿ. ಸಾಯ್ಯಿ ಅಹ್ಮಾಹ್ಮಾ.....

ಅಷ್ಟೇ. ಅವನ ಆಲೋಚನೆಗಳೆಲ್ಲ ಕಡಿದು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬರಿದ ಅವನ ಭವಿಷ್ಯದ ಅಂತಿಮ ರನಸಿನಲ್ಲಿ, ತಾಯಿ ತಂದೆ ಅಣ್ಣಂದಿರಿಗೆ ಶಾಪಮಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಮಲೆನಲ್ಲಿ ವಾಹನದ ಹತೋಟಿ ಕೈ ತಪ್ಪಿ, ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ವೇಗದ ವ್ಯಾನು ಒಂದಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣಿಸಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ಡಿದ್ದ.

ಆ ವ್ಯಾನು ಒಂದು ಫಿಲಂ ಯುನಿಟ್ಟಿನಿಂದು. ಆದರೊಳಗಿದ್ದ ಒಬ್ಜೆ ಕತೆಗಾರ ಒಬ್ಜೆ ನಿದೇಶಕ ಆಳವಾಗಿ ಕತೆಯೊಂದನ್ನು ಚರ್ಚೆಸುತ್ತಿದ್ದವರು, ಆ ಅಪಘಾತದಿಂದ ಚಕಿತರಾದರು. ವ್ಯಾನಿಗೆ ಏನೂ ಆಗದಿದ್ದರೂ, ಮೋಟರ್ ಸೈಕಲ್ ಅಪ್ಪಣಿಯಾಗಿತ್ತು ಪರಾದವೆಂಬಂತೆ ಕಲ್ಪಾಣ ದೂರ ಬಿಸಿಹೋಗಿ ಬಿದ್ದು ಅಪಾಯದಿಂದ ಪಾರಾಗಿದ್ದ. ಆದರೆ ಸ್ಪೃತಿ ತಪ್ಪಿದ್ದನಷ್ಟೆ ಎಂದು ಡ್ರೆವರ್ ಹೇಳಿದಾಗ, ಅವನನ್ನು ವ್ಯಾನಿನಲ್ಲಿ ಒಯ್ದು ಹತ್ತಿರದ ನಸಿಂಗ್ ಹೋಂಗೆ

ತಲುಪಿದ ನಿರ್ದೇಶಕ ಮೋಟರ್ ಸ್ಯೇಕ್ಲ್ಯಾನ್‌ನ್ನು ಗ್ಯಾರೇಜಿಗೆ ತಳ್ಳುವ ಎಷಾಟು ಮಾಡಿ, ಕರ್ತೆಗಾರನೂ ನಸಿಂಗ್ ಹೋಂ ತಲುಪಿದ. ಜೀವಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವೇನೂ ಆಗಿರದ ಕಾರಣ ಪ್ರೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಗೋಚಿಗೆ ಹೋಗಲ್ಲಿ ಅವರು.

ಪ್ರಥಮ ಚಿಕ್ಕೆಗೇ ಎಚ್ಚಿತ್ತು ಕಲ್ಲಾಣ, ಆದುದೇನೆಂದು ನಿರ್ದೇಶಕನಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದ ತಿಳಿಸಿದ. ತಣ್ಣ ಕಲ್ಲಾಣನದೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಚಿತ್ರದ ನಿರ್ದೇಶಕ ತಾನೇ ನಸಿಂಗ್ ಹೋಂನ ಬಿಲ್ಲ ಪಾವತಿಮಾಡಿ, ಕಲ್ಲಾಣನನ್ನು ಮನೆಗೂ ತಲುಪಿಸಿದ.

ವಿವರ ಸೆವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿದ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ - “ಮಾಡಿ ಬಂದ್ಯಾ ನಿನ್ನ ಪತ್ತೇದಾರಿ ಕೇಲಸೆ” ಎಂದ ಲೇಖಿ ಮಾಡಿದರು.

ಫಾಟನೆ ನಡೆದು ನಾಲ್ಕುರು ದಿನ ಕಳೆಯುವಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ನಿರ್ದೇಶಕ, ಕರ್ತೆಗಾರ ಕಲ್ಲಾಣನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಬಂದರು.

“ನಾವು ಹೊಸ ಚಿತ್ರ ತೆಗೆತಾ ಇದೀವಿ ಸಾರ್ ಆ ದಿನ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮೋಡಿದ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ನೀವು ಯಾಕೆ ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಷಿಸಬಾರದು?” - ಎಂದು ನೇರವಾಗಿಯೇ ಕೇಳಿದರು.

ಕಲ್ಲಾಣ ರಾಮ ನಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟ - “ನನಗೆ ನಟನೆ ಗಿಟನೆ ತಿಳಿಯದು. ನನ್ನನ್ನ ಯಾಕೆ ಉಂಹಿಸಿಕೊಂಡ್ರಿ?”

“ನಿಮಗೆ ವಂಡರ್ ಪ್ರೂಲ್ ಫಿಗರ್ ಇದೆ. ಒಹಳ ಹ್ಯಾಂಡ್ಸ್‌ಮಾರ್ಗಿ ಇದೀರಿ ನಿಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರ ಒಳ್ಳೆಯ ನಟನೆ ಮಾಡೆಬ್ರಾದು ನನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ” ಎಂದ ನಿರ್ದೇಶಕ. “ನನ್ನ ಕರೆ ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಲ್ಲ ಇಟ್ಟು ಬರೆದೆನೇನೋ ಅನ್ನೆಂಬೆಷ್ಟು ಸರಿಹೂಂದುತ್ತೇರಿ ಸಾರ್ ನೀವು. ನೀವು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಡಿ ಸಾರ್ ” ಎಂದ ಕರ್ತೆಗಾರ.

ಉಬ್ಬಿಹೋದ ಕಲ್ಲಾಣ. ತನ್ನ ಬಾಳಿನ ತಿರುವಿಗೆ ಶುಷ್ಪಿಪಟ್ಟಿ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೇ ಬಿಟ್ಟು ಯಾರಿಗೂ ಸುದ್ದಿ ಕೊಡದೆ, ತಾಯಿ ತಂದೆಯರಿಗೂ ಸುಳಿವು ಕೊಡದೆ, ಫಿಲಂ ಯೂನಿಟ್ಟಿನವರ ಜೊತೆ ತಿರುಗಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ.

ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಹೀರೋಯಿನ್ ದಿವ್ಯಶ್ರೀಯ ಸಖಿವಾಯಿತು. ಕಲ್ಯಾಣನ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಮೂರೇ ಉಳಿಯಿತು. ಹೆಸರಾಂತ ಚಿತ್ರತಾರೆ ದಿವ್ಯಶ್ರೀ ಕಲ್ಯಾಣನ ಅಪ್ತಸವಿಯಾದಳು ಎಂದಮೇಲೇ!!

ಘಾಕ್ಕರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಿಲಾಂಡಲೀಯಾದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು.

ಅದೊಂದು ದಿನ ಪ್ರೋನ್ ಮಾಡೋಣವೆಂದು ಮಹಡಿಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಪ್ರೋನ್ ಕೊಂಡಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದ ಕಲ್ಯಾಣ. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಹೊರಗಿಸಿಂದಲೇ ಒಂದು ಪ್ರೋನ್‌ಕಾಲ್ ಬಂದು, ಬಗುಳ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದು ತಿಳಿಯಿತು. ಕುತೂಹಲ ಹತ್ತಿಕ್ಕಲಾರದೆ ಕಲ್ಯಾಣ ರಿಸೀವರ್ ಹಿಡಿದು ಕದ್ದು ಕೇಳತೊಡಿದ.

“ಹಲ್ಲೋ ಪಗುಳ ಸೌಖ್ಯಮಾ?” ಎಂದು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಕಸ್ತಾರಿ, ನಂತರ ಸ್ವಷ್ಟ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದ.

“ಈ ಭಾಸುವಾರ ನಂದಿ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ. ಬೆಳಗ್ಗೇನೇ ಬಂದ್ದಿದು. ಸಂಜೀ ತನಕ ಇದ್ದು ಬರೋಣ”

“ಇಲ್ಲಷ್ಟ ಬೇಡಿ ಅತ್ತೇಗೆ ಸುಳ್ಳಿ ಹೇಳಿದು ಸಾಕು ಅನ್ನಿಸಿದೆ ನಂಗೆ”

“ಸುಳ್ಳಿ ಹೇಳ್ಣಿದ ನಿಜನೇ ಹೇಳು ಮೃಧಿಲೆ ಮನೇವು ಹೋಗ್ನಾರೆ. ಕರೆದಿದಾರೇಂತ ಹೇಳು”

“ಉಂಟು ಅನುಮಾನ ಬರಬಹುದು”

“ಎನೂ ಬರೋಲ್ಲಾಮ್ಮು ನೀನು ನಿಮ್ಮ ಅತ್ತೆ ಚಿತ್ರಣ ಕೊಟ್ಟಿರೋದು ನೋಡಿದ್ದೆ ನಿನ್ನನ್ನ ಎನೂ ಅನ್ನೊಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದ್ದಲ ನೀನು ಹೊರಗಡೆ

ಹೋಗೋದು ಆಕೆಗೆ ಸಮೃದ್ಧಿನೇ ಅಂದಿದ್ದೆ. ಬುಮ್ಮೆ ಛೀಸ್ ಚಾಡಿಯರ್”

“ಪ್ರಯತ್ನಿಸ್ತಿನಿ. ಬರೋಕ್ಕಾಗಿದ್ದೆ ಪ್ರೋನ್ ಮಾಡ್ತಿನಿ”

“ಬೇಡ ಬೇಡ. ಹತ್ತು ಗಂಟೆವರೆಗೂ ಕಾರಿನಿ. ನೀ ಬಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅಂದ್ದೆ ಆಧಂವಾಗತ್ತೆ. ಸರಿ ನೇರಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದ್ದಿದು. ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಯೋದು ಬೇಡ. ನಾನೇ ಅಲ್ಲಿತನಕ ಬರೋಣ ಅಂದ್ವ್ಯಾದೆ. ಆದ್ದೆ ಈಗ ಸಾಧ್ಯವಾಗೋಲ್ಲ”

“ಹಾಮರೇನೂಗು?” ಹಾತರದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಹುಂ ರೂಂ ನಂ ಹನ್ನೆರಡು ಧ್ಯೇಯವಾಗಿ ಬಾ. ಏನೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ.”

“ಸರಿ” ಎಂದು ಫೈನ್ ಇಟ್ಟಬಿಟ್ಟಳು ಬಹು.

ಈ ಕಡೆಯ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳು ಕಲ್ಪಾಣಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸಲ್ಪಿತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೇ ಭೋಟಿಮಾಡಲೆ ನಂದಿಬೆಟ್ಟಕ್ಕಂತೂ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅಷ್ಟು ತಿಳಿಯುತ್ತು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಸಾಕು.

ಭಾನುವಾರ ನಂದಿ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ! ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅವನು ಗೆಳತಿಯ ಗಂಡನಲ್ಲ. ಇವಳಿಗೆ ಗೆಳತಿಯನೇ ಹೌದು. ತಮಿಳಿನವನೂ ಅಲ್ಲ. ತಮಿಳಿಗನಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಅದರ ರೀತಿಯೇ ಬೇರೆ. ಇವನು ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ಅಚ್ಚ ಕನ್ನಡ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇವನು ಕನ್ನಡಿಗನೇ. ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕೇಳಿದ ದನಿ ಏನಿಸುತ್ತದೆ. ಒಹಳ ಪರಿಚಿತ ದನಿ. ಯಾರದಿರಬಹುದು? ಏನೇ ಆಗಲೇ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಮುಷ್ಟಿಬಿಗಿದು ಕ್ರೇಸ್ಟಿನಿಸಿದ ಕಲ್ಪಾಣಾ.

ಶನಿವಾರ ಸಂಜೀಯೇ ಬಹು ಅತ್ಯೇಯ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದಳು. ಹೋಗಲು ಅನುಮಿತಿಯಿತ್ತುದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ತಂಗಮ್ಮೀಂದ ತಿಂಡಿ ಮಾಡಿಸಿ, ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟು ಕಲ್ಪಿಸಿದರು-.

“ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಂಡ್ ಮಾತ್ರ ತರುವುದು ಏನು ಚೆನ್ನ. ನಿನೂ ತೊಗೊಂಡು ಹೋಗು. ಈ ಸಲ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಂಡನ್ನ, ಅವಳ ಗಂಡನ್ನ ಮನೇಗೆ ಕರೆಯಮ್ಮು ಸಂಕೋಚಪಟ್ಟಿಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಗೆಳತೀರೂ ಒರಬಹುದು ಈ ಮನೇಗೆ”- ಆಶ್ವಾಸನೆಯಿತ್ತರು.

ಒಹು, ಕಸ್ತೂರಿ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ತಾವೇ ತಾವಾಗಿ ನಲ್ಲಿದರು.

ಒಹು ಕಟ್ಟಿ ತಂದಿದ್ದ ತಿಂಡಿಯೇ ಇಬ್ಬರೂ ತಿಂದು ಇನ್ನೂ ಮಿಗುವಷ್ಟು ಇದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಫಿ, ಎಳನೀರು ಕುಡಿದರು. ತಣೆದರು, ದಣೆದರು.

ಒಂದು ಮರದಡಿ ಹುಲ್ಲಮೇಲೆ ಕಾಲು ಬಾಚಿ ಆರಾಮವಾಗಿ ಶುಳ್ಳತರು.

“ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಈ ಕಣ್ಣಮುಢ್ಣಲೇ. ನೀವು ಮನೆಗೆ ಒಂದು ಬಿಡಿಪ್ಪೆ. ಅವರೆಲ್ಲೂ ನಿಜವಾಗೂ ಸಂತೋಷಿಸ್ತಾರೆ”- ಸೂಬಿಸಿದಳು ಬಹು.

“ನಾನೂ ಆದನ್ನೇ ಆಲೋಚಿಸ್ತು ಇದೀನಿ. ಆಗ ನಿಷ್ಣಳ ದಿನ ಮೇಡ್ಡು ಇರಬಹುದು. ಈಗ ಯಾವಾಗ್ನು ಒಂದ್ದಲ ಅಮೃತವರು ಶ್ರಪೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ. ಆದ್ದೇ ಯಾರೋ ಮನಸ್ಸು ಒಟ್ಟು ಇಲ್ಲ ಬಹುಳ. ಈಗ ಸಂದ್ಯಕ್ಕೆ ತಿರುಚೊಪ್ಪಳ್ಳಿಗೇ ಹೋಗ್ಗೇತು. ಅಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ನಿನ್ನ ಪರ್ಕೆಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಬರೋಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಅಂತ ನೋಡಿನಿ.”

“ನೀವೀಗ ಹೋರಣೋದ್ದೇ ನಷ್ಟ ಗತಿ?”

“ನಿನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದ್ದೇ ಆನಂದಪುರಕ್ಕೆ ಹೋರಣ ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರೋದು ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಆನುಹೂಲ”

“ಹಾಗಾದ್ದೇ ನೀವೀಗ ತಿರುಬ್ಜಿಗೇ ಹೋಗೋದು ಖಂಡಿತಾನಾ?”

“ಹೋಗಿಯೇ ಬರೆಕು ಬಹುಳ. ಇನ್ನೂ ಹದಿನ್ಯೇದು ದಿನ ಇತ್ತೀನಿ. ಬೆಳಗ್ಗಿಂದ ಹಾಯಂತೆ ಇದಿವಿ. ಸಂಜೆ ಆಗ್ನಾ ಬಂತು. ಈಗ ಮನಸ್ಸು ಪೆಚ್ಚು ಮಾಡೆಷ್ಟೇಂದು ಬೇಡ. ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಸಲಾಹಾರ್ಥಿ ಭೇಟಿ ಆಗೋಣ. ಕಡೆಸಲ ಅಳೋಣ ಇಭ್ಯರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಏನಂತಿ? ”- ಎಂದು ಆವಳ ಗಲ್ಲಿ ತಟ್ಟಿದ. ಬಾಗಿ ಕೈನಿಡಿ ಅವಳನ್ನೆಬ್ಬಿಸ ಹೋರಣ. ಅವಳು ಅವನ ಪ್ರೀತಿಯ ಸ್ವರ್ವದಿಂದ ಸುಖಿಸಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿದಳು.

ಒಮ್ಮೆಲೇ ಮರಗಟ್ಟಿ ಹೋದಳು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಾಣ ಬರುತ್ತಿದ್ದ “ಕಲ್ಲಾಣ ಬತ್ತಿದಾನೆ. ನೀವೀಗ ಕಾಣಿಸುವ್ಯತೀರಾ? ”- ಪಿಸುದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ನೋ ನೋ ನಾನು ದೂರ ಹೋಗ್ಗಿನಿ. ನೀನೇ ಏನಾದ್ದು ಹೇಳಿದು, ನಟನೆ ಮಾಡಿ. ಅವನ ಜೊತೆ ಹೋರಣೂ ಹೋಗ್ಗಿದು. ನಾನು ರಾತ್ರಿಗೇ ಫೋನ್ ಮಾಡಿನಿ” ಎಂದು ಹಿಂದು ಮುಂದಾಗಿ ನಿಂತು, ಆವಳ ಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದವನು ಆವಳ ಕೈಯನ್ನೆಷ್ಟು ನಲ್ಲಿಯಿಂದ ಅದುಮಿ, ಬಿಟ್ಟು ದಾಪುಗಾಲು ಹಾಕಿ ನಡೆದು ಮರಗಳ ಸಂದಿನಲ್ಲಿ ತೂರಿಹೋದ.

ಕಲ್ಲಾಣ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಆವನು ಬಹುಳ ಬಳಿ ಬಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ್ದು. ತೀರಾ ಆವಳ ಪರ್ಕೆಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಹುಲ್ಲಮೇಲೆ ಹುಳಿತು ಕಾಲು ಬಾಚಿ - “ಹಲೋ ಬಹುಳ, ಎಲ್ಲಿ ಹೋದ ನಿನ್ನ ಗೆಳೆಯ” ಎಂದು ಹುಟ್ಟು ಕುಣಿಸಿದ.

“ಇದೇನು ನೀವಿಲ್ಲಿ? ಒಭ್ಯರೇ ಬಂದಿದೀರಾ?”

“ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೊಡ್ಡಿಲ್ಲ ನಿನ್ನ”

“ನೀವು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೊಟ್ಟಿಲ್ಲ”

“ಆ ರೈಟ್, ಆಗಾಗ ನಾನಿಲ್ಲ ಬತ್ತಿತ್ತೇನಿ. ಹಾಗೇನೇ ಈಗ್ಗೂ ಒಂದೆ. ಒಬ್ಬನೇ ಒಂದಿಲ್ಲ. ಫೈಂಡ್ ಜೋತೆ ವ್ಯಾನಿನಲ್ಲಿ ಒಂದಿದಿನಿ. ಈಗ ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಿನ್ನ ಉತ್ತರ ಹೊಡು”

ಕಲ್ಯಾಣ ಫಿಲಂ ಯೂನಿಟ್ಸಿನ ಒಬ್ಬಬ್ಬರನ್ನು ಬೆಟ್ಟದಮೇಲೆ ಮಾಟಿಂಗಿಗೆ ಜಾಗ ಸೋಡುವಂತೆ ಪ್ರಸಲಾಯಿಸಿ, ಇಂದೇ ಬರುವಂತೆ ಏಪಾರಾಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದಿದ್ದು. ಬಹು ಮಿಸ್ ಆಗಿ ಬಿಡಬಹುದೇಂಬ ಅಂಚಿಕೆಯೂ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಈ ಬಾರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಬಹು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಅವಳ ಗೆಳೆಯನೂ ಈ ಬಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುವುದರಲ್ಲಿದ್ದು.

ಈಗ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಿತ್ತು ಬಹು. ಏನಾದರೆಂದು ಸುಡಿಯಲೇಬೇಕು. ಜಾಗೃತಳಾಗಿ ಧೈಯದ ಸೋಗೂ ಹಾಕಿ - “ಅವರು ನನ್ನ ಗೆಳೆಯ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಗೆಳತೆಗೆ ಗಂಡ. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಡ್ಡಾಡಿ ಬತ್ತಿತ್ತೀರಿಂತ ಆಗ್ಗೇ ಆ ಕಡೆ ಹೋದ್ದು ಇನ್ನೇನು ಬರಬಹುದು”- ಅಯ್ಯ ನನ್ನ ಉತ್ತರ ಎನ್ನಾವಂತೆ ಅವನ ಕಡೆ ಸೋಡಿದಳು. ಅವನು ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಲೀಲ್ಲ.

“ಈ ಇಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಕಂಡ ಹಾಗಾಯ್ದು”

“ಈಗಲಾ ? ಈ ಇವ್ವು. ನೀರು ಬೇಕು ಅಂದೆ. ಅಗೋ ಆಲ್ಲಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ ಆ ಗುಂಪಿನ ಯುವಕ ನೀರು ತಂದು ಹೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಈಗ ಒಂದು ಗ್ರಾಮ ತೊಗೊಂಡು ಹೋದ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡಿರಬೇಕು ನೀವು”- ಧೈಯವಾಗಿ ಸುಳ್ಳ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಇರಬಹುದಾ? ಇವಳ ಮಾತು ನಿಜವಿರಬಹುದೆ? ಎಂದು ತಕ್ಕಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಲ್ಯಾಣ. ಒಂದೆರಡು ಘಳಿಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಮೌನವಾಗಿ ಹುಳಿತರು.

“ನಿಮ್ಮ ಸ್ವೇಹಿತರು ಕಾಯ್ದು ಇರಬಹುದು”- ಮೌನ ಒಡೆದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದಳು ಬಹು.

“ಅಂಥದ್ದೇನಿಲ್ಲ. ಪರಾಗಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಂಡನ್ನು, ಅವಳ ಗಂಡನ್ನು ನೋಡಿ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗ್ನಿನಿ” ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಕೈತಾಲುಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಕುಳಿತ.

“ಹಾಗೇ ಮಾಡಿ. ಆದ್ದು ಅತ್ತೇ ಈ ಸಲ ಈ ದಂಪತ್ತಿಗಳನ್ನು ಮನೇಗೆ ಕೊಡಂಬಾ ಅಂದಿದ್ದಾರೆ. ನನಗೂ ಅವರನ್ನು ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಬೇಕೂಂತಲೇ ಇದೆ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಕೊಡಂಡ್ರುತ್ತಿರುವೀ ಮನೇಗೆ”

“ನೀನು ಕೊಡಂಡು ಬಂದಾಗ ನಾನು ಮನೇಲ್ಲಿ ಇತ್ತಿರುವೋ ಇಲ್ಲೋ. ಇಲ್ಲಿ ಈಗ ಅಕ್ಷಯಾತ್ಮ ಪರಿಚಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅದೊಂತರಾ ಚೆನ್ನಾ ಅಲ್ಲಾ?”

“ಹೌದು. ನೀವು ಕರೆಕ್ಕು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಯೋಣ. ಪ್ರಳಯೋಗರೆ ತಿಂತೀರಾ? ತಂಗಮ್ಮು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಪ್ರಳಯೋಗರೆ ನೀಡಿದಳು. ಕಲ್ಯಾಣ ಅನ್ನಮನಸ್ವಾಗಿ ಕೈಬುಬಿ ಪಡೆದು ಪ್ರಳಯೋಗರೆ ತಿಂದ.

ಅವಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕಲ್ಯಾಣ ತಷ್ಣಣೇ ಸಂದೇಹಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು. ಇವಳ ಮುಖ ಬೆಂಹರೆ ನೋಡಿದರೂ ಇವಳು ಸುಳ್ಳಾಡುತ್ತಿದ್ದಳೆಂದು ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇವಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೆಲ್ಲಾ ನಿಜವೇ ಇರಬಹುದು ತಾನೇ ಸುಮಣೆ ಅವಳನ್ನು ಅನುಮಾನಿಸಿದಂತಾಯಿತು.

ಅದರೂ ಆ ಗಂಡಸಿನ ಪರಿಚಿತ ಧ್ವನಿ!! ಇರಬಹುದೇನೋ, ಅವಳ ಗೆಳತಿಯ ಗಂಡ ಬಹುಶಃ ತನಗೆ ತೀಳಿದವನೇ ಇರಬಹುದು.

ನೋಡಿಯೇ ಹಿಂತಿರುಗಿದರೆ ತಪ್ಪೇನು ಎಂದು ಕುಳಿತ.

ದೂರದ ಮರದ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕಲ್ಯಾಣ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಸ್ತುರಿಗೆ. ಈ ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟು ಅಂದಗಾರನಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದನೇ ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆ ಎನಿಸಿತು. ಆದರೆ ರೂಪಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಗುಣ ಅವನಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟು.

ಕಲ್ಯಾಣ ಕುಳಿತಿರುವ ಆರಾಮದ ಭಂಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಅವನು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ಹೊರಡುವ ಸೂಚನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಸ್ತುರಿ ನಿಂತಲ್ಲೇ ಒಡಪಡಿಸಿದ.

ಬಹುಳಿಗೂ ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ಪರದಾಡಿದಳು.

“ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಇನ್ನೂ ಬಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಥೂ ಎಂತ ಜ್ಞಾನಿ. ತಮ್ಮ ಸರಸಾನೇ ತಮಗೆ. ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ಜೀವತೇಗೆ ಬಂದಿದೀನಿ ಅನ್ನೋ ಪರಿಜ್ಞಾನಾನೇ ಇಲ್ಲ. ಇವರ ಜೀವತೆ ಬಂದು ತಪ್ಪಿ ಮಾಡ್ದೆ ನಾನು” ಗೊಣಿದಳು.

“ಹ್ಯಾಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ? ಬಸ್ಸಲ್ಲಾ ಅಥವಾ....?”

“ಕಾರಲ್ಲಿ”

“ಬಾ ಹಾಗಾದ್ದೆ ಕಾರಿನ ಹತ್ತೆ ಹೋಗಿ ಕಾಯೋಣ. ಕಾರಿನ ನಂಬಿರ್ ಎನು? ಬಣ್ಣ?”

“ಕಾರು ಬೊದು ಬಣ್ಣ. ನಂಬಿರ್ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವು. ಆತನ ಹತ್ತೆ ಕಾರಿಲ್ಲ. ಯಾರದೋ ಘೇಂಡೊದು ತೋಗಿಂಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಕಾರಿನ ಹತ್ತೆ ಯಾಕೆ ತಪಸ್ಸು. ಇಲ್ಲೇ ಹಾಯಾಗಿದೆ ಹುಲ್ಲಮೇಲೆ” ಎಂದು ಅವನ ಮೂತನ್ನು ತಡ್ಡಿ ಹಾಕಿದಳು.

ಇವನು ತನ್ನನ್ನು ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಅವನ ಜೋತೆ ಹೋಗಿಬಿಡು ಎಂದು ಹೇಗೂ ಕಸ್ತಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ಸರಿ. ಮನೋಗೇ ಹಿಂತಿರುಗಿಬಿಡುವುದು ಎಂದು ತೀಮಾಡನಿಸಿದಳು.

“ನಿಷ್ಟೆ ನನ್ನನ್ನು ಮನೋಗೇ ಕಕ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿರ್ತಾ? ಸಂಚೇ ಬೀಳ್ವು ಇದೆ. ಅವರಿಷ್ಟು. ಅವರು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೂದರೂ ಒಲ್ಲಿ” ಎಂದಳು ದೀನವಾಗಿ.

ಕಲ್ಲಾಗಳ ಅವಳ್ಳಿ ದೀನ ನುಡಿಗೆ ಚಲಿಸಿದ -“ನಿಂಗೆ ಇಂತವು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದಿರಬೇಕಿತ್ತು. ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಅಂತ ಇಭ್ಯರೂ ಬಂದಾಗ ನಿನು ಗೂಸೊಬೆರಿ ತರಹ ಯಾಕೆ ಬರಬೇಕಿತ್ತು ಅವರ ಜೋತೆ?” ಎಂದು ಎದ್ದು ನಿಂತ.

“ಹೌದು ತಿಳಿದಿರಬೇಕಿತ್ತು” ಎಂದು ಎದ್ದು ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕಿದಳು.

ಕಲ್ಲಾಗಳನೂ ಅವಳ ಜೋತೆಜೋತೆಗೆ ನಡೆದ.

ಒಕುಳ ಹಿಂಡಿದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಮರದ ಹಿಂಡಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಕೈ ಆಡಿಸಿದುದನ್ನು ಕಂಡು ತಾನೂ ಕೈ ಆಡಿಸಿದಳು. ಕಲ್ಲಾಗಳನೂ ನೋಡಿದ. ನೋಡಿ ಬೆರಗಾದ.

ಅವನು ಏನೂ ಉದ್ದರಿಸುವ ಮುಂಚೆಯೇ ಒಕುಳ -“ನನಗೆ ನೀರುಹೊಟ್ಟು ಯುವಕ. ಒಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವನು” ಎಂದಳು.

ಹಂಡ ಮುಖಿ ಒಹಳ ಪರಿಚಿತ ಮುಖಿ. ಯಾರದು? ಕಸ್ತಾರಿ ಹೌದು ಹೌದು ಕಸ್ತಾರಿ. ಅಥವಾ ಕಸ್ತಾರಿಯಂತೆಯೇ ಇರುವವನು.

“ಎನು ಆಲೋಚಿಸ್ತೂ ಇದೀರಿ?”- ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬೇರೆಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸುವುದು ಈಗ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

“ಎನಿಲ್ಲ, ನೀನು ಹೇಳಿದ ಯುವಕನ್ನು ಎಲೆಣ್ಣು ನೋಡಿದ ಹಾಗಿದೆ. ಅವನ ಹೆಸರು ಏನಂದೆ?”

“ನನಗೆ ತಿಳಿದು. ಸುಮಧುರೆ ನೀರು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿ ನಾನೇನೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.”

ಅವನು ತನ್ನ ಮಾತು ನಂಬಿಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಒಗೆದು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಿದಳು. “ಇವರಿಬ್ಬು ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದಲ್ಲ, ಒಬ್ಬಳೇ ಕೂತೆದ್ದೆ. ತುಂಬಾ ಬಿಕ್ಕಳಿಕೆ ಬತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ನೋಡ್ದು ನಾನೂ ಸಹ ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ನೀರು ಇದ್ದು ಅಂತ ಸ್ನೇ ಮಾಡ್ದೆ. ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿ. ಲೋಟ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದೆ. ಅವನು ಯಾರಾಂತ ನಾ ತಿಳಿಣಿಳಿಣಿ ಪ್ರಯತ್ನಾನೇ ಮಾಡಿಲ್ಲ”

ಇವನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತೆ? ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನ್ನಲ್ಲಿ ಎಂದು ಕೈ ಹಿಂಬತ್ತಿ ಕೊಂಡಳು - “ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದ್ದಿ?”

“ಅವನನ್ನು ಎಲೆಣ್ಣು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿದ ನೆನಪ್ಪು. ಅಥವಾ ಅವನ ತರಾನೇ ಇರೋ ಒಬ್ಬ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ”

“ಈಗ ಹೋಗಿ ನೀವು ಕೇಳಿ ಬಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನೀನು ಇಂಥಾವೂ ಅಂತ”

ಈಗ ಅವನು ಸಿಗುವ ಸೂಧಾತೆಯೇ ಇಲ್ಲಾಗಿ ಹುರಿದುಂಬಿಸುವ ಮಾತ್ರಾದಿದಳು.

“ಹೌದು ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು” ಎಂದು ತನಗೇ ಎಂಬಂತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡ.

ಅವರವರ ಯೋಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಗ್ಗರಾಗಿ ಕಲ್ಯಾಣ ವ್ಯಾನಿನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು. ಆ ಹೇಳಿಗಳೇ ಸಿನಿಮಾದವರು ಕಲ್ಯಾಣಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ವ್ಯಾನಿನಲ್ಲಿ ಹುಳಿತ್ತಿದ್ದರು.

ಬಹುಳಾಗೆ ಸಿನಿಮಾದ ಬಗೆಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿಸಿರದ ಕಾರಣ ಕಲ್ಯಾಣ, ಈಗ ಏನನ್ನೂ ತಿಳಿಸುವ ಇಚ್ಛಿಯಿರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ, ಒಳಗಿದ್ದ ಯಾರನ್ನೂ ಪರಿಚಯಿಸದೆ ಮೌನವಾಗಿ ಬಹುಳಿಂದಿಗೆ ವ್ಯಾನ್ ಹತ್ತಿ ಹುಳಿತ.

ಅವರು ಬೆಟ್ಟೆದ್ದ ಮೇಲಿನ ಮಾಟೆಗಿನ ಬಗೆಗೆ ಮಾತಿಗೆಳಿದರೂ ವಿಮುಖಿನಾಗಿ, ನಿರುತ್ತುಕೆತೆಯಿಂದ ಮಾತು ತುಂಡರಿಸಿ, ಮನಗೆ ಹಂತಿರುಗಿದ ಬಹುಳಿಂದಿಗೆ.

ಯಥಾವತ್ತು ತಾಯಿಗೆ ಎಲ್ಲಾವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ - “ಅಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಅನುಮಾನ ಕಸ್ತೂರಿ ಸತ್ತಿಲ್ಲ ಬದುಕಿದ್ದಾನೆ”- ಎಂದು ತನ್ನ ಮನ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ.

ತಾಯಿ ಸಂತೋಷಿಸಿದರು. ಅವನು ಮನೆಗೆ ಒಂದರೇ ಸಾಕು ಎಂದು ಅಶಿಸಿದಳು. ಒಂದೇ ಬರುತ್ತಾನೆಂದು ಆಸೆಯಿಂದ ಎದುರುನೋಡುತ್ತೊಡಗಿದಳು.

ಅಂದೇ ರಾತ್ರಿ ಒಕುಳಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರೇನು ದಣಗುಟ್ಟಿದಾಗ, ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ಮಧ್ಯ ಕದ್ದು ಕೇಳಿದ ಕಲ್ಯಾಣ.

“ಹುಷಾರಾಗಿ ಮನೆ ಸೇರಿದ್ದು? ನಾನು ಕ್ರೀ ಬಿಸಿದಾಗ ಅವನು ನೋಡಿಬಿಟ್ಟು. ಏನೂ ಅನುಮಾನ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ?” ಕಸ್ತೂರಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡ.

“ನಿಷ್ವ ಯಾರೋ ಗೋತ್ತೇ ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ವಿಟ್ಟೇ. ಎಲ್ಲಾ ಸಲೀಸಾಯ್ಯು. ಅಂತೂ ಇದು ಒಹಳ ಬೇಸರದ ವಿವಯಾಪ್ತು” ಎಂದು ಪ್ರೇನು ಇಟ್ಟಬಿಟ್ಟಳು.

ಕಲ್ಯಾಣ ಬೆಟಕೆ ಹೊಡೆದ. ಅನುಮಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಅದೇ ಧ್ವನಿ ಕಸ್ತೂರಿಯದು. ಬೆಹರೆಯೂ ಕಸ್ತೂರಿಯದೇ. ಅಂದ ಮೇಲೆ ಅವನೇ. ನೀರು ಕೊಟ್ಟೆ ಎಂದುದು ಸೆಳ್ಳು. ಅವನೇ ಇವಳ ಗೆಳೆಯ. ಗೆಳತಿ ಇಲ್ಲ. ಗೆಳತಿಯ ಗಂಡನೂ ಇಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ನಾಟಕವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಇವಳು.

ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಸಿನಿಮಾ ಹೀರೋ ಪಾತ್ರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಹತ್ವದ್ದಾಯಿತು ಈಗ ಒಕುಳಳ ಗೆಳತಿಯ ಗಂಡನನ್ನ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿಪ್ಪುದು ಅಥವಾ ಅವಳ ಗೆಳೆಯನನ್ನು ಅಥಾತ್ ಸತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಬಗೆದಿದ್ದ ಕಸ್ತೂರಿಯನ್ನು.

ಇವನೇಕೆ ಈಗ ಒಂದ? ಹೇಗೆ ಒಂದ? ನೇರಾಗಿ ಮನೆಗೇಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ? ಒಕುಳಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಂಬಂಧ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವಳ ಗೆಳತಿಯನ್ನು ಇವನು ಮದುವೆಯಾಗಿರುವುದು ನಿಜವಿರಬಹುದೆ? ಇವಳೋಂದಿಗೆ ಹಾಗೆ ಸ್ವೇಹ ಬೆಳೆಸಿ ಮನೆಯ ವಿವಯ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಬಹುದೆ? ಎಂದೆಲ್ಲಾ ತಕ್ಷಿಸಿತ್ತೊಡಗಿದ.

ಕಸ್ತೂರಿಯ ಇರವು ಅವನಿಗೆ ಮುಜುಗರವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ತೊಂದರೆ ಅಡರಿಬಂತು.

ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದ್ದ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಒಂದವಾಳದಲ್ಲಿ ಏರುಪೇರಾಗಿ ನಿರ್ದೇಶಕ ಮುತ್ತಾಲು ಕಲ್ಯಾಣಿಗೇ ತಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು.

“ಒಳ್ಳೀ ಸೈನ್ಯಿರಿ. ಒಳ್ಳೀ ಕಾಸ್ಟಿಂಗ್ ಇದೆ. ಪಿಕ್ಸರ್ ಸೆಕ್ಟರ್ ಆಗೆ ಆಗುತ್ತೇ ಸಾರು. ಒಂದು ಹೊಟಿ ಲಾಭಕ್ಕೇನೂ ಮೋಸೆವಿಲ್ಲ. ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಒದೀತಿದೆ. ನೀವೇ ಹೇಗಾದ್ದೂ ಒಂಡವಾಳ ಒದಗಿಸ್ತಿರಾ ಸಾರ್”- ಅವನ ತೋಟ ಮನೆಗಳನ್ನ ಸ್ವತಃ ನೋಡಿದ್ದ ಮುತ್ತಾಲು ಹಂಚಿಕೆ ತೆಗೆದ.

“ನನ್ನ ಹತ್ತ ಹಣ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಕಷ್ಟ ಇದೇರಿ”

“ಹಾಗಂದ್ದೇ ಹೇಗೆ ಸಾರ್? ಈಗ ಘಾಟಿಂಗ್ ನಿಂತು ಹೋದ್ದೇ ಪಿಕ್ಸರ್ ಗತಿ? ನೀವು ಬೇರೆ ವಂಡರ್‌ಪ್ರಲೋ ಆಗಿ ಆಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನೀವು ಸೂಪರ್ ಸ್ಟ್ಯಾರ್ ಆಗೋದು ಖಂಡಿತ. ಈಗ ನಿಲ್ಲಿಸೋದು ಅಂದ್ದೇ ಅಯ್ಯೋ ಅನಿಸತ್ತೇ. ನಿಮಗೂ ಅನ್ಯಾಯ ಆಗುತ್ತೇ. ಒಂದು ನವನಾಯಕನ್ನ ಸೂಪರ್ ಹೀರೋ ಮಾಡೋ ಅವಕಾಶ ಹೋಗುತ್ತಲ್ಲಾ ಸಾರ್” ಎಂದು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತ ಮುತ್ತಾಲು.

ಆದರೂ ಕಲ್ಲಾಣ ಮಾತೇ ಆಡಲಿಲ್ಲ.

“ನಿಮ್ಮ ಹಣ ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗೋಲ್ಲ. ಪ್ರಾಫಿಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇರ್ ತೋಗೋಳಿ ಸಾರ್”

ಆಮಿಷ ಒಡ್ಡಿ ನೋಡಿದ ನಿದೇಶಕ. ಕಲ್ಲಾಣ ಚಲಿಸಿದ. ಹೊಟಿ ರಾಗಳ ಲಾಭದ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿದೆ. ಲಾಭದಲ್ಲಿ ಪಾಲಿದೆ.

“ನನ್ನಿಂದ ಎಷ್ಟು ಬಯಸ್ಸಿರಿ?”- ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ತುಟ್ಟಿಬಿಂಬಿದ.

“ಎರಡಲಕ್ಷ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನೀವು ಹೊಟ್ಟರೆ, ಮಿಕ್ಕದ್ದು ಬೇರೆ ಏಷಾಟು.”

“ನನಗೆ ಟ್ರೈ ಹೊಡಿ. ನಮ್ಮ ತಂದೇನ್ನ ಕನ್ನಾಗೆಲ್ಲೋ ಮಾಡ್ದೇಕು”- ಎಂದು ಕಲ್ಲಾಣ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ತಲೆ ಹೊಡವಿಕೊಂಡ.

‘ಆದರೇನು! ತಂದೆ ತನಗೆ ಹಣ ಹೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಆಶಿಸುವುದು ಮೂರಿಕತನ. ಕಸ್ತೂರಿಯ ಹಣ ತನ್ನಿಂದಾಗುವುದೆಂದು ಆಶಿಸುವ ಐಂಹೆಯೂ ಒತ್ತಿಹೋಗಿದೆ. ಕಸ್ತೂರಿ ಬದುಕಿಯೇ ಇರುವ ಸೂಚನೆ ಕಂಡು ಬಂದಿದೆ.

ಆದರೆ ಹಣಬೇಕು ತನಗೆ. ತಾನು ಸೂಪರ್ ಹೀರೋ ಆಗಬೇಕು. ತಂದೆಯೇ ಹೊಡಬೇಕು. ಹೊಡಲೇಬೇಕು.

ಒಂದು ವೇಳಿ ಹೊಡದಿದ್ದರೆ??

ಅವನ ಯೋಚನೆಯ ಮೋಡಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಚಂದಿರ ಗೋಚರಿಸಿದ. ಪಂಕಚನಾಭ! ನಂದಹಳ್ಳಿಯ ಅರ್ಭ ಶ್ರೀಮಂತ ಪಂಕಚ್! ಮನೆಯ ಬೊಕರಿಯ ಹೆಣ್ಣನ ಮಾವ. ಅಥವಾ ಸೀಮಾಳ ಭಾಪೇ ಸ್ನೇಹಿತ! ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರ ನೋಡಬಾರದೇಕೆ? ಅವನಲ್ಲಿ ಕೊಳಿಯುವ ಹಣ ತನ್ನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗೆ ಪೂರ್ಣಕ್ಕೆ! ಭೇಟ್ ಕಲ್ಲೂರಿ. ನಿನ್ನ ತಲೆಯೇ ತಲೆ.

9

“ನಾನಂದೈ ಅಮೈಂದು ಇಷ್ಟಾನಾ ನಿಮಗೆ ಕಲ್ಲೂರಿ?” ಎಂದು ಅವನ ಹೊರಳಿಗೆ ತೋಳಿನ ಹಾರ ಹಾಕಿ ಕೇಳಿದಳು ದಿವ್ಯಶ್ರೀ.

“ಇಷ್ಟಾನಾ? ಪ್ರಾಣಿ. ಹಾಗೇನೇ ಸಣ್ಣ ಭಯ ಕೂಡಾ.” ಅವಳ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಉಜ್ಜ್ವಲ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದ ಕಲ್ಲೂರಿ.

ಅವನ ಮುಖಿವನ್ನು ಬೋಗಸೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಹೊಂಡು ದೂರಕ್ಕೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾ - “ಭಯಾನಾ? ನನ್ನನ್ನ ಕಂಡೆ ಭಯ? ಯಾಕಷ್ಟಾ?” ಎಂದಳು ಮಾತಿ ಉಬ್ಬಿಸಿ.

“ನೀನು ಖ್ಯಾತ ಅಭಿನೇತ್ರಿ. ನಾನಾದ್ರೋ ಈಗಿಗ ಕಣ್ಣ ಬಿಡ್ಡಾ ಇರ್ಲಾವ್ಯಾ. ಅದಕ್ಕೆ”

“ಅದಕ್ಕೆ ಭಯ ಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನೀವು ಒಂದು ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಫೇಮಸ್ ಆದ್ರೋ ಸಾಕು. ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರರಂಗ ಸಟರಿಗೇನೇ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ರ ಹೋಡೊದು. ನಟಿಯರೇನಿದ್ರೋ ಅವರ ಜೊತೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ನನ್ನ ಹತ್ತು ಚಿತ್ರದ ಖ್ಯಾತಿ ನಿಮಗೆ ಒಂದೇ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಒಂದಿಧತ್ತೆ. ನೋಡಿರಿ ಬೇಕಾದ್ದೆ” ಎಂದು ಅವನ ಕೆನ್ನೆ ತಟ್ಟಿದಳು.

“ನಿಂಗೆ ನನ್ನಲ್ಲಿರೋ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೀ” ಎಂದ ಕಲ್ಲೂರಿ.

“ಬರೋ ವಿಶ್ವಾಸಾನಾ?” ಕೆನ್ನೆಗೆ ಕಣ್ಣಕೂಡಿಸಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ವಿಶ್ವಾಸ. ಪ್ರೀತಿ, ಪ್ರೇಮ, ಕಾಮ ಎಂಬೆಂದರೂ ಎಂಬೆಂದರೂ. ಓಹ್, ಯು ಲವ್ ಮಿ. ದಿವೀ??” ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ತಬ್ಬಿ ಹಿಸುಕಿ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟೆ.

“ನಿವೇ ಈಗ ಪಿಠ್ರೀಗಿ ಹಣ ಕೊಡಗಿನ್ನಿಧಿರಂತೆ”

“ನಂಗೆ ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದು?”

“ಮುತ್ತಾಲೂನೇ ಹೇಳ್ಣು”

“ಅಂದ್ರೆ ಇವೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಹತ್ತೆ ಹೇಳುವು ಅವನು?”

“ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಪ್ರೇಂಡ್ ಕಲ್ಲಾಗಾ. ಕಷ್ಟ ಸುಖಿಕ್ಕೆ ಅಗಿದ್ದಿನಿ”

“ದಿವಿ. ಇನ್ನೇಲೆ ನೀನು ಯಾರಿಗೂ ಆ ರೀತಿ ಪ್ರೇಂಡ್ ಆಗಿರಬಾದು. ಯೂ ಆರ್ ಘಾರ್ ಕಲ್ಲಾಗಾ. ಓಳ್ಳಿ ಘಾರ್ ಕಲ್ಲಾಗಾ”

“ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಹೇಳೋವ್ವು, ಇಷ್ಟು ದಿನದಿಂದ ನಾವು ಪ್ರೇಂಡ್ ಲಂಘು ಅಗಿದ್ದಾನೂ ಒಂದಾದ್ದು ಗಿಫ್ಟ್ ಹೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಾ ನನಗೆ?”- ದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದರು.

“ಈ ಮೈಲಿವ್. ಒಂದು ಗಿಫ್ಟ್ ಏನು? ನಾನ್ನನ್ನೇ ಹೊಟ್ಟು ಹೊಂಡಿದ್ದಿನಲ್ಲ. ಆಲ್ ರೈಟ್ ನಿನಗೆಂಥಾ ಗಿಫ್ಟ್ ಬೇಕು ಹೇಳು”- ರಮಿಸಿ ಹೇಳಿದ.

“ಜ್ಞಾಯಲ್ಲ, ಸಾರಿಸೋ...”

“ಅಷ್ಟೇ ತಾನೇ. ಶಿರದಿಂದ ಪಾದವರಿಗೆ ಆಭರಣಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ ಬಿಡ್ಡಿನಿ. ಏ ಆಮ್ ಎ ರಿಚ್ ಮ್ಯಾನ್ ದಿವಿ” ಎಂದು ಅವಳ ತುಟಿಯ ಮೇಲೆ ತುಟಿ ಒತ್ತಿದ.

ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ಹಿಂದೆ ತಳ್ಳುತ್ತಾ - “ನಂಗೋತ್ತು. ಆದ್ದು ಇದುವರಿಗೆ ಏನೂ ಹೊಡಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾಂತ ಜ್ಞಾಪಿಸ್ತೇ ಅಷ್ಟೇ” ಎಂದು ಕಣ್ಣ ಮಿಟುಕಿಸಿದರು.

ಅವನ ಮನ ಜಾಗ್ರತ್ತವಾಯಿತು. ಈಗ ಹೇಗೂದರೂ ಹಣ ಪಡೆಯಲೇ ಬೇಕು ಎಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತ್ತವುದರೆ ಅಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತ್ತೆ.

ತಾನು ಸೂಪರ್ ಹೀರೋ! ತನ್ನ ದಿವಿಗೆ ಮೈ ತುಂಬಾ ಆಭರಣಗಳು! ಆಗಲೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿಹೊಂಡ.

“ಒಮ್ಮೆ ಆಯ್ದು, ನಾನು ಮಾಟೆಂಗಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು” ಎಂದು ಎದ್ದು ದಿವ್ಯಾಶ್ರಿ. ಕಲ್ಲಾಗಾನೂ ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಸುತ್ತಾಡಿದನೆಂದು ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲ.

ಆರಸ್ತಾತ್ಮಕಿ ಮನೆಯ ಬಗಿಲಲ್ಲಿ ಸೀಮಾಳನ್ನು ಕಂಡ ಪಂಕಜನಾಭ ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡ. ಕನ್ನ ಬಿಕ್ಕಿಯಾಗಿ, ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಪಂಚೆಯನ್ನೇ ಕೆಳಗಿಳಿಸುತ್ತಾ - “ಒನ್ನಿ ಒನ್ನಿ ಸೀಮೆ. ಇದೇನು ಕನಸೇ? ಒಬ್ಬರೇ ಇಷ್ಟು ದೂರ, ಈ ಹಳ್ಳಿಕುಟೀರಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಾ. ನಂಬೋಕ್ಕೆ ಆಗ್ನಿಲ್ಲ. ಒನ್ನಿ ಒನ್ನಿ” ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ.

“ಒಬ್ಬಳೇ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಕಲ್ಲಾಣಿನೂ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಸುಮ್ಮೆ ಹೀಗೇ ಒಂದು ಚೇಂಡ್ ಇಲ್ಲಿ ಅಂತ ಬಂದ್ದು. ಒನ್ನಿ ಅಂದಿದ್ದಿ ನೀವು. ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟಿನಾವು” ಎಂದಳು ನಗುತ್ತಾ.

ಹೀಂದೆಯೇ ಒಂದ ಕಲ್ಲಾಣ - “ಮೊದಲಿಗೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕ್ಷಮೆಕೇಳ್ಳಿಸು. ಆವತ್ತು ನಾನು ಚಿನ್ನಾಗಿ ನಡಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ನನಗೇ ದುರಭಾಸ ಇದೆ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಏನು ಮಾಡ್ಡಿನೋ ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿರಲ್ಲ. ಕ್ಷಮಿಸ್ತಿರಲ್ಲಾ ಮಿ|| ಪಂಕಜ್” ಎಂದು ಕೃಷ್ಣಾಚಿ ಪಂಕಜನ ಕೃಪುಲುಕಿದ.

“ಈ ಕರ್ಮಾನ್. ನಾನಾಗ್ನೇ ಅದನ್ನ ಮರೆತ್ತಿಟ್ಟಿದ್ದಾನಿ” ಎಂದು ಆವರನ್ನ ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು.

ಮನೆ ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಭವ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಹಳ್ಳಿಯ ಪ್ರತೀಕದಂತಿತ್ತು. ಒಳಗೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಂದರಲ್ಲಿ ಕಾಳಿನ ಮೂಟಿ, ಹುಲ್ಲು, ಹೊಲದ ಉಪಕರಣಗಳು ಕಾಣಬಂದುವು.

ಮಹಡಿಯ ಮೇಲಿನ ಎರಡು ಕೋಣೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪಂಕಜ ತನ್ನ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆಂದು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಇದ್ದುದು ತಾಯಿ ಮಾತ್ರ. ಆಕೆಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಹಿಂದುಗಡೆಯ ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆ, ದೇವರ ಮನೆ, ಉಂಟದ ಮನೆ ಉಗ್ರಾಣ ಇತ್ಯಾದಿ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಟೆದಂತೆಯೇ ಎರಡು ಕೋಣೆಗಳನ್ನು ಆಕೆಯ ಆಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಣುಮಾಡಿತ್ತು. ಆಕೆ ಆಷ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತರಾದರೂ ಸರಳ ಸಾಧಾರಣ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾವ ವೈಭವವನ್ನೂ ಆಕೆ ಬಯಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ರ್ಯಾತ ಮಕ್ಕಳಂತೆಯೇ ತಾನೂ ಸಹ ಎಂಬ ಸರಳೆ ಆಕೆ. ಆ ಮನೆಯ ತತ್ವಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದ್ದರು ಆಕೆ.

ಮಿಕ್ಕ ದೇಗುಲದಂತಹ ಆ ಮನೆಯ ವಾಸಿಗಳಿಲ್ಲ ರೈತ ಮಹಡಿ. ಸೀಮಾಗೆ ಈ ಪರಿಸರ ಮುಜುಗರ ಮಾಡಿದರೂ, ಪಂಕಜ ಅವರಿಭೂರನ್ನು ತನ್ನ ಕೊಳೆಗೇ ಕರೆದೊಯ್ದಾಗ ನೆಮ್ಮಿದಿಯನಿಸಿತು.

ತಾಯಿಯ ಪರಿಚಯ, ಬಾಟ ತಿಂಡಿ ದಿನ ನಿತ್ಯ ಕರ್ಮಾಗಳಾದ ನಂತರ, ಈ ಅಣ್ಣ ತಂಗಿಯರಿಗೆ ತನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನಿಲ್ಲ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ.

“ನಿಮ್ಮ ಆನಂದವನದ ಮುಂದೆ ನನ್ನದೇನಿದೆ ಬಿಡಿ” ಎಂದ ನಮ್ಮನಾಗಿ ಪಂಕಜ.

“ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಿ. ನಮ್ಮದು ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿನೇ ಒಂದು ಪಾಲೀಲ್ಲ. ನೀವು ಪ್ರಾಣವಂತರು. ಭಾವಿ ದೇವಿ ನಿಮಗೆ ಒಲೀದಿದ್ದಾಳೆ”- ಪ್ರಶಂಸೆ ಮಾಡಿದಳು ಸೀಮಾ.

“ಸೀಮಾಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರೆಕು ಅಂತ ಒಂದೇ ಆಸೆ. ಹೋಗಿ ಬರೋಣ ಅಂತ ವರಾತ ಹಚ್ಚಿದಳು. ನಾನೂ ಸಹ ನಿಮಿಷ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳ್ಣಿಕು ಅಂತ ಅಂದೊಳ್ಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದೆ. ಹಾಗೇ ಸರಿ ಅಂತ ಇಬ್ಬರೂ ಬಂದ್ದಿಸ್ತು. ನಿಮಗೇನೂ ತೊಂಡೆ ಆಗ್ನಿಲ್ಲ ತಾನೇ”

“ನೋ ನೋ. ನಿಜವಾಗಿ ಸಂತೋಷ ಆಗಿದೆ” ಎಂದ ಪಂಕಜ.

ಅವನಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಸಂತೋಷ ಆಗಿತ್ತು. ಕೇವಲ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಲದ ಪರಿಚಯದಿಂದಲೇ ಸೀಮಾ ತನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಸುಮಾರು ಏದು ವರ್ಷಗಳು ತಾನು ನೇರಳಿನಂತೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಒಕ್ಕಳ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ತನ್ನ ಈ ವಳಿಗೆ ಬಂದುದಿಲ್ಲ. ನಂದಹಳ್ಳಿ - ಆನಂದಪುರಗಳ ಅಂತರ ಇಷ್ಟತ್ವ ಮೈಲಿಗಳಿಗೂ ಕಡಿಮೆ. ಹಬ್ಬಿ ಹುಣ್ಣಿಮೆ, ಜಾತ್ರೆ ಉತ್ಸವಗಳಿಗೆ, ನೆಂಟರೆಂದು ಕರೆ ಹೋದರೂ, ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ಅಲಮೇಲು ಮಾತ್ರ ಕಡೆಯ ಹುಡುಗಿಯೋಂದಿಗೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಆಲ್ಪ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಕರ್ಮಲಾನಂದ ಅಲಂಯದಲ್ಲಿ, ಒಕ್ಕಳ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಧ್ಯಾರೂ, ಪರಿಚಯವಾದದ್ದು ಕಡೆ ಕಡೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ.

ಇವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಉವಳೂ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಎನಿಸಿತವನಿಗೆ.

“ಎನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಪಂಕ್ಜ್‌? ”- ಸೀಮಾ ಹೇಳಿದಳು.
ಅವನ ಅನ್ಯಮನಸ್ಯತೆಯಿಂದ.

“ಇವರೊಂದಿಗೆ ಒಕ್ಕಳಾ ಏಕೆ ಒರಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಯೋಚಿಸ್ತೂ ಇರಬಹುದು.
ಅಲ್ಲೇ ಪಂಕ್ಜ್‌? ”- ಕಲ್ಲಾಣಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

“ಹೌದು ಅವಳು ಒಟ್ಟಿನಿ ಅನ್ನಲಿಲ್ಲ? ”- ಉತ್ತೇಜಿತನಾಗಿ ಹೇಳಿದ
ಪಂಕ್ಜ್.

“ಅವಳಿಗೆಲ್ಲ ಒತ್ತಾಳಿ. ಅವಳಿಗೆ ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಅದ್ಯಾರೋ ಪ್ರೇಂದ್ರ್
ಇದ್ದಾರೆ”

“ಅಣ್ಣ ಎನೇನೋ ಹೇಳಿದೆ. ಇಲ್ಲ ಪಂಕ್ಜ್, ಎಲ್ಲಾ ಬಂದ್ದಿಷ್ಟೇ
ಅಮೃಗೆ ತೊಂದ್ರೆ ಆಗುತ್ತೇಂತೆ, ನಾವೇ ಅವಳನ್ನ ಬೇಡ ಅಂತ
ಬಿಟ್ಟಬಂದ್ದಿ”- ತಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಅವಳು ಅನಹಂಕಣು. ತಾವು ಹೇಳಿದಂತೆ
ಅವಳು ಕೇಳಬೇಕಾದುದು ನಡೆಯಬೇಕಾದುದು ಅವಳ ಧರ್ಮ. ತಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ
ಬರುವಾಗ ಒಕ್ಕಳ ಬರುವ ಆಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂತೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದಂತೆ
ನುಡಿದಳು ಸೀಮಾ.

“ಸರಿ” ಎಂದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟಿ ಪಂಕ್ಜ್. ಇವರು
ಬಲವಂತ ಮಾಡಿ ಕೆದಿದ್ದರೂ ಒಕ್ಕಳ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಗಳಿಯ
ಇರಲಿ ಬಿಡಲಿ, ಅವಳು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಳಿಲ್ಲ ತನಗೆ ದಕ್ಷಪಂಚಲ್ಲಿ ಎಂಬ
ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದೂ ಇದ್ದ. ಇರಲಿ ಹುಡುಗಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ, ಹೇಗಾದರೂ
ಸುಖವಾಗಿರಲಿ ಎಂದಿತು ಅವನ ಸುಸಂಸ್ಕತ ಮನ.

ಸೀಮಾ ಇದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಳಿ. ತಾನಾಗಿಯೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾಳಿ
ಎಂಬ ಅಂಶ ಅವನ ನಿರಾಸೆಯನ್ನು ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂಚ್ಚಿಹಾಕಿತು. ಒಂದು
ವೇಳೆ ಸೀಮಾ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಳಾಗಿ, ಆನುರಾಗ ಹೊಂದಿದರೆ, ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ
ಅವಳು ಈ ನಂದಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಾಗು ಎಂಬುದನ್ನು
ಆಲೋಚಿಸಬೇಕು.

ಭಿ, ತನಗೇಕೆ ಇಂತಹ ಆಲೋಚನೆ. ಈಗೇನು ಇವರು ತನ್ನನ್ನು
ವರನನ್ನಾಗಿ ನೋಡಲು ಬಂದರೆ? ಇಲ್ಲಾಗಲ್ಲದ ಲಾಹೆ ಸಲ್ಲದು. ಆ ಸಂದರ್ಭ
ಬಂದರೆ, ಬಂದಾಗ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂತ್ಯೇಸಿ, ಸೀಮಾ -
ಕಲ್ಲಾಣಿರ ಆತಿಥ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಂದುವರೆದ.

ಆ ರತ್ನಿ ಉಚ್ಛರ ನಂತರ. ಲೋಕಾಭಿರಾಮ ಮೂರನಾಡುತ್ತು ಪಂಕಚನಾಭ “ನೀವೇಗ ಏನ್ನುಡ್ಡಿರ ಮಿ || ಕಲ್ಯಾಣ” ಎಂದ.

“ಅಪ್ಪನ ಘಾಕ್ತರೀಲಿ ಪಾಟನರ್. ಪೂತೀ ನನಗೆ ವಹಿಸ್ತಿಡಿ ಅಂತೇನಿ. ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಅನುಭವ ಸಾಲದಾಂತ ಅಪ್ಪ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ”

“ಅದೂ ನಿಜಾನೇ”- ತಲೆಯಾಡಿಸಿದ ಪಂಕಚ ಹಿರಿಯರನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತು.

“ಎನು ನೀವು ಹೀಗಂತೇರಿ? ಎಪ್ಪು ದಿನ ಅಂತ ನಾನು ಹೀಗಿರೋದು. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜಮಿನಿದೆ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲೂ ಅಪ್ಪ ಮನೇಲ್ಲೇ ಕೂತೆಳ್ಳಿದು ನೋಡೆಳ್ಳಿಬಹುದು.

ಘಾಕ್ತರೀನ್ನು ನನಗೆ ಒಟ್ಟಿಸ ಬಹುದು. ನೀವು ಏನೇ ಹೇಳಿ ನಮ್ಮೆ ಒಂಥಾರ ಶೈಮ್ಮಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡಿದ್ದೂ ಉದಾರಿ ಅಲ್ಲ. ಈಗ ‘ನೀವು ನೋಡಿ ಎಮ್ಮೊಂದು ಉದಾರ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡ್ತಿರಿ’

“ತಪ್ಪು ತಿಳಿದಿದ್ದಿರಿ ಕಲ್ಯಾಣ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಬಗೆಗೆ ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಎಮ್ಮೊಂದು ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಉದಾರ ದಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅಂದ್ರೆ ಓಮ್ಮೆ ಗಾಡಾ! ‘ಕ್ರಮಾ ಆನಂದರಾಂ’ ಅನ್ನೇ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಕಾಂಪ್ರೆಬ್ಲೋಫನ್ಸ್‌ಗೆ ಲೆಕ್ಕಾನೇ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಇದು ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ನಾನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದವು ಅವರೇ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾದದ್ದು ಮೊನ್ನೇನೇ. ಅದೂ ಬಹುಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದೆ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆನ್ನ ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದ್ದೇಲೆ ತಿಳಿತು ಅವರೇ ಆ ದೇವತಾ ಸ್ವರೂಪರೂತೆ”.

“ಎನೋ ಪರರಿಗುಪಕಾರಿ ಆಗಿದ್ದಾರೇಂತ ಕಾಣತ್ತೆ ನನಗೊಂದಿಷ್ಟು ಹಣಕೊಡಿ. ನಾನು ಪ್ರೇಮೇತಕಾಗಿ ಯಾವುದಾದೂ ಉದ್ದಿಮೆ ಸ್ಥಾಪಿಸ್ತೇನೀಂತ ಅಂದ್ರೆ ಅವರು ಸೆಮೀರಾ ಒಷ್ಟಲ್ಲ.”

“ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿರಬಹುದು”- ಏಷೇಕಿ ಪಂಕಚನ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ.

“ಸ್ವಂತ ಮಗನಿಗೆ ವಿಷದವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದಲ್ಲ ಅಂಥ ಕಾರಣಗಳಿಂದ್ರಿ. ಹೋಗ್ಗಿಬಿಡಿ ಅದ್ವಿಂದ ತಲೆ, ಕಡಿಸಿಕೊಂಡೆ ಮೂರು ಕಾಸಿಗೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪ್ರಾನ್ ಈಗ ಏನಂದ್ರೇನಾನೆಷ್ಟು ಸಮಧಾ ಅಂತ ತೋರಿಸಿಕೊಡೋದು”

“ಒಳ್ಳೆ ಪಡಿಯು ಹಾಗೇ ಮಾಡಿ. ಆಗ ಅವರು ತಾವಾಗೇ ಎಲ್ಲಾ ನಿಮಗೇನೇ ಒಟ್ಟಿಸ್ತಾರೆ.”

“ಆದ್ದರಿಂದಭಿಸೋಕ್ಕೆ ಬಂಡವಾಳ ಬೇಕಲ್ಲ ಏ || ಪಂಕಚ್|| ನಿಮ್ಮಧಾವ್ರ ಆಸರೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೇಷ್ಟು” ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೊರಗೆಡಗಿದ.

“ಬೀಕೆ. ಹೆಲ್ಲ ಮಾಡೋಣಂತೆ. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೋಂತಿದೀರಾ ಹೇಳಿ”

“ಸೀರಿಯಸ್ಸಾಗಿ ಹೇಳ್ಬೇದಿರಾ ಪಂಕಚ್? ನೀವು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿ ನಾನು ಒಂದು ಸ್ವಾರ್ಥ ಯೂನಿಟ್ ಸ್ವಾಟ್ ಮಾಡಿನಿ. ನೀವು ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕಿ. ನಾನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ನಿನಿ. ಬೇಕಿದ್ದೆ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಲ್ಲೇ ನಡೆಸೋಣ.”

“ಹಾಗೇನೂ ಬೇಡ. ನೀವು ಪೂರಂಭಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಿನಲ್ಲೇ. ಪೂರಂಭದ ಬಂಡವಾಳಕ್ಕೆ ನಾನು ಏಪಾಡಬು ಮಾಡಿನಿ” ಎಂದು ಆಶ್ವಸನೆಯಿತ್ತು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದು, ಎಲ್ಲಾಷ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಸೀಮಾಳ ಕಡೆಗೆ ಸೋಡಿದ ಪಂಕಚ.

ಅವಳಿಂದ ಮೆಚ್ಚಿಗೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ. ಸೀಮಾ ಅಲುಗಾಡದೆ ಕುಳಿತಳು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ.

“ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾಗಬಹುದು? ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾಗಬಹುದು?”- ದಾಸಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆ.

“ಮಾರು ಲಕ್ಷ್ಯ. ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಅಷ್ಟು ಬೇಗ”- ಉತ್ತರಕನ ಉತ್ತರ.

“ಸರಿ, ನೀವು ಉಂಗಿ ಹೋದುದೇ ಪೂರಂಭದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇಲ್ಲಾ ಮಾಡಿಸಿ. ಪ್ರಾಡಕ್ಕೆ ಏನು? ಎಸ್ಟಿಮೇಟ್ ಎಷ್ಟು? ಎಲ್ಲಾ ರೂಪರೇಷೆ ತಯಾರಿಸಿ ನಾಗೆ ಬರಿರಿ. ನಾನು ಇನ್ನು ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬತ್ತಿದಿನಿ. ಆಗ ತೊಗೊಂಡು ಬತ್ತಿದಿನಿ ಹಣ.”- ತುಂಬು ಉತ್ತಾಹದಲ್ಲೇ ನುಡಿದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸೀಮಾಳ ಕಡೆಗೆ ಸೋಡಿದ.

ಸೀಮಾ ಈಗ ಮುಗುಳು ನಕ್ಕಳು. ಅಣ್ಣಿಗೆ ಧನ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಾರೆಂಬ ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯಿಂದಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಉಂಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆಂಬ ಹಷಣದಿಂದ ನಕ್ಕಳು.

“ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಈ ಸಲ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಲ್ಲ” ಎಂದಳು.

“ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ನಷ್ಟಿಸುವುದೇ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಕಚ್ಚೆರಿ, ಹೇಳಿ
ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಉತ್ತಮ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಖಂಡಿತ ಬತ್ತಿನೀ”

ತಾನೆನ್ನೇ ಬಂದ ಕೆಲಸ ಇಷ್ಟು ಸುಲಭದಲ್ಲಾಗಬಹುದೆಂದು ಕಲ್ಪಣಾ
ನೇನೆಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀಮಾಳನ್ನು ಕರೆತಂದುದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯಿತು. ಪಂಕಜನಿಗೆ
ಸೀಮಾಳ ಮೇಲೆ ಒಲವು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅವಳಿಗಾಗಿಯೆಂದು ಅವಳ ಅಣ್ಣಿನಿಗೆ
ಎನ್ನ ಮಾಡಬಿಲ್ಲ ಈ ಸಿಂಪಲೋಟನ್ ಎಂದು ಏನೇಕೆ ಹಾಕಿದ ದುಷ್ಪಮತಿ
ಕಲ್ಪಣಾ.

ರಾತ್ರಿ ಮುಗಿದಾಗ ಸೀಮಾಳಿಗೆ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಿಲಿಲ್ಲ. ಹೊಸಜಾಗ ಹೊಸ
ಪರಿಸರ. ಮೇಲಾಗಿ ಪಕ್ಷದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲೇ ತಾನು ಮೆಚ್ಚಿರುವ ಪಂಕಜ. ಅವನ
ಆತೀವ ಬ್ರಿಡಾಯ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಮುಖ್ಯವಂತೆ ತನ್ನ ಅಣ್ಣಿ ನಡೆಸಿದ ವ್ಯವಹಾರ
ಅವಳನ್ನು ಕಂಗಾಲು ಮಾಡಿತು.

‘ಕಲ್ಪಣಾ ತಾನೇ ಅಲ್ಲವೆ ನಂದಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದು. ತನಗೆ ಆಸೆಯಿದ್ದರೂ,
ಪಂಕಜನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳುವ ಧ್ವನಿ ತಣ್ಣಿರಲಿಲ್ಲ.
ಸೀಮಾಳ ಆಸೆಯ ಮೇಲೆ ನಂದಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದದ್ದೆಂದು ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಿದನೇಕೆ
ಕಲ್ಪಣಾ? ತಂದೆಯ ಬಗೆ ಹೀನಾಯ ಮಾತಾಡಿ, ಪಂಕಜನಿಂದ ಹಣ
ಆಶಿಸಿದನೇ? ಈ ಹಣ ಗಿಟ್ಟಿಸಲೆಂದೇ ಉಪಾಯ ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದನೇ? ನನ್ನ
ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೊರಟಿವನು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಮೇಲೆ, ಸೀಮಾಳ
ಒತ್ತಾಸೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಬಂದೆ ಎಂದನಲ್ಲ. ಅಮೃತಿಗೆ ಅವನು ಹೇಳಿದುದೇನು?’

“ಅಮ್ಮೆ ನಾನು ಒಂದೆರಡು ದಿನ ನಂದಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬತ್ತಿನೀ” ಎಂದು
ಕಲ್ಪಣಾ ಅಂದಾಗ ಅಮೃತಿಗೆ ನಂದಹಳ್ಳಿ ಮರಿತೇ ಹೋಗಿತ್ತು.

“ಅದ್ದುವುದೋ ನಂದಹಳ್ಳಿ? ನಿನಗೇನು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ” ಅಂದರು.

“ಪಂಕಜನಾಭ ಬಂದಿರಲ್ಲಾಮ್ಮ ಅವರು ಬಾ ಅಂದಿದ್ದಲ್ಲ”

“ಅವರು ಬಾ ಅಂದದ್ದು ಸೀಮಾನ್ನ ನನ್ನನ್ನ”- ತಾಯಿ ಅಸಮಾಧಾನ
ವಾಗಿಯೇ ಮಡಿದರು.

“ಅವತ್ತ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ನಾನವರ ಜೊತೆ. ಅವರು
ಫಾನವಂತರು. ನಮಗಿಂತ ಶ್ರೀಮಂತರು. ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಚುಚ್ಚಿಸೇ
ಇದೆ. ಒಂದ್ದಲ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿ ಬಂದ್ದಿಹೋಕಾತೆ”
ತಾಯಿಯನ್ನು ನಂಬಿಸಿದ ಬಾಲಾಕಿ ಕಲ್ಪಣಾ.

ಇವನಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಅಂತಹ್ಯಾಸಿ ಬುಢ್ಯತ್ವೇನೋ ಅನ್ವಯಿರಬೇಕು ಅಮೃತಿಗೆ. ಒಟ್ಟಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿಳು. ಕಂಡರಿಯದ ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ನ್ನು ಮುದ್ದು ಮಗನಿಗೆ ಅನುಮತಿ ಹೊಣ್ಣೀ ಬಿಟ್ಟಿಳು.

“ಅವರಿಗೂ ಒಂದ್ದಲ ಹೇಳಿ ಹೋಗು. ಈಗಿಗ ನೀನು ಘಾಟಕಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೋಗ್ನು ಇಲ್ಲಂತಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ನಿ?”

ಅಣ್ಣ ಉತ್ತರಿಸಲು ತಡವರಿಸಿದ - “ಘಾಟಕಿಗೆ ಹೋಗ್ನೀ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ನೀನಮ್ಮೆ ಅಪ್ಪಂಗೆ ನ್ನು ಮೇಲೆ ಏನೋ ಅಸಂತ್ತಿ. ನಾನಿಗ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಹೇಳಿ ಹೋಗೋಲ್ಲು”

ಅಮೃತಿಗೆ ಏನು ತೋಚಿತೋ. ಅದಕ್ಕೇ ಅಂದಳು - “ಸರಿಹೋಗು, ಹೋಗ್ನೀ ಸೀಮಾನ್ನಾದ್ವಾ ಕಹೋಂದು ಹೋಗು. ಪರಿಚಯಗಳು ಬೇಳೆಲಿ”

“ಈ ಅವಳು ಯಾರಕ್ಕು ನಾನು ಅವರೆಡುರಿಗೆ ‘ಕ್ಷಮಿಸಿ’ ಅಂತ ಅಡ್ಡಬೀಳೋದನ್ನು ಇವಳೂ ನೋಡಲಿ ಅಂತಾನ್ನಾ? ”- ಅಸಮಾಧಾನ ಹೋರಿದ ಕಲ್ಪಾ.

ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಅವನೋಂದಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಇಷ್ಟುವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ವಾಷಾಖಾಯಿತು.

“ಬಹುಳ, ಸೀಮಾ ಇಭ್ಯನ್ನು ಕಹೋಂದು ಹೋಗು. ಆ ಹುಡುಗಿ ಉಂಟು ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿದೆಯಂತೆ. ತಾಯಿ ತಂಡೆನ್ನು ನೋಡಿ ಬಲ್ಲಿ. ಆಗ್ನೀ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಾಯ್ತು ಬಂದು. ಪಾಪ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತೋ ಏನೋ ಹುಡುಗಿ. ಸೀಮಾನೂ ಎಲ್ಲಾ ಹೋರಗಡೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾದ್ವಾ ಹೋಗಿ ಬರಲಿ. ಹುಡುಗಿರು ಹಾಯಂತ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಇದ್ದು ಬರಲಿ” ಅಮೃತ ಉದಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ನಾನೂ ಬಹುಳ ಇಭ್ಯರೂ ಹೋದ್ದೆ ನಿಂಗೆ ಜೊತೆ ಇರೋಲ್ಲಮ್ಮೆ ನಾನು ಹೋದ್ದೆ ಬಹುಳ ಇರಲಿ. ಇಲ್ಲಾ ಅವಳೇ ಹೋಗ್ನೀ ನಾನಿತ್ತಿಂನಿ” ಅಂದಿದ್ದಳು ತಾನು.

“ನಾನು ಈ ಸದ್ಯ ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗೋಲ್ಲು ಒಂದೇ ಸಲ ಈ ಮನೆಯಿಂದ ಹೋಗೋಂದು. ನಂಗೇನೂ ಅಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಅಂತ ಗೋಲ್ಲು. ಅಥವಾ ನ್ನನ್ನ ನೋಡಿಲ್ಲ ಅಂತ ಗೋಳೋ ಅಂತ ಏನೂ ಅಳೋಲ್ಲು ನಮ್ಮಮ್ಮೆ - ಅಪ್ಪ”- ವಿಡಾವಿಂಡಿತವಾಗಿ ತೇಮಾನ ಹೇಳಿದಂತೆ ಹೇಳಿದಳು ಬಹುಳ.

ಬಹುತ್ವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಕಲ್ಪಣಾನ ಜೊತೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಹೋಗೋ ಇಷ್ಟುವಿರಲಿಲ್ಲಾತೆ ಕಾಣುತ್ತೇ. ಅಥವಾ ಪಂಕ್ಜನೆಂದರೂ ಅಂಥಾ ಇಷ್ಟುಮೇನೂ ಇಲ್ಲವೇನೋ. ಇಲ್ಲವಿದ್ದರೆ ತನ್ನಂತೆ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ?

ಹಾಗ್ಯಾಗಿ ತಾನು ಬಂದದ್ದು. ತಾನ್ಯಾಗಿ ಬಂದ ಬಂದು ಸುಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಕೆಲಕೊಳ್ಳಿದೆ ತಾನು ಆಣ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಬಂದದ್ದು. ತಾನು ಬರಬೇಕೆಂಬ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಏನೂ ಅವನು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇವನು ಘ್ರಾನು ಏನೋ ಗೂಡ. ಅಳ. ಯಾವಾಗಲೂ ಹೀಗೇ ಇವನು. ನೇರವಾಗಿ ನೆಟ್ಟಿಗೆ ಏನೂ ಮಾಡಲೋಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರೇಲು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಇಲ್ಲ. ಕುಡಿದು ಸೂರೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲವೇ ಅಪ್ಪು ಅವನನ್ನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮೆ ಮತ್ತು ಅವನ ಎಲ್ಲಾ ದುಷ್ಪಸನಗಳಿಗೆ ಇಂಬಿ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ತಾಳ ಹಾಕುತ್ತಾಳೆ. ಅವನು ಪ್ರೇತಾಧಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಈಗ ಪಂಕ್ಜನಿಂದ ಹಣ ಪಡೆದು ಯಾವ ಮನಸ್ಸಾಪ್ಪಕ್ಕೆ ದಾರಿಮಾಡುತ್ತಾನೋ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಪಂಕ್ಜ ತಮ್ಮ ಬಗೆಗೇ ಡುರುಪ್ಪಿಗೊಂಡರೆ?

ಎಷ್ಟು ಹೊರಣಾಡಿದರೂ ನಿಧ್ಯೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ಸೀಮಾಗೆ.

ಎಂದಿನಂತೆ ಬೆಳಗೂ ಆಯಿತು.

ಬಂದ ಕೆಲಸವಾದ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಣಾ ಹಿಮ್ಮುಖಿ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಅವಸರ ತೋರಿದ. ಸೀಮಾಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ರಚಯಿದ್ದರೂ ಕಲ್ಪಣಾನ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಮಣಿದು ಹಿಂತಿರುಗಬೇಕಾಯಿತು. ಪಂಕ್ಜ, ಇನ್ನೊಂದರು ದಿನ ನಿಲ್ಲಿರೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ಸೀಮಾಳಿಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ಇಷ್ಟುವಿದ್ದರೂ ಆಣ್ಣನನ್ನು ಏರಿ ನಿಲ್ಲಿತಾರದ ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿಂದ ಆನಂದವನಕ್ಕೆ ಮರಳಿದಳು.

ಬಹುಳ ಬಹುಳ ವಿಹ್ವಲಣಾಗಿದ್ದಳು. ಕಸ್ತುರಿ ತಿರುಚನಾಪ್ಪಳಿಗೆ ಹೋದಂದಿನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರ ಭಯ ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಅವನು ನಿಡುವಾಗಿ ಕಸ್ತುರಿಯೇ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವನು ಯಾರೋ ಆಗಿದ್ದು ತನ್ನ ಮೂಲಕ ಆನಂದವನದ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಆಪತ್ತಿ ಒದಗಿಸುವ ವಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರೆ? ಅವನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ತಾನು ಮರುಣಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿನೇ? ಅದೆಷ್ಟು ಕುರುಡಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸಿದ್ದೇನೇ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರೇಮ

ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕಿ ಬಿಟ್ಟಿಉ ಬಕುಳ - “ಅತ್ಯೇ ನಿಡ ವಿಷಯ ಏನು ಗೊತ್ತಾ? ನಾನಲ್ಲಿ ಪಂಕಜನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟಿರೋದು. ಪಂಕಜ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅಷ್ಟೇ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಮದ್ದೆ ವಿಷಯಾನೂ ಎತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದೆ ನಾನೇ ಒಟ್ಟಿಲ್ಲ ಆರ್ಥಿಕ ಇಲ್ಲಿ ಸೀಮಾ ಪ್ರಮೇಯಾನೇ ಬರೋಲ್ಲು”

“ಯಾರೆ ನಿನಗೆ ಪಂಕಜ ಇಷ್ಟುವಿಲ್ಲ?”

“ಇಷ್ಟುವಿಲ್ಲ ಅಂತಲ್ಲು ಅತನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಗೌರವ ಇದೆ. ವಿಶ್ವಾಸ ಇದೆ. ಸಲಿಗೆ ಇದೆ. ಆದ್ದೆ ಮದ್ದೆ ಆಗೋ ಧೃಷ್ಟಿ ಇಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತರ ಸಂಬಂಧ ಆದಾಗ, ನಮನ್ನ ಉದ್ದಾರಮಾಡಿದ ಭಾವನೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತೇ. ಅವರು ಒಂದ್ದೇಳಿ ಹಾಗೆ ನಡಕೊಳ್ಳು ಇದ್ದೂ ನಮಗೇ ಹೀನಾಯದ ಭಾವನೆ ಇರತ್ತೇ. ಅದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಈ ಮದ್ದೆ ಒಟ್ಟಿಗೆಯಿಲ್ಲ”.

“ಪನೇನೋ ವಿಚಾರಗಳಮ್ಮೆ ನಿನ್ನದು”- ಎಂದು ಗ್ಲೂಡಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು.

“ಸೀಮಾನ್ನ ಪಂಕಜನಿಗೆ ಮಾತಾಡೋ ಹಾಗಿದ್ದೆ, ನನ್ನಿಂದ ಯಾವ ಸಹಾಯ ಬೇಕಿದ್ದೂ ಮಾಡ್ತಿನಿ ಅತ್ಯೇ ಅವರನ್ನೇ ಮಾತಾಡಿ ಒಟ್ಟಿಸು ಅಂದ್ದೂ ಸರಿ”

“ಎಂಥ ಹೃದಯವೇ ತಾಯಿ ನಿನ್ನದು. ಹಾಗಿದ್ದೆ ಒಂದ್ದೇಳಿ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನ ನನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತೇತ್ತಿನಿ ಅಂದ್ದೂ ಬೇಡಾಂತೀಯೂ ಅನ್ನು”

ಬಕುಳಳ ಹೃದಯ ಥಾಗ್ ಡಾಗ್ ಎಂದು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡಿತು. ಈಕೆಗೆ ತಿಳಿದು ಬಿಟ್ಟಿದೆಯೇ? ಕಸ್ತೂರಿ ಬದುಕಿದ್ದಾನೆ, ನಾನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಸ್ವೇಹ ಬೆಳೆಸಿದ್ದೀನೆ ಎಂದು ಅರಿತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಉಗುಳು ಮಂಗಿ ಸುಮನ್ನೆ ನಿಂತಳು.

“ಸುಮನ್ನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿಯಲ್ಲ ನನಗೆ ನೀನು ತುಂಬಾ ಹಿಡಿಸಿದ್ದಿ ಬಕುಳ. ನಿನ್ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡೋಷೇ ಇಷ್ಟೇ ಇಲ್ಲ ನನಗೆ. ಸೀಮಾಗಿಂತ ನೀನು ಬೇಕು ಅನ್ನಿಸ್ತು ಇದೆ ನನಗೆ. ಹೇಳು ಬಕುಳಾ ಕಲ್ಲೂಣಾ ನಿನಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೇನಾ?”

ಈ ಹೃದಯ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದವಸುಟ್ಟಿತು. ಕಲ್ಲೂಣಾನ್ನು !! ಓ ಮೈ ಗಾಡಾ! ಕಲ್ಲೂಣಾನಿಗೆ ನಾನು ಹೆಂಡತಿ!

ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ನುಡಿದಳು- “ತಮ್ಮವೇ ಮಾಡ್ದಿರೀರಾ ಅತ್ತೆ ಅಥವಾ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡ್ದಿರೀರಾ? ನಿಮ್ಮ ಮಗನೆ ರೂಪಿಗೆ ಸರಿ ಹೊಂದೋ ಹುಡುಗಿನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಅತ್ತೆ. ನನಗ್ಗೇ ಹೇಳಲಿಲ್ಲೆ ಶ್ರೀಮಂತ ಸಂಬಂಧ ನನಗೆ ಬೇಡಾಂತ. ಅಲ್ಲದೆ ಅತ್ತೆ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೂ ನನಗೂ ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಹೊಂದಾರೆ ಆಗತ್ತೆ ಅಂತ ನನಗ್ಗಿನ್ನಿಸೋಲ್ಲ”

“ಮುಂಚೆ ಮುಂಚೆ ಹಾಗೇಂದೇ. ಮಧ್ಯ ಅದ್ದೆ ಸರಿ ಹೋಗತ್ತೆ”- ಧೃಥಮಾಗಿ ನುಡಿದರು ಆಕೆ.

“ನಾನು ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿರೋದೇ ನಿಜವಾದ್ದೇ ನನಗೆ ಏನಾದ್ದು ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡಿ. ಆದ್ದೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಾನ ಬೇಡ ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷೆ ಬೇಡ”- ಕಡೆಯ ಪದ ನುಗಿದಳು.

ಅವಳ ಮನದ ಕಳವಳ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಕಸ್ತುರಿ ಎನ್ನುವ ರಂಭಂಡು ಮಿಥ್ಯೆ. ಕಲ್ಯಾಣನ್ನುವ ದುಷ್ಪ ಒಂದು ಸತ್ಯ. ಅವಳಿಗೆ ಈ ಸತ್ಯ ಬೇಡ. ಮಿಥ್ಯೆಗೆ ಕ್ಷೇತ್ರ ಬಾಟಿದರೂ ಅದು ದೂರವೇ ಆಗಬಹುದು ತಾನೇಕೆ ಈ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿಡ್ಡಳು?

ಸೀಮಾ ಸಹ ನಂದಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ನಂತರ ಸುಶಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ದ್ವಾರಾ ಭಾವನೆಗಳು. ಪಂಕಜನನ್ನು ಮನ ಬಯಸಿದರೂ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಬಾಕ್ಕೆ ಆಶಿಸಿದರೂ, ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬ್ರಿಕೆಂಟ್‌ಪುದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಳುತ್ತು. ಅವಳಿಗಾದು ಬೇಡ. ಅದಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ತಾನು ಅವನಲ್ಲಿ ತೋರಿದಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿ, ಅವನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದಾಗ ಏನೋ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಅನುಭವ. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೇ ಆಣ್ಣನ ನಡವಳಿಕೆ. ಅಲ್ಲಿತ್ತಾಲದ ಪರಿಚಯದಿಂದಲೇ ಆತನಲ್ಲಿ ಹಣಾದ ವ್ಯವಹಾರ ಈ ಆಣ್ಣನಿಂದು. ಇದು ಸಮಂದರ್ಶನವೇ ಎಂಬ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ.

ಅಷ್ಟನಿಗೆ ಹೇಳಲಿ? ಹೇಳಿ ಗೊಂದಲವಾದರೆ? ಅದು ಕಲ್ಯಾಣನ ಹಣ ಬರಹ. ಅವನೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಿ ತನಗೇಕೆ ಎಂದು ನಿಲ್ದಿಪ್ಪ ಭಾವ

ತಾಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಗುಣಗ್ರಹಣ ಮಾಡಿದ್ದ ಅವಳಿಗೆ, ಅವನು ಅಪ್ಪಿನಿಗೆ ಬಿಂಡಿತವಾಗಿ ಏನೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಅಪ್ಪು ಹಣ ಕೊಡದೇ ಇದ್ದುದೇ ಅವನ ಅಮೋಗ್ಯತನದಿಂದಲ್ಲವೇ? ಸಾಧ್ಯನಿಯೋಗಕ್ಕಾದ್ದರೆ ಅವನು ಅಪ್ಪನ್ನೇ ನಿಖೀರೆತಿಯಿಂದ ಕೇಳಬಹುದಿತ್ತು. ಅಪ್ಪನೂ ಅಪ್ಪೇ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವನ ಈಗಿನ ಅಗತ್ಯ ಯಾವುದೋ ಅನೀತಿಯುತ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇರಬೇಕು. ಅಂದಮೇಲೆ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಪರರ ಹಣವಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನೀರು ಪಾಲಾಗಬೇಕೆ? ಪಂಕಜ ತನಗೆ ಪರವಲ್ಲ ಅವನನ್ನೇ ಎಚ್ಚರಿಸಬೇಕು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಡೆಗೆ ಧೈರ್ಯಮಾಡುವ ಫಾಳಿಗೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಕೂಡಿ ಬಂದಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಬ್ಯಾಂಕೆನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅವಳ ಕೆಲಸಹೇದ್ಯೋಗಳು ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಬಾಲ್ಪನಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು, ಪಕ್ಕದ ಬಂಗಲೀಯ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಪಕ್ಕದ ಸೀಟಿನ ಭಾನು ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದಳು - “ಫಿಲಂ ಷಾಟಿಂಗ್ ನಡೆತಿದೆಯಂತೆ. ಆಲ್ಫ್ರೆಡ್ ನೋಡಿದಾರೆ. ಬು ನಾವೂ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನೋಡಿ ಬರೋಣ”

ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದು ಬಾಲ್ಪನಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತರು.

ಬಂಗಲೀಯ ಅವರಣಾದಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯಶ್ರೀ ಭಾಗವತಸಿದ್ದ ದೃಶ್ಯ ಚಿತ್ರೀಕೃತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. “ಅವಳೇ ಫೇಮಸ್ ದಿವ್ಯಶ್ರೀ” ಒಬ್ಬರೆಂದರು.

ದೃಶ್ಯ ಮುಗಿಸಿ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಕುಚೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು ದಿವ್ಯಶ್ರೀ. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೀ ಒಂದು ನಿಂತ ಒಬ್ಬ ಯುವಕ. ದಿವ್ಯಶ್ರೀಯ ಕಡೆಗೆ ಬಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟನೇನೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಮುಖಿಕ್ಕೆ ಮುಖಿ ತಾಗಿಸಿ ನಿಂತ.

“ಅವನೇ ಆಂತೆ ಹೀರೋ. ಹೊಸಬಿ. ತಾನೇ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ತೊಡಗಿಸಿ ಚಿತ್ರೀಕ್ಕೆ ಹೆಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದಾನಂತೆ ಭಾಪ”- ಮತ್ತೆ ಒಬ್ಬರು ನುಡಿದರು.

“ಈವತ್ತು ಅವನ ರೋಲ್ ಇಲ್ಲ, ಸುಮನ್ ಅವಳ ಜೀವತೆ ಒಂದಿಂದಾನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ಹೊಸಂತೆ”

“ಮೇರಪ್ಪೊ ಇಲ್ಲದಿದ್ದೂ ಎಪ್ಪು ಹ್ಯಾಂಡ್ ಸಮಾಗ್ರಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಚಿತ್ರೀದಿಂದಾನೇ ಸೂಪರ್ ಹೀರೋ ಆಗ್ನಿಕ್ಕಾನೆ ನೋಡಿರು”- ಎಂದಿತೊಂದು ಸ್ನೇಹಂತ.

ఈ వాక్యగళన్న కేళుత్తు - కేళుత్తు సిమాళ హృదయ తుసియితు. కల్యాణ హోస హీరో. దివ్యతీగి కైల్శా గేళియ. ఆవను తొడిసువ హణ చిత్ర నిమాణాదల్లి. ఆదు పంకజన హణ.

ఒమ్మెల్లో తన్న జాగ్ర్థి ఖింతిరుగిదఱు. ఇన్నొ చిత్రికరణ ముందువరేయత్తులో ఇత్తు. అవళిగి అదరల్లి ఆసక్తి ఉళయలిల్లి. పంకజన హణ ఇవనిగి దశ్శి ప్రేలాగబారదు ఎంబి ఒందే ఆలోచనే కొరేయతొడితు.

అందే మధ్యాహ్న అవళింద ఒందు పత్ర నందహళ్లిగి రఘునేయాయితు. “నీవు అణ్ణనిగి ప్రామిసో మాడిద హణ యావ ఉద్దిష్టేగూ అల్లి. అవనిగి సినిమాద గీళు హిదిదిదే. అదరల్లి తొడిసుత్తానేందు తిలిదు ఒంతు. చిత్రుదల్లి హణ హాకువుదు ఉపయుక్త ఎందు ననగంతూ అన్నిసువుదిల్లి. ఆదరల్లూ ఇవను. నిమ్మ అభిప్రాయ ననగి తిలియదు. హణ కొడువ ముస్త యావుదక్కు మత్తొమ్ము ఆలోచిసి”

వాల్మీయ దినగళ కణిదు హోదువు.

మనేయల్లిరువ ఇభ్యరు హదికరేయద హేణ్ణుమళ్ళ హృదయగళూ కొరేయవ గూడుగాలాదవు తమ్ముదే ఆద కారణగాగాగి.

“నందహళ్లియింద ఏనాద్దు, యారిగాద్దు లేటర్ ఒంతామ్” దినవ్హా తాయియన్న కేళతొడిదఱు సిమా.

“కిరుచ్ఛియింద పత్రుయాకి బరలిల్ల?” ఎందు తన్నన్న తానే ప్రత్యుసికొళ్ళుత్తిద్దులు ఒకుళ.

ఎరడు పరితప్ప హృదయగళిగూ సిగుత్తిద్దుదు నకారాత్కై ఉత్తరవే. కడెగొందు దిన ఎరడూ కడెయింద పత్రగళు ఒందువు. ఒందే దిన ఒందవు కాకతాళీయవాగి. ఆదరే అవు కల్యాణన క్షే సేరిదువు.

నందహళ్లియింద ఒంద పత్రవన్న ముద్దిసుత్తు నిధానవాగి మెట్టిరి కోణి సేరి బాగిలు హాకింద.

ಪಂಕಜ ಆಶ್ವಸನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನೇ. ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಬರೆದಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ತರುವ ಈ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ತೊಡಗಿಸಬಿಟ್ಟರೆ, ಇನ್ನು ಬೀತ್ತುವೇ ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ. ನಂತರ ತನು ದಿವ್ಯಶ್ರೀ ತಾರೇ ತಾವಾಗಿ ಮೇರೆಯಬಹುದು. ಸೂಪರ್ ನಟಿ ದಿವ್ಯಶ್ರೀ. ಸೂಪರ್ ಹೀರೋ ಕಲ್ಯಾಣ. ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಾ ಪತ್ರವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತುಟಿಗೆ ತಾಗಿಸಿ, ನಿಧಾನವಾಗಿ, ಕವರಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಾದಿತೇನೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ವ್ಯಾದವಾಗಿ ಬಿಡಿಸಿದ - ಓದಿದ - ಕುಕ್ಕರಿಸಿದ - ರೋಡೆದಿಂದ ಹಲ್ಲುಕಬ್ಬಿದ.

“ಕ್ಕೆಮಿಸಬೇಕು. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಸುಳ್ಳ ಆಶ್ವಸನೆ ಕೊಟ್ಟಂತಾಯಿತು. ನನಗೆ ಬರಬೇಕಿದ್ದ ಹಣ ಈಗ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ಕೆ ತಲುಪುವಂತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಕಳುಹಿಸಲು ನಾನು ಅಸಹಾಯಕನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಳಿ ಬೇರೆ ನಗದು ಹಣ ಇಲ್ಲ, ಮುಂದೆ ಎಂದಾದರೂ ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಆಶ್ವಸನೆ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಇತಿ ಪಂಕಜನಾಭ.”

ಕಲ್ಯಾಣನ ಪ್ರಮಂಚವೇ ಗಿರಿಗಿರ ತಿರುಗಿದಂತಾಯಿತು. ಅಸೇಗಳು ಕುಸಿದು ಧೂಳಿಪುರುಷವಾದುವು. ಆ ರೋಡದಲ್ಲೇ ಅನ್ಯಮನಸ್ಥವಾಗಿ ತಿರುಚನಾಪಣಿಯ ಕಾಗದ ಬಿಡಿಸಿದ.

ಅದು ಬಹುಳಿಗೆ ಬಂದ ಪತ್ರವೆಂದು ಗೊತ್ತು ತಿರುಚನಾಪಣಿಯಿಂದ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿರದಿದ್ದರೆ, ಅವಳ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೇನೂ ಕುತೂಹಲ ವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಅದು ಅನಾಮಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯದು. ಬಹು ಕಣ್ಣಮುಚ್ಚುಲೇಯಾಡುತ್ತಿರುವ ಆಟದ ಕೇಂದ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿಯದು. ಗೆಳತಿಯ ಗಂಡ! ಅಧಿಷ್ಠಾ ಗೆಳಿಯ! ಕುತೂಹಲ ಹತ್ತಿಕ್ಕಲಾರದೆ ತಾನದನ್ನು ಕದ್ದು ತಂದಿದ್ದ.

ಈಗ ಹೊರಬೀಳಲೇ ಬೇಕು ಅವಳ ರಹಸ್ಯ ಎಂದು ಓದತೋಡಿದ.

ಪ್ರಿಯ ಸಮಿ ಬಹು -

ನಾನಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿನಗೆ ಬೇಸರ. ಒಲ್ಲೆ ನನಗೂ ಈ ಬಾರಿ ಇಲ್ಲಿರುವುದೇ ಕಷ್ಟವೇನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಕೆಲಸದ ಕರ್ತವ್ಯ ಮರೆಯಲಾಗದಲ್ಲ, ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಬತ್ತಿನೀ. ಅಲ್ಲೇ ತನಕ ಇದರ ಜೊತೇಲ್ಲೇ ಬಂದಿರೋ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಮಾತಾಡಿರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿದೆ ತಾನೇ. ಬೇರೆ ಯಾವ ವಿಳಾಸವೂ ನಿನಿಲ್ಲವಾಗಿ ಧ್ವನಿಯಂತಾಗಿ ಮನಗೇ ಬರೆದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

ಯಾರೂ ಬೇರೆಯವರ ಪತ್ರ ಕಡ್ಡ ಓದುವ ಹೀನ ಕೆಲಸ ಮಾಡರು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ನನ್ನದು - ನನ್ನವ ರಾಂ.

‘ಇದರ ಜೊತೆ ಬಂದಿರೋ ನನ್ನಚೊತೆ’ ಎಂದರೆ ?? ಎಂದು ಕವರಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಬೆರಳು ತೂರಿಸಿದ. ಬೆರಳಿಗೆ ಸಿಲುಕೆ ಹೂರ ಬಂದವ ಕಸ್ತೂರಿ, ಭಾವ ಚಿತ್ರದ ಮೂಲಕ.

ಕಲ್ಪಾನ ಮೈಯ್ಯೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆಲ್ಲ ನಡುಗಿತು. ಕಸ್ತೂರಿ ! ಕಸ್ತೂರಿ ನೀನು ಸತ್ತಿಲ್ಲ. ಬದುಕಿ ಕಾಡಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದಿಯು ? ರಾಂ ಅಂತೆ. ಯಾರನ್ನ ಮರುಳು ಮಾಡಲು ಈ ನಾಟಕ. ನಿನ್ನ ಪರಿಚಯ ನಷ್ಟಿಲ್ಲವೇ ? ಇನ್ನು ಸಾವಿರ ವೇವು ಹಾಕಿ ಬಾ. ನಿನ್ನನ್ನ ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲೇ ಈ ಬೆಳ್ಳಿ ಬಕುಳಳಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಿಯೋ ಬಾ. ಯಾವಾಗ ಬತ್ತಿಯೋ ಬಾ. ನಾನೂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೇನೆ ಎಂದು ಹಲ್ಲು ಕಡಿದ.

“ಬಕುಳಾ”, “ಬಕುಳಾ” ಎಂದು ಹಾಗುತ್ತಾ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹಂತ ಇಳಿದು ಬಂದ.

ಅಡಿಗಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತಂಗಮ್ಮೆ ಆ ಹೊಗಿ ಹಜಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು,- “ಯಾಕಪ್ಪು ಅಪ್ಪು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೊಗ್ಗಿ. ಅಮ್ಮೆ ಮಲಗಿದ್ದಾಳೆ. ಈಗ ಬಕುಳಾ ಯಾಕೆ ? ಅವಳು ಎಲೆಣ್ಣೆ ತೋಟದಲ್ಲಿಬೇಕು” ಎಂದರು.

“ತಲೆ ನೋವ್ವು ಸಿಡಿದು ಹೋಗ್ಗು ಇದೆ. ಒಂದು ಮಾತ್ರ ಹೊಡ್ಡಾಳೇನೋ ಅಂತ ಕರೆದೆ ಎಲೆಣ್ಣೆ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ”

“ಅಪ್ಪೇ ತಾನೇ. ನಾನು ಹೊಡ್ಡಿನಿ ಬಾ” ಎಂದು ಆಕೆ ಮಾತ್ರ ನೀರು ತಂದುಹೊಟ್ಟರು.

“ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಬಂದು ಹೊಕ್ಕೆಣ್ಣೆ, ಬಿಸಿಯಾಗಿ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿಕೊಡ್ಡಿನಿ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೆ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿ ಬತ್ತಿಯೋ ತಲೆ ನೋವ್ವು ಬರತ್ತೆ” ಎಂದು ಕಾಫಿ ಮಾಡಲು ಹೋದರು.

ತಲೆ ಹಿಡಿದು, ಉಣಿದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಾತ್ರ ನುಂಗಿದ. ಅವನಿಗಾಗಿದ್ದ ಉದ್ದಿಗ್ಗತೆಗೆ ಈಗ ಶಮನಕ್ಕಿ ಮಾತ್ರೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದ್ದೇ ಇತ್ತು. ಬಿಸಿಯಾದ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಮಡಿದ.

ಹೊರಡುತ್ತಾ - “ಅವಳು ಬಂದ್ರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಮೃತಾಂಚನ ತಂದು ತಲೆಗೆ ತಿಕ್ಕು ಅಂತ ಹೇಳಿ” ಎಂದು ತನ್ನ ಕೋಣಿಗೆ ನಡೆದ. ಅವಳ ಶುಶ್ರಾವೆ ಏನೂ ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳನ್ನೇ ಕೋಕಿ ಕಸ್ತೂರಿಯ ಇರವನ್ನು ಹೊರಗೆಡೆವಬೇಕಿತ್ತು ಅವನಿಗೆ.

ಇದು ನಿಮಿಷ ಕಳೆಯುವಲ್ಲಿ ತಂಗಮ್ಮೇ ಅಮೃತಾಂಚನ ಹಿಡಿದು ಬಂದರು.

“ಬಹು ಇನ್ನೂ ಬರಲ್ಲಿಲ್ಲ ಹೊನ್ನಿ ಗುಡಿಸಲು ಕಡೆ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ಪಾಪ ನಿನಗೆಯ್ಯ ನೋಪ್ಪೇ ಏನೋ. ಬಾ ನಾನೇ ತಿಕ್ಕೀನಿ ಅಮೃತಾಂಚನ” ಎಂದು ಅವರು ಮುಂದಾದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಮೈ ಪರಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು.

“ಬೇಡ ಅಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ. ಈಗ ನೋಪ್ಪ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿದೆ. ಬೇಕಂದ್ರೆ ನಾನೇ ಹಬ್ಬಿಷ್ಟೀನಿ” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ.

ಇವನ ತಲೆಗೆ ಛಿಷದ ಉಜ್ಜ್ವಲೀಂದು ನವ ಜವ್ವನೇ ಬಹುಳನ್ನು ಕರೆಸುವ್ಯಾ ಮೂರ್ಚಳಾಗಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ ತಂಗಮ್ಮು.

ಅವನಿಗೆ ತಲೆ ನೋಪ್ಪ ಬಂದುದು ನಿಜ. ಒಮ್ಮೆಲ್ಲೇ ಎರಡು ಬರಸಿದಿಲುಗಳು ಬಡಿದಿದ್ದವು. ಪಂಚನಿಂದ ಹಣ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ದೊಡ್ಡ ಆಫಾತವಾಗಿರುವಾಗ, ಸತ್ತಮೋದನೀಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗಿದ್ದ ತನಗೆ ಬೇಡದ ಅಣ್ಣ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಎದುರು ನಿಂತುದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ನಾಟಕವಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಅವನಿಗೆ ತೆಲ್ಲಾಪ್ಪಾಯಿ.

ಬಹುಳನ್ನು ಆಗಿಂದಾಗಲೇ ಕರೆದು, ಅವಳು ಗೆಳಿತನ ಮಾಡಿರುವುದು ಕಸ್ತೂರಿಯೋಂದಿಗೇ ಎಂದು ಒಳ್ಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು - ಬಯಸಿತು ಅವನೆ ಆವೇಗದ ಹೃದಯ. ಆದರದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಾಯಿತು.

ಇನ್ನು ಸೀಮಾ ಹಿಂತಿರುಗುವ ಸಮಯ. ಬಹುಳೇಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಆಗ ಅಸಾಧ್ಯ. ಇರಲೀ ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಬತ್ತೆನಿ ಅಂದಿದ್ದನೇ. ಬಂದರೆ ಇವಳಿಗೆ ಪ್ರೇನ್ನ ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ಚಾರಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲೇ ಬೇಕು ಎಂದು ತನಗೆ ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಕಲ್ಯಾಣ ಬಯಸಿದ್ದ ಪ್ರೇನಿನ ಕರೆ ಮಾರೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಒಕ್ಕು ಪ್ರೇನ್ ತೆಗೆದುಹೊಳ್ಳಲು ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇನಿನ ಹೊಂಡಿಯ ಬಳಿ ಕದ್ದು ಕೇಳಲು ಸಜ್ಜಾಗಿ ಪುಳಿತ ಕಲ್ಯಾಣ.

“ಹಲೋ ಪನ್ನಾ? ಎನ್ನಡ್ಯೆಯ ಲೆಟರ್ ವಂದುದ್ದಾ?” - ತಮಿಳನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಕಸ್ತೂರಿ.

“ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ”

“ನಾನಂದು ಹೊಂಡಂತೆಯೇ ಅಯ್ಯ. ಬೇರೆ ಯಾರ ಕ್ರೀನ್ ಬಿದ್ದಿತ್ತಾ?”

“ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ”-

“ಏನೂ ಭಯ ಪಡಬೇಡ. ಏನೂ ಆಗೋಲ್ಲ. ಅದೂ ಒಂತರಾ ಒಳ್ಳೆದಕ್ಕೆ. ಅದಿಲ್ಡ. ಆಕಡೆ ಈ ಭಾಸುವಾರ ಬರೋತ್ತಾಸುತ್ತಾ ನೋಡು.”

“ಇಲ್ಲಪ್ಪ. ಬೇಡಪ್ಪ ನಂಗಿ ತುಂಬಾ ಹೆದ್ದಿಕೆ ಆಗ್ನಿದೆ”

“ಹೆದ್ದಿಕೆ? ಏನಾಗೋಗಿದೆ ಅಂತ ಭಯಪಡ್ಡೇಕು ಬಹು? ಅಂಥಾ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದ್ರೆ ನಾನು ಮನೇಗೇ ಬತ್ತಿನೀ. ಹೆದುಬೇಡಮ್ಮ ಪ್ರಕ್ಷಲು ಹುಡುಗಿ. ಅಯ್ಯೋ ಇಷ್ಟೇನಾ?”

“ನಾನೇನೂ ಪ್ರಕ್ಷಲು ಹುಡುಗಿ ಅಲ್ಲ. ನೀವು ಹಾಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತಂದ್ರಿಷ್ಟಿದ್ದೀರಿ ಅಷ್ಟೇ ಬೇಗ ಬಂದ್ರಿಡಿಪ್ಪ ಸದ್ಯ”

“ಅಂಥಾ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದ್ರೆ ಬತ್ತಿನೀ ಅಂದೇ ಅಷ್ಟೇ ಭಾಸುವಾರ ಶಾಯ್ಯಾ ಇತ್ತಿನೀ. ಅದೇ ರೂಮು. ರೂಂ. ನಂ. 12. ಕಾಮಧೇನು. ಬ್ಯಾ” ಎಂದು ಕಸ್ತೂರಿ ಪ್ರೇನ್ ಇಟ್ಟಬಿಟ್ಟೆ.

ಕಲ್ಯಾಣ ಪ್ರತಿ ಅಕ್ಷರವನ್ನೂ ಕೇಳಿಸಿಹೊಂಡ. ಧ್ವನಿ ಕಸ್ತೂರಿಯದೇ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನಿನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಬರದಂತೆ ತಡೆಯಲು ತನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತೇ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿ ನಿಂತ. ಶಾಸ್ವತವಾಗಿ ದೂರಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣ ಹಾಯಿಸಿದ.

ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮವರು ತಂಗಮ್ಮೋಡನೆ ತರಕಾರಿಯ ತೋಟದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅಮ್ಮ ಇಂಫೇರಿಂದು ಓಡಾಡಲು ಶಕ್ತಾದಳಿಂದು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

ತಂಗಮನ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿನ ಬುಟ್ಟಿ ಇನ್ನು ಅವರಿಭೂರೂ ಒಂದು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಸೂಚಿಸಿತು.

ಈಗ ಬಹುಳ ಬಿಂಬಿಕೀ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ! ಇದೇ ಸಮಯವೆಂದು ಮೊಟ್ಟಲೋಳು ಬಹುಳ ಕೋಣೆಯ ಬಳಿ ಬಂದ ಕಲ್ಪಾಶಾ.

ಅದಾಗಲೇ ಕಸ್ತೂರಿಯೋಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದುದರಿಂದ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಉದ್ದೇಶದ ಲಹರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಳು ಬಹುಳ. ಮಂಚದಮೇಲೆ ಪುಳಿತು, ಆಡಿದ ಪ್ರತಿಮಾತನ್ನು ಪ್ರನರ್ಜಿಸಿ ಪ್ರಲಕ್ತಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಯಾರಿಂದ ಪ್ರೋನು ಬಹುಳ ? ಅಪ್ಪಂಗ ?” ಏನೂ ಅರಿಯದವನಂತೆ ನಟಿಸಿ ಕೇಳಿದ.

ಒಮ್ಮೆಲೇ ಬೆಳ್ಳಿದರೂ, ಸಂಭಾಳಿಸಿಕೊಂಡ ಬಹುಳ - “ನನಗೇನೇ. ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯ ಗಂಡುಂದ” ಎಂದಷ್ಟು ದನಿ ತಗ್ಗಿಸಿ.

“ಓಹ್ ಮರೆತಿದ್ದೆ. ಗೆಳತಿಯ ಗಂಡ ? ಅಥವಾ ಗಳಿಯ ?” ವ್ಯಂಗ್ಯದ ನುಡಿ.

“ಏನಾದ್ದು ತಿಳಿಷ್ಟಿ” - ತಾತ್ತ್ವರ ತೋರಿದಳು.

“ಇವನೇ ತಾನೇ ನಿನ್ನ ಗೆಳತಿಯ ಗಂಡ ?” - ಎಂದು ಕಸ್ತೂರಿಯ ಪ್ರೋಟೋವನ್ನು ಅವಳ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಎಸೆದ.

“ಇದು, ಇದು ನಿಮಗೆಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ?” ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡು. ಇವನೇ ಏನು ?”

“ಹೌದು ಇವರೇ. ಈಗ ಹೇಳಿ ನಿಮಗೆಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಇದು ?”

“ಸಿಗುವುದೇನು. ನಿನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನ ನಿನಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಇದನ್ನು ನಾನು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತೋಗಿಸಿಂಡೆ. ನನಗೊಂದೆರದು ಸಂದೇಹ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿರುತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ನಿನ್ನ ಕಾಗದ ಕದಿಯಬೇಕಾಯ್ದು”

“ಬೇರೆಯವರ ಕಾಗದ ಕದಿಯೋಂತ ಕುಕ್ಕಿತರು ನೀವು ಅಂತ ತಿಳಿದಿರಲ್ಲಿ”

“ನಿನಗಿಂತಿಖಾ ? ನಮಹೇಲ್ಲಿ ಉಳಿಕೊಂಡು, ರಹಸ್ಯ ನಡೆವಳಿಗೆ ನಡೆಸ್ತು ಮನೆಗೆ ದೂರ ಬಗಿತ್ತಾ ಇದಿಯಲ್ಲಾ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ, ತಾಯಿ ನಿನಗೆ

ತೋರಿಸೋ ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸವೆಷ್ಟು! ನಾನೂ ಸೀಮು ಹೊಡೋ ಸ್ಥೇಹವೆಷ್ಟು! ಕಡೆಗೆ ಆಳೂ ಕಾಳೂ ಸಹ ನಿನ್ನನ್ನ ಗೌರವಿಸ್ತೂ ಇರೋವಾಗ, ನೀನು ಹೊಡಿಯೋ ಪುರಸ್ಕಾರ!! ನಿನಗೆ ನಾಷ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು. ಇರಲಿ ಬಿಡು. ಇವನು ಯಾರೂ ಏನೂ ಅಂತ ಗೊತ್ತೆನು ನಿನಗೆ?”

“ಅವರು ರಾಂ ಅಂತ ಒಬ್ಬ ಇಂಡಿಯರ್”- ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಳು ಒಕ್ಕಳ ತನ್ನ ರಹಸ್ಯ ಬಹಿರಂಗವಾಗುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾತರಳಾಗಿ.

“ಅಲ್ಲ, ಅವನು ಕೊತ್ತಾರಿ. ಈ ಮನೆಯಿಂದ ಒದ್ದು ಓಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿ ಕೊತ್ತಾರಿ”

“ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಅವರು ರಾಂ”

“ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದೂ ಈಗ ತಿಳಿಷ್ಟು. ನಿನಗೆ ಅವನು ಸುಳ್ಳು ಹೆಸರು ಹೇಳಿ ನಂಬಿಸಿರಬಹುದು. ಅವನು ಕೊತ್ತಾರಿ. ಹೇಳು ಪ್ರಾಮಾಣೇಕವಾಗಿ ಹೇಳು, ನಿನಗೆ ಎಷ್ಟು ದಿನದಿಂದ ಪರಿಚಯ ಅವನು? ನೀನೂ ಅವನು ಸೇರಿ ಏನು ಮಾಡಬೇಕಾಂತ ಪ್ರಾಣ ಹಾಕಿದ್ದಿರಿ”

“ನನಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಅವರು ರಾಂ ಅಷ್ಟು”- ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ನುಡಿದಳು.

“ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುದ್ದಿ, ನೀನು ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದಿ. ಅವನು ಎಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ ಹೇಳಿ ಇತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಳ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದಿಸೇಳ್ಳೆ ಕುಡಿದು ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಸಸ್ನೇಹ ಅದವನು, ನಿಂತ ತಾಲ ಮೇಲೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡಿದಲ್ಪಟ್ಟವನು, ಅಂಥವನಲ್ಲಿ ಏನು ಕಂಡೆ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡೋಕ್ಕೆ? ಪಂಕಜನಾಭನೋ, ಕಲ್ಯಾಣಾಮನೋ ಬೇಕೆನಿಸಲಿಲ್ಲ ನಿನಗೆ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ?” - ಎಂದು ದನಿ ತೆಗ್ಗಿಸಿ ಮೆಲುವಾಗಿ ಹೇಳಿದ.

“ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಉತ್ತರ ಹೊಡಬೇಕಿಲ್ಲ, ಅದು ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ವಿಷಯ. ಅವರು ಕಾಲೇಜು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕೆಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಬಿಡೋಲ್ಲು ನಿಮ್ಮಿಂಥ ನಾರು ಜನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿ ತಾಣ್ಣಾರ್”

“ಅಗಲೇ ಗಂಡನೇ ಆಗಿ ಬಿಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಸಪ್ರೇಚ್ಚಾ ಮಾಡ್ರೊಯಲ್ಲು”

“ನೀವಿನ್ನೇನೂ ಹೇಳ್ಣಿದಿ ದಯವಿಟ್ಟು. ನಂಗೆ ಸಾತಾಗಿದೆ”

“ಹೌದು ಸಾಕಾಗದೆ ಏನಾಗುತ್ತೇ? ನಿಮ್ಮ ಘ್ರಾನ್ ಏನೂಂತ ನಂಗೋತ್ತಿದೆ. ಅವನೂ ನೀನೂ ಸೇರಿ ಈ ಆಸ್ತಿ ಲಪಟಾಯಿಸೋದು. ಹೇಗಿದ್ದೂ ಅವನ ಆಸ್ತಿ ಇದೆ ಇಲ್ಲ. ಅವನಿಗ ಬತಾಡನೆ. ನಿನ್ನ ಕ್ರೇ ಹಿಡಿತಾನೆ. ಅಪ್ಪನ್ನ ನಯವಾಗಿ ವಂಚಿಸಿ ಆಸ್ತಿ ಗಿಟ್ಟಿಸ್ತೀರಿ.” ದನಿಯಲ್ಲಿ ವಿವ ಸೋರಿಸಿ ಹೇಳಿದ.

“ಫ್ಲೈಸ್ ಕಲ್ಲೂಣಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ನಿಮ್ಮ ಕಸ್ತೂರಿ ಸಂಗತಿ ನನಗೆ ತಿಳಿದು. ಇವರು ರಾಂ. ಅವರು ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರು ನಿಜ. ಒಫ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಿನಿ” ತಪ್ಪೆಷ್ಟಿಗೆ ಹೊಡುವಂತೆ ನುಡಿದಳು.

ಕಸ್ತೂರಿಯೆಡೆನ ಅವಳ ಅಚಲ ನಿವ್ವೆ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೊಡಲು ಒಡಂಬಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವಂತೆ ಪ್ರಯೋದಿಸಿತು. ಕಸ್ತೂರಿಯೇ ಬಂದು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಹೇಳಿಹೊಳ್ಳಲಿ, ತಾನುತೂ ತನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹಲ್ಲುಕಬ್ಬಿ ಮನ ಬಿಗಿದು ಸುಳ್ಳಣ್ಣೇ ಹೇಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಹೊಂಡಳು.

“ಅವನು ಕಸ್ತೂರಿಯೇ ಆಗಿದ್ದರೇ?” - ಕಲ್ಲೂಣಿ ಮುಂದುವರೆಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ.

ಅವಳು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸದೆ ಅವನನ್ನು ತಳ್ಳಿಹೊಂಡು ಹೊರಗಡೆಗೆ ಬಂದಳು.

“ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ನಿದ್ದಿ?” - ರಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

“ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ನನಗಿನ್ನು ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಈಗಿಂದಿಗೆಲೇ ಅತ್ಯೇ ಹೇಳಿ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗ್ನಿನೆ. ಬಿಡಿ ನನ್ನನ್ನು. ಅವರು ಕಸ್ತೂರಿಯೇ ಆಗಿರಲಿ. ರಾಂ ಆಗಿರಲೇ ಅವರು ನನ್ನವರು. ನಿವೇನೂ ಮಾಡಲಾರಿ. ತಿಳಿದು ಹೊಳ್ಳಿ” - ರೋಷದಿಂದ ಹೊಗಿದಳು.

“ಹುಮಾರ್. ನೀನು ಅಮೃತ ಬಳಿ ಸೊಲ್ಲೆತ್ತಬಾರದು.”

“ಯಾಕೆ? ನಿವ್ವೆ ಬಂದೇ ಸೆಮ ಅವರು ಕಸ್ತೂರಿಯೇ ಎಂದು ಚೊಮ್ಮೆ ಹೊಡಿತ್ತಿರೋವಾಗ ಆಕೆಗೇಕೆ ತಿಳಿಯಬಾರದು? ಆಕೆಯ ಹಿರಿಯ ಮಗ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನ್ಯಾಕೆ ಹೇಳಬಾರದು? ಬಿಡಿ, ಬಿಡಿ ನನ್ನನ್ನು”

“ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಅಮೃತ ಭೂಡ್ಪೇಶರ್ ರೋಗಿ. ಷ್ಟೇತಿಯ ಕಳಿದುಹೋದ ಮಗ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವ ಆನಂದ ಆಕೆಗೆ ಆಫಾತ ಮಾಡಬಹುದು.

ಆಕೆ ನಮ್ಮ ಕೈ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬಹುದು. ನಾನಿಗೆಲೇ ಹೋಗಿ ಕಸ್ತೂರಿ ಮನೆಗೆ ಬರದಂತೆ ಮಾಡಿ ಬತ್ತಿಂನಿ. ನನಗೆ ನಮ್ಮಮ್ಮೆ ಮುಖ್ಯ”

“ಇವನೆಂತಹ ತಮ್ಮ! ತಮ್ಮನೆಂದರೆ ಅತಿ ಉತ್ಸುಕೆತೆ ತೋರುತ್ತಾನೆ ಆ ಅಣ್ಣ. ಈ ತಮ್ಮ ಅಣ್ಣ ಬರಲೇ ಬಾರದೆನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ನಿಗೂಢ ಇದೆ. ಕಸ್ತೂರಿಯೆಂದರೆ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಏನೋ ಭಯವಿದೆ. ಅಮ್ಮನ ಆರೋಗ್ಯ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಬರಿಯ ಮುಖಿಷಾಡ. ಈ ರಹಸ್ಯ ಬಯಲಾಗುವವರಿಗೆ ತಾನು ಹೋರಟು ಹೋಗುವುದು ಬೇಡ. ಕಸ್ತೂರಿಯ ಸ್ಥಾನ ಈ ಆನಂದವನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರಪಡುವುದನ್ನು ತಾನು ಕಾಣಲೇಬೇಕು. ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲಿ ಬಿಡಲಿ, ತಾನು ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ನಿಷ್ಠಳಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುವಷಳು. ಇದು ಸತ್ಯ. ಇದು ಸತ್ಯ.

“ಏನು ಹಾಗೆ ನಿಂತೆ? ಅಮ್ಮನ ಸಾಬಿಗೆ ನಿನೇ ಕಾರಣಾಗ್ರೀಯ? ಜೊರೆ. ನಿನೇನಾದ್ದು ಆಕೆಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಿ ॲಂತ ತಿಳಿದ ದಿನ, ನಿನೂ ಸಹ ಕಸ್ತೂರಿಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತೆ” ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಬಿಲಮಾಡಿದ.

“ಅಯ್ಯೋ ಬಿಡಿ ನನ್ನನ್ನು”- ನೋವಿನಿಂದ ನಲ್ಲಿಗಿಡಳು.

“ಅಮ್ಮಿಗೆ ಹೇಳೋಲ್ಲ ಐಂತ ಚೋಗಳು. ಬಿಡ್ಡಿನಿ”

“ಹೇಳೋಲ್ಲ. ಬಿಡಿ”

ಕ್ಕೆ ಸಡಲಿಸಿದ, ನೇರವಾಗಿ ಸರಸರ ಹೆಚ್ಚಿಯಿಡುತ್ತಾ ಹೋರಟುಹೋದ.

ಇಂತಹ ಸುಂದರ ರೂಪದ ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆದೆಂತಹ ಹಾಲಾಹಲ ತುಂಬಿದೆ. ಈಗ ತಾನು ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಇವನು ಒಂದು ವೇಳೆ ಕಸ್ತೂರಿಯನ್ನು ಕಾಣಲು ಹೋಗಿರಬಹುದೆ? ಮನೆಗೆ ಬರದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಅಂದನಲ್ಲವೇ? ತಾನು ಕಸ್ತೂರಿಗೆ ಮುನ್ನಿಚನೆಯಾದರೂ ಕೊಟ್ಟರೆ ಒಳಿತಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಪ್ರೇರಿಸಿನ ನಂಬರ್ ತಿರುಗಿಸಿದಳು. ಎಂಗೇಜ್ ಆಗಿದ್ದ ದನಿ ಕೇಳಿಸಿ ಕೆಳಗಿಟ್ಟಳು. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ಕೆಳೆದು ಮತ್ತೆ ಮಾಡೋಣವೆಂದು ಕೊಳ್ಳುವ ವೇಳಿಗೆ ತಂಗಮ್ಮ ಆತ್ಮ ತೋಟದಿಂದ ಹೃಂತಿರುಗಿದರು.

ಬಹುಳಾಗಿ ನಿರಾಸೆ ಕಾತರಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದುವು. ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಚಡೆಪಡಿಸಿದಳು ಕಸ್ತುರಿಯ ವಿಳಾಸ ಇವನಿಗೆಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಭೀ, ಹೋಗಿರಲಾರನು ಎಂದು ಸುಳ್ಳ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ, ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಏನೇನಿದ್ದಿತೋ, ವಿಳಾಸವೂ ಇದ್ದಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಇವನು ತನಗೆ ತೋರಿಸಿದುದು ಬರಿಯ ಪ್ರೋಟೋ. ಅಯ್ಯೋ ಇವನಿಗೆ ಕಾಮಧೇನು ಹೋಟಲೆಂದು ತಿಳಿದಿದೆ. ಇನ್ನೇನು ಗತಿ ಎಂದು ಕಂಪಿಸಿದಳು.

ತಾನೇಕೆ ಈ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಳು. ತನ್ನ ಬಾಳಿಗೇಕೆ ಈ ತಿರುವು ಬಂದಿತು. ಇವರ ಮನೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವೇಕೆ ಭಗವಂತಾ! ಎಂದು ದೇವರಿಗೆ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟಳು.

ಬಹುಳಾಗ ಪ್ರೋನ್ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ಸುತ್ತುಹಾರಿ ಕೋಣಿಗೆ ಬಂದ ಕಸ್ತುರಿ. ಸುಮ್ಮೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬರಿ, ಘ್ಯಾನಿನ ಗಳಿಗೆ ಮೈಯ್ಯಾಡಿದ್ದ ಕುಳಿತೆದ್ದು.

ಅವನಿಗೆ ಬಹುಳಳಿದೇ ಧ್ಯಾನ. ವ್ಯಥಾ ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಇಶ್ಕಣ್ಣನಲ್ಲಿ ಸಿಗಿಸಿದೆನಲ್ಲೂ ಎಂಬ ಆತಂಕ. ನೇರಾಗಿ ಮನಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡಲೇ? ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗು ಎಂದು ಅಂದಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೆಂದೂ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರಬೇಡ ಎಂದೇನೂ ಅಂದಿರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ. ಆದರೂ ಏನೋ ಬಿಗುಮಾನ. ಕಲ್ಯಾಣನೇ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಲಿ ತಾಯಿತಂದೆಯರಿಗೆ. ಅವರು ತನಗಾಗಿ ಕಾತರಿಸುವಂತಾದಾಗ ತಾನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಏನಾ ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯಲ್ಲ ಎನ್ನತ್ತದೆ ಅವನ ನಿಧಾರ.

ಅವನ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಬೆದುರಿಸುವಂತೆ ಬಾಗಿಲು ಬಡಿರ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಅಭ್ಯರಿ ಎದುರಾಯಿತು.

‘ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಬರಿ ಮುಖ ಹೋತ್ತು ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣಗೆ ಬೆವರುತ್ತಿದ್ದ ಕಲ್ಯಾಣ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದು.

“ಓಹೋ ಹೋ ಕಲ್ಯಾಣ ರಾಜಕುಮಾರರು. ದಯಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಬಿಜಯಂಗ್ರೇಯ ಬೇಕು” ಎಂದು ಹಾದಿಕವಾಗಿ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ ಕಸ್ತುರಿ.

ಅಂದು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದಾಗ, ಷಣಕಲಾಗಿ ಬೆದುರು ಗೊಂಬೆಯಂತಿದ್ದ ಕ್ಸೋರಿ ಈಗ ತುಂಬಿಕೊಂಡು, ಅತ್ಯಿಶ್ಯಾಸದಿಂದ ತುಳುತ್ತು ದಿಟ್ಟನಾಗಿ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದಾಗ ಕಲ್ಲಾಣ ಅಧಿರನಾದ. ಮೇಲು ನಗುತ್ತು ಕಣ್ಣಹೋಳಪ್ಪ ಸೂಸುತ್ತು ‘ಒಬೆಕು ರಾಜಕುಮಾರ’ ಎಂದು ಕ್ಸೋರಿಯ ಹೃದಯ ವೈಶಾಲ್ಯದೆದುರಿಗೆ ತಾನು ಅತಿಕುಭ್ರಾದಂತೆನಿಸಿತು ಕಲ್ಲಾಣನಿಗೆ.

ಒಂದು ಹೆಚ್ಚೆಯೂ ಮುಂದಿಡಲಾರದಾದ.

“ಬಾರಪ್ಪ ಬಾರೋ ಕಲ್ಲಾಣ. ಕೂತ್ತೋ ಬಾರೋ” ಎಂದು ಕುಚೀಯ ಕಡೆಗೆ ಕ್ಕೆ ತೋರಿದ ತಾನು ಮಂಡದ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾರುತ್ತು.

ಕಲ್ಲಾಣ ಒಳಗೆ ಒಂದವನು ಕುಳಿತುಹೋಳುಲಿಲ್ಲ.

ಒದಲಾಗಿ ನಿಂತುಹೋಂಡೇ ಒರಟಾಗಿ ನೇರವಾಗಿ - “ನೀನ್ಯಾಕೆ ಈವಾಗ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಒಂದಿರೋದು?” ಎಂದ.

“ಅಂದರೆ?” ಕ್ಸೋರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯಾ ಅವನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಒಂದದ್ದು ಅಲ್ಲೇ ಕದ್ದು ಮುಣ್ಣಿ ಮನೆಗೆ ಒಂದು, ಅ ಚಾಕರಿಯವಳ ಜೊತೆ ಗೂಡಬಾರಿಕೆ ನಡೆಸಿರೋದು ಯಾಕೇಂತ?”

ಕ್ಸೋರಿಗೆ ಒಹಳ ಕೆಡುಕೆನಿಸಿತು. ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಮತ್ತು ಕಾನುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು ಒರಬಾರದೇ ಇವನಿಂದ. ಭಿ, ಭಿ.

“ನೀನು ಚಾಕರಿವ್ವ ಅಂದದ್ದು ಒಕುಳಳನ್ನೇ ಆಗಿದ್ದೆ ಆ ಮಾತು ಹೀಂದ ತೋಗೋ. ಎಲ್ಲಾ ನಾನಂದೆಖ್ಯಂದ ಹಾಗೇ ನಡೆದ್ದೆ ಅವಳು ಅನಂದವನದಲ್ಲಿ ಒಹಳ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿತಾಳಿ”

ಕಲ್ಲಾಣ ಏನನ್ನೂ ಕೇಳಿಸಿಹೋಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಗಮನವೆಲ್ಲಾ ಒಂದರಲ್ಲೇ - ಇವನೇಕೆ ಈಗ ಒಂದಿದ್ದಾನೆ - ಎಂದು.

“ನೀನ್ಯಾಕೆ ಈವಾಗ ಒಂದಿದ್ದಿ? ಏನ್ನಾಡ್ದೇಕು ಅಂತ ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಶ?”

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕ್ಸೋರಿಯನ್ನು ಬೆರಗುಗೊಳಿಸಿತು - “ಇದೋಳಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಿಂದು. ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಒಂದೇ ಒತ್ತಿರೆನಿ ಅಂತ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕಲ್ಲ”

“ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಬರೋದೇ ಇಲ್ಲ ಅಂತಲೇ ನಾನಂದುಹೋಂಡು”

“ನೀನು ಅಂದುಹೊಂಡದ್ದಲ್ಲ. ಬಯಸಿದ್ದು ಅನ್ನ. ಆದರೆ ಪಾಪ, ನಿನ್ನ ಬಯಕೆಯಂತೆ ಆಗಲ್ಲ” ಎಂದು ಕಲ್ಯಾಣನ್ನೇ ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದ ಕಸ್ತೂರಿ.

ಕಲ್ಯಾಣ ಆ ಧೃಷ್ಟಿಗೆ ಬೆಳ್ಳಿದ.

“ನಾನು ಸತ್ಯಹೋದೆ ಅಂತ ನೀ ತಿಳಿದೆ. ನಿನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಲ್ಲಾ ತೇಲಿಹೋಯ್ಯು ಅಂತಲೂ ಅಂದುಹೊಂಡೆ ನೀನು ಅಲ್ಲಾ?”

ಕಲ್ಯಾಣ ತುಟಿ ಎರಡು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ಎಂತ ಶ್ರತಫ್ಳ ನೀನು ಕಲ್ಯಾಣ. ನೀನು ಒಂದು ಇಂಚೂ ಬದಲಾಗಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಮಾನವಿಯ ಗುಣಗಳೇ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಂತ ನಿನಗೆ ದುಖ. ನಿನಗಾಗಿ ಅಂತ ನಾನು ಏನೆಲ್ಲಾ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡ್ದೆ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟೆ ಕಸ್ತೂರಿ.

“ಹೌದು ಮಾಡಿದ್ದಿ. ಹಾಗೇಂತ ಈಗ ಒಂದು ಎಲ್ಲಾ ಹಾಳು ಮಾಡ್ದೇಕಾ?” - ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಕಲ್ಯಾಣ.

“ನಾನು ಒಂದ್ದೇ ಹಾಳು ಯಾಕೆ ಆಗುತ್ತೇ? ಇನ್ನೂ ಅಣ್ಣ ಒಂದ ಅಂತ ಸಂತೋಷಿಸಬೇಕು ನೀನು ಕಲ್ಯಾಣ. ಆ ದಿನ ಒರೆ ತೀಂದ ಮಣಿಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರ ಸತ್ಯ ಹೋದ ಆಸ್ತುತ್ತೇಲಿ ಅಂತ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತು? ಅಮ್ಮೋತ್ತಿಗೆ ನಾನು ಯಾರ ಕಣ್ಣಗೂ ಕಾಣದೆ ಹೊರಟು ಹೋದದ್ದಿಂದ ಕೇಸ್ ಸತ್ಯಹೋಯ್ಯು. ನಾನೂ ಸತ್ಯ ಅಂತಲೇ ತಿಳಿದ್ದು ಎಲ್ಲಾರೂ”

ಆ ಫೋಟನೆಯೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ತೇಲಿಬಂದು ಕಲ್ಯಾಣ ವಿಚಲಿತನಾದ.

ದೀನನಾಗುವ ಬದಲಿಗೆ ರೋಷಿತನಾದ - “ಅದೆಲ್ಲ ಈ ಹೇಳಿ ಏನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾಂತ ನೀನು?” ಅರಚಿದ.

“ನಾನು ಹೇಳಿ ಸಾಧಿಸೋದು ಅಲ್ಲ, ನೀನು ಅಮೃಗೆ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಹೇಳ್ಣಿಕು ಎಲ್ಲಾ ಹೊಗ್ಗಿ ಅಮೃ ಅಪ್ಪನ್ನ ಚಿನ್ನಗಿ ನೋಡ್ವೇತೂ ಇದ್ದೀಯು?”

“ಈ ಘಾಕ್ಕರೀಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡ್ರಿನಿ. ಅಮೃಗೆ ನಾನು ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರಾಣ”

“ಅಮೃಗೆ ನೀನು ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರಾಣ ಅಮ್ಮೋದು ನಿನಗೂ ಗೊತ್ತು. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಈವತ್ತು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ಆನಂದವನುದಲ್ಲಿ ಇತಾನೂ

ಇರಲ್ಲಿಲ್ಲ, ನಿನಗೆ ಅಮೃತ ಅಂಡೆ ಎಷ್ಟು ಭಕ್ತಿ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತಿರುವುದು ನಾನು. ಅಮೃತ ನೀನು ಯಾವ ರೀತಿ ಸೋದೆಷ್ಟಾ ಇದ್ದಿ, ಕುಡಿದು ತಂದನಾನ ಹಾಡೆಷ್ಟಾದು, ಹೇಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಬತ್ತೆ ಎಲ್ಲಾ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ ಕಲ್ಪಣಾ. ಯಾವ ಅಮೃತ ಸಲುವಾಗಿ ಯಾವ ತಮ್ಮ ಕಲ್ಪಣಾನನ್ನ ದುಷ್ಪತ್ಯದ ಆಪಾದನೆಯಿಂದ ನಾನು ಪಾರುಮಾಡಿದೆನೋ, ಆ ಕಲ್ಪಣಾ ಸ್ವಾಧಿತ, ಕುಡಕ ಆಗಿದ್ದಾನೇಂತೆ ನನ್ನ ಹೃದಯ ಒದ್ದಾಡಿದೆ ಕ್ಷಣೀ ಕಲ್ಪಣಾ” ನೊಂದು ಹೇಳಿದ ಕ್ಷಮಾರಿ.

“ಆ ನಿನ್ನ ಪುಸ್ತಕ - ಚೋಗಳಿ - ಎಲ್ಲಾ ತಂದು ಉಂದುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಗಿ?”

“ಅವಳೀನೂ ಅವಳಾಗೇ ಹೇಳಿಲ್ಲಾಲ್ಲ. ನಾನು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಕೇಳಿದಾಗ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳಿತ್ತಾಳಿ. ಅವಳು ಒಳ್ಳಿ ಹುಡುಗಿ, ಅವಳಿಗೆ ಈ ಗುಟ್ಟು ವಂಚನೆ ಒಂದೂ ಇಷ್ಟು ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದೆ ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಸಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ಅದ್ವಿಂದ ನೀನು ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ತುಳ್ಳುವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೆ ನಾನು ಸಹಿಸೋಲ್ಲ. ಅದಿರಲೆ ಈಗ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿದ್ದು ಹೇಗೆ?”

ಅವನೇ ಮುಂದುವರೆಸಿ - “ನನ್ನ ಪ್ರೇನ್ನ ಕರೆಗಳನ್ನು ಟ್ಯಾಪ್ ಮಾಡಿದ್ದಿ. ನನ್ನ ಲೆಟರ್‌ನ ಕದ್ದಿದ್ದಿ. ವಂಡರ್‌ಪ್ರೆಲ್. ಅಂತೂ ಬಂದಿದ್ದ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ ಕಲ್ಪಣಾ. ಈಗ ಪರಾಬರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಭೇಟಿಯ ಉದ್ದೇಶ” ಎಂದು ಕೈಕೆಷ್ಟಿ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಲು ಸಿದ್ದ ಎನ್ನುವಂತೆ ಕುಳಿತ.

ಕ್ಷಮಾರಿಯ ಮಾತು, ನಿಲುವುಗಳ ಮುಂದೆ ಸೋತು ಹೋದಂತೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಕಲ್ಪಣಾನಿಗೆ. ಆದರೂ ಸೋಲಲಿಷ್ಟ್ವಿಲ್ಲದ ಕೆಳ್ಳು.

“ನೀನಿಗ ಮನೇಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸ್ತುಂದು ನಿಜ ವಿವರ ಹೇಳಿದ್ದೆ ನನ್ನ ಬದುಕು ಹಾಳಾಗುತ್ತೆ”

“ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಂತಿ? ಮತ್ತೆ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣಿಸದ ಹಾಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಬೇಕು ಅಲ್ಲಾ ನಾನು? ನನ್ನ ಬದುಕು ನಿನ್ನಿಂದ ಹಾಳಾಗಿರೇಯ ಸ್ವಲ್ಪವೇ”

“ಅದು ಸುಳ್ಳು ನಿನ್ನ ಬದುಕಿಗೆ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿದ್ದಿ. ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲವು ಇದೆ. ನೀನಿಗ ಇರೋ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ವೈಯುಕ್ತಿಕ ವಿವಯಗಳೂ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರೋಲ್ಲು”

“ಆದಕ್ಕಿ? ?”

“ನನೀಗ ಮನೇಗ ಬರದಿದ್ದೆ ಏನು? ಅಸ್ತಿ ಲಪಟಾಯಿಸೋ ಉದ್ದಿಕ್ತ
ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ?”

“ಇಹ ಕಲ್ಲಾಗಾ. ಅಸ್ತಿ ಲಪಟಾಯಿಸೋ ಕಮ್ಡ ನನಗ್ಗುಕೆ? ಅಸ್ತಿ
ಇರೋದೇ ನನ್ನದಲ್ಲಾ. ಹಕ್ಕಿನಿಂದ ನನ್ನದಾದದ್ದು ನನು ಪಡೋತ್ತಿನಿ. ಮೇಲಾಗಿ
ಅನಂದವನ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡೋಕ್ಕೆ ಏನು
ಮಾಡ್ಡೇಕೋ ಅದು ಮಾಡ್ಡಿನಿ”

“ಆಂದ್ರೆ ಎಲ್ಲಾ ತೀವ್ರಾನಾ ಮಾಡೇಷ್ಟಾಡೇ ಬಂದಿದ್ದೀರೂ ಅನ್ನು”

“ಹೌದು. ಆಂದ್ರೆ ಒಂದು ಆಸೆಯಿತ್ತು. ಅದು ಮಣ್ಣ ಗೂಡಿದೆ.
ಚಿಕ್ಕರಿದಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಾಗಾ ಹೇಗೇ ಇದ್ದೂ ಈಗ ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಿತಾನೆ. ಅಣ್ಣ
ತಮ್ಮಾದಿರಿಭ್ರಂಶ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಾರ ಹಾಗೆ ಅಮೃತ ಅಪ್ಪನ ಹತ್ತೆ ಇರಬಹುದು
ಅಂತ ಆಸೆ ಪಟ್ಟಿ. ನೀನು ನೋಡಿದ್ದೆ ಬ್ಯಾಡ್ ನಿಂದ ಮಾಡಿ ಆಗಿದ್ದೀರು.
ನಾನು ಸತ್ತಿದ್ದಿನೀಂತ ಉಂಟಿಸಿ ಅಸ್ತಿ ಎಲ್ಲಾ ನಿನ್ನದಾಗುತ್ತೆ ಅಂತ ಕನಸು
ಕಂಡು, ನಾನೀಗ ಹಿಂತಿರುಗಿಯೇ ಬರಬಾದು ಅಂತ ಬಯಸೋಷ್ಟು
ನೀಚೆತನಕ್ಕೆ ಇಂದಿದ್ದೀರು ನೀನು ಆಂದ್ರೆ ಅಷಟ್ ಆಗ್ನಿದೆ ನನಗೆ” ಎಂದು ಕಣ್ಣು
ಮುಢ್ಣಿಕೊಂಡ.

“ಎನು ಬೇಕಾದ್ದೂ ಹೇಳಿಷ್ಟು. ಆ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಅವಾಗ ನನ್ನ ರಕ್ಷಣೆ ಯಾಕೆ
ಮಾಡ್ಡು”

“ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ತೀರಾ ಚಿಕ್ಕಷ್ಟು. ಆಗ್ನೇ ನೀನು ಅಮೇಷ್ಟಾದು
ಹದಗಿಸ್ಟು ಹೊಗಿದ್ದೀರು ಅಂತ ತಿಳಿದ್ದೆ ಅಮೃತ ತಲೆ ಎತ್ತೊಳ್ಳೆ
ಆಗ್ನಿಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲದೆ ಕ್ರಮೇಣ ನೀನು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡು, ಹೊರಗಡೇಗೆ ಅಲ್ಲಿ
ಇದ್ದೂ ಅಮೃತ ಅಪ್ಪ ನನ್ನ ಮೇಲೇ ವಿಶ್ವಾಸ ತೋರಿಸೋ ಹಾಗೆ ಮುಂದೆ
ಒಂದು ದಿನ ನಡಕೋತ್ತಿರು ಅನ್ನೋ ಒಂದು ವಿಶ್ವಾಸದ ಮೇಲೆ.”

ಕಲ್ಲಾಗಾ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ, ಈಗ ತಾನು ತಾಯಿತಂದೆಯರ ಮುಂದೆ ನಿಜ
ಹೇಳಿದರೆ, ಕಸ್ತೂರಿ ಮನೇಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದರೆ, ನಂತರ ತನಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
ಕವಡೆಗೂ ಕಡೆಯಾದ ಸ್ವಾನ್ವಯ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗಿ, ತಾವು
ಲಕ್ಷ್ಮಿಭೂತರಂದೂ ತಾನು ಸಮಸ್ತ ಆಸ್ತಿಗೂ ಒಬ್ಬನೇ ವಾರಸುದಾರನೆಂದೂ

ದಿವ್ಯಶ್ರೀಗೆ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ತಾನಿಗೆ ಆದನ್ನು ಉರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ದಿವ್ಯಶ್ರೀ ತನ್ನ ಕೈ ಬಿಡುವಂತಾಗಬಾರದು. ಈಗ ತಾನು ಮಾತನಾಡಲೇ ಬೇಕು.

“ನೀನಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು, ಅಪ್ಪನ ಎದುರಿಗೆ ಹೀರೋ ಆಗಬೇಕು. ನಾನು ವಿಲನ್ ಆಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕು ಅಂತೇಯಾ?” ಕ್ಷಮಿಸಿ ಕೇಳಿದ ಕಲ್ಪಾಣಾ.

“ಆ ಕೆಲಸ ನಾನು ಮಾಡೋಲ್ಲ. ನಿನಗೇ ಬಿಡ್ಡಿನಿ.”

“ನಡೆದದ್ದುಲ್ಲಾ ನಡೆದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಕು ಚುಚೊ ತಪ್ಪದೆ. ಈಗ ವರುಹಗಳು ಉರುಳಿ, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಧರ್ಮೇನೂ ಆಗೋಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಮೃತ ಅಪ್ಪಂಗೆ ವಿವರ್ಯಾದ ಸತ್ಯ ತಿಳಿಬೇಕು. ನನ್ನ ಹೆಸರು ತಿಳಿಯಾಗಬೇಕು. ಆ ಕೆಲಸ ಇದುವರೆಗೆ ನೀನು ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೂ ಬಿಂತಿಲ್ಲ ಈಗ ನೀನು ಮಾಡಬೇಕು.”

“ಒಂದ್ದೇಳಿ ನಾನು ಹೇಳಿದಿದ್ದೇ? ನೀನೇ ಬಂದು ಹೇಳ್ತೀಯಾ?”

“ಈ ಮೊಂಡುಮಾಡ ಬೇಡ ಕಲ್ಪಾಣಾ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಾನು ಬರೋಲ್ಲು ಆ ಸತ್ಯ ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಂದಾನೇ ಹೊರಬಿಳಿಬೇಕು. ಹೊರಬಿಳುತ್ತೇ. ನಿನಗೂ ಬಂದು ಅಂತರಾತ್ಮ ಇರತ್ತೇ ಆದು ಸದಾಹಾಲ ನಿನ್ನನ್ನು ಬುಟ್ಟುತ್ತೇ. ಆದವ್ಯಾ ಬೇಗ ನೀನು ನಿಜ ಹೇಳಿದ್ದ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ನೆಮ್ಮಿದಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಮಣಿಕೊಂದನ ಆತ್ಮಕ್ಕೂ ಶಾಂತಿ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ನಾನು ಆ ದಿನಕ್ಕೆ ಕಾಯ್ದುನಿ. ಆದು ಜಾಗ್ರತೆ ಬರತ್ತೇ ಅಂತ ನನಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ.” ಎಂದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹಿರಿಯ ಕಿರಿಯನಿಗೆ ಹೇಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದ.

“ಇಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯಮಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳೋಲ್ಲ. ಈ ಡನ್ವಾರಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳೋಲ್ಲ. ನೀನೇ ಬಂದು ಏನೆಲ್ಲಾ ಬೇಕೋ ಹೇಳೋ. ನಿನ್ನ ಮಾತು ಅವರು ಖಂಡಿತ ನಂಬೋಲ್ಲ. ನಾನು ಅಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲ ಅಂತ ಸಾಧಿಸ್ತಿನಿ. ಯಾರನ್ನ ನಂಬ್ಯಾರೋ ನೋಡೇ ಬಿಡೋಣ”- ಎಂದ ಬಂದು ವಿಧವಾದ ಕೆಟ್ಟ ಶೈಮ್ಮಿಯಿಂದ, ದಿಟ್ಟ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ.

“ಸಂತೋಷ, ಹೋಗಿ ಬಾ. ನಾನು ಇನ್ನೇನೂ ನಿನಗೆ ಹೇಳಬಯಸೋಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಬಂದು ನಿಮಿಷಾನೂ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿದುಗೇ ಇರದೆ ಹೊರಟು ಹೋಗು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೆನಪಿಟ್ಟೋ ನಿನ್ನ ಅಂತಸ್ಥಾನಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಡೋಲ್ಲ ಕಲ್ಪಾಣಾ. ನಿನ್ನ ಬದುಕನ್ನ

ಅಂತಹೀಯ ಮಾಡುತ್ತೇ ಆದು. ಕೊರಿ ಕೊರಿ ಸಾಯ್ಯೆಯ. ಹೋಗಿ ಬಾ. ಹಂ ಹೋರಡು” ಎಂದು ಎದ್ದನಿಂತು ಅವನನ್ನು ದಬ್ಬಿದಂತೆ ಕಷ್ಟಹಿಸಿದ.

ಕಲ್ಲಾಣನೂ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾ - “ಇಲ್ಲೇ ಇಬೇಕು ಅನ್ನೊದು ನಿನ್ನ ತೀರ್ಮಾನನಾನಾ” ಎಂದ. “ಹೌದು. ಹೌದು. ಹೌದು. ನಿನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ ಅಂತ ನಾನು ಹೋರಟುಹೋಗ್ಗೇನೆ?”

“ಅಂತಹ ಕನಸು ಇಟ್ಟೊಬೇಡ. ಆದ್ದೆ ಈಗೇ ಮನೆಗೆ ಬರೋಲ್ಲ ಬಂದು ಏನೂ ಹೇಳಿಬೋಲ್ಲ. ನಿನಗೇ ಉದ್ದದ ಹಗ್ಗ ಕೊಡ್ಡಿನಿ ಕುತ್ತಿಗೆ ಉರಳಿಗೆ”

“ನಿನು ಹೇಳಿದ್ದೂ ಆ ನಿನ್ನ ಮಾಡುಗಿ ನಿನ್ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟುಹೊಡ್ಡಿ”

“ಒಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟುಹೊಡ್ಡೋದು ಇಲ್ಲಾದ್ದೂ ನಮ್ಮ ವಿವಯ, ನಿನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಾಗ್ಗ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿದಲ್ಲ. ನಾನೇ ಒಂದ್ದೇಳಿ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಕಾಣಸೊಂಡೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ತೋಚಿದ್ದೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ಡಿನಿ. ಒಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ಏನೇ ಆದ್ದೂ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿಬೋಲ್ಲ ಅನ್ನೊ ನಂಬಿಕೆ ನನಗಿದೆ. ನಾನೇ ಹೀರೋ ಆಗಿ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಇರಬಿಸ್ತಿರ್ವಯೋ ಇರು. ನಾನೇ ಏಲಾಗ್ಗ ಆಗಿ ಮುಂದವರೀತಿನಿ. ಕಾಲ ಬರುತ್ತೇ ಯಾವುದಹಜ್ಞಾ”

“ಹಾಗಿದ್ದೇಲೆ ನಿನು ಈ ಉಂಟಾಗಿ ಯಾಕಿರಬೇಕು. ಹೋರಟುಹೋಗು”

“ಶಿಫ್ಪಾ. ನನ್ನ ಸಹನೆಗೂ ಮಿತಿ ಇದೆ ಕಲ್ಲಾಣ. ಹೋಗು ಹೋರಟು ಹೋಗು”- ಎಂದು ದನಿ ಏರಿಸಿ ಹೇಳಿದ ಕಸ್ತೂರಿ.

ಕಲ್ಲಾಣ ಹೋರಡುವ ಸೂಚನೆ ಕೊಡುದಾಡಾಗ, ಅವನ ಭುಜ ಹಿಡಿದು ಮೆಲ್ಲಿಗೆ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ತಳ್ಳುತ್ತಾ - “ಇನ್ನೂ ಒಂದಾತ್ತು. ಅಪ್ಪಂಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಸಾಲಗಳು ಮಾಡ್ಡು ಇದ್ದಿ. ಆ ಸಿನಿಮಾ ನಟಿ ಸ್ವೇಹ ಬೇರೆ ಮಾಡಿದ್ದಿ. ಇವೆಲ್ಲಾ ನಿಲ್ಲಿಸು. ಅವೆಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ ತಕ್ಷಾನಲ್ಲ. ಅಪ್ಪ ಅಮೃತ ಸಲುವಾಗಿ ಅಂತ ನಿನ್ನ ಪರವಾಗಿ ನಾನು ಮಾಡಿರೋ ತ್ವಾಗಾನ್ ದಂಡ ಮಾಡ್ಡೇಡ” ಎಂದು ಶಿಬಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿದ.

ಗೋಕೆಲ್ಲ ಮೇಲೆ ಮಳೆ ಸುರಿದಂತೆ, ಕಸ್ತೂರಿಯ ಮಾತುಗಳು ಕಲ್ಲಾಣನ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರಲಿಲ್ಲ.

“ಮಹಾತ್ಮಾಗ ನಿನ್ನದು” ಎಂದು ಸೋಟ್ಟಂಗೆ ನಕ್ಕ ಕಲ್ಪಣಾ.

ಕಸ್ತುರಿಗೆ ರೇಗಿ ಹೋಯಿತು. ಸಹನೆ ಮೀರಿ ಕಲ್ಪಣನನ್ನು ಹೊರಗೆ ದಬ್ಬಿ - “ಅಯ್ಯು, ನೀನಾಗಿ ಬಂದೆ. ಅದ್ದೆ ನನ್ನ ಭೇಟಿಗೆ ಅನಹೆ ನೀನು. ಹೋಗು ಹೊರಟು ಹೋಗು. ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗು. ಹುಗೇನೇ ನೆನಪಿಟ್ಟೇ, ಬಹುಳಾಗಿ ಏನಾದ್ದೂ ತೊಂದ್ರೆ ಕೊಟ್ಟೇ ಪರಿಣಾಮ ಬೇಗ ಬೇಗ ಕಾಣ್ಣ. ಅವಳು ನನ್ನ ಹುಡುಗಿ” ಎಂದು ದಥಾರನೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡ. ಕೂಡಲೇ ತಣ್ಣನೆಯು ನೀರಿಗೆ ಮೈಯೊಡ್ಡಿ, ತಲೆಯ ಮೇಲಿಂದ ನೀರು ಹುಯ್ಯು ಹೊಂಡ, ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮೈಶಿರಗಳು ತಣ್ಣಾಗುವಂತೆ.

ಬೀದಿಗೆ ಬಂದ ಕಲ್ಪಣ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಿಗೊಂದಿದ್ದ. ಈತ ತಾನು ಕಂಡ ಕಸ್ತುರಿ ಹಿಂದಿನ ತನ್ನ ಅಣ್ಣನಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ ಎನಿಸಿತು. ಕಲ್ಪಣನ ಕೂಡಲೂ ಸೋಕದಂತೆ ಕಾವಲಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ಕಸ್ತುರಿ! ಉಗುಳು ನುಂಗಿ ಭಯಗ್ರಹಿತವಂತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಅಣ್ಣ ಕಸ್ತುರಿ! ಇಂದು ತನ್ನ ನಾಶ ಬಯಸಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ.

ಅವನು ಹೇಳಿದುದೆಲ್ಲಾ ಸರಿಯೇ. ಆದರೂ.... ತನಗನುಕೂಲವಾಗಿ ಇಲ್ಲದ ವಿವರಗಳು. ಈಗ ಅವನು ಬಂದು ಆಮೃತ ಬಳಿ ಏನು ಹೇಳಿದರೂ ಅಮೃತೀ ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ, ನಂಬಿತ್ತಾಳೆ ಹಾಡಾ. ತಾನು ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕನೀಯ ಅಮೃತಿಗೆ ತೀರಿಯತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಅಪ್ಪಣಿಗಾದರೇಂದೂ ತಾನು ಕಸ್ತುರಿಗೆ ಸರಿಸಾಟಿಯವನಲ್ಲವೆಂದು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ತಾತ್ತ್ವರವೇ. ಈಗ ಕಸ್ತುರಿಗೆ ಅನುಕೂಲಕರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಹೇಗಾದರೂ ಅವನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಕಂಬಿ ಕೇಳುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೊದಲು ಈ ದರಿದ್ರ ಬಹುಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಬೇಕು. ವಿಷದ ಹುಳಿ ಅವಳು. ಒಳಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಅಮೃತ ಅಪ್ಪಣನ್ನು ಮೋಡಿ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ.

ಈಗ ಸೀಮಾಳೂ ಅವಳ ಕಡೆಗೇ. ಪಂಕಚನಾಭನನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿ ದವರೀಂದು ಬಹುಳ ದೇವತ್ವ ಸ್ವರೂಪಿಣಿಮಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ ಈ ಸೀಮಾಗೆ.

ನನ್ನ ಕಡೆಗಿರುವವರು ಕೇವಲ ದಿವ್ಯಶ್ರೀ ಒಬ್ಬಳೇ.

ದಿವ್ಯಶ್ರೀಯ ನೆನಪಾದೋಡನೆ ಅವನು ದಿವ್ಯಶ್ರೀಯ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟು,

ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನರದು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಕಲ್ಲಾಗ್ನಾ ಮನೆಗೆ ಬರದೆ ಹೋದಾಗ ಬಹುಳ ಕಳವಳಕ್ಕಿಡಾದಳು. ‘ಕಸ್ತುರಿ ಮನೆಗೆ ಬರದಂತೆ ಮಾಡ್ದೇನೆ’ ಎಂದು ಹಲ್ಲು ಕಡಿದು ತುಟಿಕ್ಕೊಂಡಿರುತ್ತಿರು ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ! ಇಭೂರಿಗೂ ಎನಾದರೂ ವಾಗ್ಣಿದ ಜಗತ್ ನಡೆದಿದ್ದರೆ! ಮೊದಲೇ ಹೋಪದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಲೆ ಹೊಟ್ಟಿನನು ಕಲ್ಲಾಗ್ನಾ. ಕಸ್ತುರಿಯಾದರೂ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲೇ ಹತೋಟಿ ತಪ್ಪಿ ಎದುರಿನವರನ್ನು ಗಾಯಗೊಳಿಸಿದ್ದವನು. ಇವರಿಭೂರಿಗೂ ಕ್ಕೆ ಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದರೆ! ದೇವರೇ ಏನೂ ಆಗಿರಲಿ ಎಂದು ದೇವರಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟಳು.

ಆ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಕಲ್ಲಾಗ್ನಾ ಮನೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮಾರನೆಯ ದಿನವೂ ಆವ ಪತ್ತೆಯಿಲ್ಲ.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲರೂ ಉಂಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಅತಂಕವನ್ನು ಪಡೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟರು - “ಕಲ್ಲಾಗ್ನಾ ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಮನೆಗೇ ಬಂದಿಲ್ಲಾಂದ್ದೇ”

“ಅದಕ್ಕೆನು ಮಾಡ್ದೇಕು. ಎಲೆಂದ್ದೇ ಹೋಗಿತಾನೆ. ಬತಾನೆ” ಎಂದರು ಆಯರು ಆದು ಸಾಧಾರಣ ವಿಷಯತಾನೇ ಎನ್ನುವಂತೆ.

“ಹಾಗಂದು ಬಿಟ್ಟಿ ಹೇಗೆ. ಯಾವತ್ತೂ ಆವನು ಹಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಹೋರಗೆ ಉಳಿದವನಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೇ ಲೇಟಾದ್ದೂ ಬಂದ್ದಿದ್ದಿದ್ದು”- ಕೊನ್ನು ಮೂಗು ಒರೆಸಿಕೊಂಡರು.

“ಹೌದೂ, ಈ ಸಲ ಉಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಇದೊಂದು ತರಾ ಇಂಪ್ರೈವ್ ಮೆಂಟ್ ಆವನ ನಡವಳಿಕೇಲಿ. ಇನ್ನೇನು ಟೀವೀಲಿ. ರೇಡಿಯೋದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾರಮಾಡಿಸೋಣಾವೇನು?”

ಅವರ ವ್ಯಂಗ್ಯಕ್ಕೆ ಆಕೆ ಬೆಧಿದರು. ಸುಮೃದ್ಧಿ ಬಿಟ್ಟರು.

ಬಹುಳ ಕಳವಳ ದ್ವಿಗುಣವಾಯಿತು.

ಸೀಮಾಳ ಆಲೋಚನೆ ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಒಡುತ್ತಿತ್ತು. ಪಂಕಜನಾಭ ಹಣಕೊಡುತ್ತೇನೆಯ ಬರೆದು ಕಲ್ಲಾಗ್ನಾ ನಂದಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಪಂಕಜನಾಭನಿಂದ ಹಣ ಬಂದು, ಆ ಹಣದಿಂದ

ಸಿನಿಮಾದವರೋಂದಿಗೆ ಮಜ್ಜಾ ಉತ್ತಾಯಿಸ್ತೂ ಇರಬಹುದು. ಈ ದಾಂಥಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತಾವ ಅಪಾಯವೂ ಆಗಿರದು ಎಂದಿತು ಅವಳ ಮನಸ್ಸು. ಅಣ್ಣನ ಮೇಲೆ ಎಮ್ಮೆ ಸದ್ಯಾವನೆ ಅಳಿಸಿಹೋಗಿದ್ದರೂ, ಸೀಮಾಗೆ ಅವನು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನೆಂಬ ವ್ಯಾವೇಹ ಮೊನ್ಮೊನ್ಮೊಯವರೆಗೆ ಉಳಿದಿತ್ತು.

ಆದರೆ ನಂದಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ, ತಂದೆಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಾರಾಗಿ ಪರರೆದುರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಿ, ಅವರಿಂದ ಹಣಕ್ಕೆ ಜೊಲ್ಲು ಸುರಿಸಿದ ಅಣ್ಣ ಅವಳಿಗೆ ಅಸಹ್ಯಮೇಸಿತ್ತು.

“ಅಪ್ಪು ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ಕರೆಕ್ಕೊ. ಅವನೀಗ ಒಬ್ಬ ಸಿನಿಮಾ ನಟಿ ಜೊತೆ ಎಲ್ಲೋ ತಿರುಗ್ಗಾ ಇತಾಡನೆ. ಕ್ಯಾರ್ಡಿಲ್ ಆದ ಕೂಡ್ಲೋ ಹಾಡರಾಗ್ನಾ”- ಈ ಉಗುಳಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಬಾಯುಭ್ಯು ಸೀಮಾ, ನಿನ್ನ ಅಧಿಕ ಪ್ರಸಂಗ ಜಾಸ್ತಿಯಾಯ್ದು”- ಹೊಗಿದರು ತಾಯಿ.

“ಅವಳ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸ ಬಹುದು ಸೌಂದ್ರ. ಆದ್ದೇ ನಡೀತೀರೋದು ಅಪ್ಪೆ. ಅವನು ಘಾಷ್ಟಕ್ಕಿರಿ ಹೆಚ್ಚೆ ಸುಳಿದು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಆಯ್ದು ಗೊತ್ತೇನು? ಅವನು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಎಷ್ಟು ಸಾಲ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದೇನು? ಅವನ ತಂದೆ ಆಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ತಿಳಿತ್ತಿದೆ. ತಿಳಿಸೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ್ತಾರೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಜನ. ಆದು ಆವರಿಗೆ ಖುಷಿ ಹೊಡೋ ಏವಯ. ಮನುಷ್ಯ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದೆ ಸಂತೋಷಪಡೋಷ್ಟು ಸಮಾಜ ಅವನು ಉದ್ದಾರವಾದ್ದೇ ಪಡೋಲ್ಲು ಸೌಂದ್ರ. ನಿನಗೆ ತಿಳಿತೀರೋದೆಲ್ಲೂ ಅವನಿಗಾಗಿ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಖಿಜಾನೆ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿತೋದು. ನೀನು ಅವನಿಗೆ ಹಣ ಹೊಡೋದು ನಿಲ್ಲಿಸ್ತೇ ಇದ್ದೆ, ನೀನಗೇ ಹಣ ಹೊಡೋದು ನಿಲ್ಲಿಸೋ ಏಪೂಟೊ ಮಾಡಬೋಹಾಗುತ್ತೆ.”

“ಯಾಕೆ ಅಪ್ಪು ನಿಮ್ಮಾರ ಮಾತಾಡಿದೀರ. ಅವನೇನು ಮಾಡಿದಾಂತೆ”

“ಈಗ ಸೀಮಾ ಹೇಳಿದ್ದೇ ಅವನು ಮಾಡಿತೋದು.” ಎಂದು ತಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಕೋಳಿದು ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಲಾಗದೆ ಎಷ್ಟು ಹೋದರು ಆಯಂದು.

ಅಲ್ಲಿ ಉಳಿದರೆ ಅಪ್ಪು ಮರು ಪ್ರಶ್ನಿಗಳಿಗೆ ತಾಮ ಉತ್ತರಿಸ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಸೀಮಾ ಸರಸರನೆ ತನ್ನ ಕ್ರೋಣಿಗೆ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟಳು.

ಬಹುಳ ಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವರಳು ಎಲ್ಲವನ್ನು ಮೌನವಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ವ್ಯಾದಯ ಅತಿ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಸೌಂದರ್ಯಮ್ವಾವರನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಅವರ ಮಂಟಪಕ್ಕೆ ತಲುಪಿಸಿದಳು.

ಕೋಣೆಗೆ ಬಡಿದ ಸೀಮಾ ಪಂಕಜನಾಭನ ಒಗೆ ಉಂಹೆ ಹೆಣೆಯತೊಡಗಿದಳು. ತಾನು ಬರೆದ ಪತ್ರ ತಲುಪಿದರೂ, ಆತ ಕಲ್ಯಾಣನಿಗೆ ಹಣ ಕಳುಹಿಸಿರಬಹುದೆ? ಕಳುಹಿಸದ್ದರೇ ಅದರೂದಿಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರ ಇರದೆ? ಪತ್ರ ಇದ್ದರೇ ತನ್ನ ಒಗೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯ ಬರೆದಿರಲಾರರೆ? ಬರೆದಿದ್ದರೂ ಕಲ್ಯಾಣ ತನಗೆ ಹೇಳುವ ಸೌಜನ್ಯ ತೋರಲಾರ. ಹೇಡಿಗೆ ಎಂದು ಶಪಿಸಿದಳು.

ಉಂಹೆಯನ್ನು ಖಾತ್ರಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಂಟಿಲವಾಗಿ, ಪತ್ರವೇ ಒಂದಿದ್ದರೇ ಕಲ್ಯಾಣನ ಹೆಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಬಾರದೇಕೆ ಎನಿಸಿ, ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕಲ್ಯಾಣನ ಹೋಣೆ ಹೊಕ್ಕಳು.

ಸೂಧಾರಣವಾಗಿ ಅವರವರ ಹೋಣೆಗಳು ಅವರವರ ಹೋಟೆಗಳಾಗಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಬೀಗ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಮೇಯವೇನೂ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀಮಾಗೆ ಕಲ್ಯಾಣನ ಹೆಣೆಯ ಪ್ರವೇಶ ಕರಿಣಾದ್ವಾರಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅವನ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿದಳು. ಪ್ರಸ್ತರದ ಕಪೂಟಿನ ಪ್ರಸ್ತರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ನಿರಾಸೆಯಾಯಿತು. ಹಿಂತಿರುಗೋಣವೆಂದು ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕಿದಾಗ, ಒಮ್ಮೆ ಶರಟಗಳ ಹೃಂಗರ್ ಕಡೆಗೆ ಧೃಷ್ಟಿ ಹೊರಳಿತು. ಒಂದು ಶರಟಿನ ಜೀಬಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕವರ್ ಇದ್ದಂತೆ ಭಾಸವಾಗಿ, ಧಾವಿಸಿ ಒಂದು ತೆಗೆದಳು. ಅದು ಬಹುಳ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಒಂದ ಕವರ್ ಆಗಿತ್ತು.

ಬ್ರಿ. ಇವನಿಗೆ ಈ ನೀಚಗೂಡಿ ಬೇರೆ ಇದೆ. ಅವಳ ಕಾಗದ ಕದ್ದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಆ ಕವರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಜೀಬಿನಲ್ಲಿ ತುರುಕಲು ಹೋಡಾಗ, ಒಳಗೆ ಚೆಕ್ಕಿದಾಗಿ ಮಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂದು ಇನ್‌ಲೆಂಡ್ ಕವರ್ ಕಾಣಿಸಿ, ಹೋರಗೆಳಿದು ನೋಡಿದರು. ಅವಳ ಉಂಹೆಯ ಕಾಗದ ಅದು ಪಂಕಜನಾಭನದು.

ಬಯಸಿದುದು ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಆನಂದದಿಂದ ಲಫುವಾಗಿ ಕಂಪಿಸಿದಳು. ಅದನ್ನು ಓದಿ ಅದರ ಒಕ್ಕಣೆಯಿಂದಲಂತೂ ಅವಳ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲೆ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು.

ತನ್ನ ಮುತ್ತಿಗೆ ಬೆಲ್ಕೆಂಟ್ಸ್‌ ಹಣ ಕರ್ಮಹಿಸಿಲ್ಲ ಪಂಕಜನಾಭ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಅವಳ ಪಾಲಿಗೆ ಬಹಳ ಗಹನವಾದದ್ದು. ಪ್ರೇಲಾಗುವ ಹಣ ಉಳಿದುದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಪಂಕಜನಾಭ ತನ್ನ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿದ್ದಾರೆ ಅಲ್ಲವೇ?

ಒಕುಳಳ ಕಾಗದ ಇವನು ಕದ್ದಿರಬೀಕಾದರೆ, ಅದನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಜೀವೋನವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೀಕಾದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿನ ವಿಷಯವೂ ಮಹತ್ವದ್ದೇ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಶುತ್ತಾಹಲ ತಾಳಲಾರದೆ, ಓದಿದಳು. ಅವಳ ಹೃದಯ ವಿರಸಿಸಿತು.

ಒಕುಳಳ ಗೆಳೆಯ ಪಂಕಜನಾಭನಲ್ಲ. ಅದ್ದರಿಂದ ಅವಳಿಂದ ಪಂಕಜನನ್ನು ತಾನೇನೂ ಕಸಿದುಹೊಂಡಂತೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ನಿರಾಳ ಭಾವನೆ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ತೆಗ್ಗಿತು.

ಒಕುಳಳ ಗೆಳೆಯ ರಾಂ. ಅವನು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಂತೆ ಅವನ ಭಾವಚಿತ್ರ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನೇನು ಮಾಡಿದನೋ ಕಲ್ಲಾಗ್ - 'ಅಂತೂ ಕಣ್ಣಿ ಒಕುಳ. ಗೆಳತಿಯ ಗಂಡನೆಂದು ಪ್ರಿಯತಮನೆಂದಿಗೆ ಓಡಾಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿ. ಆಲೋರ್ಕ್ಲಾ. ಗೋ ಅಹೆಡ್. ಫ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಒಕುಳ. ಪಂಕಜನಾಭನನ್ನು ನನಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಿ' ಎಂದು ಒಕುಳಳನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತು, ಎರಡೂ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಿಧ್ಯಾ ಜೀಬಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು, ಶಿಂಷಿಯಾದ ಮನದಿಂದ ತನ್ನ ಹೋಕ್ ಸೇರಿಕೊಂಡಳು.

ಎರಡು ದಿನಗಳು ಕಳೆದರೂ ಕಲ್ಲಾಗ್ ಮನಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಚಡಪಡಿಸಿದವರು ಸೈಂದರ್ಯಮ್ಮು ಮತ್ತು ಒಕುಳ.

ಭಾನುವಾರದ ದಿನ ಒಕುಳಾಗೆ ಅತಿವ ಸಂಕಟ. ತಾನು ಕಸ್ತೂರಿಯನ್ನು ಕಣಾಲು. ಹೋಗುವಂತಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಮಾನಸಿಕ ವೇದನೆಯಿಂದ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಿ, ತಾನು ಸುತ್ತಾಡಲು ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದು ಅನುಮತಿ ಕೇಳಲು ಧೈಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ, ಕಲ್ಲಾಗ್ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗಿ ಹಗರಣ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಕಸ್ತೂರಿ ತನ್ನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದೆಯೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೂ ಕಸ್ತೂರಿಯನ್ನು ಕಣಬೇಕು, ಕಣಬೇಕು ಎಂಬ ಗೀಳು ಅವಳಿಗೆ.

ಭಾನುವಾರ ಕಲೆದೇ ಹೋಯಿತು. ಬಹು ಕಸ್ತುರಿಯ ಭೇಟಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂದೇ ಸೌಂದರ್ಯಮೃಷಿವರ ಅಣ್ಣನ ಮಗ, ತನ್ನ ಮಗಳ ಮದುವೆಗೆ ಆಣ್ಣನ ಹೊಟ್ಟು ಹೋದರು.

ಬುಧವಾರ ದಿನ ಮದುವೆಯೆಂದೂ, ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗುವುದೆಂದೂ ತೀವ್ರಾನವಾಯಿತು.

ತಂಗಮೃಷಿ, ತನ್ನಣ್ಣನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಯ ಕಡೆಯಿಂದ ನೆಂಟಿಖಾದುದುರಿಂದ, ಆಕೆ ಬುಧವಾರ ಆನಂದವನಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಬೇಡ. ಮದುವೆ ಮನೆಗೇ ನೇರ ಹೋಗಲೆ ಎಂದು ಸೌಂದರ್ಯಮೃಷಿ ಆಪ್ಣಣೆಯಾಯಿತು.

ಎಲ್ಲರೂ ಬೇಳ್ಳಿ ಎದ್ದು ಕಾಫಿ ಪುಡಿದು, ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಹೋರಟು ಬಿಡುವುದು. ರಾತ್ರಿ ಭೋಜನ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡೇ ಹಿಂತಿರುಗುವುದು. ಸೀಮಾ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ರಚಾ ಹಾಪುವುದು. ಆಯ್ದರು ತಮ್ಮ ಘ್ರಾತ್ಕರಿಯಿಂದ ಹಾಗಿಂದ ಹಾಗೇ ಬಂದು ಹೋಗುವುದು. ಬಹು ಬೇಳಿಗಿನ ಕಾಫಿ ಒಂದು ತಯಾರಿಸಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೊಟ್ಟು ಅವಳೂ ಮದುವೆಗೆ ಹೋರಟು ಬಿಡುವುದು. ಮದುವೆಗೆ ಮುತ್ತಣ್ಣ ವಾದ್ಯರರೇ ಪ್ರರೋಹಿತರಾದುದರಿಂದ ಬಹು ಅವರನ್ನು ಕಂಡು, ತಾಯಿ ತಂದೆಯರ ಕ್ಷೇಮ ಸಮಾಚಾರ ತಿಳಿದುಹೊಳ್ಳಬಹುದು, ಇತ್ಯಾದಿ, ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರೇಗ್ರಾಂ ಹಾಕಿದುದಾಯಿತು.

ಮಂಗಳವಾರ ಸಂಜೀ ಪ್ರೇನು ಧಣಗುಟ್ಟಿದಾಗ, ಸೀಮಾ ಕರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳ್ಳು. ಎಂದೂ ಔಷಹನೆಯಿಂದ - “ಬಹು ನಿಂಗೆ ಪ್ರೇನು” ಎಂದು ಸಿಡಿಗುಟ್ಟಿ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದವಳು, ಇಂದು ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಸಪ್ರೇಮುದಿಂದ - “ಬಹು ಸ್ವೀಟಿ, ನಿನ್ನ ಬಾಯ್ ಪ್ರೇಂಡ್ ರಾಂ” ಎಂದು ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದಳು.

ಬಹುಳಿ ಎದೆ ಧ್ವನಿಧವ ಎಂದಿತು. ಇವಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ಅವನು ಎಂದು ಬಂದು ವಿಧವಾದ ಹೆದರಿಕೆಯೂ ಆಯಿತು.

ನಡುಗುತ್ತಲೇ ಪ್ರೇನ್ ಹಿಡಿದಳು.

“ಹಲೋ ಡಾಲೀಂಗ್. ಅಂತೂ ನೀನು ಭಾನುವಾರ ಬರಲಿಲ್ಲ ನಾನು ತುಂಬಾ ಕಾದೆ”

“ನಾ ಏನಾಡ್ದಿ, ಸಂದರ್ಭ ಹಾಗಿತ್ತು. ಕಲ್ಲಾಣಿಗೆ ನಿಡೇ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ”

“ಗೊತ್ತಿನಿ. ಏನೂ ಆಪತ್ತಿ ಆಗೋಲ್ಲು ಅಭ್ಯ ಅಂದ್ರೆ ನಾನು ಬರಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಒಹುತ್ತಃ ಒಟ್ಟೇನೀಂತ ಕಾಣುತ್ತೇ. ಹುಂ. ಮತ್ತೆ?”

“ಮತ್ತೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ಕಲ್ಲಾಣಿ ಮನೇಗೇ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಆಪತ್ತಿ ಫೈನ್ ಮಾಡಿದಾಗ, ನನ್ನ ಜೊತೆ ಹೋಡೊನ್ ಆಗಿ ಮನೆ ಚಿಟ್ಟಮನು ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ” ಎಂದು, ತನ್ನ ಮಾತು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೇನೋ ಎಂದು ಸುತ್ತ ನೋಡಿದಳು ಆದರೆ ಸುಧ್ಯೇವವಶಾತ್ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಆಪನೆಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ, ಏನಾಡಿದ್ದಾನೆ ಅಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದು ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಭು ಆಗೋದು ಬೇಡ. ನೀನು ನಾಳೀನಾಯ್ತಾ ಬಾ ಒಕ್ಕಳ. ನಾನು ತುಂಬಾ ಮಾತಾಡ್ಯೇರು ನಿನ್ನ ಜೊತೆ.”

“ನಾಳಿ ಸಾಧ್ಯಾನೇ ಇಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ಮದ್ದೆ ಮನೇಗೆ ಹೋಗ್ಗೇರು”

“ನೀನೂನು? ನಿಂಗೇನು ಕೆಲ್ಲ ಆ ಮದ್ದೆ ಮನೇಲ್ಲಿ? ಹೋಗ್ಗೇಡ, ಮನೇಲ್ಲೋ ಉಳಿಷ್ಟು. ಮೈಥಿಲಿ ಗಂಡ ಬತಾನಂತೆ” ಎಂದು ಹಗುರ ದನಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದ.

“ಮೈಥಿಲಿ ಬೇಡ ಅಂದ್ರೆ ಹೇಗೆ ಬತಾರೆ?” ಆವಳೂ ಆದೇ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಮೈಥಿಲಿ ಬೇಡ ಅನ್ನೋಲ್ಲು ಆವಳು ಒಳ್ಳೆ ಹುಡುಗಿ. ಆವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸ್ತಾಳಿ ನಂಗೋತ್ತು”

“ನಿಮ್ಮು ಅತಿ ವಿಶ್ವಾಸ. ಒಳ್ಳೆದಲ್ಲು ದಾಂ ಆಗುತ್ತೆ”

“ಮೋಡೋಣ ದಾನೇ ಆಗುತ್ತೋ, ಮಜಾನೇ ಆಗುತ್ತೋ”

“ಅಂತೂ ನನ್ನನ್ನ ಆಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಿಗಿ ನೀವೂ ಸಿಕ್ಕಿಬೋಳೋ ಹಂಚಿಕೆ ಆಗುತ್ತೆ ಇದು”

“ಆದಷ್ಟು ಸಿಕ್ಕಿ ಬೀಳ್ಳೀ ಇರೋಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸ್ಸೆ. ಆದ್ದೇನು ಮಾಡೋದು, ಆ ಹೋಳಪ್ಪ ಕಣ್ಣಗಳು, ಮ್ಯಾದು ತೋಳುಗಳು ಬಂಧಿಸಿ, ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದೆ”

“ಹೋಗೋವ್ವ ಎಲ್ಲಾ ಲ್ಯಾಟ್‌ಗಿ ತೋಗೊತಾ ಇದೀರಾ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣನೇ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿತಲ್ಲ ಅಷ್ಟತ್ತೆ”

“ಒಕ್ಕಳಾ ಡಾಲ್‌ಎಂಗ್, ಯಾವ ಆಪತ್ತಿ ಬರ್ಣೋಲ್ಲು ಮದ್ದೆ ಯಾದು ಅಂತ ನಂಗೋತ್ತು. ಅಮ್ಮನ ಅಣ್ಣನ ಮನೇದು. ಅಂದಮೇಲೆ ಅಮ್ಮನ ಪ್ರಾತ್”

ಅತಿಮುಖ್ಯ ಅಲ್ಲಿ, ನಾನು ಬಂದು, ಹೋಗಿ, ಯುಗ ಕಳೆದ್ದೂ ಆನಂದವನದ ಆಕ್ಯಾಪೆಂಟ್ ನಿನೊಬ್ಜ್ಯೇ ಇತ್ತಿಂ. ಬಂದ್ದೇಳಿ ಬಂದ್ರೆ - ನಿಷ್ಠ ಮೈದುನ - ಏ ಮೀನೆ ಕಲ್ಪಾ ಬಿಬೇಕು. ಅವನು ಈಗ ಬಂದ್ದೂ, ನನ್ನನ್ನ ನೋಡಿದ ಅಂದ್ರೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗ್ಗಾನೆ. ನೋ, ನೋವರಿ. ನಳಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಗೆ, ಮೈಥಿಲಿಗಂಡ ಅಲ್ಲಿ ಹಾಜರ್. ಭ್ಯಾ"- ಟೆಲಿಪ್ರೋನ್ ಇಟ್ಟೇಬಿಟ್ಟೆ ಕ್ಷಮ್ಮಾರ್.

ಅವಳಿಗೆ ಸಂತೋಷಕ್ಕಿಂತ ಭಯವೇ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ನಡುಗುವ ಕ್ರಿಗಲಿಂದ ರಿಸಿವರ್ ಯಥಾಸ್ವಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಬಂದು ಫಳಿಗೇ ನಿಂತಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಳಿಸಿಕೊಂಡು ಸೀಮು, ಅತ್ತೆ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು.

“ಎನಂತೆ ಬಹು? ಎಲ್ಲಂತೆ ಮುಂದಿನಭೇಟೆ” ಎಂದು ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕೀಟಲೆ ಮಾಡಿದಳು ಸೀಮು.

“ಯಾರದಮ್ಮ ಪ್ರೇನು” ಎಂದರು ಅತ್ತೆ.

“ಅದೇ ನನ್ನ ಗೆಳತಿ ಗಂಡಾಮ್ಮ ನನ್ನ ಪ್ರೇಂದು ತಿರುಬನ್ನಪ್ಪಾಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಇಮ್ಮು ದಿನ ಕರೀಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ತಿರುಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾಳಂತೆ ಯಾವಾಗಾದ್ದು ಪುರಸತ್ತಾದ್ದೆ ಮನೆಗೆ ಬನ್ನಿ ಅಂತ ಸುದ್ದಿ ಹೊಟ್ಟು.” ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಅತ್ತು ಸೀಮು ಕಡೆ ನೋಡಲಾರದಾದಳು ಸೀಮು ತುಟಿಗಳಲ್ಲೇ ಮುಸಿನಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅತ್ತೆಯವರನ್ನು ರೂಪಿಗೆ ಕುಪ್ಪಿಸಿದ ನಂತರ, ಇಬ್ಬರೇ ಉಳಿದಾಗ ಬಹು - “ಸೀಮು, ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದುಹೋಗಿದೆ. ಅತ್ತೆ ಹತ್ತೆ ಹೇಳಿ ಬಿಡ್ಡೀರಾ? ಹೇಳಿಬೇಡಿ ಹ್ಲೀಸ್” - ಅಳುಕಿನಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ಭಿ ನಾನ್ಯಾಕೆ ಹೇಳ್ತೇನಿ. ಏ ಆಮ್ ಹ್ಯಾಪಿ ಬಹು. ಅವರು ಯಾರೇ ಆಗಿರಲಿ ನಾನು ನಿನ್ನ ಕಡೆ. ನಂಗೂ ಬಂದು ಹೆಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಿಂದ ಆಗ್ನೇಕು. ಕೆಳಳು? ಮಾಡ್ತಿಯು?”

“ನನಗೊಳಿತ್ತು. ಪಂಕಜನಾಭನ ಮನಸ್ಸು ನಿಮ್ಮ ಕಡೇಗೆ ಹೇಗಿದೆ ಅಂತ ತಿಳಿಷ್ವಾಂದು ಹೇಳಿಬೇಕು ಹೌದಾ?”

“ ಯಾ. ನಾಟಿ ಗಳ್ಳಿ. ಹೇಗೆ ತಿಳಿಷ್ವಾಂಡೆ? ಅವರು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೇವುಲ್ಲಾ?”

“ಹೌದು. ಬಹಳ ಸುಸಂಸ್ಕರ್ತರು. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟು ಇದೆ. ಅದ್ದೇ ನನಗೆ ಅವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗೌರವ, ಪ್ರಿತಿ ಸಂಧಾರನೆ ಇದೂ ಪ್ರೇಮ ಅಂತ ಉದ್ಧರಿಸಿದ್ದಾಗಿಲ್ಲ.. ಈ ರಾಂ ಪರಿಚಯ ಆಗೋ ಮುಂಚಿನಿಂದಾನೂ ಅಷ್ಟು ಅದು ಅವರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಇದು ಸತ್ಯ ಸೀಮು” ಎಂದು ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು, “ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿನಿ. ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಬಹುಶಃ ಬೇಡ ಅನ್ಮೋರಿಲ್ಲ ಅವರು. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನೀವು ಅವರ ಕೈ ಹಿಡಿಯೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿನಿ” ಎಂದು ಪ್ರಾಮಿಸು ಹೊಟ್ಟಿಕ್ಕು.

ಬಿಗುಮಾನ ಸದಿಲವಾಗಿ, ಸೀಮು ಬಹುಳಿಕಾಂದಿಗೆ ಪಂಕ್ಜಿನನ್ನು ಹೊಗಳಿಂದ್ದೇ ಹೊಗಳಿದ್ದು. ತಾವು ನಂದಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ, ಆತ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ, ಹೀಗೆ ನುಡಿದ, ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ, ಅಲ್ಲಿ ನಿತ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ ಒಂದು ಗಂಟೆಯಲ್ಲೇ ಬಹುಳಿಗೆ ವಾಕರಿಗೆ ಬರುವಷ್ಟು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿಕ್ಕು.

ಬಹುಳ ಮನ ಮಾತ್ರ ನಾಳಿ ಮದುವೆ ಮನಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೀಗೆ ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸೀಮು ತಾನೇ ಮದುವೆ ಹೇಣ್ಣು ಆಗಿಬಿಟ್ಟ ಸಂಭೂತಪಟುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದೇ ವಯಸ್ಸಿನ ಇಬ್ಬರು ಹೇಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಬದುಕಿನ ವೈವಿಧ್ಯ ವಿಚಿತ್ರ!

ಬೇಳಿಗ್ಗೆ ಮದುವೆ ಮನಗೆ ಹೋಗುವ ತಯಾರಿ ತರಾತುರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಿತ್ತು. ಸೈಂದರ್ಯಂಮ್ಮೆ ಒಡವೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತರಿಸಿಕೊಂಡು, ಆಯ್ದು ಆಯ್ದು ಅತಿ ಆದ್ವಾರಿಯೂ ಅಲ್ಲದ, ಅತಿ ಸಾಧಾರಣವೂ ಅಲ್ಲದ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟಿರು. ಎಲ್ಲಿಗೇ ಹೇಗೆ ಹೋಗಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ಬಲ್ಲವಳು ಸೈಂದರ್ಯಂಮ್ಮೆ

ಒಡವೆ ಪೆಟ್ಟಿರುವನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೆಳಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲೇ ಬೀರುವಿನಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಬೇಗ ಹಾಕಿದರು. ಹೇಗೆಇರುವೂ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ ಒಡವೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಲ್ಪೇ ಬೀಕಲ್ಲು ನಂತರ ಮೇಲಿನ ಕೋಣೆಯ ಯಥಾಷ್ಠಾನ ದಲ್ಲಿರಿಸಿದರಾಯ್ತು ಎಂದು ಕೊಂಡು ನೆಮ್ಮಿದಿ ತಾಳಿದರೆ.

ಕಾರ್ಯತ್ವಮ ಹಾಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲ ನೇರವೇರಿಸಿ, ಹೊರಡಲು ಸಜ್ಞಾದರು. ಒಕ್ಕಳ ಆಗ ಮೆಲ್ಲಗೆ - “ಆತ್ಮ, ನಾನು ಮನೇಶ್ಯೇ ಉಳಿತೇನೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಾದಾಗ ಕಲ್ಪಣ ಒಂದರೆ ಬೇಜಾರು ಮಾಡುವ್ಯಾಬಹ್ಯ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ನಾನು ಕಾಯ್ದೀನಿ. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿಬಿನ್ನಿ” ಎಂದಳು.

ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಅವಳನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟರು.

“ನಾನು ಅದನ್ನೇ ಯೋಚಿಸ್ತೂ ಇದ್ದೆ ಒಕ್ಕಳ. ಒಂದು ವಾರದಿಂದ ಹೊರಗಿರೋವನು ಆಕಾಶಾ ಒಂದರೆ ಹೇಗೆ ಅಂತ. ಸಮಯಕ್ಕೆ ನೇರವಾಗಿ ಬತ್ತಿಯಮ್ಮೆ ಹುಡುಗಿ ನೀನು. ದೇವರು ನಿನ್ನನ್ನ ಯಾರ ಉದಿಗೆ ಹಾಕ್ಕಿನೋ, ಅವರೇ ಪ್ರಣಾಶಾಲಿಗಳು” ಎಂದು ಕೊಂಡಾಡಿಬಿಟ್ಟರು.

ವಿಷಯ ತಿಳಿದ ಆರ್ಥಿಕರಿಗೆ ಅತೀವ ಕೋಪವೃಂಡಾಯಿತು.

“ಒಂದು ವಾರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಸತ್ತಿರೋವ್ವು ಈಗ್ಗೇ ಒತ್ತಾನೇನು? ಅವಳೇನೋ ಸೌಜನ್ಯಕ್ಕೆ ಹಾಗಂದ್ರೆ, ಅದೇ ಸಾಕು ಅಂತ ಅವಳನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡಿಯೇನು. ನೀನು ಸುಮಣೆ ಹೊರಡಮ್ಮೆ ಒಕ್ಕಳ” ಎಂದರು.

“ಯಾಕ ಹೀಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತಾಡಿರಿ. ಅವನೇನು ಮಾಡಿದ ನಿಮಗೆ? ಎಲೆಣ್ಣೆ ಸುತ್ತಾಡ್ವಾನೆ ಅಂದ್ರೆ ಅದೆ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪಾಯ್ದು”

“ಎಲೆಣ್ಣೆ ಸುತ್ತಾಡೋದಲ್ಲ. ಯಾವಳ ಜೊತೇಲೆಣ್ಣೆ ಸುತ್ತಾಡೋದು” ಎಂದು ಆತ ನಿಶ್ಚಯಾಗಿ ಅಂದಾಗ ಆಂಗಿ ರೇಗಿ ಹೋಯ್ತು.

“ಸುತ್ತಾಡಿ ಬಿಡಿ. ಏನಾಯ್ದಿಗ. ಒಂದು ವಯಸ್ಸು ಸುತ್ತಾಡ್ವಾನೆ. ಅವನೇನೂ ದರೋಡೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಕುಡಿದು ಖಿನಿಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಹಿರಿಯಮಗ ಕಸ್ತಾರಿ ಹಾಗೆ” ಎಂದು ಆವೇಶದಿಂದ ಕಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು.

“ಫೌಂಡ್ರಿ ! ಹಲ್ಲು ಹಿಡಿದು ಮಾತಾಡು. ಅಷ್ಟನು ಪಡಿದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಖಿನಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅವರೂ ಕೂಗಿದಲೂ ಒಮ್ಮೆಲ್ಲೇ ಏಕೋ ಮೇತ್ತಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು.

“ಅವನ ಮಾತೇಕೆ ಈಗ? ಅವನು ಆ ಒಂದು ತಪ್ಪಿ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಚಿನ್ನದಂಥ ಹುಡುಗ. ಅದ್ರೆ ಇವನು! ವಿಷಕ್ಕಿಮಿ. ಹೃದಯ ರೋಗನ್ನಾಸ್ತ. ಅವನ ಬದಲು ಇವನೇ ಅದು ಆಗಿ ಅಂದು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದು, ಎಲ್ಲಾರಿಗೂ ಎಮ್ಮೆ ನೆಮ್ಮಡಿ ಇರುತ್ತಿತ್ತು” ಎಂದು ಗೊಣಗಿಕೊಂಡರು.

“ನನ್ನ ಮನಸ್ಸೇ ಕೆಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಿ. ಇನ್ನು ಮಧ್ಯ ಮನೇನೂ ಬೇಡ ಎಂಥದ್ದೂ ಬೇಡ. ನಾನೆಲ್ಲಾ ಬರೋಲ್ಲು” ಎಂದು ಮುಲುಗಿದರು ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮು.

“ಬೇಡ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರು. ನೀ ಹೋಗ್ಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ಆ ಮಧ್ಯ ಏನೂ ನಿಂತುಹೋಗೋಲ್ಲು ಮೊದಲೇ ನೀನು ಮಂಚಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದುವಳು ಅಂತ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಲ್ಲ” ಎಂದು ಕಾರನ್ನ ಹೊರತರಲು ಗ್ಯಾರೇಜಿನ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದರು.

ಒಪ್ಪಳಿಗೆ ಧ್ವನಿಯ ಉಡುಗಿತು ಈಗ ಈಕೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಗತಿ! “ಅತ್ತೇ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಬೇಜುರು ಮಾಡೇಖಾದು. ಏಳಿ, ಮಾತು ಬರತ್ತೇ ಹೋಗತ್ತೇ, ಮಾವನ ಮೇಲಿನ ಸಿಟ್ಟಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಂಕೋಚ ಯಾಕೆ ಹಾಳುಮಾಡೇಖ್ವಿಟ್ಟಿರಿ ಅತ್ತೇ. ಎಷ್ಟೇ ದಿನದ ಮೇಲೆ ಸಂಕೋಚವಾಗಿ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡೇಖ್ವಂಡಿದೀರಿ. ಎಷ್ಟು ಚಿನ್ನಾಗಿದ್ದಿರಿ ಅತ್ತೇ ನಿವ್ವ. ಏಳಿ ಅತ್ತೇ ಹೋಗ್ನಿ. ಎಲ್ಲಿ ನಗ್ಗ ನಾನ್ ಹೋಗ್ನಿ ಅತ್ತೇ” ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಸ್ತಾಯಿಸಿದಳು.

“ಅದೂ ಸರಿ, ನಾನೂ ಬಾಯಿ ಜಾರಿ ಬಿಟ್ಟೇ ಒಪ್ಪಳ. ಕಸ್ತೂರಿ ವಿಷಯ ಎತ್ತಬಾರದಾಗಿತ್ತು ನಾನು. ಅವರಿಗೆ ಕಸ್ತೂರಿ ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರಾಣ. ಅಂತಾವನು ಆವತ್ತು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನ್ನಲ್ಲಾ ಅಂತ ರೋಷಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಹೋರಿಗೆ ದೂಡಿಬಿಟ್ಟು. ಈಗ ಪ್ರತೀ ಫಾಲ್ಗೀಲ್ಲಾ ಪಶ್ಚಾತ್ಯಾಪ ಪಡ್ಡಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ವಾನು ಆ ಮಾತಾಡಿ ಅವರನ್ನ ನೋಯಿಸಬಾರಿದಿತ್ತು” ಎಂದು ಲಗು ಬಗೆಯಿಂದ ಏದ್ದರು.

ಒಪ್ಪಳ ಹಾಯಾಗಿ ಉಸಿರಾಡಿದಳು.

“ಅವರು ಆಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದ್ದು? ಏನಾದೂ ಅಂತ ನಿವ್ವ ಯಾರೂ ವಿಚಾರಿಸಲೇ ಇಲ್ಲವಾ ಅತ್ತೇ?”- ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಗೆದಳು.

“ಯಾರು ವಿಚಾರಿಸಬೇಕು ಹೇಳು? ಇವರು ಕೋಪದ ಶಿಶಿರದ ತುತ್ತತುದೀಲಿದ್ದು. ನಾನು ಹೆಂಗಸು ಹೋರಿಗೆ ಓಡಾಡಿದೋಳಿಲ್ಲ, ಕಲ್ಲೂರಿ, ಸೀಮು ಚಿಕ್ಕೆಖ್ವಾರು. ನಡೆದ ಫಾಟನೆಯ ಮಾರ್ಕ ನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಎಚ್ಚಿತ್ತುಕೊಂಡು ವಿಚಾರಿಸೋ ವೇಳೇಗೆ - ಕಸ್ತೂರಿ ಒಪ್ಪಳ ದೂರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಕೊಡ್ಡೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಆವನು ಸತ್ತೇ ಹೋಗಬೇಕು ಅಂತ ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಹಾಗೆ ಇರೋ ಹುಡುಗ ಅಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲ ಆವನು. ಈ ವೇಳೇಗೆ ಬಂದೇ ಬತ್ತಿದ್ದ ವಾಪಸ್ಸು. ನನ್ನನ್ನ ಎಷ್ಟೇಂದು ಟ್ರೈತಿಸ್ತು ಇದ್ದ ಅಂತಿ. ಇನ್ನು ನಾನೇ

ಕಲ್ಯಾಣನಿಗೊಂಡು, ಅವನಿಗೊಂಡು ಮಾಡಿಬಿಡ್ಡು” ನೊಂದು ನುಡಿದು ಕಣ್ಣಿರ್ಸಿಕೊಂಡರು ಅತ್ತೆ.

ಸೀಮಾನೂ ಕುಳ್ಳು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಅಂಥಾ ಅಣ್ಣ ಸಿಗೋಲ್ಲು ಬಹು ಇನ್ನು, ನಮ್ಮಾದು ದುರದ್ವಷ್ಟ. ಅವನನ್ನು ಕಳಕೊಂಡ್ಡಿಟ್ಟಿ” ಎಂದಳು ಬಿಸಿಯುಸಿರಿನಿಂದ.

“ಒಂದ್ದೇಳೆ ಅವರು ಸಾಯದೆ ಇದ್ದು - ಈಗ ಧುತೋ ಅಂತ ನಮ್ಮೆದುರಿಗೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟೆ ಎಷ್ಟು ಚಿನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿಲ್ಲವು ಅತ್ತೆ”- ಪರೀಕ್ಷೇಗಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು ಬಹು.

“ನನ್ನ ಬಾಯ ಹರಕೆ ನಡೀಲಮ್ಮೆ ಒಳ್ಳೇ ಮಾಹಾತ್ಮದ ದಿನ ನುಡಿತಾ ಇದ್ದಿ” ಎಂದರು ಗೆಲುವಿನಿಂದ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ

“ಈಗೇನು ನೀನು ಮದುವೆ ಮನೇಗೆ ಹೊರಡುವವರ್ಳೋ ಇಲ್ಲಾ ನಾನು ಘೂಕ್ಕರಿಗೆ, ಸೀಮಾ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗೋದ್ದೋ” ಎಂದು ಕಡೆಯ ಬಾರಿಗೆ ಎನ್ನುವಂತೆ, ಆಯ್ದರು ಕಾರನ್ನು ಪ್ರೋಟೆಕ್ಷೋಡಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಒಳಬಂದವರು ಕೇಳಿದರು.

ಮರು ಮಾತಾಡದೆ ತಾಯಿ ಮಗಳು ಹೋಗಿ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು.

“ಮನೆ ಕಡೆ ಜೋಪಾನ ಬಹು. ನಾವು ರಾತ್ರಿಗೇನೇ ಬರೋದು” ಎಂದು ಕ್ರೇ ಬಿಸುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋದರು.

“ಕಡೆಗೂ ಆ ಹುಡುಗಿನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟ್ತಾ? ಹುಂ” ಎಂದು ಕಾರು ನಡೆಸಿದರು ಆಯ್ದರು.

ಕ್ರೇ ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಹು ಭಯಮಿಶ್ರಿತ ಉದ್ದೇಗದಿಂದ ಒಳಬಂದಳು.

“ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಕಾಯೋದು ಕಲ್ಯಾಣ ಬಂದರೆ ಅಲ್ಲಾ ಅತ್ತೆ. ಕಸ್ತೂರಿ ಬಂದರೆ” ಎಂದು ಖಾಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಹೊಕ್ಕಳು.

ಕಸ್ತೂರಿ ತನ್ನ ಮಾತಿನಂತೆಯೇ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯ ವೇಳಿಗೆ ಆನಂದವನಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಅಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟಳು ಬಹು.

“ವನಿದು? ಅಳೋಂತಾದ್ದು ಏನಾಯ್ತು? ಓ, ಓ, ವಾಟ್ ಈಸ್ ದಿಸ್ ಬಕುಳಾ?” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಎದೆಗೆ ಒರಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬೆನ್ನು ನೇವರಿಸುತ್ತಾ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದ.

“ನಂಗಿಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಾತುರ, ಉದ್ದಿಗ್ರಿ, ಭಯ ಅಗುತ್ತೇ ಕಸ್ತೂರಿ. ನೀವು ಬೇಗ ಇದನ್ನ ಪರಿಹರಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಬಿಕ್ಕಿದಳು.

“ನಂಗಿಲ್ಲ ಕಷ್ಟ ತದ್ದೆ, ಜಂ ಅಂತ ಅನಂದಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಗಿದು”

“ಅದು ಪರಿಹಾರ ಅಲ್ಲ. ನಾನು ಹೋಗೋಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿದೆ ನಿಮ್ಮಕ್ಕೆ ನೋಡ್ತಾಬಾದ್ದು ಇರಬಹುದು. ನನ್ನನ್ನು ಹೋಗು ಅನ್ಯೇಡಿ ಕಸ್ತೂರಿ”

“ನೀನಿಲ್ಲೇ ಇದ್ದೂ ಇನ್ನೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡೋದು ಕಷ್ಟ ಅಗುತ್ತೇ. ಇನ್ನು ಹತ್ತು ದಿನದಲ್ಲಿ ನಾನಿಲ್ಲಗೇ ಬಂದ ಕೆಲ್ಲ ಮುಗಿಯುತ್ತೇ. ತಿರುಚೊಪ್ಪಿಗೇ ವಾಪಸ್ತುಗಬೇಕು.”

“ಅಯ್ಯೋ ಹೋರಣಹೋಗ್ಗಿರಾ? ಮತ್ತೆ ನಾನು?” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಅವನಿಗೆ ಒರಗಿದಳು.

“ಏನಾಗೋಯ್ತು ಅಂತ ಹೀಗಾಡಿ ಬಕುಳ? ನಿನ್ನ ಟಮುಕ ಆರು ತಿಂಗಳು ಅಂದಿದ್ದಿ. ಮುಗಿತಾ ಬಂದಿರ್ದೇಕಲ್ಲ. ಹೇಗಿದ್ದೂ ಅನಂದಾಪುರಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಲೇ ಬೇಕಲ್ಲವೇ ನೀನು ಬಂದಿನ”

“ನಾನೂ ತಿರುಚೊಪ್ಪಿಗೇ ಬಂದ್ದಿಡ್ಡಿನಿ”

“ಇದೀಗ ಸರಿಯಾಯ್ತು. ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ತಂದೆ ಏನಂದೋಽತಾರೆ”

“ಸೌಂದರ್ಯಮೃಷಣ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಏನಂದೋಽಂದು? ಹಾಗೇನೇ ಕಸ್ತೂರಿ ರಾಮನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಗಿನಿ”

“ಸೌಂದರ್ಯಮೃಷಣ ವ್ಯಾದ್ದ ಹೆಂಗಸು. ಕಸ್ತೂರಿ ರಾಮ ಯುವಕ ಗಂಡಸು”

“ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಏನೋ ಬಂದು ಹೇಳ್ಣಿರಿ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮಿಂದ ದೂರ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡ್ಡೇಕು.” ಎಂದು ಮೂತ್ತ ಉಬ್ಬಿಸಿದಳು.

“ಹುಟ್ಟಿ ವಾಸ್ತವ ಅಥ ಮಾಡೋಽಬೇಕು. ನಿನ್ನಿಂದ ದೂರ ಇರೋಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಇಷ್ಟಾಬಾ? ಏನೇನೋ ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡೋಽಂದು ಮನಸ್ಸು ಕೆಡಿಸೋಽಂಬಾಯಿ. ಇನ್ನೂ ಬಂದೆರಡು ಸೆಲ ಭೇಟಿ ಮಾಡೋಣ. ಅಮೇಲೆ ನಾನು ತಿರುಚ್ಚಿಗ್ನಿ ನೀನು ನಿಮ್ಮಾರ್ಥಿಗೆ.”

“ಆಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ತಣ್ಣಿಗೆ ಶಾಹಿಂ ನಾನು ಲಾರಿಗೆ ಹೋಗೋಲ್ಲು.”

ಅವಳ ಹಟನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಕಚೆಗುಳಿಯಿಟ್ಟಿಂತಾಯಿತು. ಒಮ್ಮೆಲೇ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಯಾ ಉಷ್ಟಿಬಂತು.

ಅವಳನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ತಬ್ಬಿ ಹಿಡಿದು - “ಬೇಡ ಹೋಗಬೇಡ. ಇಲ್ಲಿ ಇರು. ನಾನೇ ಅನಂದಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋತ್ತಿನಿ ಅಂತ ಕೇಳ್ತಿನಿ. ಆಗಬಹುದಾ?” ಎಂದು ಅವಳ ಗಲ್ಲ ಹಿಡಿದು ಮುಖ ಮೇಲಕ್ಕೂತ್ತಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣಗಳೊಳಕ್ಕೆ ನೋಡಿದನು.

ನಾಚಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿದಳು ಬಹುಳ. ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಅದ್ದ್ವಾ ಅಲಂಕಾರ ಎನಿಸಿತು ಕಸ್ತುರಿಗೆ.

“ಈಗ ನನ್ನ ಘ್ರಾಣ ಹೇಳ್ತಿನಿ. ತಿರುಭ್ರೀಗೆ ಹೋಗೋಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿ, ಅಪ್ಪಂಗೆ ಕಾಣಿಸೋತ್ತಿನಿ. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಮನೇಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಬಿಡಲಿ. ನಾನಂತರ ಅವರ ಮಗ. ನಿಮ್ಮ ತಂಡೆಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯೋಹಾಗಿ ಕೇಳಿಷ್ಟಿನಿ. ಎಲ್ಲಾ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ರೀತಿಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತೇ. ಸಂತೋಷಾನಾ? ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಲ್ಯಾಣ ನಿನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಲಾಂಡಿಗೆ ಹೋಗು ಅಂದದ್ದು. ಬೇಡ ಅಂತಿದ್ದಿ. ಅಂದ್ರೆ ಕಿರುಕುಳ ಸಹಿಸೋತ್ತಿ ಅಂತ ಆಯ್ದು. ಸರಿಂನಾ?” ಎಂದ ಕಸ್ತುರಿ.

“ಸರಿ” ಎನ್ನುವಂತೆ ತಲೆ ಅಡಿಸಿದಳು ಬಹುಳ.

“ಹುಂ ನಡಿ. ಅವತ್ತು ಲಾಟ ಮಾಡು ಅಂದಿದ್ದಿ. ನಾನು ಅಪರಿಚಿತ ಆಗಂತುಕ ಆಗಿದ್ದೆ. ಈವತ್ತು ಹೊಟ್ಟಿ ಖಾಲಿ ಇಟ್ಟೊಂದು ಬಂದಿದ್ದಿನಿ. ಏನೇನು ಬಡಿಸ್ತಿಯೋ ಬಾ. ಲಾಟ ಮಾಡ್ತಿನಿ” ಎಂದು ಅವಳ ಸೊಂಟದ ಬಳಿ ಕೃಂಬಿಸಿ ತಳ್ಳಿಕೊಂಡು ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚಿ ಹಾಕಿದ.

“ಚೋಡ, ಹೊನ್ನಿ ಯಾರೂ ಬಂದ್ರಿಧೋಲ್ಲ ತಾನೇ”- ಅನುಮಾನಿಸಿ ಕೇಳಿದ.

“ಅವಯಾರೂ ಸಂಜೆ ತನಕ ಬರದ ಹಾಗ ಕೆಲಸ ಹಚ್ಚಿದ್ದಿನಿ. ಅಕಸ್ತಾತ್ವಾಗಿ ಬಂದ್ರೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಬರೆಯೋಕು ಅಷ್ಟೇ.”

“ಅವನು ಬಂದ್ರೆ ಪರಾಗಿಲ್ಲ ಬಿಡು. ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡೇ ಇದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಸೊಕ್ಕೆವಾಗಿ ಅವನ ಭೇಟಿ ತಿಳಿಸಿ, ಅವಳನ್ನು ಅಷ್ಟರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಡವಿದ.

“ನೀನು ಉಂಟಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಮಾಡು. ನಾನು ಮನೆಯೆಲ್ಲ ಒಂದುಲ ನೋಡಿ ಬರೆಗೇನಿ. ನಾನು ಪ್ರಾನಃ ಈ ಮನೇಲೆ ಇತ್ಯೇನಾ ಅಂತ ನೋವಾಗಿರು ಬಹುಳಾ”

“ಈ ಸೆಂಟಿಮೆಂಟ್‌ಲ್ ಆಗ್ನೇಡಿ. ಖಂಡಿತ ಇತ್ಯೇರಿ. ಈಗ ನಿಮ್ಮಾನ್ಯ ಅಪ್ಪ ಇಬ್ಬರೂ ನಿಮ್ಮಾನ್ಯ ಸ್ವಾಗತಿಸ್ತಾರೆ ಅನ್ನೋ ಭರವಸೆ ನನಗೆ ಮಾಡಿದೆ. ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಬನ್ನಿ ನಾನು ತಟ್ಟಿ ರೆಡಿ ಮಾಡ್ತೇನಿ” ಎಂದು ಕಠುಹಿಸಿ ತಾನು ಉಂಟದ ಸಿದ್ಧತೆಗೆ ತೋಡಗಿದಳು.

ಕಸ್ತೂರಿ ಪ್ರತಿ ಘಳಿಗೆಯನ್ನೂ ಸರಿಯುವವನಂತೆ ಪ್ರತಿಮೆಟ್ಟಿಲ್ ಮೇಲೂ ಕಾಲೂರಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಹಡಿ ಮೆಟ್ಟಿಲ್ ಏರಿದ. ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಾಡಿದ. ಎಲ್ಲರ ಹೋಣಿಗಳಲ್ಲಾ ಪ್ರಮೇಶಿಸಿ ಸುತ್ತಾ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದ. ಪ್ರತಿ ಹೋಣಿಯ ಗಳಿಯೂ ಸುಗಂಧ ಬೀರಿ ಸಂದೇಶ ನೀಡಿದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಹೋಣಿ ಮಾತ್ರ ಬಿಗದಲ್ಲಿದೆ.

ಅದೆಷ್ಟು ಬಾರಿ ಇಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿದ್ದು. ಈಗ ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಇದಿಲ್ಲ. ಮೇಲೆ ತಾರಸಿಯ ಮೇಲಕ್ಕೂ ಹತ್ತಿ ತಮ್ಮ ಎಸ್ಟೇಟಿನ ಸುತ್ತಾ ಕಣ್ಣಾ ಹಾಯಿಸಿದ. ದೃಷ್ಟಿ ಸಾಗುವಷ್ಟು ದೂರವೂ ತೋಟ ಹೊಲ ಗಡ್ಡಿಗಳು. ಎಲ್ಲವೂ ಅಂದಿನಂತೆಯೇ ಇವೆ. ತೋರೆ ಸ್ಥಾದಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಅಂದಿನಂತೆಯೇ ಇಂದೂ ಸಹ.

ಆದರೆ ತಾನು ಒದಲಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಬೆಳೆದಿದ್ದಾನೆ. ಗಾತ್ರದಲ್ಲಾ ಎತ್ತರದಲ್ಲಾ ಬೆಳೆದಿದ್ದಾನೆ. ದೈಯು ಸೈಯಂಗಳಲ್ಲಾ ಬೆಳೆದಿದ್ದಾನೆ. ಕ್ಷಮಾಳ ಗುಣಕ್ಕೆ ತಕ್ಷಂತೆ, ಆನಂದರಾಮರ ಘನತೆಗೆ ತಕ್ಷಂತೆ ಬೆಳೆದಿದ್ದಾನೆ. ತಂದೆ ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕು, ಗೌರವಿಸಬೇಕು ಎಂದ ಕಾತರ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಪರಧಾನವಾಗಿ, ಅಂತಮುಂಬಿಯಾಗಿ ಅವನು ನಿಂತಿದ್ದಾಗಿ, ದೂರದಲ್ಲಿಲ್ಲೋ ಮೋಟಾರ್ ಸೈಕಲ್ ಬಂದ ಶಬ್ದ. ಬಹುಳಾ ಎಂದಂತೆ ಕಲ್ಲಾಣ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲವೆಷ್ಟು ಎಂದು ದೂರದ ಗೇಟಿನ ಕಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಿದ. ಶಬ್ದ ನಿಂತು ಹೋಯಿತು. ಎಸ್ಟೇಟಿನ ಗೇಟಿನ ನೂರುಗಜ ದೂರದ ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕಾರಿದೆ. ಮರ ಹೊಡೆಯಂತೆ ಹರಡಿ ಈ ತಾರಸಿಗೆ ಕಾಣತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಹಾರು ಕಾಣದು. ಎಂಥಾ ಸೋಂಪು ತಂಪು ಈ ಅನುಭವ!

ತಟ್ಟೆ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ, ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕಾದರೂ ಕಸ್ತೂರಿ ಲಾಟಕೆ ಬರಲೀಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು ಇವರು ಎಂದು ಬಹುಳಾಗೆ ಅಶ್ವಯು. ಅವನು ಗತ ಜೀವನದ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ತಿರುವಿನೋಡುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು ಅವಳು ಅರಿಯಳು.

ಹಡೆಗೆ ಅವನು ಬಂದಾಗ - “ಏನು ಮಾಡಿದ್ದಿರಿ, ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಮಾಡಿದ್ದಿ. ಮನೆಯಲ್ಲಾ ಮೂರುಸಲ ಸುತ್ತಿದ್ದೂ ಹೇಗೆ?” ಎಂದಳು ಬೇಷ್ಟೆಯಾಗಿ. “ಮೂರು ಸಲ ಅಲ್ಲ ಮೂವತ್ತು ಸಲ ಸುತ್ತಿದ್ದೂ ನನ್ನ ಮನ ತಣೆಯೋಲ್ಲ. ಮೇಲುಗಡೆಯಿಂದ ಆನಂದವನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವಲೋಕಿಸ್ತೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ ಆಗಿತ್ತು. ಇಳಿದು ಬರೋ ಮನಸ್ಸೇ ಆಗ್ನಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಅಡಿ ಅಡಿಯೂ ಪ್ರಾಳಕ ತರುತ್ತೇ ನನಗೆ ಬಹುಳಾ” ಎಂದು ಶ್ರೇ ಕಾಲು ತೋಳಿದು ಬಂದು ಲಾಟಕೆ ಹುಳಿತ.

ನವಪ್ರೇಮಿಗಳು ರಸಿಕತೆಯಿಂದ ಲಾಟ ಸವಿಯುತ್ತಾ ಲಾಟ ಮಾಡಿದರು. “ಇಂಥ ರುಚಿಯಾದ ಅಡಿಗೆ ನೀನು ಮಾಡಿ ಅಂದ್ಯೇಲೆ, ಬೇಗ ಸಂಸಾರ ಹಾಡಬೇಕಷ್ಟು ನಾನು” ಎಂದು ಬೇಷ್ಟೆ ಮಾಡಿ ಬಹಳ ನಾಟುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಕಸ್ತೂರಿ.

ಪ್ರೇಮದ ಮಾತುಕತೆಯಾಡಿದರು. ಈವರ ಮನತನ ಜಾಲಾಡಿಕೊಂಡರು. ಪ್ರಪಂಚದ ಸುದ್ದಿ ತಿರುವಿ ಹಾಕಿದರು.

ಕಸ್ತೂರಿ ಹೊರಡುವ ವೇಳೆಯಾಯಿತು - “ಬಂದು ಎರಡು ಗಂಟೆ ಮೇಲಾಯ್ತು. ಇನ್ನು ಹೊರಡಿನಿ ಬಹುಳಾ. ಹೆಚ್ಚು ರಿಸ್ತ್ಯಾ ತೋಗೋಬಾದು” ಎಂದು ಎದ್ದು ಕಸ್ತೂರಿ.

“ರಿಸ್ತ್ಯಾ ತೋಗೋತ್ತಿನಿ ಅಂದಿದ್ದಿ ನೀವು”

“ರಿಸ್ತ್ಯಾ ತೋಗೋಳ್ಳಿನೆ. ಆದ್ದೆ ಕೆಲಸ ಆಯ್ತು ಅಂದ್ಯೇಲೆ ರಿಸ್ತ್ಯಾನ ಆಹ್ವಾನಿಸೋ ಮೂರಿತ್ತೆ ತೋರಿಸಬಾದು, ನಾನಿನ್ನ ಬಲಾ?”

ಅವಳ ಮುಖಿ ಸಘ್ರಾಯಿತು ಅವನು ಹೊರಟು ನಿಂತನೆಂದು.

“ಬೇಜಾಮಾಡುತ್ತೋಂಡು ಕಳಿಸಿಹೊಡಬೇಡ. ಇನ್ನೆಷ್ಟು ದಿನ ಮಹಾ. ಬಿ ಚಿಯರ್ಪುಲ್ಲ. ನೇನಬಿರಲಿ. ಆದಷ್ಟು ನೀವಾಗಿ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳ್ಬೇಡ. ಆದಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬಿಟ್ಟೆ ತಿಳಿಲೆ ಅಂಡಬೇಡ”

“ನೀವು ನನ್ನನ್ನ ನಂಬಿ. ನಾನೇನೂ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ನೀವು ಏನೇ ಆಗಿದೂ ನನ್ನವರು. ನಿಮ್ಮನ್ನ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದದ್ದು ಬರಲಿ ಎದುರಿಸೋಕ್ಕೆ ನಾನು ಸಿದ್ದು” ಎಂದಳು ದಿಟ್ಟಳಾಗಿ.

“ಅದು ನನ್ನ ಹುಡುಗಿ” ಎಂದು ಅವಳನೊಮ್ಮೆ ಲಘುವಾಗಿ ಆಲಂಗಿಸಿ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು ಸರಸರ ನಡೆದು ಬಿಟ್ಟ ಹೊರಗೆ ಕೆಸ್ತೂರಿ. ತಿರುಗಿಯೂ ನೋಡದೆ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟು.

ತಾರಸಿ ಹತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು ಬಹುಳಾ. ಅವನ ಹೆಚ್ಚೆಯ ವೇಗ ಅಭ್ಯರಿಯಾಗುವಷಣ್ಯ ತೇಜವಿತ್ತು. ಒಂದೇ ಕ್ಷಾದಲ್ಲಿ ಕೊರ್ಕೆಯಾದ ಅವಳ ಕೆಸ್ತೂರಿ. ಅವಳ ಬಾಳಿನ ನಿಧಿ ಕೆಸ್ತೂರಿ.

ಏನೇ ಆದರೂ ಅವರನ್ನ ನಾನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ನನ್ನವರು ನನ್ನವರು ಅವರು ಎಂದು ಸಂಕಲ್ಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

11

ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನಾಗಿ ಅಪಾರ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಗೆ ವಾರಸುದಾರನೇಂದು ತೀಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಲ್ಯಾಣನನ್ನ ಕೆಸ್ತೂರಿಯ ಜೆವಂತ ಇರವು ಕಂಗಾಲುಮಾಡಿತು.

ಕೆಸ್ತೂರಿ ಈಗ ಬೇರೆಯೇ ವೃತ್ತಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರಿತಿಯ ತಮ್ಮಿಗಾಗಿ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡುವ ಕೆಸ್ತೂರಿ ಈಗಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಲು ಪಂಥಕಟ್ಟಿ ನಿಂತಿರುವ ಕೆಸ್ತೂರಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಆಟ ಪಾಗದು ಎಂಬ ತೀಳವು ಒಂದು ಕಲ್ಯಾಣ, ತನ್ನ ಮನೋ ಸೇಮ್ಮಡಿಗೆಂದು ದಿವ್ಯಶ್ರೀಯ ಮನೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲು ತುಳಿದ.

ಕೆದರಿದ ಹಾದಲು, ಕಂಗಾಲು ಮುಖಿ ಹೊತ್ತೆ ಕಲ್ಯಾಣನನ್ನ ಎರಡೂ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆದರಿಸಿದಳು ದಿವ್ಯಶ್ರೀ.

ಅವನು ಲಕ್ಷ ಲಕ್ಷ ಹಣ ತಂದಿದ್ದಾನೇಂದು ರಾಚೋಪಚಾರ ಮಾಡಿದಳು. ಕೇವಲ ಮಾರು ದಿನ ಕಳೆಯುವಲ್ಲಿ ಅವನು ಮುತ್ತಾಲುವಿಗೆ ವಾಗ್ಣನ ಮಾಡಿದ್ದ ಹಣ ಹಾಡ ಸಂದಾಯ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ತೀಳಿಯಿತು ಅವಳಿಗೆ. ಅವನಿಂದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಉಂಗುರದಂತಹ ಒಡವೆಯೂ ದಕ್ಷಿಣಕೊಂಡಿಲ್ಲದ ದಿವ್ಯಶ್ರೀ ಇವನು ಕರೆಯುವ ಹಸುವಲ್ಲವೆಂದು ಬೇಗ ತ್ವರ್ಮಾಣನಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಳು.

ಅವನಿಂದ ದೂರವಾಗುವ ಹಂಚಿಕೆ ಅವಳು ಮಾಡುವ ಮೊದಲೇ ದ್ಯುಮಹೇ ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿತು. ಮುಂದಿನ ಅವಳ ಚಿತ್ರಗಳು ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾಟಿಂಗೆ ಸಜ್ಞಗೊಂಡವು.

“ಕಲ್ಯಾಣ ಡಾಲೀಂಗ್, ಮುಂದಿನ ಗುರುವಾರ ನಾನು ಮದರಾಸಿಗೆ ಹೋರಬು ಹೋಗ್ನಿರ್ದೇನಿ” ಎಂದಳು ಅವನ ಕ್ರಾಪಿನಲ್ಲಿ ಬೆರಳಾಡಿಸುತ್ತಾ.

“ಯಾಕೆ ಈಗ ಮದರಾಸಿಗೆ?”

“ಇಲ್ಲ ನನ್ನ ಕೆಲಸ ಆಯ್ದು ಇನ್ನು ಸ್ಥೇನ್ ಹಾಕಿರೋ ಎರಡು ಚಿತ್ರಗಳಿಗೂ ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾಟಿಂಗ್ ಆಗುತ್ತೆ. ಇವ್ವರಲ್ಲೇ ಮಾಟಿಂಗ್ ಪ್ರಾರಂಭ ಆಗುತ್ತೆ. ಹೋಗಿರ್ದೇ ಹೇಗೆ” - ಪರಿತಾಪ ನಟನೆ ಮಾಡಿದಳು.

“ನಾನೂ ಸಹ....”

ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಆಸ್ತಿದ ಹೊಡದೆ “ನಾವು ಇಲ್ಲ ಮಾಡಿರೋ ಚಿತ್ರಾನೂ ಈಗ ನಿಂತು ಹೋಗಿದೆ, ಹಣ ಸಿಗಿದೆ. ಹಣ ಹೊಡಿನಿ ಅಂದ ನೀವು ಈಗ ಹಿಂತೆಗಿದಿದ್ದೀರಂತೆ” ಎಂದಳು.

“ಹಾಗಂತೆ ಯಾರಂದ್ರು?” - ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ಮುತ್ತಾಲು ನೀವು ಹಣ ಹೊಡಲೇ ಇಲ್ಲವಂತಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ? ನೀವು ಎಷ್ಟೂದು ಶ್ರೀಮಂತರು !! ಅಲ್ಲದೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮದೇ ಚಿತ್ರ ಸೂಪರ್ ಹೀರೋ ಅಗಬೀಕಿದ್ದವರು ನಿಷೇ”.

“ನಾವು ಶ್ರೀಮಂತರೇ ದಿಟ್ಟ. ಆದ್ದೆ ನಮ್ಮ ತಂಡೆ ಇದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಪಾಲು ನನಗಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪಾಲು ಬಂದ್ಯೇಲೇ ನೋಡಿರು ಹೇಗಿತಾನೆ ನಿನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣಾಂತೆ”.

“ಓ ಅದು ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಆವಾಗ ಈ ನಿಮ್ಮ ದಿವಿ ಎಲ್ಲಿತಾಳಿರೋ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಹಾಕಿ ಮಾಡಿದಳು.

“ನಿನು ಈಗ ಮದರಾಸಿಗೆ ಹೋದ್ದೇ ಯಾವಾಗ ಹಿಂತಿರುಗ್ಗಿ?”

“ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರೋಲ್ಲ. ಮದರಾಸಿನಲ್ಲೇ ಸೆಲೆಸಿಬಿಡ್‌ಎಣಾಂತ ಇದ್ದಿನಿ”. ಎಂದು ಅವಳಂದಾಗ, ಅವಳ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ತಲೆಯಿಟ್ಟ ಮಲಗಿದ್ದ ಕಲ್ಯಾಣ ಗಕ್ಷನೆ ಎದ್ದು ಹುಳಿತ.

ಅನಂದವನ

“ನನ್ನ ಉದ್ದಿಶ್ಯ ಏನು ದಿವಿ?” ಎಂದ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ.

“ನನ್ನ ಉದ್ದಿಶ್ಯ ಸ್ವಷ್ಟಿ. ಇಲ್ಲ ನಂಗೇನೂ ಕೆಲ್ಲ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ಚಿತ್ರಗಳು ಕ್ಷಯ್ಯಲ್ಲಿದೆ. ಮುಂದೇನೂ ಚಿತ್ರಗಳು ಸಿಗಬಿಹುದು”

“ನನ್ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋಗ್ಗಿಯಾ ದಿವಿ?”

“ಭೇ ನಾನು ಹಾಗೆಲ್ಲಂದೆ? ನೀವು ಬಂದ್ದಿದಿ. ಅಲ್ಲೇ ಬಾಸ್ತಿಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದು”- ಇದು ಬಾಯುಪಚಾರದ ಮಾತು. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಅಷ್ಟಾನ ನೀಡಿದ್ದಳು.

“ನೀನೀಗ ಯಾರ ಜೀತೆ ಹೋಗ್ಗಿ?”

“ಮುತ್ತಾಲು ಅವರೇ ನನಗೆ ಈ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನ ದಕ್ಷಿಣಾಂತರು. ಅವರೇ ನನ್ನ ವೇಲೆ ವಿವರ್ಗ”

“ಮುತ್ತಾಲು ! ಮುತ್ತಾಲು ! ದಿವಿ ಅವನ ಕಂಪೇನಿ ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡು. ನೀನು ನನ್ನವರು ಮಾತ್ರ”

ಗಣ್ಯಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕಳು ದಿವ್ಯಲ್ಲಿ. ಖಿಳಾಯಕೆಯ ನಗು ನಕ್ಕಳು.

“ಚೋಗಸೆ ಹಣದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರೇಕ ಮಾಡೋವ್ವನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಮಾರು ಕಾಸಿಗೂ ಅಷ್ಟಾನ ಮುಂದೆ ಕೈಬಾಚಿ ನಿಂತಿರೋವ್ವನ್ನ ನಂಬಿಷ್ಟಿ...”

“ಚೋಗಸೆ ಚೋಗಸೆ ಅಲ್ಲ, ಕೊಡಗಟ್ಟಿ ಅಭಿಪ್ರೇಕ ಮಾಡಿಸಬಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ನಾನು ದಿವ್ಯ. ಆದ್ದೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯಬೇಕು. ಷ್ಟೇಸ್ ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು”

“ಕೊಡಗಟ್ಟಿ ಹ ಹ್ಯಾ ಹ್ಯಾ - ಒಂದು ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡೋ ಯೋಗ್ಯತೇ ಸಹ ಇಲ್ಲ. ಬಿಡಿ ಕಲ್ಲಾಣ್, ಮಾತಿನಿಂದ ಅಥವಾ ನಿಮ್ಮ ಮೋಹಕ ರಾಷ್ಟ್ರಿನಿಂದ ಹೊಟ್ಟಿ ತುಂಬೋಲ್ಲ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಂತಸ್ತು ಸಿಕ್ಕೇಲ್ಲ. ಹಣ ಇಬೇಕು ಕಲ್ಲಾಣ್ ಹಣ. ನಿಮಗೆ ಯಾವತ್ತು ಕೊಡಗಟ್ಟಿ ಹಣ ಸಿಗುತ್ತೋ ಅವತ್ತು ಬನ್ನಿ ಅಭಿಪ್ರೇಕ ಮಾಡೋಕ್ಕೆ.”

ಅವರ ಮಾತು ಕಡೆಯುವಂತೆ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕ ಒಂದು ಅವಳ ಕ್ಷೇಗೆಂದು ಕವರ್ಗ ಕೊಟ್ಟ. ಕವರಿನ ಒದೆಯ ಸಂಚೆ ಒಂದು ಕಾಣುತ್ತಾನೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ.

ಕವರಿನ ಒಳಗೆ ಹಣ. ಮಾವತ್ತು ಸಾವಿರ ರಾಪಾಯಿಗಳು. ಹೊರತೆಗೆದು ಕಲ್ಲಾಣಾನ ಮುಂದೆ ಆಡಿಸಿದಳು.

ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಮಾರ್ಭೇ ಬರುವಂತಾಯಿತು. ಸಾರ್ವರಿಸಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿದ
“ಯಾರಿಂದ?”

“ಹೀಗೆಯೇ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೇ ಪರಿಚಿತರು. ಪರಮಾನಂಟ್ ಆಗಿ ಹೊರಟು
ಹೋಗ್ನಿನಲ್ಲಾಂತ ಉಡುಗೊರೆ ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದಳು ಸ್ವಭಾವಿಕ ಎನ್ನವಂತೆ.

“ನಾನು ನಿನಗೆ ಬರಿಯ ಪರಿಚಿತನೆ?”

“ಅಲ್ಲದಿರಬಹುದು. ಪ್ರೇಮಿ ಅನ್ನೋಣವೆ? ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರೇಮ ಬರಿಯ
ಮುತ್ತು ಆಲಿಂಗನಗಳಲ್ಲ ದಿಯರ್ ಬಾಯ್. ಶ್ರೀಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಒಡವೆ ವಸ್ತು
ಹಣ ಆಸ್ತಿಪೂಸ್ತಿಗಳೂ ಸೇರಬೇಕು ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ”

ಅವಳ ಮಾತಿನ್ನು ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಬಂದು ಬಂದು
ನೇಕ್ ಲೇಸ್ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗಿತ್ತು ‘ಅಣ್ಣ ಹೊಟ್ಟು ಬಾ ಅಂದ್ರು’
ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದ.

“ನೋಡಿದಿರಾ? - ಈ ಹುಡುಗನ ಅಣ್ಣ ಒಬ್ಬ ನನ್ನ ಘ್ರಾನ್.
ಉಡುಗೊಡೆ ಕಳಿಸಿದ್ದಾನೆ.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ನೇಕ್ ಲೇಸ್ ತೆಗೆದು ಕಲ್ಯಾಣನ
ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ರೋಷಗೊಂಡ ಕಲ್ಯಾಣ ಹಲವಾರು ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ.

ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ತನ್ನ ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿಂದಾಗಿ ಯಾರು
ಯಾರೋ ಅನಾಮಧೇಯರು ಅವಳಿಗೆ ಭಾರಿ ಉಡುಗೊರೆ ಹೊಟ್ಟು ಅವಳ
ಮನ ಗೆಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ತಾನು!

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಅವಳಿಗದೆಟ್ಟು ಜನ ಗೆಳೆಯರು! ಅವರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ
ಸ್ಥಾನವೆಲ್ಲಿ?

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಮುತ್ತಾಲು. ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ವಾಸ.

ನೋ ನೋ ದಿವ್ಯ ತನಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೇರಬೇಕು. ಅವಳಿಗೆ ಹಣ, ಒಡವೆಗಳ
ಆಸಕ್ತಿ. ಅಪ್ಪೇ ತಾನೇ. ತಾನು ಕರ್ಗಿಂದಿಗಲೇ ತಂದು ಹೊಡುತ್ತಾನೆ.
ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕಳವು ಮಾಡಿಯಾದರೂ ತಂದುಹೊಟ್ಟು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾಮ್ಯ
ಸ್ವಾಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಪಣತೊಟ್ಟಿತು ಅವನ ರೋಷಿತ ಮನ.

ಫೆಟ್ಟನೇ ಎಡ್ಡು ಹೊರಗಡೆ ಬಂದ. ಏನೂ ಮಾಡಲು ತೋಚಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅಗಲೇ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಪದಾರು ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೊರಳಿತು ಅವನ ಅಲೋಚನೆ. ಅಮ್ಮೆ ಏನನ್ನವಳಿಸಾ. ತನ್ನನ್ನ ಏನೂ ಅನ್ನಲಾರಳು.

ಅಮ್ಮೆ ನೆನಪು ಬಂದೊಡನೆ ಹತ್ತು ಮಿಂಚೆಗಳು ಒಮ್ಮೆಲ್ಲೇ ಮಿಂಚಾದುವು. ಅಮ್ಮೆ ಬಳಿ ಬೇಕಾದವ್ಯು ಒಡವೆಗಳಿವೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಧರಿಸುವುದೇ ಅಪರೂಪ. ಅವಳನ್ನ ಕಾಡಿಸಿ ಹೀಡಿಸಿ ಬಂದರೆಡು ಪಡೆದರೆ! ಕಸ್ತುರಿಯ ತಾಯಿಯ ಒಡವೆಗಳಂತೂ ಎಣೆಸಲಾರದಷ್ಟಿಮೆ. ಎಲ್ಲಾ ವಜ್ರ ವೈಘಾಯಂಗಳದ್ದೇ ಅಮ್ಮೆ ಅವುಗಳನ್ನ ತೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಮಾಳ ತವರಿನ ಒಡವೆಗಳು ಅವು ತನ್ನ ಗಂಡ ಮಾಡಿಸಿದುದಲ್ಲವೆಂದು ಅಮ್ಮೆ ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನ ಕಂಡು ಬಿಟ್ಟರೆ ಆಯ್ದು ಎಂಬ ದುಷ್ಟ ಆಸೆ ತಲೆ ಹೊಕ್ಕಿತು.

ಕ್ರಮೇಣ ಆ ಆಸೆ ಮನ ಮೈ ಎಲ್ಲಾ ಹರಡಿ, ಅವನು ಮನುಷ್ಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯದೆ, ಕೇವಲ ಧನದಾಸೆಯ ರಕ್ಷಣಾಗಿ ಆನಂದವನದ ಕಡೆಗೆ ರಭಸದಿಂದ ಧಾವಿಸಿದ.

ಅದು ಅದೇ ಬುಧವಾರ. ಕಸ್ತುರಿ ಆನಂದವನದಲ್ಲಿ ಬಹುಳಳಿಸ್ತು ಭೇಟಿಯಾದ ಬುಧವಾರ. ಆನಂದವನದ ನಿವಾಸಿಗಳಿಲ್ಲರೂ ಮದುವೆಗೆ ತೆರಳ ಕಳ್ಳ ಪ್ರೇಮಿಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಲಿಸಿದ ಬುಧವಾರ. ಒಡವೆ ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಲಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಬುಧವಾರ.

ಕಲ್ಯಾಣನಿಗೆ ಮದುವೆ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯಿದು. ತಾಯಿ ನಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಬಹು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನಳಾಗಿದ್ದಾಗೆ, ಮೇಲೆನ ಅಮ್ಮೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು ಅವನು ತಸ್ಯರ.

ಅವನು ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುವುದು ಯಾರಿಗೂ ಸೋಚಿಗುವಾಗುತ್ತಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಯಾವಾಗ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಬರಬಹುದಿತ್ತು. ಅದು ಅವನ ಮನೆ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯನೇಡಿ ಒಳಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು.

ಅವನು ಎಸ್ಟೇಟಿನ ಗೇಟಿನ ಬಳಿ ಬಂದಾಗ, ನಾರು ಗಜದ ದೂರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾರು ನಿಂತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಮೋಟಾರ್ ಸೈಕಲ್ನ್ನು ಆ ಕಾರಿನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾ, ಕಾರು ಯಾರದಿರಬಹುದ್ದು? ತಮ್ಮ ಮನೆಗೇ

ಯಾರಾದರೂ ಬಂದಿರಬಹುದೆ? ಬಂದಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಕೆಟ್ಟಂತೆಯೇ. ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಯಾರೋ ನೇರಳು ನೋಡಿ ಹಾರು ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹಷಟಗೊಂಡು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಮನೆ ಸಮೀಪಿಸಿದ.

ಮನೆಯೇಲ್ಲಾ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದಿನ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿರಬಹುದು? ಎಂದು ಮನೆಗೆ ಸುತ್ತು ಹಾಕಿ ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬಂದ. ಬಾಗಿಲು ಸುಮೈ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಮುಚ್ಚಿದಂತಿತ್ತು. ಮೇಲ್ನೇ ತಳ್ಳಿ ಒಳಗೆ ನುಸುಳಿ ಸದ್ಗುಣಾಗಿ ಕಿವಿ ನಿಮಿರಿಸಿದ - ಹಾಲೀನ ದ್ವಾರದ ಬಳಿ ಕಸ್ತೂರಿ ಬಕುಳ ಸೊಂಟದ ಸುತ್ತ ಕೈಹಾಕಿ - ‘ಮನೆ ನೋಡಿ ಬತ್ತಿನೀ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದು. ಸರಕ್ಕನೇ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ನಿಂತು ಆಲ್ಯಾಸಿದ ಕಲ್ಲಾಣ.

ಕಸ್ತೂರಿ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಿದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಬಕುಳ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ನಡೆದುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಇದೇ ಸಮಯವೆಂದು ಕಲ್ಲಾಣ, ಸಷ್ಟಳ ಮಾಡದಂತೆ ಹೆಣ್ಣೆಯಿಟ್ಟು ಒಳಸರಿದು ಆಮ್ರನ್ ಕೆಳಕೋಣೆ ಸೇರಿಬಿಟ್ಟು. ಹೊಡೆದು ಹೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಹೃದಯವನ್ನು ತಹಬಂದಿಗೆ ತರಲು ಕೆಲನಿಮಿಷಗಳೇ ಚೇತಾದುವು. ಬೆಷ್ಟನಂತೆ ಕುಳಿತ. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಸಿರೂ ಆಡದೆ ಹೋಣೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಿದ. ಕನ್ನಡಿಯ ಟೇಬಲ್‌ನ್ಯಾನ್‌ಮೇಲೆ ವಿವಾಹ ಆಹ್ವಾನ ಪತ್ರಿಕೆ ಕೊಳ್ಳಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆಮ್ರನ್ ಹತ್ತಿರ ಸಂಬಂಧಿಕರ ಮದುವೆ ಆಹ್ವಾನ ಪತ್ರಿಕೆ ಎಂದಮೇಲೆ ಆಮ್ರೂ ಈ ಮದುವೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ತಂಗಮ್ಮೊ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಇನ್ನು ಇವರಿಭ್ರಾಹೂ ಹಿಂತಿರುಗುವುದು ರಾತ್ರಿಗೇ ಎಂಬಿದು ಸ್ವಷ್ಟ. ಅಷ್ಟ, ಸೀಮಾ ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗಿರದಿದ್ದರೂ, ಮನೆಗೆ ಬರುವುದು ಇನ್ನು ಸಂಜೀಗೇ. ಎಂತಹ ಅದ್ವಾಷ ತನ್ನದು! ಎಂದು ವಿಲಕ್ಷಣ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು ಕಲ್ಲಾಣನಿಗೆ.

ಆಮ್ರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಈ ಬಕುಳ ಕಸ್ತೂರಿಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದಿದ್ದಾಳೆ. ಭಲೆ ಆಳ್ಳಾಯ್! ಕಾದಿದೆ ನಿನಗೆ ಕಜ್ಞಾಯ್. ನೀನು ಬಂದಿರುವುದೂ ಒಳ್ಳಿಯದೇ ಆಯ್ಯು. ನಾನೋಂದು ವೇಳೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದರೆ - ಆಲ್ಲಾ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದರೆ ಅಷ್ಟೆ - ನಿನಿದ್ದೇ ಇದ್ದಿಯ ಬಲಿಪಶು. ನೀನಿಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಬಲು ಸುಲಭ. ಬಕುಳಳನ್ನು ಬೆದರಿಸಿದರೆ ನೀನು ಬಂದದ್ದು ಒಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಆಯ್ಯಲ್ಲಾ. ಕಳ್ಳಿ ನೀನೆಂದು ಸಾಬಿತಾಗುತ್ತೇ ಭಲೆ ಭಲೆ ದೈವವೇ ಎಂತಹ ಸುಸಂಧಿ ಒದಗಿಸಿದ್ದಿ ಎಂದು ಸಿಕ್ಕ ಆವಕಾಶವನ್ನು ಯಾವರಿತಿ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹವಣಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದು.

ಇನ್ನ ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದರೆ ಮೇಲಿನ ಅಮೃತ ಕೋಟಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಈ ಹಾಳಾದ ಕಸ್ತೂರಿ ಈಗ ಅಲ್ಲೇ ಹೋದಂತಿದೆ. ಅವನು ಇಳಿದು ಬರುವವರಿಗೆ ಕಾಯಬೇಕು. ಒಡವೆಯಿರುವ ಕೋಟಿ ಸೇರಬೇಕಾದರೆ ತಾನು ಕಾಯಲೇಬೇಕು ಮತ್ತೆ ಎಂದು ಗಡ್ಡ ನಿರ್ವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅಸಹನೆಯಿಂದ ನಿಂತೆ.

ಅಮೃತ ಕೋಟಿ ತೆರೆದೇ ಇರುತ್ತದಾದರೂ, ಒಡವೆಯಿರುವ ಬೀರು ಬೀಗುವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬೀಗದ ಕ್ಷೇತ್ರ ಅಮೃತ ಬಳಿಯೇ. ಅಮೃತ ಒಯ್ಯಿ ಬಿಟ್ಟಿರಬಹುದೆ? ಇಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲೇ ಈ ಕೋಟಿಯಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು. ಅದನ್ನೇಕೆ ಒಯ್ಯುತ್ತಾಳೆ ಎಂದು ಸದ್ಗುರಂತೆ ತಡುಡಿತೊಡಗಿದೆ.

ಅವನ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ದ್ಯುಷದ ಸಂಚಿ ಎನ್ನುವಂತೆ, ಬೀಗದ ಕ್ಷೇತ್ರ ಗೊಂಟಲು, ಇಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಬೀರುವಿನ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣಗಲಿಸಿ ಹಾರಿ, ಅತನ್ನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ, ಸುಮ್ಮೆ ಕುತೂಹಲವ್ಯಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಬೀರುವಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಮುಚ್ಚಿಕೊಡಾಗ, ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ನಿಧಿ ಎದುರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ್ತಿತ್ತು.

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೊರಡುವಾಗ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಒಡವೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಒಳಗಿಟ್ಟರು ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಗಂಡನೆಂದಿಗೆ ವಾಗ್ಘಾದ ನಡೆದು ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿರಿತ ತಪ್ಪಿ, ಒಡವೆಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೊ ಬೀಗ ಹಾಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಮೇಲಿನ ತಮ್ಮ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಯಥಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಭದ್ರಪಡಿಸೆಂದು ಒಕ್ಕಳಾಗೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮೆ ಹಾಗೆಯೇ. ಬೀರುವಿನಲ್ಲಿ ಒಳ ತಳ್ಳಿದ್ದರು. ಬೀರುವಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿದ್ದರೂ ಬೀಗದ ಕ್ಷೇತ್ರ ಗೊಂಟಲು ತೆಗೆದಿದೆಯೇ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದರು.

ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಇಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ನೇರವೇರಬೇಕೆಂದರೆ, ದಿವ್ಯ ತನಗೆ ದಕ್ಷ ಬೇಕೆಂದು ದ್ಯುಮಂತೆ ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದೆ ಎಂದು ಹಿಗ್ಗಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಚ್ಚಳ ತೆಗೆದ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಾ, ಹಿಗ್ಗಿ ಹೀರೆಕಾಯಿ ಆಗುತ್ತಾ, ಕಣ್ಣ ಕೋರ್ಕೆಸುವ ಒಡವೆಗಳನ್ನೇಮ್ಮೆ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿ, ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿಸಿ, ಎಲ್ಲಾ ಕಸ್ತೂರಿಯ ತಾಯಿಯ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಜೀಬಿಗಳಿಸಿದ. ಉಮಶಃ ಅವನಿಗೆ ಅವುಗಳ ಮೌಲ್ಯವೇ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಜೊತೆ ಒಳೆ, ಒಂದು ಜೊತೆ ತೋಳಬಂದಿ, ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಮೂರು ನೆಕ್ಕಾಲೀಸಾಗಳು, ನಾಲ್ಕಾರು ಜಡಿಬಿಲ್ಲೆಗಳು ನಾಗರ ಬೀತಲೆ ಒಟ್ಟು, ಎರಡು ಜೊತೆ ಒಲೆಗಳು ಎಲ್ಲವೂ ವಜ್ರಾದವು. ಕಾಸಿನ ಸರ, ಕಂರಿಸರ,

ಅವಲ್ಕ್ಷೆ ಸರ ಮತ್ತೊಂದು ಮಗಡೋಂದು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗದಷ್ಟು ಚಿನ್ನದಾಭರಣಗಳು.

ಒಂದು ಎರಡು ಎಂದು ಎತ್ತಿದವನು, ಆಸೆ ಬುರುಕೆನದಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಾಚಿಕೊಂಡ. ಜೀಂಟಿಗಳು ಭಾರದಿಂದ ಜಗ್ಗಿದ್ದವು. ಒಂದು ರಾಕ್ಷಸೀ ತೃಪ್ತಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಗೋಚರಿಸಿತು.

ಎಲ್ಲವನ್ನು ಮೊದಲಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಇರಿಸಿ, ಕಸ್ತೂರಿ ಇಳಿದು ಬರುವುದನ್ನೇ ಕಾದು ಕುಳಿತ. ಕಸ್ತೂರಿ ಇಳಿದು ಬಂದವನು, ನೇರವಾಗಿ ಬಜ್ಜಲು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದಾಗ ಕಲ್ಯಾಣ ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡ. ತಾನೂ ಆ ಕಡೆಯೇ ನಡೆಯಬೇಕಿತ್ತು ಹಿಂದಿನ ಕದತ್ವಾಗಿ. ಆದರೆ ಅವನು ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಂತ. ಕಸ್ತೂರಿ ಎರಡೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಆಡುಗೆ ಹೋಕೆ ಹೊಕ್ಕು.

ಕಸ್ತೂರಿ, ಒಕುಳ ಗಲಗಲ ಮಾತನಾಡತೋಡಿದಾಗ, ತನ್ನ ಇರವಿನ ಆರಿಪು ಅವರಿಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯಾಗಿ ಕಲ್ಯಾಣ ಮೇಲ್ಗೆ ಬೆಕ್ಕಿನಂತೆ ಹಿತ್ತಿಲ ಬಾಗಿಲಿಂದ ಹೊರ ನಡೆದ.

ಕಸ್ತೂರಿ - ಒಕುಳರ ದುರ್ವಾಧಿ ಅವರನ್ನು ಕಾಡಲು ಅಂತೇಮಾಡಿಕೊಂಡಿತು.

ಕಸ್ತೂರಿ ಹೊರಟು ಹೋದನಂತರ, ಒಕುಳಾಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಆನಂದದ ಅಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ತೇಲುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೊಡಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದ್ರು ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಜೊತೆ ಸಂಭಾಷಿಸಲು ತವಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಪ್ರೇಮ! ಪ್ರೇಮ ಎನ್ನವುದು ಎಂತಹ ಆನುಭವಿಸತಕ್ಕದೇ ವಿನಾ ಬಣ್ಣಸ ತಕ್ಕುದಲ್ಲ. ನಲ್ಲಿನಿಗೆ ನಲ್ಲಿ ನಲ್ಲಿಗೆ ನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಾಗ ಆಗುವ ಆನಂದವೇ ವಿಭಿನ್ನ ರೀತಿಯದು. ಅಮ್ಮೆ ಅಷ್ಟ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆ, ಅಕ್ಕ ತಂಗಿ ಅಣ್ಣ ತಂಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆನಂದವೇ ಸಹಜ. ಆದರೂ ಈಗ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಆನಂದ ಅದೇಕೆ ಬೇರೆ? ಆದು ಹೇಗೆ ಬೇರೆ? ಆದರೆ ಬೇರೆ ಮಾತ್ರ ಹೌದು.

ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಸ್ಥಾನ ಪಡೆದಾಗ ಆನಂದವಾಗಿದೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಸೂಚಿಸಿದಾಗ ಆನಂದವಾಗಿದೆ. ಎಂ.ಎಸ್.ಎಂ. ಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ರ್ಯಾಂಕ್ ಬಂದಾಗಲೂ ಆನಂದವಾಗಿದೆ ಆದರೆ ಆಗೆಲ್ಲಾ ಈ

ಪ್ರಳೆಕವಿಲ್ಲ. ಈ ರೋಮಾಂಚನವಿಲ್ಲ. ಓಹ್ ಪ್ರೇಮ! ನಿನೆಂತಹ ಮೇಡಿ
ಹಾಕುವೆ? ನಿನದೆಷ್ಟು ಮಂಗಳ ಕಾರಿಣ.

ಎಲ್ಲರನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೂ ಈ ಪ್ರೇಮವೃಂಡಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಎಂತಹ ವಿಚಿತ್ರ! ಪಂಕಜನಾಭ ತನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಸುತ್ತಿದ್ದಾನೇ.
ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದಾನೇ ಬಹುಶಃ ಮುಂದೆಯೂ ಸುತ್ತಿಯಾನು ಸೀಮಾ ತನ್ನ
ಆರ್ಕಣಣೆಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ತಡೆದಿದ್ದರೆ.

ಸುರಸುಂದರಾಂಗ ಕಲ್ಯಾಣ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಒಂದು ನಿಂತಿದ್ದಾನೇ. ರೆಣ್ಣೆ ಮುಟ್ಟಿ
ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾನೇ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಒಂದು ರೋಮವ್ಯಾ ಅಲುಗಾಡಲೀಲ್ಲ. ತನ್ನ
ಹೃದಯದ ಬಡಿತ ಶೈವಘಾರಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕಸ್ತಾರಿ! ಬರಿಯ ಆ ಹೆಸರೇ ತನ್ನನೇಷ್ಟು ಅಲುಗಾಡಿಸುತ್ತದೆ!
ಅವನು ಎದುರಿಗೆ ಒಂದಾಗ ಕಣ್ಣೀ ಕಾಣಿಸದವ್ಯಾ ಶಿವಿಯೇ ಕೇಳಿಸದವ್ಯಾ
ಜೋರಾಗಿ ಬಡಿದುಹೊಳ್ಳತ್ತಿದೆ ತನ್ನ ಹೃದಯ ರೋಮ ರೋಮವ್ಯಾ ಪ್ರಳಕ್ಷಿ
ನಿಮಿರಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಪ್ರೇಮ! ನಿನೆಂತಹ ಚಮತ್ವಾರಿ.

ಸರ್ವಿಗನಸಿನಲ್ಲಿ ಸಮಯ ಕಳೆದುದೇ ತೀಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುಳಾಗಿ. ಸುಮಾರು
ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಆಯ್ದರು ಹೆಂಡತಿ ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು.
ಎಲ್ಲರೂ ಒಹಳ ಪ್ರಪ್ರಲ್ಲವದನರಾಗಿದ್ದರು. ಸೌಂದರ್ಯಮ್ವಾಪರಂತೂ ಆ
ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರು ಯಾವ ವರ ಕೇಳಿದರೂ ಪ್ರಸಾದಿಸಿ ಬಿಡುವ
ಪ್ರಸನ್ನತೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು.

“ಉಟ ಮಾಡಿದೆಯಾಮ್ಮ ಬಹುಳಾ”- ಆಯ್ದರು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡರು.

“ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಏನಾದ್ದೂ ಬಂದಿದ್ದನೇನು? ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ
ಬಡಿಸಿದ್ದ್ಯಾ?” - ಅತ್ತೆ ಕೇಳಿದರು ಮಗನ ಬಗ್ಗೆ.

“ಅಡಿಗೆ ಅಂತೂ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಬಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ನನ್ನ ಉಟ
ಆಯ್ದು. ನಿಮಗೆ ಹಾಲು, ಕಾಫಿ ಏನಾದ್ದೂ ಬೇಕು ಅತ್ತೆ? ಮಾವ, ಸೀಮಾ,
ನಿಮಗೆ?”

“ಎನ್ನೂ ಬೇಡಮ್ಮೆ ನಿನು ಹೋಗಿ ಮಲಗು”- ಆಯ್ದರು ಮಹಡಿ
ಹತ್ತಿದರು.

“ಗುಡ್‌ನೈಟ್ ಬಕ್ಲಾ”- ಎಂದು ಸೀಮಾ ಧಢ ಧಢ ಮೆಟ್ಟಿಲು ತುಳಿದು ತಂದೆಗಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಕೋಣೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಳು.

“ಎಲ್ಲ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಾಯ್ಯ ಬಕ್ಲಾ. ನೀನು ಬಂದಿದ್ದರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಹಲ ಕೆಲವರಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಆಗಿತ್ತು. ಮುತ್ತಣ್ಣ ವಾದ್ಯಾರ್ಥ ನಿಸ್ನಾನ್ನ ತುಂಬಾ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡ್ರಮ್ಮೆ” ಎನ್ನತ್ತು ಸೀರೆ ಬದಲಾಯಿಸಲು ತೊಡಗಿದರು ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ.

ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಡವೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳಬಿ ಅಲ್ಲೇ ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆಟ್ಟು, ಬೆಳಗೆ ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿರಾಯಿತೆಂದು ಮಲಗಿದರು.

ಬಕ್ಲಾ ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊದೆಸಿ, ಸೊಳ್ಳಿ ಪರದೆ ಇಳಿಸಿ, ದೀಪ ಅರಿಸಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದು ಮಲಗಿದಳು.

ಫೌಂಡರ್‌ಮ್ಯಾನ್‌ವರಿಗೆ ಮಲಗಿದ ಹೊಡಲೇ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಮದುವೆ ಮನೆಯ ಗಡಿಬಿಡಿಯೇ ಕಣ್ಣಿಂದೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸೀಮಾಗೆ, ಕಲ್ಲಾಣಾನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಸ್ತೂರಿಯ ಹಗರಣ ಅನೇಕರಿಗೆ ಗೂತ್ತಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು. ಆದರೂ ಮದುವೆ ಸಂಬಂಧ ಮಡುಕಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗ, ಹೇಗೋ ಏನೇನೋ ಸುಧಿಗಳು ಹರಡಿ, ಅದೇ ಒಂದು ತೊಡಕಾಗುತ್ತದೋ ಏನೋ ಎಂದು ಅಲೋಚಿಸುತ್ತು ಮಲಗಿದ್ದರು.

ಒಡವೆಗಳು ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೇ ಇದ್ದುದು ನೇನಪಾಗಿ, ಅವು ಅಲ್ಲಿಕೆ ಇರಬೇಕು ಹೇಗೆಿದ್ದರೂ ಎಷ್ಟುರವಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಒಡವೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೂ ಇಲ್ಲೇ ಇದೆಯಲ್ಲ, ಒಳಗೆ ಇಟ್ಟೇ ಬಿಡೋಣವೆಂದು, ಎದ್ದು ದೀಪ ಹಾಕಿ ಬೀರುವಿನ ಬಳಿ ಒಂದರು.

‘ಅಯೋ ಬೀಗರ ಕೈ ಗೊಂಟಲು ಇಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆಯೆ? ಏನೋ ಬೆಳಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೂರಡಲಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಕೊಳ್ಳತ್ತು ಬೀರುವಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು, ಒಡವೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಮಂಡದ ಮೇಲೆಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹುಳಿತರು.

ಆ ಸಣ್ಣ ಹೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುದೇ ತಡ, ಅವರಿಗೆ ಕಣ್ಣ ಕತ್ತಲೆ ಒಂದಂತಾಯಿತು. ತಾವು ತೊಡದ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಕೆಲವು ಒಡವೆ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಪಟ್ಟಿಗೆಯೆಲ್ಲ ಖಾಲಿ, ಖಾಲಿ. ಶ್ರೀಮಾಳ ಒಡವೆ ಒಂದೂ ಇಲ್ಲ ಕೈಕಾಲು

ನಡುಗಿತು. ಬೇಗ್ಗೆ ತಾವೇ ಅವನ್ನು ತೆಗೆದು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇಟ್ಟರೆ? ಎಂದು ಹೋಕೆಯೆಲ್ಲಾ ತಡಕಾಡಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಎಲ್ಲಾ ಏನೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

ಒಮ್ಮೊಲೇ ಕೂಗಿದರು - “ಸೀಮಾ, ಸೀಮಾ, ನಿಮ್ಮಪ್ಪನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಎಭ್ಯಾಸಮ್ಮು ಇಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಮ್ಮು”

ಪಕ್ಷದ ಹೋಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಳ ಇನ್ನೂ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನೆನಪಿನ ಸುಖಿದಲ್ಲಿ ಮೀರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಫಕ್ಕನೇ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡಳು. ಆದರೂ ಅತ್ತೆ, ಸೀಮಾಳನ್ನೂ ಗಂಡನನ್ನೂ ಕರೆದುದರಿಂದ ತಾನು ಹೋಗಬಹುದೋ ಬಾರದೋ ಎಂದು ಸುಮಞೆ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಳು.

ಆಯ್ದರು ಗಡಬಡಸಿ ಇಳಿದು ಬಂದರು. ಸೀಮಾ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಬಂದಳು. ಅವರು ಇನ್ನೂ ‘ಯಾಕೆ ಕೂಗಿದೆ’ ಎನ್ನುವ ಮುನ್ನವೇ ಸೈಂದಯ್ಯಮ್ಮು “ಅಯ್ಯೋ ಒಡುವೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಳವಾಗಿದೇಂದ್ರೇ, ಕ್ಷಮು ಒಡವೆಗಳು ಬಂದೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಕನಲಿದರು.

“ಗಾಬರಿ ಆಗ್ನೀಡ. ಸಮಾಧಾನ ತಂದೆನ್ನೋ, ಇರುತ್ತೇ ಎಲ್ಲೋ. ಕೈ ತಪ್ಪಿ ನೀನೇ ಎಲ್ಲೋ ಇಟ್ಟು ಮರೆತೆತ್ತಿ”- ಸಮಾಧಾನದ ಮತ್ತಾಡಿದರು ಆಯ್ದರು.

“ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿದ್ದಿನಿ ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲ”- ಅಳಲು ತೋಡಿದರು ಅಕೆ.

“ಸೀಮಾ ಒಕ್ಕಳಾನ್ನ ಎಭ್ಯಾಸ. ಕೇಳಿ ನೋಡೋಣ. ಯಾರಾದೂ ಮನೇಗೆ ಬಂದಿದ್ದರೇನೋ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ”- ಎಂದರು ಆಯ್ದರು.

ಎಚ್ಚರವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದ ಒಕ್ಕಳಾ, ಸೀಮಾ ಬಂದು ಕಾಗುವ ಮುನ್ನವೇ ಎದ್ದು ಬಂದಳು.

“ಒಕ್ಕಳ. ಒಡವೆ ಕಳುವಾದ ಹಾಗಿದೆ. ಯಾರಾದೂ ಬಂದಿದ್ದಾಮ್ಮ ಮನೇಗೆ ಅಥವಾ ನೀನೇ ಎಲ್ಲಾದೂ ಹೊರಗಡೆ ಹೋಗಿದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು? ನಾವಿಲ್ಲಾದಾಗ.

“ಎನು ನಡೆತು ಹೇಳಮ್ಮು” - ಆಯ್ದರು ಸಧಾರಣವಾಗಿ ಕೇಳಿದರು. ಗಾಬರಿಯಾದಳು ಒಕ್ಕಳ - “ಯಾರೂ ಬಂದಿಲೇಂಬ್ಲ. ನಾನೂ ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗ್ಗಿಲ್ಲ”.

“ಹೋನ್ನಿ, ಚೋಜ ಯಾವ್ಯಾವಾಗ ಬಂದು ಹೋದ್ದು ಗಮನಿಸಿದ್ದು. ಅವರ ಜೋತೇಲ್ಲಿ ಯಾರಾದೂ ಬಂದಿದ್ದು ಅಂತ ನೋಡಿದ್ದು”

“ಚೋಡ ಒಹಳ ದಿನದಿಂದ, ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಗೇರು ಲಂತಿದ್ದು. ನಿಮ್ಮೆ ಕೇಳಿಲ್ಲಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯ ಅಗ್ಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಈವತ್ತು ಕೇಳ್ಣ ಹೋಗಿ ಬಾ ಅಂತ ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಗೇನೇ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟೆ. ಅವನು ಇನ್ನೂ ಹಿಂತಿರುಗೇ ಇದಾನೋ ಇಲ್ಲಿನ್ನೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಕಡೆ ಅಂತೂ ಬಂದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೊನ್ನಿ, ತಾಯಿ ನಂಜೀನ್ನು ಕೊಣಂದು ಮಾಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಗತ್ತಿರುವಿನಿ ಅಂತ ಹೋದ್ದು. ಸಂಜೀ ಬಂದವರು ನೇರವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹೋದ್ದು. ಅವಳ ಜೊತೆ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿನಲ್ಲ ನಂಜೀನ್ನು ಬಿಟ್ಟು”

“ಒಂದ್ದೇಳಿ ನೀನು ಏನಾರೂ ಗಾಥವಾಗಿ ಮಲಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀ? ಏನೂ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ?”

“ನನಗೆ ಮಲಗೋ ಅಭ್ಯಾಸನೇ ಇಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಹನ್ನರಡು ಗಂಟೆಗೆ ಉಂಟ ಮಾಡ್ಡೆ. ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಸ್ವಷ್ಟ ಮಾಡಿ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೂತವರು ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಸಂಜೀಗೆ ಅಡಿಗೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಉಳಿದದ್ದೇ ಅಷ್ಟು ತೆಂದು ಮತ್ತೆ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದೆ”

“ಹಾಗಾದ್ದೆ ಹೇಗಾಯ್ದು ಇದು? ಕಸ್ತುರಿಯ ತಾಯಿ ಕ್ಷಮಾಳ ಒಡವೆಗಳು ಅಷ್ಟು ಕಳವಾಗಿದೆ. ನನ್ನದು ಒಂದೂ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ”- ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮು ಉದ್ದರಿಸಿದರು.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಮೋಟಾರ್ ಸೈಕಲ್ ಬಂದಂತಾಯ್ದು.

“ಕುಳಾಣ ಬಂದಾಂತ ಕಾಣತ್ತೆ ಅವನಿಗೇನಾದೂ ತೆಳೀಬಹ್ಯು”- ಎಂದರು ತಾಯಿ.

“ಹುಂ. ಅವನಿಗೇನು ತಿಳಿಯುತ್ತೆ ಬಂದು ವಾರದಿಂದ ಎಲ್ಲಿನ್ನೇ ಅಲೀತಾ ಇದ್ದವನಿಗೆ”- ಎಂದರು ಆಯರು ತಾತ್ವಾರವಾಗಿ.

ಒಕುಳಾಗೆ ಜಂಫಾಬಲ ಉಡುಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಕಸ್ತುರಿ ಬಂದ ದಿನವೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳವು. ಅದೂ ಅವನ ತಾಯಿಯ ಒಡವೆಗಳು ಮಾತ್ರ. ಅಂದರೆ - ಅಂದರೆ?? ಕಸ್ತುರಿಯೇ - ಮುಂದೆ ಯೋಚಿಸಲಾರದಾದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಡಿ ಬತ್ತಿರುವಿನಿ ಎಂದ ಕಸ್ತುರಿ ಎಷ್ಟು ಹೋತ್ತಾದರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ ಉಂಟಕ್ಕೆ ಹಾಗಾದರೆ ಅವನೇ - - - -

ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ ಅವನ ದುಗುಣಾಕ್ಷಾರೀಯೇ ಅಲ್ಲವೇ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡುಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು. ಈಗ ಈ ಕಳ್ಳತನ ಬೇರೆ. ೭೦ತಹ ಧೂತನಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಪ್ರೇಮ! ಬೆಳಗ್ಗಿಂದ, ಕಸ್ತೂರಿ, ಪ್ರೇಮ ಎಂದು ಉಂದಿ ಉಂದಿ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿದ್ದ ಬಲಾನು ಬಡಾರೆಂದು ಒಡೆದು ಹೋಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಪ್ರೇಮ ಶಿಂಬಿಕಾರ ! ಕಳ್ಳ !!

ಬೇಡ, ಬೇಡ. ಅದು ಕಸ್ತೂರಿಯಾಗದಿರಲಿ. ಕಳ್ಳ ಬೇರೆ ಯಾವನೋ ಆಗಿರಲಿ ದೇವರೇ ಎಂದು ಕಾಣಿದ ದೇವರಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟಿಳು.

ಅಷಟ ಅಂತರಾತ್ಮ ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು ಕಸ್ತೂರಿ ಅಂಥವನಲ್ಲವೆಂದು.. ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಒಡವೆ ಅವನೇ ತೆಗೆದಿದ್ದರೂ ಅದು ಕಳ್ಳತನ ಹೇಗಾಯಿತು? ಹಕ್ಕಿದೆಯಲ್ಲವೇ, ಕಳ್ಳನಾಗಿದ್ದರೇ, ಸೌಂದರ್ಯಾಮ್ವನ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯಿತ್ತಿದ್ದು. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೇ ಹೊತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಅಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಸುಳ್ಳ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಇಲ್ಲಾ, ಅವನೇ ತೆಗೆದಿರಬೇಕು. ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಹೊರಿನವರು ಬಂದಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇರಲೆ ಅವನು ಕಳ್ಳನೇ ಆಗಿರಲೆ, ಆದರೂ ಅವನು ನನ್ನ ಪ್ರೇಮಿ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಲಾಗದು. ತನ್ನ ನಿಷ್ಠೆ ಎಂತಹುದೇಂದು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕಳ್ಳನಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಅಸಹಾನಿ? ತನ್ನ ಗಂಡ ಕಳ್ಳನಾಗುವ ರೂಪ ತನ್ನದಾಗಿರಬಹುದು, ಅವನಿಗೇಕೆ ದ್ವಾರೆ ಒಗೆಯಲೆ ನಾನು?

ಕಲ್ಯಾಣ ಶುಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಸಿಳ್ಳಿ ಹಾಕುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಬಂದ. ಶುಷ್ಟಿಯೇ ಮತ್ತೆ, ಬಂಗಾರದ ಒಡವೆಯೆಲ್ಲಾ ಆಗಲೇ ಮಾರಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣ ಪಡೆದಿದ್ದ ವಜ್ಜ್ರದ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರೇಯಸಿಗೆ ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೃತಾಧರಾಗಿದ್ದ ಇನ್ನು ಅವಳಿಂದಿಗೆ ನಾಳಿ ಮದರಾಸಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುವುದೊಂದೇ ಚಾಳಿನ ಧ್ಯೇಯವಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೆಂದು ಒಟ್ಟೆ ಬರೆ ಸಚ್ಚಾಗೊಳಿಸಲೆಂದು ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದು. ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭ ಅನುಕೂಲಿಸಿದರೆ ತಾಯಿತಂದೆಯರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಯೇ ಹೋಗುವುದು ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆಯೇ ಹೊರಟು ಹೋಗುವುದು ಎಂಬ ಕೆಟ್ಟ ಧ್ಯೇಯ ಅವನದು.

ಅವನು ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಹೆಚ್ಚೆಯಿಟ್ಟುಗ ಎಲ್ಲರೂ ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. “ಇದೇನಿದು, ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೀಗೆ ನಿಂತಿದ್ದಿರಿ? ಯಾರಿಗೂ ನಿಂದ್ದಿಂದ ಬೇಡವಾ? ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದು ವಾರದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಾರದಿದ್ದ ಮಗ ಮನೆಗೆ ಒಂದರೇ ಸ್ವಾಗತಿಸ್ತೇ ನಿಂತಿದ್ದಿರಲ್ಲಾ ಸಹ್ಯಗೇ .. ಭಕ್ತ ?”

“ನೀ ಯಾಕೆ ಒಂದೆ ಈವಾಗ. ಅಲ್ಲೇ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು”- ಆಯಂದರು.

“ನೀವು ಸುಮಧುರಿ. ಈಗ ಅಂತಹ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಸಮಯಾನ? ಕಲ್ಲಾಗಿ ಮೋಡಪ್ಪ ಎಲ್ಲಾ ಒಡವೆ ಕಳವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ” ಎಂದು ಸೆರಗನ್ನು ಕರ್ಣಿಗಿಟ್ಟರು ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ.

“ಏನೂ! ನಮ್ಮ ಮನೇಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನಾನಾ? ಯಾವನಿಗವ್ವು ಅವ್ಯಾಪ್ತಿಯಾಗಿದ್ದೀರು?” ಎನ್ನುತ್ತು ಅಮೃತ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಸುತ್ತು ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿ ಹೊರಬಂದ.

“ಎಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದೆ? ಬೀರುನಲ್ಲ? ಮದ್ದೆಗೆ ಯಾಯಾರು ಹೋಗಿದ್ದಿ?”

“ನಾವೆಲ್ಲೂ ಹೋಗಿದ್ದು, ಒಕುಳಾ ಒಬ್ಬಳು ಬಿಟ್ಟು” ಎಂದರು ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ.

ಆಯಂದರಿಗೆ, ಇವನು ಯಾವ ಮಹಾ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನೆಂದು ಇವನಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ರೋಷ ಒಂದು, ತಲೆಯಮೇಲೆ ಕ್ಯೇ ಹೊಕ್ಕು ಅಲ್ಲೇ ಸೋಫಾದಲ್ಲಿ ಪುಕ್ಕರಿಸಿದರು.

“ಅಂದ್ರೆ ಒಕುಳಾ ಒಬ್ಬಳೇ ಮನೇಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಅಂದ್ರೇಲೇ ಒಕುಳಾ....” ಎಂದು ಒಕುಳಳನ್ನು ದುರುಗುಟ್ಟಿ ಸೋಡಿದ.

“ನಾನು ಶದ್ದೇ ಅಂತಲೂ ನಿಮ್ಮ ಉಳಿಕೆ. ನನ್ನ ಕೋಣೆ ಎಲ್ಲಾ ಜಟಿ ಮಾಡಿ ಬೇಕಿದ್ದೆ” ಎಂದಳು ಗುಂದಳಾಗಿ.

ಆಯಂದರು ಚಲಿಸಿದರು- “ಕಲ್ಲಾಗಿ ಸಾಕು ನಿನ್ನ ಪತ್ತೇದಾರಿಕೆ. ಒಕುಳಾ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಅನುಮಾನ ಇಲ್ಲಮ್ಮೆ” ಎಂದರು.

“ಭೀ, ಒಕುಳನ್ನು ಹಾಗನ್ನೇದೇನೋ ಕಲ್ಲಾಗಿ. ಅವಳು ಅಂತ ಹುಡುಗಿ ಅಲ್ಲಿವ್ವೇ”- ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆವರಿಗೆ ಕೆಡುಕೆನಿಸಿ ನುಡಿದರು.

“ಸೇನ್ನಿಬಲ್ಲ ಆಗಿ ಮಾತಾಡೋ ದಿಯರ್ ಬ್ರುದರ್ ಕಲ್ಲಾಣ. ಒಕುಳಾ ಏ ಅಮ್ಮ ಸಾರಿ” - ಸೀಮಾ ಶ್ರಮೆಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದಳು.

“ನಾನಿಗ ಎನಂದೆ? ಒಕುಳ ತೆಗೆದಳು ಅಂದೇನೇನು? ಒಕುಳಾನೇ ಈಗ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಬೆಲ್ಲಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಬೇಕಂತ ನಾನು ನುಡಿಯೋಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಸಲ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹರಿಹಾಯ್ತಿರಲ್ಲಾ” ಎಂದು ಹಲ್ಲು ಕಿರಿದ ಕಲ್ಲಾಣ.

ಒಕುಳಳ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ - “ಹೇಳಮ್ಮ ಒಕುಳ, ಇವರೆಲ್ಲ ಹೋದಾಗ್ನಿಂದ ಬರೋವರೆಗೆ ಯಾರೂ ಮಜ್ಜೆಗೆ ಬಂದಿರಲ್ಲಾ? ಗಾಬರಿ ಆಗ್ನೀಡ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿ ಹೇಳು” ಎಂದು ನವಿರಾಗಿ, ನಯವಾಗಿ.

ಅದು ಕಲ್ಲಾಣನ ದನಿಯೇ ಅಲ್ಲವೆನ್ನುವಂತಹಿತ್ತು.

ಒಕುಳ ಒಳಗೇ ನಡುಗಿದಳು. ‘ಕಸ್ತುರಿ, ನಾನಿಗ ಹೇಳಲೇ ಏನು? ಇಲ್ಲ ಎನ್ನಲೇ, ಅಂದರೆ ಸ್ವಾಯಂಭಾಗುತ್ತೇನೆ. ‘ಬಂದಿದ್ದರು’ ಎಂದರೆ ಯಾರು ಏನು? ಏಕೆ? ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನನ್ನ ಎಂಥಾ ಬಿಕ್ಷುಷ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿಗ್ನಿಟ್ಟಿರಿ ಕಸ್ತುರಿ. ಹುಂ ಏನೇ ಆಗಲೆ ನಿಮ್ಮು ಸಿಗ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಢ್ಯುಮ್ ತೋಗೋ ಒಕುಳಾ ಢ್ಯುಮ್ ಎಂದು ತನ್ನಷ್ಟೇ ಹುರಿದುಂಬಿಸಿಕೊಂಡಳು.

“ಯಾಕೆ ಒಕುಳ ಸುಮ್ಮೆ ಆದೆ. ಜ್ಞಾನಿಸೇವ್ಯಾ. ಯಾರೂ ಬಂದಿರಲ್ಲಾ? ಒಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದು? ನಿಜವಾಗೂ, ಸತ್ಯವಾಗೂ” ಎಂದು ಅವಳ ಮುಖಿದ ಒಳ ಮುಖಿ ತಂದ.

“ಹೌದು ಒಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದೆ. ಯಾರೂ ಬಂದಿಲ್ಲ” - ಢ್ಯುಮ್ವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಭೇಷಣ ಒಕುಳ. ನಿನ್ನ ಢ್ಯುಮ್ವೇ ಢ್ಯುಮ್. ಎಷ್ಟು ಶ್ವೇಮ್ವವಾಗಿ ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಿದ್ದಿ. ನಾನು ಹೇಳ್ತಿದ್ದೀನಿ, ನಿನ್ನ ಒಬ್ಬಳೇ ಇಲ್ಲ” - “ಕಲ್ಲಾಣ!”. ರೇಗಿದರು ಆಯ್ದರು.

“ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ರೇಗ್ನಿರಿ. ಅವಳನ್ನು ನೀವೇ ಕೇಳಿ. ಅವಳು ಒಡುವ ಕದ್ದಿಲ್ಲ ನಿಜ ಅವಳು ಕಳ್ಳಿಯಲ್ಲ. ಅದ್ದೆ ಸ್ವಾ, ಅವಳ ಗೆಳೆಯನೋ ಗೆಳತೆಯ ಗಂಡನೋ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಒಡುವೆ ಅವನ ಕೃ ಸೇರಿದೆ. ಅದನ್ನ ಮುಂಟಿಟ್ಟು ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ.”

“ಇಷ್ಟೇನ್ನ ಯಾರೆ? ಒಡವೆ ಹೊಗಿರೋದು ನಿಜ. ಪ್ರೋಲೀಸ್ ಕರೆದು ಬಿಡೋಣ” ಎಂದು ಪ್ರೋನಿನ ಬಳಿ ನಡೆದರು ಆಯ್ದರು.

ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಬೆವರೋಡೆಯಿತು. ಷ್ವದಯ ಬೆದರಿತು. ಪ್ರೋಲೀಸರು ಬಂದಪ್ಪ ತನ್ನ ಗತಿ!

“ಅಷ್ಟು. ಪ್ರೋಲೀಸರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಟಾಂ ಟಾಂ ಆಗೋದು ಬೇಡ. ನಾವೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡೋಣ. ಆಮೇಲೆ ಸೋಡೋಣ” - ಸಂಭಾಳಿಸಿಕೊಂಡ ಕಲ್ಯಾಣ ತನ್ನ ನವಿರು ಮಾತ್ರಿನಿಂದ ತನ್ನ ಶಂಕೆಯ ಪ್ರಸಾರಾಯಿಸತ್ತೊಡಗಿದ್ದರು.

“ಎಂಥ ಪ್ರಯತ್ನ ನಾವು ಮಾಡೋದು ಲಕ್ಷ್ಯಂತರ ರೂ ಬೆಲೆಯ ಒಡವೆಗಳು ಕಳೆದಿರೋದು” - ಅಸಹಸ್ರೇಯಿಂದ ನುಡಿದರು ಆಯ್ದರು.

ಅವರಿಗೆ ಒಡವೆಯ ನಿಜಮಾಲ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಅದರ ಅಂತಸ್ಸತ್ತದ ಮೇಲೆನ ಅಭಿಮಾನ. ಅವು ಕ್ಷಮಾಳದು. ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಆಗಲೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಹೋದಾಗ ಅತನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿತ್ತು. ಕ್ಷಮಾಳ ಒಡವೆ ಇವಳಿಗೆ ಬೇಡ ಎಂದೇ ಅವರ ಅಂತರಾತ್ಮ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮೆ ಅವುಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಹೊಳ್ಳಿದೆ, ಅವರಿಗೆ ಹೇಳುವ ಮುಜಗರ ತಪ್ಪಿಸಿದ್ದರು.

ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮಾವರಿಗೆ ಆ ಒಡವೆಗಳ ಆಸೆಯಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯದ ರೂಳಪಿಸುವ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗಲೇಲ್ಲಾ ತೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಅಮಿಷಕ್ಕೆ ಬಲೀಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಇದ್ದುದು ವಿಷಯದ ಓಲೆ ಒಂದು ಜೊತೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಮಿಕ್ಕಪ್ಪು ಮುತ್ತು ಹವಳ ಕೆಂಪಿನಪ್ಪು. ವಿಷಯ ಅವರನ್ನು ಸದಾ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಪತಿಗೆ ಸದಾಕಾಲವೂ ಅವರ ಪ್ರಿಯ ಪತ್ನಿಯ ನೆನಪ್ಪು ತರುವುದು ಇಷ್ಟುವಿಲ್ಲದೆ, ಅವುಗಳಿಂದ ಇಷ್ಟು ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಮಯ ಬಂದಾಗಲೇಲ್ಲಾ ಅವುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸೋಡಿ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಂದೆ ಸೀಮಾಳಿಗೆ ಅವುಗಳ ಒಡೆತನ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮನದಲ್ಲೀ ಮಂಡಿಗೆ ಮುರಿಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವು ಈಗ ಕಳೆದುಹೋದುವೆಂದು ಆಕೆಗೆ ಏನೂ ಸಷ್ಟುವಾದಂತೆ ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಆಯ್ದರ ನಷ್ಟಿದ ಅಂಚನೆ ಕಟ್ಟಬಿಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು ಆಕೆ..

ಆಯ್ದರ ನಷ್ಟ ತುರಬಿಲಾರದು. ಕ್ಷಮಾ ಹೋದಳು. ಅವಳ ಮಗ ಕಸ್ತೂರಿ ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿ ಹೋದ. ಈಗ ಅವಳ ಒಡವೆಗಳೂ ಕಣ್ಣಿ. ಇದಾವ ವಿಧಿಯ ಸಂಚೆ ಎಂದು ನೊಂದರು, ಪರಿತಪಿಸಿದರು. ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿಂದ ಸಹನೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

“ನೀವು ಇರಿಷ್ಟು. ಪ್ರಯತ್ನ ನೀವೇ ನೋಡ್ದೀರಿ. ಈಗ ಹೇಳು ಒಕ್ಕು. ನಿಜ ಹೇಳಿಬಿಡು. ನಿನ್ನನ್ನ ಯಾರೂ ಏನು ಮಾಡೋಲ್ಲ. ನಿಂದೆ ನಮಗೆಲ್ಲ ಅಷ್ಟಮೆಚ್ಚು. ಅದು ಯಾರೋ ಆ ನಿನ್ನ ಗೆಳೆಯ — ”

“ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿ. ನೀವು ಹೇಳ್ತಾ ಇರೋದ್ದು ತಲೆಬುಡ ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಕೈಗಳಿಂದ ಮುಖಿ ಮುಜ್ಜೀ ನಿಂತಳು.

“ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಣ್ಣಿ? ನಾನೇ ಹೇಳಿ ಗೊತ್ತು ಮಾಡ್ದೀನಿ ಇರು.

ಅಮ್ಮ ಅಷ್ಟ, ಈವತ್ತು ಮದ್ದೆ ಇಂದ್ರಾಂಶ್ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ದು. ನಾನೂ ಮದ್ದೆ ಮನೆಗೆ ಬರೋಣಾತೆ, ಬೇರೆ ದ್ರೋ ಹಾಕೊಳ್ಳೋಕ್ಕೆ ಅಂತ ಸುಮಾರು ಹಣ್ಣಿರದು ಗಂಟೀಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ. ಗೇಟೆನ ಹತ್ತೆ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಬಂದು ಕಾರು ನಿಂತಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಮನೆಗೇ ಯಾರಾದೂ ಬಂದಿರಬಹುದಾ? ಅಂತ ಆಲೋಚಿಸ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ. ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿತ್ತು. ಮನೆಸುತ್ತಾ ತಿರುಗಾಡಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ನಿಶ್ಚಯಿ. ಎಲ್ಲಾರೂ ಹೋಗಿರೆಕು ಮದ್ದೀಗೆ, ನನಗೆ ಲಭ್ಯಮಿಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದೊಂಡು, ಹಿಂತಿರುಗಬೇಕು ಅನೊವಾಗ ಹೋಳಿಯಿತು. ಬಾಗಿಲು ಒಳಗಿಂದ ಹಾಕಿದೆ. ಬಿಗವಲ್ಲ. ಒಕ್ಕುಳ ಧ್ವನಿಯಾ ಒಳಗಿಂದ ಕೇಳಿಸಿದ ಹಾಗಾಯ್ದು. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೇ ಬಂದು ಗಂಡಸಿನ ಧ್ವನಿ. ಕಾಲಿಂಗ್ ಬೆಲ್ಲ ಒತ್ತೋಣಾವೆಂದು ಹೊಂಡವನು, ಯಾಕೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ, ಅಡುಗೆ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದೆ. ಗೋಡೆಗೊರಗಿ ನಿಂತೆ. ಒಳಗಿನಿಂದ ಇವಳು, ಇವಳ ಜೊತೆ ಬಂದು ಗಂಡಸು ಮಾತ್ರಾದಿರೋ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸ್ತು. ಆ ಗಂಡಸು ಒಹಳ ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಪ್ರೇಮದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿದ್ದು. ನಡುನಡುವೆ ತಮಿಳನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದು. ಒಮುತ್ತಃ ಉಂಟ ಮಾಡಿದ್ದಿರಬೇಕು. ನನಗೆ ಅಸಹನೆಯಾಯ್ದು. ಒಳಗೆ ಮಗ್ಗಿ ಅವನನ್ನು ತದುಕಬೇಕು ಅಂದೊಂಡಿದೆ. ಅದರೆ ಪ್ರೇಮಿಗಳ ಸರಸ ಕೆಡಿಸುವ ಪಾಪ ಬೇಡ. ಬೆಷ್ಟು ಎಂದಿಧ್ಯರೂ ಬೇಲದಿಂದ ಹೋರಬರಬೇಕು ಅಂತ ನಾನು ಹಿಂತಿರ್ಗಿಣಿಟ್ಟೇ. ಅವನು ಒಕ್ಕುಳಾಳ ತಮಿಳು ಗೆಳೆಯ ಅಥವಾ ಅವಳು ಹೇಳೊಳ್ಳೋ ಗೆಳತಿಯ

ಗಂಡ. ಆವನು ಎಂತಾವ್ಯಾ ಅಂತ ತಿಳಿದೇ ಇವಳು ಸ್ವೇಹ ಮಾಡಿರಬಹುದು.

- ನಾವು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ್ದು ತಿಳಿದೇ ಆವನು ಅವಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗೋ ನೆಪಡಲ್ಲಿ ಬಂದು ಒಡವೆ ಕಡ್ಡಿರಬೇಕು. ಬಹು ಕಡ್ಡಿಲ್ಲ. ನಿಜ. ಆದರೂ ಆವಳು ನಿರಪರಾಧಿ ಅಂತೂ ಅಲ್ಲ, ಕಳ್ಳಿನ್ನ ಒಳಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ”

ಅವನ ವಿವರಣೆ ಹೇಳಿ ಪರಿಸರವೇ ಸ್ತುಭ್ಯಾವಾಯಿತು.

ಆವನು ಹೇಳಿದುದು ಆಕ್ಷರಶಃ ನಿಜಮೆಂದು ಬಹುಂಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದರೂ ಆವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆವನು ಬಂದಿದ್ದನೇ? ಕಸ್ತುರಿಯೊಂದಿಗೆ ಮೈಮರೆತ ತನಗೆ ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲವೇ?

‘ಕಸ್ತುರಿ, ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡಿದಿರಿ’ ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡಿದಿರಿ?’ ಎಂದು ಕಣ್ಣ ತುಂಬಿಕೊಂಡಳು. ಮುಖ್ಯಿದ ಮುಖಿದಿಂದ ಕ್ಕೆ ತೆಗೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅಲುಗಾಡದೆ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

ಆಯ್ದರು ಆವಳ ಒಳ ಬಂದು, ಬಲವಂತವಾಗಿ ಆವಳ ಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಮುಖಿದಿಂದ ತೆಗೆದು - “ಬಹು ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿಜವೆ? ಅಥವಾ ಕಲ್ಲುಗಳ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಅವಹೇಳಿನ ಮಾಡಿದಾನ್ನಾ? ನಿಜ ಹೇಳು. ನೀನು ಒಳ್ಳೆ ಹುಡುಗಿ. ನಿನಗೆ ಏನೂ ಆಪತ್ತಿ ಬರದೆ ನೋಡೊಂಡಿನೀ. ಯಾರಮ್ಮೆ ಆವನು ನಿನ್ನ ಗಳಿಯ? ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ತಂಡೆವ್ರಿಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದರೋಷ್ವೇನಾ” ಎಂದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು.

“ಅವರು ಅಂಥಾವ್ಯಾಲ್ಲಿ ಕದಿಯೋವ್ಯಾಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಬಿಕ್ಕಿದಳು.

“ಹಾಗೂದ್ದೇ ಆವನು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮನೋಗೆ ಬಂದದ್ದು ನಿಜವೆ?”

“ಹುಂ. ನಿಜ”

“ಬಹು !!” ಒಮ್ಮೆಲ್ಲೆ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ತೊರಿದರು ಸೀಮಾ ಮತ್ತು ತಾಯಿ.

“ಆವನು ಯಾರು? ಆವನ ಅಡ್ಡೊ ಹೊಡಮ್ಮೆ ನನಗೆ”- ಆಯ್ದರೆಂದರು.

“ಅವರೆಲ್ಲಿದ್ದಾರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆವರಿಗೇನೂ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಆವರು ಅಂತಾವ್ಯಾಲ್ಲಿ ಷ್ಟ್ರೋ. ಷ್ಟ್ರೋ”- ಗೋಗರೆದಳು.

“ನಿನಗೆ ಆವನ ಅಡ್ಡೊ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಳು ಅಪ್ಪಂಗೆ”- ಕಲ್ಲುಗಳ ಜಬರಿಸಿ ಹೇಳಿದ.

“ಒಕುಳ ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನೇಮ್ಮು ನಂಬಿದೆ. ಏಮ್ಮು ಶ್ರೀತಿಸಿದ್ದೆ. ಏನು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿರುಮ್ಮು ಅದಕ್ಕೇ ಮುಖಿ ಮೂಡಿ ತಿಳಿಯರೇ ಇರೋಪ್ಪನ್ನ ಮನೆಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟೀಬಾದೂ ಅನ್ನೊದು” ಎಂದು ಮಾದಲಿಕೆ ದಿನಿಯಲ್ಲಿ ಸುಡಿದರು ಸೌಂದರ್ಯಂಮ್ಮು.

“ಕರ್ಮಾನ್ ಒಕುಳ, ಹೇಳಿ ಅನನ್ನ ಯಾರು? ಮೊದಲಿಂದ ಅವನು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾ? ನಿಮ್ಮ ಮನೇಗೆ ಪರಿಚಿತನೇನಾ?”- ಆಯಂರು ಮತ್ತು ಕೇಳಿದರು.

“ಇಲ್ಲ ಅಷ್ಟ. ಅವಳ ಮನೇಗೆ ತಿಳಿದವನಲ್ಲ. ಇವಳ ಮೊದಲ ಪರಿಚಿತನೂ ಅಲ್ಲ. ಪದ್ಮಾಭ ಅವರಿಗೆ ಇವರ ವಿಷಯ ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಲ್ಲಾ. ಇವನು ಯಾರೋ ಇವಳಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದಮೇಲೇನೇ ಒಕುಳಾಗೆ ಪರಿಚಯ ಆಗಿರಬೇಕಾಂತ ಅಂದಿದ್ದು ಆತ”

“ಹಾಗಂದೈಂದೆಲ್ಲೇ ನೀನು ಯಾವನೋ ದುಷ್ಪವ ಶ್ರೀಗೆ ಸಿಕ್ಕು ಬಿಡ್ಡಿದ್ದಿ. ನಿನಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅವನು ಕಳ್ಳಾರುತ್ತಾನೆ. ನಿನ್ನ ತಪ್ಪೇನಿದ್ದೂ, ಅವನ ಸ್ವೇಹಕ್ಕೆ ಹಾತೊರೆದು ಮನೆಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾರ ಮಾಡಿದ್ದಿ. ಈಗ ನೀನು ನಮಗೆ ಅವನ ಸುಳಿವು ಹೊಟ್ಟಿ ನಮಗೆ ಒಡು ಸಿಕ್ಕತ್ತೆ ನಿನೂ ಅವನಿಂದ ಪಾರಾಗೋಕ್ಕೆ ಅವಶಾತ ಆಗತ್ತೆ. ಅಂಥಾವನ ಸ್ವೇಹ ಯಾಕಮ್ಮು ನಿನಗೆ? ಒಳ್ಳೇ ಕಡೆ ನೋಡಿ ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೀಯ ಸಂಬಂಧ ಹುಡುಕೋಣಾ” ಆಯಂರು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು.

“ನಿಜವಾಗ್ನಿ ಅವರೆಲ್ಲಿದ್ದಾರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ”- ಹೃದಯ ಶೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಬಿಕ್ಕಿದಳು ಒಕುಳ.

“ನಿನಗೆ ಅದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಪ್ರೇಮಿಯ ಲೂಪ ಕೇರಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಏನಾಯ್ದು ಬಿಡು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಹೇಷರು ರಾಂ ಅಂತ. ತಿರುಚನಾಪಳ್ಳೀಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಂಪೋಲ್ಲಿ ಜನರಲ್ ಮ್ಯಾನೇಜರ್. ಈಗ ಸದ್ಯದ ವಾಸ ಕಾಮಧೇನು ಹೋಟೆಲ್, ರೂ. ೧೦.೧೨. ಹೌದಾ? ಒಪ್ಪೇತೇಯಾ?”- ಒಕುಳಳನ್ನು ಬುಂಧಿದ.

“ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿತು ಕಲ್ಲಾಗ್ನಾ?”- ತಂದೆಗೆ ಅಷ್ಟು.

“ನನ್ನನ್ನು ಇವಳು ತುಳ್ಳಿವಾಗಿ ಕಾಣ್ಣ ಇದ್ದಿರಿಂದ, ಇವಳಿಗೆ ಯಾರೋ ಚೀರೆ ಗೆಳೆಯ ಇರಬೇಕಾಂತ ಲೂಪಿಸ್ತೇ. ಅಡಿಗಡಿಸ್ತೇ ಗೆಳತೆಯ ಗಂಡ ಅಂತ ಓಡಿಹೋಗ್ನಾ ಇದ್ದಾದ್ದು ಗಮನಿಸಿ ಒಂದಸಲ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಕಂಡುಹಿಡಿದೆ”

“ನೀವು ಇಷ್ಟು ನೀಚರು ಅಂತ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾವ ನೀವಿವಾಗ ಹುಡುಕೆಷ್ಟಂದು ಹೋಗೋದು ಬೇಡ. ನಾಳೇನೇ ನಾನು ಅಪ್ಪಣ್ಣ ಕಂಡು ಒಡವೆ ಕಣ್ಣಿದ್ದೆ ವಾಪಣ್ಣ ತಂದು ಹೊಡ್ಡಿನಿ”- ಬೇಡಿದಳು ಬಹುಳ.

ಒಂದು ಘಣ್ಣಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಿಶ್ಚಯಾದಾಗ ಬಹುಳಾ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದಳು.

“ನನಗೊಂದು ಅವಕಾಶ ಹೊಡಿ, ನಾಳೆ ಬೆಳಗ್ಗೇನೇ ನಾನು ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಒಡವೆ ವಾಪಣ್ಣ ತತ್ತೀನಿ. ಅಮೇಲೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಲ್ಲೇ ಇರ್ಲೇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗ ದಯವಿಟ್ಟು ಪ್ರೋಲೀಸಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸ್ತೇದೆ” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅತ್ತಳು. ಅಳುತ್ತಲೇ ಮುಂದುವರೆಸಿದಳು - “ನನ್ನ ಮನಣ್ಣ ಹೇಳಿದೆ ಅವರು ಅಂಥಾವ್ಯಾಲ್ಲ ಅಂತ. ಅವರು ಯಾರು ಅಂತ ಒಂದು ದಿನ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ .

ಅವರನ್ನು ನೀವು ಕಂಡ ದಿನ, ನಿಮಗೆ ನೀವು ಶಾಹಿಸಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಂತೋಷವಾಗತ್ತೇ ಈಗ ನನಗೊಂದು ಅವಕಾಶ ಹೊಡಿ. ಅತ್ತೇ, ಅತ್ತೇ, ನನಗೊಂದು, ಒಂದೇ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಹೊಡಿಸಿ ಅತ್ತೇ”

“ನನಗೊಂದೂ ತಿಳಿತ್ತಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೋ. ಅವರು ಕದಿಯದೆ ಇದ್ದ ಮತ್ತೆ ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿಹೋದಹಾಗೆ. ಮನೆಲ್ಲೇ ಇನ್ನೇನೂ ಕಳುವಾಗಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಆದೂ ಸೋಡಿ ಅಂದ್ರೆ, ಬಹುಳ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿ. ಅಲ್ಲಿವರೆಗೆ ಪ್ರೋಲೀಸಾಗೆ ತಿಳಿಸೋದೇನೂ ಬೇಡ ಅಂದ್ರೆ” ಎಂದು ಮಂಟಪ ಮೇಲೆ ಪ್ರಕೃತಿಸಿದಂತೆ ಪುಳಿತು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡರು, ಆಯಾಸಗೊಂಡಿದ್ದ ಸೌಂದರ್ಯವು

ಎಲ್ಲರ ಗಮನವೂ ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಮೋದಲೇ ಭೂದ್ರಾ ಪ್ರೇಮರ್ ಪೇಷಣಿ ಆಕೆ. ಜೊತೆಗೆ ಬೆಳಗ್ಗಿನಿಂದ ಮದುವೆ ಮನೆಯ ಸದ್ಗು ಸಡಗರ ಸಂಭ್ರಮ. ಈಗ ಒಡವೆ ಕಳುದುಹೋದ ಆಫಾತ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ, ತಾವು ನಂಬಿದ ಬಹುಳಾ ಕ್ಷಣಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿರುವುದು. ಈಗ ಅವಳನ್ನು ಓಡಿಸಿದರೆ ಮತ್ತೆ ತಮಗಂತಹ ಹುಡುಗಿ ದಕ್ಕಳು. ಆಕೆಗೆ ಅರೆಬರೆ ಜ್ಞಾನ, ಹಾಗೆಯೇ ಕನಲಿದರು-” ಬಹುಳಾ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡಬೇಡಿ. ಅವಳು ಒಳ್ಳೆ ಹುಡುಗಿ. ಯಾಕೋ ಹೀಗಾಯ್ದು. ಅವಳು ಇರಲೀ. ಅವಳು ಹೋಗೋದು ಬೇಡಾಂದ್ರೆ, ಬೇಡಾಂದ್ರೇ....” ಎಂದು ಪ್ರಜ್ಞಾತ್ಮಾನ್ಯಾದಾದರು.

ರಾತ್ರಿ ಹಸ್ತೇರಡು ಗಂಟೆ ಮೀರಿತ್ತು. ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಡಾಕ್ಟರಿಗೂ ತೊಂದರೆ ಹೊಡುವುದು ಆಯುರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಗ್ಗದ ವಿಷಯ. ಇದ್ದು ಛೋಧಗಳ ನೇರವಿನಿದಂತೇ ಆಕೆಗೆ ಉಪಚರಿಸಿದರು ಆತ. ಬಹುಳ ನೇರವಿಗೆ ನಿಂತಳು. ಆಕೆಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದು ಆರಾಮವಾಗಿ ಮಲಗುವವರೆಗೂ ಬಹುಳ ಅವರ ಬಳಿಯೇ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದಳು.

ಆಯುರ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿದರು. ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಪಶ್ಚಿಮಾನ್ಯ ಸೋಡಲು ಬಂದರು. ಬಹುಳ ಇನ್ನೂ ಎಚ್ಚರವಾಗಿಯೇ ಕುಳಿತುದು ಕಂಡು ಆತ ಮರುಗಿದರು. ಎಷ್ಟು ನಿಷ್ಯೆಯ ಹುಡುಗಿ! ಯಾವ ಚಾಂಡಾಲನ ಬಳಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾಳೇ ಪಾಪ.

“ಪಳಮ್ಮೆ ಬಹುಳ ಮಲಗು ಹೋಗು” ಎಂದರು.

“ನನಗೆ ಈಗ ಮಲಗಿದರೂ ನಿದ್ದೆ ಬರೋಲ್ಲ. ಇಂತಾ ದೊಡ್ಡ ಅಪವಾದ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತ ನನಗೆ ಕ್ಣಾ ಮುಖ್ಯಾಳಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ನಾನಿಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿತೇನೇ” ಎಂದಳು ಮೆಲ್ಲಗೆ.

“ಅಪವಾದ ನಿನ್ನ ಮೇಲಲ್ಲಮ್ಮೆ ನೀನು ಎಂತಹ ಆಯೋಗ್ಯನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ಬಾಳು ಹಾಳು ಮಾಡೇಬ್ಬಾತ್ತಾ ಇದ್ದಿಯಲ್ಲ. ಹೋಗು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಮಲಗು. ನಾನು ಪ್ರೋಲೀಸಿಗೇನೂ ಹೇಳೋಲ್ಲ. ನೀನೇ ಹೋಗಿ ಬರುವೆಯಂತೆ. ಒಡವೆ ಅವನು ಹೀಂತಿರುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಅವನ ಮೇಲೂ ನಾನು ಏನೂ ಶ್ರಮ ತೊಗೊಳಿಸೋಲ್ಲ. ನೀನು ಈ ಮನೆಯಿಂದಾನೂ ವಾಪ್ಸು ಹೋಗಬೇಕಿಲ್ಲ. ಒಡವೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಈ ಫಾಟನೇನ್ನೇ ಎಲ್ಲರೂ ಮರೆತ್ತಿಡೋಣ. ಏಳು ಮಲಗು ಹೋಗು” ಎಂದು ಕನಿಕರದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದು, ಅವಳ ಬೆಂಜು ನೇವರಿಸಿ ಮಲಗಲು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಒದುಕ್ಕೋ ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ, ಅದು ಇದಿಗೆ ಒಂದು ನೇತೀಗೆ ಒಂದು ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಆಗುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣವಂತೆ, ರೂಪಸೀ ಒಕ್ಕಳ ತನ್ನ ಬಾಳ ಸಂಗ್ರಹಿತೆಯಾಗುವುದನ್ನೂ ಖೊಹಿಸುತ್ತಾ ಕಾಲ ಕೆಲೆದ. ಹಾಗುಗಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಒಹ್ಕಳ ತಡವಾದರೂ ಎಚ್ಚರವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ, ಒಳ್ಳೆಯ ಸಕ್ಕರೆಯ ನಿಧ್ಯೆಯಳ್ಳೇ ಇದ್ದು.

ಒಗಿಲ ಮೇಲೆ ಓಕಟಕ ಸಂಭಿಂದ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಗಂಟೆ ನೋಡಿದರೆ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆ. ಯಾರಿರಬಹುದು ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಉಡ್ಡಿತ್ತು ಎದ್ದು ಒಂದು ಕದ ತೆರೆದ.

ಎದುರಿಗೇ ಒಕ್ಕಳ! ಮೈ ಚೆವ್ವಣಿ ನೋಡಿಕೊಂಡ, ತಾನಿನ್ನೂ ಕನ್ನಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಅವಳೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳೆಯೇ ಎಂದು.

ಒಕ್ಕಳ ಸುಂಟರ ಗಾಳಿಯಂತೆ ಒಳನುಗ್ಗಿ ಅವನ ಹತ್ತಿಗೆಗೆ ಜೋತು ಬಿತ್ತು - “ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡಿದಿರಿ ಕಸ್ತಾರಿ? ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದಿರಿ? ಹೇಳಿ” ಎಂದು ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

ಕಸ್ತಾರಿ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದ. ಅವಳು ತನ್ನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ತನ್ನ ಮುಷ್ಟಿಯೊಳಗೆ ಹಿಡಿದು - “ಎನಾಯ್ತು? ಯಾಕೇಗ ಒಂದೆ?” ಎಂದು ಅವನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಭೋರೆಂದು ಅಳುತ್ತಾ ಅವಳು - “ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟಿಡಿ ಕಸ್ತಾರಿ ಈಗ್ಗೇ ಕೊಟ್ಟಿಡಿ. ನೀವು ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಾರದಿತ್ತು” ಎಂದು ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿ ಮಡಿದಳು.

ಅವಳನ್ನು ಮಂಡದ ಮೇಲೆ ಹಾಡಿಸಿ, ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಅವಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು - “ಈಗ ಹೇಳಿ ಸರಿಯಾಗಿ. ಏನಾದು ನೀನು ಹೇಳಿರೋದು ಅಂತ” ಎಂದ.

“ನೇನ್ನ ನೀವು ಆನಂದವನಿಂದ ತಂದಿರೋ ಒಡವೆ ಹಿಂತಿರುಗಿಸಿ ಬಿಡಿ ಕಸ್ತಾರಿ ಷ್ಟೀಸ್”

“ತಲೆ ಬುದ ಇಲ್ಲದೆ ಮಾತಾಡಬೇದ. ಯಾವ ಒಡವೆ? ಏನು ಸಮಾಬಾರ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿ ಒಕ್ಕಳಾ” ಎಂದು ಸಾಂಕ್ಷೇಪದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಬೆನ್ನು ನೇವರಿಸಿ ಕೇಳಿದ.

ಅವನ ಮೃದು ಸ್ತೋರಿಂದ ಮೆತ್ತಾಡ ಅವಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆದುಷ್ಟೇಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ಒಡವೆ ಕ್ಷಿದ್ಧಿನೀಂತ ಅವರೆಲ್ಲರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೌದು?”

“ಹೌದು. ನೀವು ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಮನೆಗೆ ಯಾರೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ.”

“ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಾ ನನೇ ಕಳ್ಳು” ಎಂದು ಎದ್ದು ಅವಶೀಧುರಿಗೆ ನಿಂತ. ಅವಳು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸುಮಣೈ ತಲೆತ್ತಿಸಿದಳು.

“ಹೇಳು ಯಾಕೆ ಸುಮಣಾದೆ ? ನಿನ್ನನ್ನು ಕಳ್ಳು ಅಂತ ನಂಬೋದಿಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು ಬಹು?” ಎಂದ ದುಗುಡದಿಂದ.

“ನೀವು ಮನೆಯನ್ನೇಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಬತ್ತಿನೀ ಅಂತ ಹೋದವ್ವು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದೂ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಏನಾಡ್ದಿರ್ದಾ?”- ಅನುಮಾನ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಳು.

“ಮತ್ತೆ ಆ ಮನೆಗೆ ಎಂದು ಬತ್ತಿನೋ ಅಂತ ಸುತ್ತಲಿನ ಪರಿಸರ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನೇಲ್ಲಾ ಕದ್ದು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಮುಭ್ಯಿಟ್ಟೊಳ್ಳು ಇದ್ದೆ. ನಿಜ ಒಂದು ವಿಧರಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳನೇ, ಇಷ್ಟು ಅನುಮಾನ ಪಟ್ಟಮೇಲೆ, ನೀನು ಈ ಕಳ್ಳನ ಹತ್ತೆಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ಬಂದ ಈಗ. ಪೋಲೀಸಿನೋರಿಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಡೋದು ಬಿಟ್ಟು”- ಎಂದು ದುಃಖಿ ವ್ಯಂಗ್ಯಗಳಿಂದ ಎಳಿದೆಳಿದು ಹೇಳಿದ.

“ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡಬೇಡಿ ಕ್ಷಮಾರ್ಥಿ ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ನಾನಿಗ ಹೊಡ್ದೆ ಹೋದ್ದೆ.”

“ಹಾಗಂಸ್ಯಬೇಡಿ. ಒಡರೆ ಹಿಂತಿರುಗಿಸಿ ಬಿಡಿ. ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ನೀವು ಕಳ್ಳು ಅಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಒಡವೆ ನಿಮಗೆ ಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿದ್ದಿಂದ, ಹಕ್ಕಿದೆ ಅಂತ ತೊಗೊಂಡಿದ್ದಿರಿ. ಎಲ್ಲಾ ಹಿಂತಿರುಗಿಸ್ತಿದಿ. ನಾವೆಲ್ಲಾದೂ ಹೊರಟೋಗೋಣ. ತಿರುಭ್ರ್ಯಾಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಳ್ಳೆ ಆರಂಭಿಸೋಣ.”- ಆಸೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

ಅವನಿಗೆ ನಗು ಬಂತು. ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಷೆ.

“ನೀನು ಹುಣ್ಣಿ ಅಲ್ಲೋನು? ಕಳ್ಳನ ಜೊತೆ ಓಡಿಬರೋಕ್ಕೆ ಆಶಿಷ್ತ ಇರೋ ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಣ್ಣಿ ಅನ್ನದೆ ಏನನ್ನಲ್ಲಿ ನಾನು. ನನ್ನಡೆಗಿನ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಅಭಿಪ್ರಾನಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಶಿಷ್ಟಿ ಆಗಿದೆ. ಬೇದ ಹೋಗು ಈ ಕಳ್ಳನ ಸಹಾಯ ನಿನಗೆ ಬೇದ. ನಾಯಂತ ಬೇರೆ ಯಾರಾಣಾದೂ ಮದ್ದೆ ಮಾಡೆಷ್ಟಿಂದು ಬಾಳ್ಳೆ ಸಾಗಿಸು” ಎಂದು ದೂರ ಸರಿದು ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿನಿಂತೆ.

“ನೀವೇನೇ ಆಗಿರಿ, ನೀವು ನನ್ನವರು. ನನ್ನನ್ನ ದಾರ ಮಾಡ್ದೇದಿ ಕ್ಸೋರಿ. ಇದು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ದುಫ್ಫಟನೆ ಅಂದೊಳಿಕ್ಕೋಣ. ಸರಿಮಾಡೊಳಿಕ್ಕೋದು ನಿಮ್ಮ ಶೈಲೀ ಇದೆ”

“ಇದೊಂದೇ ಅಲ್ಲ ಬಹುಳ ನಾನು ಹುಡುಕ, ಕೊಲೆಗಾರ, ಈಗ ಕ್ಷಮಿ ಹೌದು”

“ಚೀಡಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನ ನೀವು ಹಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ನೀವು ಅದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ನನಗೆ ನೀವು ಪ್ರೇಮಿ. ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೇಮ ಬೇಕು-” ಎಂದು ಮುಖಿಮಣಿ ಅಳತೊಡಿದಳು.

“ಇನ್ನು ಈ ವಾಗ್ವಾದ ಸಾಕು ಬಹುಳ. ನಿನು ಅಳು ನಿಲ್ಲಿಸು. ನಾನು ಆ ಒಡವೆ ತೊಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈ ಎಂಟು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮ ಆ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಇಡ್ಡಾಳಿ ಅನೊಯಿದೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ಅಥವ ಗಂಟೇಲ್ಲಿ ಮನೆಯೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಬರೋ ಆ ಮೂವತ್ತು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಒಡವೆ ತಪ್ಪಾಸನೆ ಮಾಡಿ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡೋಷ್ಟು ನಿಪ್ಪಣಿನಲ್ಲಿ ನಾನು. ಆ ಮನುಷ್ಯಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ನಾನು ಕಢಿರೋದು ಅಂಡ್ರೆ ...” ಎನ್ನತ್ತು ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಒಂದ.

“ಹುಂ??” - ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು.

“ಈ ಹುಡುಗಿ ಹೃದಯಾನ್” ಎಂದು ಅವಳ ಹಣೆಯಮೇಲೆ ಮೃದು ಮುತ್ತಿನಿತ್ತ.

“ಹಾಗಾದ್ದೆ ಮತ್ತೆ ಯಾರು ಕಢಿರಬಹುದು?” ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದಳು.

“ನೀನೇ ಕಢಿರಬೇಕು. ಒಡವೆ ಪಟ್ಟಿಗೆ ತಳಿದವಳು”- ಎಂದ ಗಂಭೀರವಾಗಿ.

“ಕ್ಸೋರಿ!!” - ಕಣ್ಣಗಲಿಸಿ ಬಾಯಿತೆರೆದು ಕುಳಿತಳು.

“ಈಗ ನಿನಗೆ ಹೇಗೆನಿಸಿತು ನೋಡಿದೆಯಾ? ಹಾಗೇನೇ ನಿನು ನನ್ನನ್ನ ಕಳ್ಳ ಅಂದಾಗ ನನಗೆ ಹೇಗೆನಿಸಿರಬೇಡ. ಅಂದು ಬಿಡುವುದು ಸುಲಭ ಬಹುಳ. ಅನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬುದು ಕಷ್ಟ. ಮಹಾಕಷ್ಟ. ನಿನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲು”

“ನನ್ನನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸಿ ಕ್ಸೋರಿ”

“ನನ್ನನ್ನ ಕ್ರಮಿಸಿ ಕ್ರಮಾರ್ಥಿ”

“ಆ ರೈಟ್ ಕ್ರಮಿಸಿದ್ದಿನಿ ಪ್ರೇಮಿಕಳೆ. ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೂ ಮೆಚ್ಚಿದ್ದೇನೆ. ಏನು ವರಬೇಕೋ ಕೇಳಿಕೋ ಬಾಲಿಕೆ” ಎಂದು ನಹ್ನ ಅವಳ ಪಕ್ಕ ಒರ್ಗಿ ಹುಳಿತ.

ಇಬ್ಬರೂ ತ್ಯಾಪಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕರು. ಕೈ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಸುಖಿಸಿದರು.

“ಒಹು ನೀನೀಗ ಹಿಂತಿರುಗು. ಒಡವೇನ್ನ ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ದಿನದಲ್ಲಿ ರಾಂ ಅಮರೇ ಶಿಂದಾಗಿ ತಂದೊಷ್ಟಾರೇಂತ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಆನಂದರಾಮ ಅಯ್ಯರಿಗೆ ತೀಳಿಸು”

“ಅಂದರೆ ನೀವೇ...” ಮತ್ತೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುವ ಸರದಿ ಅವಳಿದಾಯಿತು.

“ಅಂದರೆ ನಾನಲ್ಲಿ ಅದರೆ ಯಾರು ಕದ್ದಿರಬಹುದು ಅಂತ ನನಗಿಗ ಹೊಳೆದಿದ್ದಾ. ಕಲ್ಲಾಗಾನದೇ ಆ ಕೆಲಸ”

“ಫ್ಲೈಸ್ ಕ್ರಮಾರ್ಥಿ. ಕಲ್ಲಾಗಾ ದುಷ್ಪನಿರಬಹುದು. ವ್ಯಾಸನಿಯಿರಬಹುದು. ಅದರೆ ತಾಯಿಯ ಒಡವೆ ಕದಿಯುವ ನೀಚನಾಗಿರಲಾರ.”

“ನನ್ನನ್ನ ಮಾತ್ರ ಎಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅನುಮಾನಿಸಬಿಟ್ಟೆ”

“ನೀವು ಕದ್ದಿರಿ ಎನ್ನಲಿಲ್ಲ ನಾನು. ತಾಯಿಯ ಒಡವೆ ಅನ್ನೋ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಿಂಡಿರಬಹುದು ಎಂದೆ ಅಷ್ಟೇ ನಾನು.”

“ನಾನು ತಾರಸಿಯ ಮೇಲಿದ್ದಾಗ ಮೇಟರ್ ಸೇಕರ್ ಬಂದು ಎಸ್ಟೇಟ್‌ನ ಒಳ ನಿಂತ ಹಾಗೆ ನನಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಯಾರದೇ ಅಂದೊಂದೆ. “ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮುಂಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿದ್ದು ಸೋಡಿ ಮನೆಯಸುತ್ತಾ ಸುತ್ತಿದೆ” ಅಂತ ಹೇಳಿರೋವರೆಗೂ ಅವನ ಕಡೆ ನಿಜವೇ. ಆದರೆ ನಂತರ ಅವನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೊಗಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಹಿಂಬಾಗಿಲು ತರೆದಿದ್ದು ನಾನು ಮೇಲೆ, ನೀನು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾಗ ಒಳಗೆ ನುಸುಳಿದ್ದಾನೆ. ಅಮ್ಮೆ ಒಡವೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೇನ್ನ ಮದುವೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋ ಸಲುವಾಗಿ ತೆಗೆದು ಎಲ್ಲೋ ಸಿಗುವಂತೆಯೇ ಇಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಪರಾರಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ.”

“ಹೀಗೂ ಸಾಧಾರಣಾ?”

“ಸಾಧ್ಯ. ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಈಗ ಹಣದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿತ್ತು ಬಹುಳಾ. ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿ ಎಲ್ಲ ಹೇಳ್ಣಿಕು ಅಂದೆಷ್ಟಿಡಿಲ್ಲ ನಾನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾತು ಬಂದಿದೆ ಹೇಳಿನಿ. ಈ ಒಂದು ವಾರದಿಂದ ಅವನು ಮರ್ಹೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಹೌದಾ? ನಿನ್ನ ಸೋದರಮಾವ ಪಂಕಜನಾಭನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಭೂ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ, ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ. ನನ್ನನ್ನ ಹೇಗಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಬರದಹಾಗೆ ತಡೆಯೋದು. ಪಂಕಜನಾಭ ನಿನ್ನನ್ನು ಪಡೆಯೋದು. ಆತನಿಗೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇರ್ಣಾ ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ಕಲ್ಯಾಣ ಆತನನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸೆಷ್ಟಿಡಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಮಾವ ಪಂಕಜನಾಭ ರಿಯಲ್ ಡಂಟಲ್ ಮನ್. ಇಷ್ಟ್ಯಾಪಿಲ್ಲದ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಳಾತ್ತಾನ್ ಮಾಡಲಿಷ್ಟ್ಯಾಪಿಲ್ಲದೆ, ನಾನು ಎಂಥವನೋ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿ ಕುತೂಹಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಮುಡುಕಿ ಬಂದರು. ನಾನು ಯಾರು ಅಂತ ತಿಳಿದ್ದೀಲೆ, ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ಗಾಢತೆ ಅರಿವಾಗಿ, ನನಗೆ ಸ್ವೇಕಿತರಾಗಿಬಿಟ್ಟರು.”

“ಎಷ್ಟೇಲ್ಲ ನಡೆದಿದೆ. ಮಾವ ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ”

“ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರೋದಿಲ್ಲ ಅತ. ಕಲ್ಯಾಣ ಹಣಕಾಗಿ ಆತನ ಗಂಟುಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ. ಎರಡು ಲಕ್ಷ ರೂ. ಕೇಳಿದ್ದಾನಂತೆ. ಆತ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಸೀಮಾ ಕೊಟ್ಟ ಸುಳಿಪಿನಿಂದ ಆ ಹಣ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹನವ ಸಂಭವವೇ ಜಾಸ್ತಿ ಅಂತ ತಿಳಿದು ಹಣಕೊಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದರಂತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಈಗ ಕಲ್ಯಾಣನ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳಿ ಇಷ್ಟ್ಯಾಪಿಲ್ಲ. ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ, ಆ ನಟೀನ್ ದಕ್ಷಿಷಿಕೊಳ್ಳಿ ಪ್ರ್ಯಾಯತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಮಾಗಣವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಈ ನೀಬ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದ್ದಾನೆ. ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ”

“ಇ ಮೈಗಾಡಾ!” ಎಂದು ಎದೆತಟಿಕೊಂಡಳು ಬಹುಳ.

“ನಿಜ. ಕಲ್ಯಾಣಮಾ ಕಳ್ಳಿಸಲ್ಲ. ಅವನ ಅಗತ್ಯ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿಸಿದೆ. ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗಿರೋಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಾ ಇನ್ನೂ ಅವನ ಹತ್ತಾನೇ ಇರತ್ತೆ ಅಥವಾ. ಆ ನಟಿ ಕೃಸೇರಿರತ್ತೆ. ಭಯಬೇದ. ನಾ ತತ್ತೀನಿ. ನೀನು ಹೋಗಿ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಹೇಳು” ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ.

“ಅವರು ನಂಬ್ಯಾರಾ ಕಸ್ತೂರಿ?”- ಅನುಮಾನಿಸಿ ನಿಂತಳು.

“ನಂಬ್ಯಾರೆ. ‘ರಾಂ ಅವರೇ ತಂದುಕೊಡ್ಡಾರೆ’ ಅಂತ ನೀ ಹೇಳಿದಾಗ ಒಡವೆ ಭದ್ರವಾಗಿದೆ ಅನ್ನೋ ನಂಬಿಕೆ ಬರತ್ತೆ. ನಂಬ್ಯಾರೆ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ

/ ವಿವೆಯ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು” ಎಂದು ತುಂಬು ಅಶ್ವಸಹೆಯ್ತೆ ಒಳಿಕ ಧ್ಯೇಯವಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು ಬಕ್ಕಲ್.

ಕಸ್ತುರಿ ವಿಚಾರಿಸಲಾಗಿ ದಿವ್ಯಶ್ರೀ ಇಂದೇ ರಾತ್ರಿ ಮದರಾಸಿಗೆ ಹೋರಟು ಹೋಗುವಳಿಂಬ ಸುದ್ದಿ ಬಂದು ಆವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಾತರವಾಯಿತು.

ಜಾಗೃತನಾದ ಕಸ್ತುರಿ.

ಸಂಚೆ ಅರರ ವೇಳೆಗೆ ದಿವ್ಯಶ್ರೀಯ ಮನೆಯ ಪಹರೆಯವನ ಒಳಿನಿಂತಿದ್ದರು ಕಸ್ತುರಿ ರಾಮ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರರು - ತಲನ ಚಿತ್ರ ತಯಾರಕರು. ಒಂದು ಹೋಸ ಚಿತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಸಹಿಪಡೆಯಲು ದಿವ್ಯಶ್ರೀಯನ್ನ ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಬಂದಿದ್ದರು.

ದಿವ್ಯಶ್ರೀ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರರನ್ನ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದಳು.

ಲೋಹಿಭಿರಾಮದ ಮಾತುಕತೆ, ಆದರೇಪಟಾರಗಳಾದ ನಂತರ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರರು ವ್ಯವಹಾರ ಮಾತನಾಡಿದರು.

“ನಾನು ಹೋಸದಾಗಿ, ಚಿತ್ರ ತಯಾರಿಸೋಕ್ಕೆ ಅಂತ ಚಿತ್ರರಂಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ. ಒಂದು ಒಳ್ಳೆ ಸೆಫ್ರೊ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಓದನ್ನ ಹಿಂದಿ, ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಕನ್ನಡ, ಮಲಯಾಳಂ ಪದು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಾ ಮಾಡಬೇಕಾಗೆ ನಿಮ್ಮೇ ಪದು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಾ ಹೀರೋಯಿನ್ ಆಗಿ ತಗೋಣೆಕು ಅಂತ ಸಂಕಲ್ಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ನಿಮ್ಮ ಅಭಿನಯ ನೋಡಿದ್ದೀನಿ. ನನಗೆ ಬಹಳ ಹಿಡಿಸಿದೆ. ಆದ್ದೆ ನೀವು ಈವತ್ತೇ ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಇಟ್ಟೊಂದಿದೀರೀಂತ ತಿಳಿತು. ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗ ಬತ್ತಿರಿ?”- ದೇಶಾವರಿ ನಗೆಯಾಡಿದರು ಚೆಟ್ಟಿಯಾರರು.

“ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗೋದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಿಮ್ಮ ಚಿತ್ರ ಬಿಡೋ ಇಷ್ಟಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡಲೀಂತ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೀನಿ”

“ಚಿಂತಯಿಲ್ಲ. ಚಿಂತಯಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮದರಾಸ್ ವಿಳಾಸ ಕೊಡಿ. ಅಲ್ಲೇ ಬಂದು ಕಾಣ್ತೇನಿ. ಬೇಕಾದ್ದೆ ಅಲ್ಲೇ ಮಾಟಿಗ್ ಇಟ್ಟಕೊಳ್ಳೋಣ.”

“ಲುಬ್ಬಿ ಹೋದಳು ದಿವ್ಯಲೀಕ್ಷಣೆ ‘ಪಂಚಭಾಷ್ಯ’ ತಾರೆಯಾಗುವ ಕನಸು ಹೊತ್ತು ವಿಳಾಸವನ್ನು ಅತಿ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಕೊಟ್ಟಳು.

“ನನಿನ್ನ ಒತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಎದ್ದು ನಿಂತ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರರು - “ನೀವು ಹೊರಟು ಹೋಗ್ನಿರಿ ಅಂತ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನಿಗಳು ಉಡುಗೋರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರಂತೆ. ನಾನೂ ತರೋಣ ಅಂತಲೇ ಇದ್ದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತೆ ಭೇಟಿಯಾಗ್ನಿವೆಲ್ಲು” ಎಂದು ಎರಡು ಹೆಚ್ಚೆಯಿಟ್ಟರು.

ಸೌಜನ್ಯಾವಾಗಿ ದಿವ್ಯಲೀಕ್ಷಣೂ ಎರಡು ಹೆಚ್ಚೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ನಡೆದಳು.

“ಅಧಿಕ ಪ್ರಸಂಗ ಅಂದೆಷ್ಟೇಬೇಡಿ ಮೇಡಂ. ಯಾಯಾರು ಏನೇನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ ತೆಳಿದ್ದೆ, ಅವನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿ ನಾನು....ಹ್ಯೌ....ಹ್ಯೌ....ಹ್ಯೌ....” ಎಂದರು.

“ಅದೂ ಇದೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು. ಈ ಉಂಟಾಗಿ ಶ್ರೀಮಂತ ಯುವಕರೊಬ್ಬರು ವಜ್ರದ ಒಡವೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ”

“ಒಹ್ ! ಒಹಳ ಶ್ರೀಮಂತರಿರಬೇಕು ಆತ”

“ಹೌದು ಶ್ರೀಮಂತ ಜಮೀನುದಾರರ ಒಬ್ಬನೇ ಪ್ರತ್ಯೇ ಕಲ್ಯಾಣಾರಾಮ ಅಂತ.

ಈಗ ಮಾಟಿಗೋ ಆದ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಹೀರೋನೂ. ಆತಾನೇ. ಆ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹೆಸರಿಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಆತ ನನ್ನ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭಿಮಾನಿ.”

ಕಸ್ತುರಿಯ ಉಂಟಾಗಳು ನಿಜವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ನೋವಾಯಿತು ಕಲ್ಯಾಣನ ಬಗೆಗೆ.

“ಒಡವೆನ್ನ ಒಮ್ಮೆ ನನಗೆ ತೋರಿಸಿರಿ. ಅಭ್ಯಂತರ ಇಲ್ಲದಿದ್ದೆ ಮಾತ್ರ. ನಿಮ್ಮ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಪತ್ರ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ್ನೇ ನಿಮಗೋಂದು ವಜ್ರದ ಒಡವೆ ತರೋಣಾಂತ ನನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆ. ನಾನು ತರೋದು ರಿಪಿಟ್ ಆಫ್‌ಡ್ರಾಮ್ ನೋಡಿ” “ಧಾರಾಳವಾಗಿ ನೋಡಿ ಆದಕ್ಕೆನು” ಎಂದು ಚೆಟ್ಟಿಯಾರರು ಮುಂದೆ ತರಬಹುದಾದ ವಜ್ರದ ಆಸೆಯಿಂದ, ಕಲ್ಯಾಣ ಕೊಟ್ಟೆ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ತಂದು ತೋರಿಸಿದಳು. ಒಡವೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನೋಡುತ್ತಾ ಕಸ್ತುರಿಯ ಹೃದಯ ಒಳಗೊಳಿಗೇ ರೋದಿಸಿತು.

“ಆ ಕಲ್ಯಾಣ ರಾಮರು ಭಾರಿ ಶ್ರೀಮಂತರೇ ನಿಜ. ನಾನೂ ನನ್ನ ಶೈಲಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡ್ತಿನಿ. ನನ್ನ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ನಿವೇ ಮೇದಂ. ಒತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ಭೇಟಿಯಾಗ್ನಿ ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ” ಎಂದು ವಂದಿಸಿ ತೆರಳಿದರು ಚೆಟ್ಟಿಯಾರರು.

ಕಸ್ತುರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಆಯಿತು. ಒಡವೆಗಳು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಇವೆ. ಇರುತ್ತವೆ ಸಹ. ದಿವ್ಯಶ್ರೀಯ ಒಡವೆಯ ಆಸೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಅವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಬಗೆಗೆ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಷ್ಟೆ. ತಕ್ಖಾಕ್ಕೆ ಒಡವೆ ಪಡೆಯುವ ಸಂಭವ ಕಡಿಮೆ. ನಾಲ್ಕುರು ದಿನಗಳಾದರೂ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟುರಲ್ಲಿ ಬಹುಳ ಇರವಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದು ಆನಂದವನದಲ್ಲಿ.

ಕೋಣೆಗೆ ಒಂದ ಕಸ್ತುರಿಗೆ ಏನುಮಾಡಬೇಕೆಂದೇ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಳ ಮಾತನ್ನು ಅಷ್ಟ ನಂಬಿದರೂ ಎರಡು ದಿನ ಸುಮ್ಮಿದ್ದಾರು. ನಂತರ ! ತಾನು ಮದರಾಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಡವೆ ಪಡೆದು ಬರುವುದು ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳಾಗುತ್ತವೇ. ಏನು ಹಗರಣ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಎಂದು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಶೈಕ್ಷಿತ್ವ ಹಳಿತ.

ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಆಯ್ದರ ಹೆಸರಿಗೊಂದು ಚೀಟಿ ಕಳುಹಿಸಿದ ತಿಳಿದವರೊಬ್ಬರ ಮೂಲಕ.

“ಪಿತ್ಯ ಸಮಾನರಾದ ಆಯ್ದರಿಗೆ -

ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ಒಡವೆ ಕದ್ದಿದ್ದೇನೆಂದು ನೀವೆಲ್ಲಾ ಬಗೆದಿದ್ದೀರಿ. ನಾನು ಮೊನ್ನೆ ನಿಮ್ಮ ಮನಗೆ ಒಂದುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಒಡವೆ ಕದಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಿದೆಯೀಂಬ ಸುಳಿವು ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಕಳ್ಳನ ಸಮೇತ ಮಾಲನ್ನು ಇಷ್ಟುರಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧಿಸುತ್ತಿನ್ನೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ದಯವಿಟ್ಟು ತಾಳ್ಳಿಯಿರಲಿ. ಒಡವೆಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾಕು ಕಳ್ಳನನ್ನ ಶ್ರೀಸುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದಿದ್ದೀರಂತೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಧೈಯಂ. ಬಹುಳ ಪಾತ್ರ ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲವಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಏನೂ ಕೇಳಬೇಡಿ. ಅವಳು ನನ್ನ ಹುಡುಗಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ನಾನು ಕದ್ದಿರುವುದು ಅವಳನ್ನು ಮಾತ್ರ -

ಇತಿ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತ್ಯ ಸಮಾನನಾದ ರಾಂ.”

ಪತ್ತ ಶೈ ಸೇರಿದಾಗ ಅದೇ ತಾನೇ ಘಾಕ್ಕರಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಆಯ್ದರು. ಪತ್ತ ಓದಿ ಮೆಚ್ಚಿದರು, ಎಂತಹ ಧೈಯಂದ ಸೋಧಿನ ಹುಡುಗ ಇವನು! ಎಂದು.

ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಒಕುಳ ಒಡವೆ ತರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೋದವಳು ಬರಿಗೈಯಿಲ್ಲೋ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದಳು. ‘ಒಂದೆರಡು ದಿನದಲ್ಲಿ ತಂದುಕೊಡ್ಡಾರಂತೆ’ ಎಂದು ಮುಸಿಮುಸಿ ಅತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾವು ಸೀಮಾ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಹೋರಟು ಬಿಟ್ಟಾಗು, ತಂಗಮ್ಮ ಇನ್ನೂ ಒಂದಿರಲೀಲ್ಲವಾಗಿ ಒಕುಳಾನೇ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ನೀಟಿಕಳಿಸಿದ್ದಳು.

ಸಂಚೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗಲೂ ಒಕುಳ ಸೆಪ್ಪಗೆ ಇದ್ದಾಗ, ಅವಳನ್ನು ಏನೂ ಅನ್ನಲು ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ ಅವಳನ್ನಿಗೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ದ್ವೇಷ ತಮಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದ್ರ ಅಂತೂ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಪಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ ಎರಡು ದಿನ ಕಾದು ನೋಡೋಣ ಎಂದು ಸುಮ್ಮಾದರು.

ಕಲ್ಲಾಣ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೇ ಮದರಾಸಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಹೋರಟು ಹೋದನೆಂದು ಪತ್ತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿ ತುಸು ಸಮಾಧಾನವೇ ಆಯಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಗರಣ ನಡೆದಾಗ ಅವನಿದ್ದು ಮುಡುಗರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಅವನು ಹೋರಿದ್ದರೇನೇ ಚೆನ್ನ ಎನಿಸಿತ್ತು ಅವರಿಗೆ.

ಈ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಈ ಪತ್ರ ! ರಾಂನಿಂದ ! ಪತ್ರದ ಬರೆಹ ನೋಡಿದರೆ ಯಾರೋ ತಮಗೆ ತೀಳಿದವನ್ ಬರೆಹದ ಹಾಗೆಯೇ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಯಾರೋ ಯಾವುದೋ ಆಮಿವಕ್ಕಾಗಿ ಒಡವೆ ಕಡ್ಡ ತಮ್ಮೇ ಆದಿಸುತ್ತಿರಬಹುದೆ ಎಂದೂ ಸಂಶಯವಾಯಿತು ಅವರಿಗೆ. ಏನೇ ಆಗಲಿ ಒಡವೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಕೈಸೇರಿದರೆ ಸರಿ ಎಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ರಾಜೀಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಎಲ್ಲರೂ ಮಾಮೂಲೀನಂತೆಯೇ ಇದ್ದರೂ, ಒಂದು ಗಂಭೀರ ವಾತಾವರಣ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಸೀಮಾ ಸೌಂದರ್ಯಮೃಷಣವರು ಸ್ತುಭ್ರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆಯುರೂ ಒಕುಳಳ ಮುಂದೆ ಒಡವೆಯ ಬಗೆಗೆ ಚಕಾರಪೆತ್ತಲೀಲ್ಲ.

ತಂಗಮ್ಮ ಭಾನುವಾರ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಒಂದಾಗ ಉಸಿರುಕಟ್ಟಿಸುವ ವಾತಾವರಣಾದೋಳಕ್ಕೆ ಅಡಿಯಿಡಬೇಕಾಯಿತು. ಒಕುಳ ಒಂದಂದಿನಿಂದ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ತಿಳಿ ವಾತಾವರಣವಿದ್ದ ಆನಂದವನ ಮತ್ತೆ ಗಂಭೀರತೆಯ ಗೂಡಾಗಿತ್ತು.

ಸೌಂದರ್ಯಮೃಷಣ ಆರೋಗ್ಯ ಬಿಗಡಾಯಿಸಿತ್ತು. ಆಯುರು ಹೆಚ್ಚು ಮೌನಿಗಳಾಗಿದ್ದರು ಮತ್ತೆ ಕಲ್ಲಾಣನ ಪತ್ತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಒಕುಳ ಗೆಲುವು

ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಹೋನ್ನಿ ಬೋಚರಿಗೇನೂ ತಿಳಿಯರು. ಏನಿದು? ಏನಾಗಿದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಎಂದು ತಂಗಮ್ಮೆ ತಳಮಳಗೊಂಡರು. ಯಾರನ್ನೂ ಏನೂ ಕೇಳಲು ಧೈಯವಾಗದೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೈಪಟ್ಟಿದರು.

ಒಕುಳ ತಾನಾಗಿ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಹೃದಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಈ ಫಾಟನೇ ಹೇಗೆ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗುವುದೋ, ಕಸ್ತೂರಿ ಯಾವಾಗ ತಂದೆಗೆ ಧೀ ಹೊಡುವಣ್ಣೋ ಎಂದು ಕಾತರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳುರುಳಿದುವು.

ಒಡವೆ ಕಳೆದು ಹೋದ ದಿನ ಬಿಗಡಾಯಿಸಿದ ಸೈಂದಯನಮ್ಮೆವರ ಆರೋಗ್ಯ ಆಕೆ ಮತ್ತೆ ಮಲಗುವಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

ಅಂದು ಆಯರು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗ ಮನೆಗೆ ಹಿಂಡಿರುಗಿದ್ದರು. ಸೀಮಾ ಅದೇ ತಾನೇ ಬ್ಯಾಂಕಿಸಿಂದ ಹಿಂಡಿರುಗಿದ್ದಳು. ಆಯರು ಹಾಲೆನ ಸೋಫಾದಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದುದು ಕಂಡು, ಅವಳೂ ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಳು. ಅವರಿಭೂರಿಗೂ ಕಾಫೀ ತಯಾರಿಸಲ್ಪೋಸುಗ ಒಕುಳಾ ಅಡಿಗೆಮನೆ ಹೊಕ್ಕಳು. ತಂಗಮ್ಮೆ ಯಥಾವಿಧಿಯಂತೆ ಆಗಲೇ ಹೋರಟು ಹೋಗಿದ್ದರು.

ನಿಶ್ಚಯ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಪರಿಸರವನ್ನು ಸೀಳಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಪ್ರೋಟೆಕ್ಸೋದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಂತಿತು. ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ಯನ್ನು ಕಂಡು ಆತ್ಮರಿಗೊಂಡ ಆಯರು ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯೋಳಗಿಂದ ಒಟ್ಟು ಪ್ರೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ ಇಳಿದು ದಿಟ್ಟುವಾಗಿ ನಡೆದು ಆಯರ ಮುಂದೆ ಒಂದು ನಿಂತರು.

“ನಮಸ್ಕಾರ ಆನಂದವನದ ಆನಂದರಾಮ ಆಯರು ತಾವೇ ಏನು? - ಕೇಳಿದರು.

“ನಮಸ್ಕಾರ. ಹೌದು ನಾನೇ ಆನಂದರಾಮ ಆಯರು”

“ಒಡವೆ ಕಳೆದು ಹೋಯಿತೆಂದು ಪ್ರೋಲೀಸ್‌ಗೆ ಕಂಪ್ಲೆಟ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಿರಾ?”

“ನಾನು ಯಾವ ಕಂಪ್ಲೆಟ್‌ನ ಕೊಟ್ಟಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ ಪ್ರೋಲೀಸ್‌ಗೆ”

“ಒಡವೆ ಕಳವಾದುದು ನಿಜ ತಾನೇ”

“ನಿಜ”

“ನಿಮ್ಮ ಪರವಾಗಿ ರಾಂ ಅನ್ನವರು ಕಂಪ್ಯೂಟ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ನಾನು ಮದರಾಸಿನ ಪ್ರೋಲೆಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ. ಮಾಲಿನ ಸಮೀತ ಕಳ್ಳ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ರಾಂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಮಾಲು ವಾಪಸ್ ಪಡೆದು ಆಯುರು ಕಳ್ಳನನ್ನ ಶ್ರಮಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಕಂಪ್ಯೂಟ್ ವಾಪಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತ್ತಾರಂತೆ”

ಆಯುರು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಿದರು. ಫಾಟನೆಗಳು ಒಹಳ ತ್ವರಿತ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು ಅವರಿಗೆ ಏನೂ ಮಾತನಾಡದೆ ನಿಂತರು.

“ಕಳ್ಳನನ್ನ ಒಳಗೆ ಕರೆತರಲೆ ಸಾರ್” ಪ್ರೋಲೆಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ ತಾವೇ ಕೇಳಿದರು.

“ಅಂ... ? ಹುಂ...ಹುಂ...” ಎಂದರು ಆಯುರು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಿ ಶ್ವಿತ್ಯಳ್ಳೇ.

ಸೀಮಾ ಪ್ರೋಲೆಸನನ್ನ ತಮ್ಮ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗಲೇ ಬೆದರಿ ದಿಕ್ಕುಕೆಟ್ಟ ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಒಕ್ಕಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅಥವ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸೀಮಾಳನ್ನ ಸಂತೋಷವಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಒರಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು.

ಪ್ರೋಲೆಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಹೀಡ ಶೈಕ್ಷಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಬಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನ ಕಂಡು ಆಯುರು ಬೆಣ್ಣಿಬಿದ್ದರು.

“ಕಲ್ಲಾಣ! ನನ್ನ ಮಗ!! ಕಳ್ಳ!!!” ಎಂಬ ಉದ್ದಾರ ಅವರ ವದನದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದಿತು.

ಅಧಿಕಾರಿ ತನ್ನ ಶೈಯ್ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಡವೆಗಳ ಸೆಣ್ಣ ಗಂಟನ್ನ ಕಲ್ಲಾಣನ ಶೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿ-” ತಂದೆಯ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ತಪ್ಪೆಣ್ಣಿಕೊಳ್ಳಿ ಕಲ್ಲಾಣ” ಎಂದು ಜಬರಿಸಿ ಮುಂದೆ ತಳ್ಳಿದರು.

“ಅಷ್ಟು” ಎಂದು ತಂದೆಯ ಕಾಲ ಒಳ ಕುಸಿದ ಕಲ್ಲಾಣ. ಒಡವೆಯ ಗಂಟನ್ನ ಅವರ ಪಾದದ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಅಳತೊಡಗಿದ.

“ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪಿಷ್ಟೆ. ನಿನು ಈ ನೀಚೆಕ್ಕು ಇಳಿದೆಯಾ? ಅನ್ನಾಯವಾಗಿ ಒಕ್ಕಳನ್ನ, ಅವಳ ಗೆಳೆಯನನ್ನ ನಿಂದಿಸಿದೆವಲ್ಲೋ, ನಿನಗೇನು ಬಂದಿತ್ತೋ” ಎಂದರು ನಿಮ್ಮರಾಗಿ. ಅವನನ್ನ ಮೇಲೆ ಎತ್ತುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೇ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಗಣ್ಣಿ ಮಾತುಗಳು, ಕಲ್ಲಾಣನ ದನಿ ಕೇಳಿದ ಸೌಂದರ್ಯವು ಪ್ರಯುಸದಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆದು ಬಂದರು.

“ಅಮ್ಮೆ” ಎಂದು ಅವರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕಲ್ಪಾಣ.

“ನೋಡು ನೀನು ಮುದ್ದು ಮಾಡಿ ಹಾಳು ಮಾಡಿದ ಸುಪುತ್ರನನ್ನು. ಒಡವೆ ಕದ್ದ ಕೇಡಿಗನನ್ನು” ಎಂದು ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಮೂದಲೆಸಿ ನುಡಿದರು.

“ಕಲ್ಪಾಣ, ಕಲ್ಪಾಣ ನೀನಾ? ನೀನೇ ಒಡವೆ ಕದ್ದು ನಾಟಕ ಆಡಿದೆ ಯಲ್ಲೋ, ಭಿ ಮನೆಹಾಳ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟು ಆಸೆ ಇಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದೋ. ನೀನು ಹೀಗೆ ತಯಾರಾಗಿ ಹೂತೆಯೂ? ತಾಯಿಯ ಹಣ ಕದಿಯೋ ನೀಚತನ ನಿನಗೇಕೆ ಬಂತೋ?” ಎಂದು ಅವನನ್ನು ನಿಂದಿಸುತ್ತಾ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿ ನಿಂತರು.

“ನನ್ನನ್ನು ಶ್ರಮಿಸುವು. ಇನ್ನಾವತ್ತೂ ಹೀಗಾಗ್ಧೋಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿ ಬಂದಿದೇಮ್ಮು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡು ಒಳ್ಳೇ ಜೀವನ ನಡೆಸ್ತಿನಿ. ಅಪ್ಪಂಗೆ ಹೇಳಿಮ್ಮು ಶ್ರಮಿಸು ಅಂತ” ಎಂದು ಗೋಳಾಡುತ್ತಾ ಅವರ ಕಾಲು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ಆಕೆ ನಿರುತ್ತರರಾಗಿದ್ದರು. ಸುಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ ನಿಂತರು.

ಆಯಂದು ಪ್ರೇಲೀಸ್ ಅಥಿಕಾರಿಯನ್ನು - “ಹುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ ಸಾರ್. ನಿಮಿಂದ ತುಂಬ ಉಪಕಾರವಾಯ್ದು. ಒಡವೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗನ ಯೋಗ್ಯತೆ ತಿಳಿತು. ಆದ್ದೇ ದಯವಿಟ್ಟು ಪ್ರೇಲೀಸ್ ಕೇಸ್ ಆಗೋದು ಮಾತ್ರ” ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನುಡಿದರು.

“ಇದು ಪ್ರೇಲೀಸ್ ಕೇಸ್ ಅಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ರಾಂ ಅವರು ನನ್ನ ಸೈಹಿತರು. ನಾನು ತಿರುಬಿನಾಪಳ್ಳೀಲಿ ಪ್ರೇಲೀಸ್ ಇನ್ನು ಪೆಕ್ಕರ್. ನನ್ನ ಹೆಸರು ವೇಲು. ರಾಂ ಅವರ ಮೇಲೆ ಒಡವೆ ಕದ್ದ ಆಪಾದನೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ, ಅವನು ನನ್ನ ಸಹಾಯ ಕೇಳಿದ್ದು ಪ್ರೇಲೀಸ್ ಆಗಿ ಅಲ್ಲ ಸೈಹಿತ ಅಂತ. ನಾನು ನನ್ನ ಯಾನಿಫಾರಂ ಸಹಾಯ ತೊಗೊಂಡಿದ್ದಿನಿ ಅಷ್ಟೆ. ಆದರಿಂದ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯೋದು ಸುಲಭ ಆಯ್ದು” ಎಂದು ಸೋಫಾದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು.

“ಕೇವಲ ನಾಲ್ಕೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿದ್ದಿರಲ್ಲ” ಆಯಂರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ

“ಅಮ್ಮೆ ಮೊದಲು ಒಡವೆ ತೆಗೆದಿರಿಸಿ. ವಜ್ರದವೆಲ್ಲಾ ಬಂದಿವೆಯೇನೋ ನೋಡೆಷ್ಟೇಲ್ಲಿ. ಚಿನ್ನದವನ್ನು ಇವರು ಮಾರಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವು ಇನ್ನು ರಾಪ ಕಳಕೊಳ್ಳೇ ಇದ್ದೇ ರಾಂ ಅವರು ತೊಗೊಂಡು ಬತಾರಿ.

ಸಾರ್, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಏನು ಹೇಳಲಿ? ಸುಲಭವೇ ಆಯ್ದು ಪತ್ತೆ. ಯಾವ ಪತ್ತೇದಾರಿಕೇನೂ ಬೇಕಾಗ್ನಿಲ್ಲ. ರಾಂ ಅವರು ಶಾಹಿಸಿದ್ದು. ಆದರಿಂದ ನೇರಾಗಿ, ನಾನು ಮತ್ತು ರಾಂ ಮದರಾಸಿಗೆ ಆ ನಟಿನ್ನ ಹುಡುಕೊಂಡು ಹೊಂದ್ದು.

ಇಲ್ಲಿದ್ದಾಗ್ನೇ ರಾಂ ಅವರು ಕೆಲಸ ಪೂರಂಭಿಸಿದ್ದು.. ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರರ ಹಾಗೆ ನಟಿಸಿ- “ನಾನು ಒಂದು ಬೆಂತು ಬೆಂತು ತೋತಿನಿ ನೀನೇ ಅದರ ಹೀರೋಯಿನ್ ಅಂತ ಪೂರಂಭಿಸಿ, ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಎಳೆದು, ನಿನಗೆ ಎಂತೆಂತಹ ಪ್ರಸೆಂಟ್ ಬಂದಿದೆ ತೋಸುಂ, ನಾನಿನ್ನೂ ಬೆಲೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು ನಿನಗೆ” ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಒಡವೆ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದೋ ಇಲ್ಲೋ ಅಂತ ಖಾತರಿ ಮಾಡ್ವೋಫ್ವೈಕ್ ಪೀರಿಕೆ ಹಾಕಿದ್ದು.

ಭೋಳೇ ಸ್ವಭಾವದ ಮುಡುಗಿ ಆ ನಟಿ, ಕಲ್ಯಾಣ ರಾಮ ಕೊಟ್ಟ ವಜ್ರದ ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದು ಹೊಗಳಿದ್ದಳಂತೆ.

ಸರಿ ಮದರಾಸ್‌ಗೆ ಹೋದವರೇ ನಾವು ಆಕೆಯ ಮನಿಗೆ ಹೋದೆವು. ನಾನು ಹೊರಗೆ ಉಳಿದೆ. ರಾಂ ಒಳ ನಡೆದರು. ಬಿತ್ತುಕ್ಕೆ ಸಹಿ ಹಾಕಿಸುವ ಮಾತನ್ನು ಆಡುತ್ತಾ ಆಡುತ್ತಾ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಮಾತು ತೆಗೆದು ವಜ್ರದ ಒಡವೆ ಸುದ್ದಿ ಎತ್ತಿದರು ರಾಂ.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಯೂನಿಫಾರಂನಲ್ಲಿದ್ದ ನಾನು ಒಳಗೆ ಸುಗ್ಗಿದೆ.

“ನಿಮಗೆ ಕಳ್ಳ ಮಾಲನ್ನು ಯಾರೋ ತಂದೆವ್ವಾಟ್ಟಿದ್ದಾರೇಂತ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಮನೆ ಜಣ್ಣಿ ಮಾಡಬೇಕು” ಅಂತ ಗಜೆಸಿ ಬೆದರಿಸಿದೆ.

ಮುಡುಗಿ ನಡುಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ತಂದು ಮುಂದಿಟ್ಟು - “ಈ ಒಡವೆ ಬಿಟ್ಟೆ ಸಂಗೆ ಮತ್ತಾರೂ ಏನೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಕಳ್ಳ ಮಾಲಾಗಿದ್ದೆ ತೋಗೊಂಡು ಹೋಗಿ, ನನಗೇನೂ ಮಾಡ್ವೇದಿ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಬಿತ್ತರಂಗದಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೇ” ಅಂತ ಗೋಳಾಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ಕಾಲು ಹಿಡಿಯೋಕ್ಕೆ ಬಂದಳು.

ನಾನು ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ತೋಗೊಂಡು - ‘ಇದು ಕೊಟ್ಟುತ್ತ ಬಂದಾಗ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ನಾನು ಇಲ್ಲೋ ಹುಳಿತೆರುತ್ತೇನೇ’ ಎಂದು ಹೊರಗಡೆಗೆ ಬಂದೆ.

ಕರ್ಕು ಬಿಕ್ಕಿಯಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರರು - ‘ನಾನು ಕೆಟ್ಟಫಳಿಗೇಲಿ ಬಂದೆ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೇ. ಈ ಹಗರಣ ಮುಗೀಲಿ ನಂತರ ನಮ್ಮ ಬಿತ್ತಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಸಹಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡೋಣ’ ಎಂದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೊರಗಡೆ ಬಂದರು.

ನಾನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅವರ ಒಳ ಸರಿದು - “ಮಿಕ್ಕಿದ್ದು ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೇನೇ ನೀವು ಹೋಗಿ ರಾಂ” ಅಂತ ಅವರನ್ನ ಕಳುಹಿಸಿ ನಾನು ಕಲ್ಯಾಣಾಗಿ ಕಾದು ಹೊರಗಡೆ ಅಡ್ವಾಡಿದೆ.

ಹತ್ತೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಶುಷೀಯಾಗಿ ಬಂದ್ರು ಸಾರ್ ಇವರು ಪಾಪ. ನಾನು ಹುಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೊಂಚು ಹಾಕ್ತು ಇದ್ದದ್ದು ಅವರಿಗೇನು ಗೊತ್ತು. ಸೋಗ್ಸಾಗಿ ಸಿಳ್ಳೇ ಹಾಕ್ತು ಮಷ್ಟುಖೊಣ್ಣು ಬಂದ್ರು.

ಒಳಗೆ ಹೆಚ್ಚೆಯಿಂಟ್ಟು ಕೂಡಲೇ ಆ ಸಿಳ್ಳೇ ಸದ್ಯ ಅಡಗಿ ಹೋಗೋ ಹಾಗೆ ಆ ನಟಿ ಅವಾಚ್ಯ ಶಭ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಈತನನ್ನು ಬೈದ್ಯ ಬಿಟ್ಟಳು. ನಂಗೇ ಅಯ್ಯೋ ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಇಂತಹ ಸುಂದರ ಯುವಕ, ಶ್ರೀಮಂತ ಮನೆತನದವನು. ಇಂದು ಆಕಾಶಕ್ಕೇರಿ ನಾಳಿ ಕೊಳಚೆಗೆ ಬೀಳೋತೆ ಒಂದು ಸಾಧಾರಣ ಸ್ತ್ರೀಯಿಂದ ಇಂಥ ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ದಲ್ಲಾ ಅಂತ ಸರಕಟವಾಯ್ತು ಸಾರ್. ಆದರೂ ಆದು ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೆ ಆಯ್ತು, ಅವಳ ಸಹಾಯವೇ ಈತನಿಗೆ ಕಡಿಯಿತಲ್ಲಾ ಸದ್ಯ ಅಂತ ತೃಪ್ತಿಪೂರ್ಣ, ಒಳಗಡೆ ಆತನಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಹೋದೆ.

ನನ್ನ ಯೂನಿಫಾರಂ ಕಂಡು, ನಾನು ಪ್ರೇಲೀಸೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದ ಆತ ಬೆದರಿ ಎರಡು ಹೆಚ್ಚೆ ಹೀಂದೆ ಇಟ್ಟರು.

“ಯು ಆರ್ ಅಂಡರ್ ಅರೆಸ್ಟ್!” ಎಂದೆ. ನಾನೇನೂ ಕ್ಯಾಚೋಳ ತೋಗೊಂಡು ಹೋಗಿರಲ್ಲಿ, ಮಾತಿನ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾರಿದೆ ಅಷ್ಟೇ.

ಕಸಬುದಾರ ಕ್ಷಯನೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಕೂಗಾಡಿದ್ದು. ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸುಳ್ಳಾಡಿದ್ದು. ಓಡಿ ಹೋಗೋ ಹವಣಿಕೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಆದ್ದೇ ಪಾಪ ಈತ ಒಂದುಸಲ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನನ್ನ ಕಡೆನೋಡಿ ಕ್ಯಾಚಿದರು. ನಾನು ಕೋಳ ಹಾಕಲ್ಲಿ. ಬದಲಾಗಿ ಒಡವೆ ಗಂಟನ್ನು ಅವರ ಕ್ಯಾಚ್ಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ‘ನನ್ನ ಜೊತೆ ಬನ್ನಿ’ ಎಂದೆ. ನನ್ನ ಹೀಂದೆ ಬಂದರು.

ಆ ನಟಿ ನನ್ನ ಎದುರಿಗೇನೇ ‘ಅಯೋಗ್ಯ ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಹೋಸಲು ತುಳಿದಿಯಾ’ ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೂಗಿದಳು. ಒಂದು ಬಾರಿ ಕಣ್ಣ ಒರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಲ್ಲಾಣ್ಣ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಹೀಂದೆ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟರು.

ನಡೆದುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ರಾಗೆ ಪ್ರೋನ್ ಮಾಡಿ “ಮುಂದೆ?” ಎಂದೆ. “ಮನೇಗೆ ಕಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕಲ್ಲಾಣ್ಣ ಅವರ ತಂದೆ ಮುಂದೆ ಹಾಜರು ಪಡಿಸಿ. ಅವರು ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಟ್ಟೇ ಆಯ್ತು ಹಾಗೇನೇ ಬೆನ್ನದ ಒಡವೆ ಮಾರಿರೋ ಅಂಗಡಿ ವಿಳಾಸ ಕೇಳಿ ತಿಳಿಸಿ” ಎಂದರು ರಾಂ.

ಕಲ್ಲಾಣ್ಣ ತಿಳಿಸಿದ ವಿಳಾಸ ರಾಂ ಅವರಿಗೆ ರವಾನಿಸಿದೆ.

ನಾವಿಭ್ರಾತ್ರಾ ಬೆಂಗಳಾರಿಗೆ ಬಂದೆವು. ರಾಂ ಆಕರೂ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೀಂಡಿರುಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಡವೆ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು

ನೇರವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದೆವು. ರಾಂ ಅಂತಾವುನ್ನ ಪಡೆದಿರೋ ನೀವೇ ಪ್ರಾಣಾತ್ಮಕ ಸಾರ್ ” ಎಂದು ಮುಗಿಸಿದರು ವೇಲು.

“ನಾನೆಲ್ಲಿ ಆವರನ್ನ ಪಡೆಯೋದು. ನಾನು ಇನ್ನೂ ಆವರನ್ನ ನೋಡಿಕೊಡ ಇಲ್ಲ. ಕಲ್ಪಾಣ ಕದ್ದು ನಟಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು ಅಂತ ಆತ ಖಾಹಿಸಿದ್ದಾದ್ದು ಹೇಗೆ? ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಈ ರಾಂ ಯಾರೋ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿದವನೇ ಇಚ್ಛೆತು, ಆಥವಾ ಈ ಹುಡುಗಿ-” ಅಂಗ್ರೇಸುದ್ದಿಕೊಂಡರು ಆಯ್ದರು.

“ಆಪ್ಪು ನೀವು ಆವನನ್ನ...” ಎಂದು ಕಲ್ಪಾಣ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯುವುದ ರೋಳಗಾಗಿ ಆಘ್ಯಾರಿಸಿದರು ಆಯ್ದರು- “ಬಾಯುಷ್ಟ್ರಿ ನೀನು ಮಾತಾಧ್ರೇಡ”.

“ವಿಚಿತ್ರಗಳು ನಡೆದುಬಿಡುತ್ತೇ ಸಾರ್ ಕೆಲವು ಸಲ. ನೋಡ್ದಿರಂತೆ ರಾಂ ಆವರನ್ನ, ಒಡವೆ ತೋಗೊಂಡು ಈವತ್ತೇ ಬಂದೂ ಬರಬಹುದು. ಒಡವೆ ಆರಸ್ತಾತ್ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕರಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ, ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗಿ ಸಲುವಾಗಿಯಾದರೂ ಒತ್ತಾರೆ” ಎಂದರು ವೇಲು.

ಎಲ್ಲರೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಏನೂ ಮಾತನಾಡಲು ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೂ.

ಕಡೆಗೆ ವೇಲು ಕಲ್ಪಾಣನಮ್ಮದ್ದೇಶಿಸಿ - “ಎಲ್ಲ ತಪ್ಪೆಣಿಗೆ ಆಯ್ದು ಕಲ್ಪಾಣ ಆವರೇ. ನಾನಿನ್ನ ಬತ್ತಿನಿ. ಇನ್ನೇಲಾದ್ದು ಪ್ರೋಲೀಸರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಂಥಕೊಳ್ಳುಂಥಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನ ಮಾಡಬೇಡಿ. ರಾಂ ಅಂತಾವು ಯಾವಾಗ್ನಿ ನೆರವಿಗೆ ಸಿಗ್ನಿರೆ ಅಂದ್ವಾಬೇಡಿ. ಬತ್ತಿನಿ ಸಾರ್. ಬತ್ತಿನ್ನಮ್ಮೆ” ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳಿ ಹೊರಡಲು ಎದ್ದು ನಿಂತರು.

“ಇನ್ನು ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಇರಿ ಸಾರ್. ನನ್ನ ಅಂತರಾತ್ ಒತ್ತುತ್ತು ಇರೋ ವಿಷಯ ಇನ್ನು ಬಂದಿದೆ. ನೀವೂ ಇರೋವಾಗ್ನೇ ಕನ್ಫೆಸ್ ಮಾಡ್ವೇತ್ತೀನಿ.

ಆಮ್ಮ ಆಪ್ಪು ನಾನು ಸ್ವಾಧಿ, ದುಷ್ಪ, ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೀಲಿ ಹುಟ್ಟಬಿರದಿತ್ತು. ಆವತ್ತು - ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಕಸ್ತೂರಿ ತಪ್ಪಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಆಪ್ಪು, ಕುಡಿದವನು ನಾನು, ಮಾಣಿಕ್ಯಾಚಂದನಿಗೆ ಸೂಷು ಹೊಡೆತ ಹೊಡೆದವನು ನಾನು. ಆಣ್ಣಿಗೆ ತಿಳಿದ ಹಾಢ್ಣೆ ನನ್ನ ರಂಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು

- “ಹಾಳಾಡ್ಯಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಾಗಳು, ಒಳು, ಒಡು ಮೊರ್ಯು ನ್ನು ರಂಗೆ ಓಡಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕ್ಕಿಬಂದು ಮಲಹ್ಮೈ” ಅಂತ ತಳ್ಳಿ ದಭ್ಬಿ ಓಡಿಸಿದ, ತಾನು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಾಟಲು ಹಿಡಿದು ಸ್ವಲ್ಪಮೇ ಪುಡಿದು, ಮತ್ತನಂತೆ ನಟಸಿತೊಡಿದ.

“ಬೇಡಣ್ಣ ಕಸ್ತೂರಿ. ನೀನು ಪುಡೀಬೇಡ” ಅಂತ ಇನ್ನೂ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ನಾನು ಅಂದಾಗ-“ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದಿಯೇನೋ, ಬೇಗ ಹೋಗೋ. ಫಾಟನೆ ನಡೆದಾಗ ಕಲ್ಲಾಗ ಈ ಹೋಣೇಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲಿಂದ ಅಣ್ಣವ ಹೋಣೇಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ತಿಳಿತೇನೋ. ಹೋಗೋ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪಾನಾದ್ದೂ ಪುಡಿದಿರಬೇಕು. ನಾಳಿ ಮೆಡಿಕಲ್ ಚೆಕ್ ಅಪ್ ಮಾಡ್ಯಾಗ ನಾನು ಪುಡಿದಿದ್ದವನು ಅಂತ ಆಗ್ಗೇಕು. ನೀನು ಹೋಗು. ಹುಂ ಬೇಗ” ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ಹೊರಗೆ ದಭ್ಬಿ ತಾನು ತೂರಾಡ್ತೂ, ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಮಾನ್ಯಕೆಚಂದನ ಪಕ್ಕ ಪುಳಿತ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಸೋಡ್ಯಾಗ ಕಸ್ತೂರಿ ಸಿಹಿಂದ. ಅವನನ್ನು ಹಿಡುವ್ಯಾದು ವಿಬಾರಣೆ ನಡೆಸಿದ್ದು. ಅವನು ಅಪರಾಧ ಅಂತ ಸಾಬಿತಾಯ್ತು. ಕಾಲೇಜನಿಂದ ಸ್ನೇಹಿಂಡ್ ಆದ. ನೀವು ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಸಿದ್ದಿ ಅವನ್ನು.

ಆದ್ದೆ ನಾನು ? ನಿಮ್ಮ ಮುದ್ದು ಮಗನಾಗಿ ಇಲ್ಲೇ ಉಳಿದೆ. ಯಾಕೆ ? ಈ ದಿನ ಈ ಅವಮಾನ ಮಾಡೋಕ್ಕೆ. ನನಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೇನೂ ಸಾಲದು. ಅಣ್ಣವ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಾಯದ ಎಂಟುವರ್ಷಗಳು ನನ್ನಿಂದ ಹಾಳಾಯ್ತು. ಈಗ ಅವನು, ಅವನು...” ಉದ್ದಿಗ್ನತೆಯಿಂದ ಒಸವಳಿದು ನೇಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟು.

ಸೀಮಾ, ಒಕುಳ ನೀರು ತಂದು ಅವನ ತಲೆಗೆ ತಟ್ಟಿದರು. ನಾಳ ಹಾಕಿದರು. ಬೇತರಿಸಿಹೊಂಡು ಎದ್ದು ಪುಳಿತ.

ಅಯ್ದರಿಗೆ ಕೇಳಿದ ವಿವಯದಿಂದ ತಲೆ ತಿರುಗಿತು. ಒಬ್ಬ ದುಷ್ಪನ ಸ್ವಾಧ್ಯಾದಿಂದ ಹೇಗೆ ಇತರರ ಬಾಳು ನಶಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತದೆಬುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ನಿದರ್ಶನ ಬೇಕೆ ? ತಾನೇಕೆ ತಾಳ್ಳೆಯಿಂದ ಅಂದು ನಡೆದುದನ್ನು ಸುವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸದೆ ಕಸ್ತೂರಿಯನ್ನು ಹೊರಗಟ್ಟಿದೆ? ಕಸ್ತೂರಿಯೇಕೆ ತಮ್ಮನ್ನು ತಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಲುಕಿಸದೆ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ತಾನು ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ? ಅವನೆಷ್ಟು ನಿಸ್ಕಾಫೀ ! ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅದೆಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ ವಾತ್ತಲ್ಯ ಅವನಿಗೆ! ಈಗಲ್ಲಿದ್ದಿ ಕಸ್ತೂರಿ ? ನಮ್ಮೇಲ್ಲಾ ಕ್ಷಮಿಸಲಾದರೂ ಒಮ್ಮೆ ಬಾರೋ ಎಂದು ಪರಿತಪಿಸಿ ಕ್ಷೇಮೇಲೆ ತಲೆ ಹೊತ್ತು ಅಥೋವದನರಾಗಿ ಪುಳಿತು ನಿಟ್ಟಿಸಿರುಗರೆದರು.

ಸೌಂದರ್ಯಮೃದುವರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನಂತೂ ಹೇಳುವುದೇ ಬೇಡ. ಗೋಡೆಗೋರಿಗಿನಿಂತಿದ್ದವರು ಹಾಗೆಯೇ ಜಾರಿ ನೇಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದರು. ಸೀಮಾ ಒಕುಳ

ಕಲ್ಯಾಣನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು, ಆಕೆಯ ಒಳ ಓಡಿ, ಆಕೆಯನ್ನ ಎತ್ತಿ ಆಕೆಯ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದರು.

ಎಂತಹ ಮಗನನ್ನ ಹೆತ್ತೆ ನಾನು? ಎಂತಹ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಮೂತ್ತಿ ಮಗನನ್ನ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟೇ ಎಂದು ಕಂಗಳಾದರು ಆಕೆ.

ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ನಿಂತವರು ವೇಲು. ಅವರಿಗೆ ಆಕ್ಷಣಾದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸದ್ಯದ ಕರ್ತವ್ಯವೇನೇಂದೇ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ರಾಂ ಬಂದಿದ್ದರೇ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ನೂರುಸೆಲ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು.

ನಿಶ್ಚಯ ತಾಂಡವವಾಡತೇಂದರಿತು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲರ ಕ್ಷಣೆಕ ಚೀತನ ಚೀತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ, ಒಕುಳ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿ ತಂದಳು. ಮರುಮಾತಿಲ್ಲದ ಕುಡಿದರು ಎಲ್ಲರೂ.

ಆಚೀತನರಾಗಿದ್ದ ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬರಿಗೂ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಕಾರು ಬಂದು ನಿಂತ ಶಭ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಒಂದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬೂಟುಗಳನ್ನು ಟಕ ಟಕ ಎನ್ನಿಸುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಒಂದ ಶಭ್ದವೂ ಕೇಳಿಸಿತು. ಆದರೂ ಯಾರು ಬಂದಿರಬಹುದೇಂದು ನೋಡುವ ಕುತ್ತೊಹಲವಾಗಲೇ, ಉತ್ಸಾಹವಾಗಲೇ ಯಾರಲ್ಲೂ ಉಳಿದಿರಲ್ಲ.

ಒಂದ ವ್ಯಕ್ತಿ ನೇರಾಗಿ ಆಯ್ದರ ಒಳ ಸರಿದು ಹುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಆವರ ಕಾಲು ಮುಟ್ಟಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ - “ಸರ, ನಿಮ್ಮ ಮುಕ್ಕ ಒಡವೆಗಳು ಇವು. ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದ ಆಪ್ತ ಇನ್ನೂ ಕೈ ಬಿಟ್ಟಿರಲ್ಲ. ನಾನು ರಾಂ. ಕೆ. ರಾಂ. ಕಸ್ತಾರಿ ರಾಂ” ಎಂದು ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ನಿಂತು ಒಡವೆಗಳ ಪ್ರಾಟ್ಟ ಗಂಟನ್ನು ಆಯ್ದರ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ವಿನಯವಾಗಿ.

ಆಯ್ದರ ಕಣ್ಣಗಳು ಆಗಲವಾಗಿ ತೆರೆದುಕೊಂಡುವು. ತುಟಿಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕಸ್ತಾರಿ!!! ಎಂದುವು. ಆದರೆ ಧ್ವನಿ ಹೊರಡಲ್ಲಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಒಡವೆ ಗಂಟು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಘನ್ ಎಂದು ಸದ್ದು ಮಾಡಿತ್ತೇ.

ಸೀಮಾ, ಸೌಂದರ್ಯಮ್ಮ ಸಂತೋಷದ ಪೂರದಿಂದ ಸೃಂಭಗಳಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು.

ಕಸ್ತಾರಿಯೇ ಕೈಬಾಚಿ ತಂದೆಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡ. ತಡೆಯಲಾರದ ಆನಂದದಿಂದ ಮೂಕರಾದ ಆಯ್ದರು ಆವನನ್ನು ಆಲೀಂಗನದಲ್ಲಿ ಹಿಂಡಿಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರು.

“ನೀನು ಬಂದ್ಯ ಕಸ್ತಾರಿ? ನಡೆದದ್ದು ನನಗೆ ತಿಳಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಆನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೇವ್ವು, ನೀನು ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗ. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಈ ಮಹಡಿಗೆ

ಬಹುಳಾಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕ್ಕಿದ್ದೀ. ನೀನೇ ಕಸ್ತೂರಿ ಅಂತ ಅವಳಾದ್ದು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅಹಂಕಾರಲ್ಲ ಅಂತ ದೂರ ನಿಂತ್ಯಾ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಹುದಾ ನೀನು ಕಸ್ತೂರಿ?"

"ಕಲ್ಯಾಣನೇ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದ್ದಾನೇ ಅಂದ ಹಾಗಾಯ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಯಿದ್ದೆ ಅವನೇ ನಿಮಗೆ ನಿಜ ತಿಳಿಸಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ನನ್ನ ನಿಧಾರವಾಗಿತ್ತು. ಅಣ್ಣ ಅದಕ್ಕೇ ಬಹುಳಾನ್ನು ತಡೆದೆ. ಪಾಪ ಹುಡುಗಿ ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಲಾದೇ ಒದ್ದಾಡಿದ್ದು. ನನಗೂ ಒಂದೇ ಬಿಡಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಆತುರ ಕಾಡ್ತು ಇತ್ತು. ಆದರೂ ನೀವು ಹೀಗೆ ಸ್ವಿಕರಿಸ್ತಿರೋ ಅಂತ ಅಂಚ್ಚು ಇದ್ದೆ. ಆಕಸ್ತಾತ್ರೋ ಒಂದು ದಿನ ಪರಿಚಯವಾದಳು. ಅವಳ ಮೂಲಕ ಅವಳ ಗೇಳತಿಯ ಗಂಡ ಅಂತ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮಕ್ಕೆ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳು ಇದ್ದೆ.

ಅಮ್ಮೆ ಹುಷಾರಾದಳು ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಎಷ್ಟೋಷ್ಟವಾಯ್ದು. ನಾನು ಬರದಿದ್ದು ಆಯ್ದು ಅಂತ ಮತ್ತೆ ಮನಸ್ಸು ಒದಲಾಯಿಸಿದೆ. ಆದ್ದೇ ಧೈರ್ಯ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿತು. ಕಲ್ಯಾಣ ನಾನು ಬೇಗ ಮನೋಗೆ ಬರೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತು ಒಡವ ಕಂಡ್ನ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ, ಕಲ್ಯಾಣ ನಿಜ ಹೇಳಿದೆ ಇದ್ದಿದ್ದು ಅಮ್ಮನ ಒಡವ ತೋಗೋಂಡು ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದ್ದೇ ಕಲ್ಯಾಣ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದ್ದಾನೇ. ನನಗಿನ್ನು ಆತಂಕ ಇಲ್ಲ. ಬೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿರಾ ಅಣ್ಣ?" ಎಂದ ಒಲುಮುಯಿಂದ. ಎಂತಹ ವಾತ್ತಲ್ಯಮಯಿ ಇವನು! ಎಂದು ಆಯಂರಿಗೆ ಕಣ್ಣ ತೇವವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಬಾಳಕ್ಕೆ ಹೊಸಕಿ ಹಾಕಿದ ಅಧಮ ಪಿತ್ತಮನ್ನು ಮಥು ಸಿಂಚನದಿಂದ ತಂಪ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೇ.

ಮೂಕರಾದ ಆಯಂರು ಮಾತನ್ನೇ ಅಡಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಆಲಿಗನ ಬಿಗಿಮಾಡಿ ಅವನ ಚೆನ್ನ ನೇವರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣ ಒರೆಸಿಕೊಂಡರು.

ತಂದೆಯನ್ನು ಅವರ ಉದ್ದಿಗ್ನತೆಗೇ ಬಿಟ್ಟು ಅಮ್ಮನ ಕೋಣೆಗೆ ತೆರಳ "ಅಮ್ಮು ಬಂದಿಟ್ಟೇ ಅಮ್ಮು ನಾನು ಬಂದಿಟ್ಟೇ ನಿನ್ನ ಹತ್ತುಕ್ಕೆ" ಎಂದು ಮಲಗಿಂದ್ದ ಆಕೆಯ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಬಿಕ್ಕಮಗುವಿನಂತೆ ಆತ್ಮಬಿಟ್ಟು.

ಅವನ ಚೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿ ಆಕೆ ಒಲವಿನಿಂದ - "ಹಾಗೇಕೆ ಮಾಡಿದೆ ನನ್ನಣ್ಣ ಆವತ್ತು? ದುಷ್ಪನನ್ನು ದುಷ್ಪ ಅನ್ನಬಾರದಿತ್ತೆ" ಎಂದರು.

"ಅಣ್ಣನಿಗೆ, ನಿನಗೆ, ಕಲ್ಯಾಣ ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರಾಣ ಅಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಅವನಿನನ್ನು ಬಿಕ್ಕೊಂಡು. ಇಂತಹ ಚಟಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೇ ಅಂದ್ರೆ ನಿಮಗೆಲ್ಲ ತುಂಬಾ ನೋವಾಗುತ್ತೆ ಅಂತ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತು ಆಗೇಯ್ತಲ್ಲಿಮ್ಮೆ ಅದು.

ಅದೆಂದು ಕೆಟ್ಟರನಸು ಬಿಡು. ಈಗ ನೋಡು ನಾನು ಹ್ಯಾಗಿದ್ದೀನಿ. ದೇವರ ದಯದಿಂದ ನನಗೆ ಏನೂ ಕೆಟ್ಟಬ್ಬಾಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಲೋಕನುಭವ ಚೆನ್ನಾಗಾಯ್ತು. ಅಗೋದೆಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೇದಕ್ಕೇನೇ” ಎಂದು ತಾಯಿಗೆ ಸಂತ್ಪನ್ಮಹ ಹೇಳಿದ.

ಆ ಆವನ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಕೇಳುತ್ತಾ ಆವನ ಬೆಸ್ಟ್‌ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆವನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಎದ್ದೂ - “ಇನ್ನು ಎದ್ದೂ ಕೂತ್ತೋಮ್ಮೆ ನಿಂಗೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಎಳೆದು ಎಭ್ಬಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದ ಆಕೆಯನ್ನು.

ಸೀಮಾ ಆವನಿಗಾಗಿ ಕಾಫಿ ಹಿಡಿದು ಬಂದು “ಅಣ್ಣಾ” ಎಂದು ಆವನಿಗೆ ಒರಗಿದಳು.

ಆವಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ತೋಳಿನಿಂದ ಬಳಿಸಿ ಹಿಡಿದು - “ಸೀಮಾ ಬೇಬೀ ನಿನ್ನಿವಾಗ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಆಫೀಸರಂತೆ” ಎಂದು ಆವಳ ಹಣ ಮಾಸಿದ.

ವೇಲು ಹಷ್ಟ ಭರಿತರಾದರು. ಕಲ್ಲಾಣ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದ ಆಲುಗಾಡ ಲಾರದಾದ. ಕಸ್ತೂರಿ ಬಂದುದು ಆವನಿಗೇಗ ಸಂತೋಷವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಸಂತೋಷ ತೋರಿಸುವ ಸಾಹಸವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಣ್ಣಾಗಾಯಿ ನೀರುಗಾಯಿ ಆದ ಶಿಳಾಯಕ ಆವನಿಗ. ತನ್ನ ಕೆಟ್ಟಮತನೇ ನಡವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೆಡುರಿಗೆ ಕಳ್ಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಆವ ಮನಸ್ಸು ನಿಮಂಲವಾಗಿದ್ದರೂ, ಎಲ್ಲರೂ ಆನಂದ ತುಂದಿಲರಾಗಿರುವಾಗ ತಾನಲ್ಲಿ ಇರಲು ಆಯೋಗ್ಯನೇನಿಸಿ, ಎದ್ದು ತನ್ನ ಹೋಕಿಗೆ ಹೋಗಲು ಆನುವಾದ.

ಆಯ್ದರಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದ ಹಿಗ್ಗು ಕಸ್ತೂರಿಯ ಆಗಮನ. ತಾಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪು ಆಳಿಸಿಹೋದ ಸಮಾಧಾನ.

“ಕಸ್ತೂರಿ, ಈ ಕಲ್ಲಾಣನ್ನ ಏನೋ ಮಾಡೋಯ” ಎಂದರು.

“ಈಗ ಆವನನ್ನು ಈ ಮನೆಯಿಂದ ಒಡಿಸಿಬಿಡೀಣ್ಣಾ” ಎಂದು ಬಿಟ್ಟ ಕಸ್ತೂರಿ. ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ತಂಭರಾಗಿ ಆವನನ್ನೇ ನೋಡಿದರು.

ವೇಲುವ್ಯಾ ಸಹ ‘ಇದೇನಿದು, ಕಸ್ತೂರಿಯ ಬಾಯಿಂದ ಈ ಮಾತೇ’ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಆವನೆಡೆಗೆ ನೋಡಿದರು.

ನಗುತ್ತಲ್ಲಿಲ್ಲ ಕಸ್ತೂರಿ - “ತಿರುಭ್ರೀಲಿ ಕಸ್ತೂರಿ ಅಂತ ಇದೂನೇ. ಆವ ಮನೆಗೆ ರವಾನಿಸಿಬಿಡಿ ಕಲ್ಲಾಣನ್ನು” ಎಂದ.

ಕಲ್ಯಾಣ ಹೊರಡಲು ನಿಂತವನು, ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತ ಈ ಮತ್ತಿನಿಂದಾಗಿ.

ಅರ್ಥರು ಕಸ್ತುರಿಯ ವಿಶಾಲ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ತ್ವರ್ಪತ್ರಾಗಿ - “ಮಿ|| ವೇಲು, ಇಂಥ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೋಲೆಸ್ ಕಾನೂನು ಏನು ಶಿಶ್ವೇವಿಧಿಸುತ್ತೇ” ಎಂದರು.

“ಉಂ, ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿ, ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಒಡವೆ ಒಷ್ಟಿಸಿ, ತಪ್ಪೆಷ್ಟಿಗೆ ಹೊಟ್ಟಮನಿಗೆ? ಆಂ, ಮೂರು ವರ್ಷ ಕರಿಣ ಸಚೇ ಅಂತ ಕಾಣತ್ತೆ” ಎಂದು ಕೊನ್ನು ಮಿಟ್ಟಿಕಿಸಿದರು.

“ಸರಿ, ಆಗಬಹುದು, ಮೂರುವರ್ಷ ಕರಿಣಸಚೇ. ಕಲ್ಯಾಣ ಅನ್ನೋ ಅಪರಾಧಿಗೆ, ತಿರುಚನಾಪಳ್ಳ ಕಸ್ತುರಿ ಜ್ಯೇಶ್ವಲ್ಲಿ ಕರಿಣ ಸಚೇ. ಆಗಬಹುದೇ ಜಡ್ಜ ಮಹಾಶಯರೇ?” ಎಂದು ಕಸ್ತುರಿ ಅರ್ಥರ ಕಡೆ ನಾಟಕೀಯವಾಗಿ ನುಡಿದಾಗ, ತನ್ನ ಬಿಂಕ ಬಿಗುಮಾನ, ಅವಮಾನಗಳನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತಿ ಕಲ್ಯಾಣ ಒಡಿಬಂದು ಕಸ್ತುರಿಯನ್ನು ತಭ್ಯಾಕೊಂಡ.

“ಅಣ್ಣು ಅಣ್ಣು ನಿನ್ನ ಒಳ್ಳೆತನದಿಂದ ನನ್ನ ಅಂತರಾತಕ್ಕೆ ಶಿಶ್ವೇ ಹೊಡ್ಡಿದ್ದೀಯಾಣ್ಣು ನನ್ನಮ್ಮೆ ಬ್ಯಾಯಾಣ್ಣು ತೆಗೆದು ಬಾರಿಸಣ್ಣು ನಾನದಕ್ಕೆ ಅಹಂ” ಎಂದು ಗೋಗರೆದ.

“ಹುಟ್ಟಿ ಹೃದ, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಅರ್ಥ. ನನ್ನ ಜೊತೇಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಯಲ್ಲಾ ಇನ್ನೇಲೇ, ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಹೋಗುತ್ತೆ” ಎಂದು ಕಸ್ತುರಿ ಕಲ್ಯಾಣನನ್ನು ಇನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದ.

“ಕಸ್ತುರಿ ನೀನು ಹಾಗೆ ಹಿಡೆಷ್ಟೇಕಾದ್ದು ಕಲ್ಯಾಣನನ್ನು ಅಲ್ಲಾಣ್ಣು. ಇಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ಅವಿಶ್ವಾಂಡಿದಾಳಲ್ಲಾ ಒಕುಳ. ಅವಳನ್ನು” ಎಂದು ರಸಿಕತನ ತೋರಿದರು ಅರ್ಥರು.

ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಒಕುಳ ನಾಬಿ ಒಳಗೆ ಒಡಿಬಿಟ್ಟಳು.

“ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮದಿರು ಒಟ್ಟಿಗೇ ಹೊರಟೋಗೋ ಘಾಣ ಮಾಡಿದ್ದಿರಿ ಮತ್ತೆ ನಾನು?” ಎಂದಳು ಸೀಮಾ.

“ಅಭ್ಯಾಣ್ಣ ನೀನೇನು ಸಮಾನ್ಯಾ? ನೀನು ಇಲ್ಲೇ ಇರು ಅಂದ್ರೆ ಮಾತ್ರ. ಇತ್ತೀಯಾ? ನಂದಹಳ್ಳಿ ಹೋಟೇಗೆ ಲಗ್ಗಿ ಹಾಕಿದ್ದಿ. ಹೋಟೆ ಹುಸಿತಾ ಇದೆ, ಇನ್ನೇನು ನಿನಗೆ ವಶ ಆಗೇ ಬಿಡತ್ತೆ ನಾವ್ಯಕಮ್ಮು ನಿನಗೆ?” ಎಂದು ಕಸ್ತುರಿ ಕೀಟಲೆ ಮಾಡಿದ.

ಅರ್ಥರು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಾಗದವರಂತೆ ಮಿಕೆಮಿಕಿ ನ್ನೋಡಿದಾಗ - “ಹೌದಣ್ಣ ನಂದಹಳ್ಳಿ ಸಾಂಕಜನಾಭರ ಪರಿಚಯನಾನೂ ನನಗೆ ಆಗಿದೆ. ಕಲ್ಯಾಣನ ಶ್ವಪೆ.

ನಮ್ಮ ಸೀಮಾನ್ನ ಅವರು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಸೀಮಾನೂ...” ಎಂದು ಸೀಮಾಳ ಕಡೆಗೆ ಚೀಪ್ಪೇಕಣ್ಣಗಳಿಂದ ನೋಡಿದ.

ಅಯ್ದರು ಸೆಂತುಷ್ಟರಾದರು. ಎಲ್ಲಾನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಾ ತೈಪ್ಪಿಯಿಂದ ಹಳಿತಿದ್ದರು ಫೌಂಡರ್‌ಮ್ಯಾ

“ಬಹು ಬಾಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿ. ಓ, ಕಸ್ತುರಿ ಇಲ್ಲಿದ್ದಾನೇಂತ ನಾಚೊಂಡ್ಯಾ? ಗೆಳತಿಗಂಡ ಅಂತ ಓಡೋಡಿ ಹೋಗ್ನ ಇದ್ದೋಳಿಗೆ ಈಗ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲ ನಾಣ್ಯಿ. ಸಾಕ್ಷಾತು ಬಾ ಇಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕರೆದರು ಆಕೆ, ಭಾವೀ ಸೊಸೆಯನ್ನು.

ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದಳು ಬಹು.

“ಗೆಳತಿ ಗಂಡನ ಹತ್ತೆ ನಾಣ್ಯಿ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲಮ್ಮ ಈಗ ಗಂಡನೇ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ನಾಣ್ಯಿ. ಹೌದಾ ಬಹು?” ಎಂದು ಕಸ್ತುರಿ ಬಹುಳ ಒಳಿ ಸರಿದು ಕ್ಯಾ ಹಿಡಿದು ಅವಶ್ಯಕ ತಾಯಿಯ ಒಳಿ ಕರೆತಂದ.

ಈ ಸಂತೈಪ್ಪಿಯ ಸನ್ನಿಹಿತದಲ್ಲಿ ತುಂಬು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಭಾಗಿಯಾಗಿದ್ದ ವೇಲು ತಮಾಜೆಯಾಗಿ - “ನೀವೇಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಹೋಗ್ನಿವಿ ಅಂದ್ರಿ. ಈಗ ನಾನೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ನಿ” ಎಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನು ನಿಸಿದರು.

“ನೀವೀಗ ಎಲ್ಲಿಗೇ ಹೋದ್ದೂ, ಕಸ್ತುರಿ, ಸೀಮಾ, ಮದುವೆ ಹೋತ್ತಿಗೇ ಇಲ್ಲೇ ಇಬೇಕು” ಎಂದರು ಅಯ್ದರು.

ಇದುವರೆಗೆ ಸುಮಣೆ ಮೂರಕಾಗಿದ್ದ ಕಲ್ಲಾಗ - “ಬಹುಳಂಥ ಹೆಣ್ಣು ಈ ಆನಂದವನಕ್ಕೆ ಸೊಸೆಯಾಗಿ ಒರೋದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ. ಬಹು ನನ್ನನ್ನು ಮುಖ್ಯಾವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸ್ತೇರು” ಎಂದ.

ಅವರಿಭೂರ ನಡುವೆ ನಡೆದ ಶೀತಲ ಸಮರ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರಲ್ಲಿ. “ಸುಮಣೆ ಕ್ಷಮಿಸು ಅಂದ್ರೆ ಸಾಕಾ. ಅತ್ತಿಗೆ ಕ್ಷಮಿಸಿ ಅಂತ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಕಿವಿ ಹಿಡೊಂಡು ದಂಡೆ ಹೋಡಿ” ಎಂದಳು ಸೀಮಾ ಕೀಟಲೆಯಿಂದ.

ಕಲ್ಲಾಗ ಅವಳಂದಂತೆಯೇ ಕಿವಿ ಹಿಡಿದು ಬಹುಳ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಂತಾಗ ಬಹು - “ಫ್ಲೈಸ್ ಸಾಕು ಕಲ್ಲಾಗ. ಕ್ಷಮಾಪಣೆಗಳೆಂತಾದ್ದು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಾಗಳಾಗ್ನ ಇರ್ತೆ. ಸರಿಹೋಗ್ನ ಇರ್ತೆ. ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಅಂತರಾತ್ಮ ಶುದ್ಧಿ ಮಾಡೊಂತಾ ಇಬೇಕು ಅಷ್ಟೆ” ಎಂದಳು.

ಎಲ್ಲರೂ ಹೆಮ್ಮೆಲ್ಲಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದರು.

ಅನಂದವನದ್ರೀ ಅನಂದವೇ ಇಲ್ಲ, ಸದ್ಗು ಅಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚುಸ್ವಿದ್ ನೀರಿಸೆ
ವಾತಾವರಗ್ಗ. ಎಲ್ಲಾರೆ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೇಲ್ಲ ಉಂಟುಹಿಂಡ ದುಃಖ. ಅನಂದವನದ
ಬಹಳಿಯ ಶುಕ್ರಾಮೋಗಣಿ ಬಂದ ಬತ್ತಳ ಅಲ್ಲ ಕವಿದಿಷ್ಟ ಮೇಳದವನ್ನು ಉಂಟುರಿಸಿ ಆ
ಮನೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಸಾಫ್ತೇಕಗೊಳಿಸುತ್ತಾಗಿ. ಹೆಗೆಂದರೆ ಓದಿ ನೋಡಿ.

ಸುರಭಿ ಪ್ರಕಾಶನ

ನಂ. 106, ಕಲ್ಲೂರಿ ಸ್ಟ್ರೀ ಕಾಲೋನಿ
(ಶಂಕರಮಲದ ಬಳಿ)
ಹೆಚ್ಚು ಆಫ್ ಕಾರ್ಬೋ ರೋಡ್
ಚಂಗಳೂರು - 560 086